

Spis treści

PARLAMENT EUROPEJSKI

SESJA 2013–2014

Posiedzenia od 15 do 18 kwietnia 2013 r.

Protokoły posiedzeń zostały opublikowane w Dz.U. C 242 E z 23.8.2013.

TEKSTY PRZYJĘTE

I Rezolucje, zalecenia i opinie

REZOLUCJE

Parlament Europejski

Wtorek, 16 kwietnia 2013 r.

2016/C 045/01 Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 16 kwietnia 2013 r. w sprawie transpozycji i stosowania dyrektywy Rady 2004/113/WE wprowadzającej w życie zasadę równego traktowania mężczyzn i kobiet w zakresie dostępu do towarów i usług oraz dostarczania towarów i usług (2010/2043(INI)) 2

2016/C 045/02 Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 16 kwietnia 2013 r. na temat dalszego rozwoju poprzez wymianę handlową (2012/2224(INI)) 5

2016/C 045/03 Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 16 kwietnia 2013 r. w sprawie handlu i inwestycji, sił napędzających wzrost w krajach rozwijających się (2012/2225(INI)) 15

Środa, 17 kwietnia 2013 r.

2016/C 045/04 Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 17 kwietnia 2013 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Rady ustanawiającego instrument pomocy finansowej dla państw członkowskich, których walutą nie jest euro (COM(2012)0336 – 2012/0164(APP)) 24

2016/C 045/05 Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 17 kwietnia 2013 r. w sprawie sprawozdania rocznego Europejskiego Banku Centralnego za rok 2011 (2012/2304(INI)) 29

Czwartek, 18 kwietnia 2013 r.

2016/C 045/06	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 18 kwietnia 2013 r. w sprawie wpływu kryzysu finansowego i gospodarczego na prawa człowieka (2012/2136(INI))	36
2016/C 045/07	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 18 kwietnia 2013 r. w sprawie kompleksowego sprawozdania monitorującego na temat Chorwacji za rok 2012 (2012/2871(RSP))	44
2016/C 045/08	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 18 kwietnia 2013 r. w sprawie sprawozdania dotyczącego postępów Turcji w 2012 r. (2012/2870(RSP))	48
2016/C 045/09	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 18 kwietnia 2013 r. w sprawie sprawozdania z postępów Czarnogóry w 2012 r. (2012/2860(RSP))	57
2016/C 045/10	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 18 kwietnia 2013 r. w sprawie sprawozdania dotyczącego postępów Serbii w 2012 r. (2012/2868(RSP))	62
2016/C 045/11	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 18 kwietnia 2013 r. w sprawie procesu integracji Kosowa z Unią Europejską (2012/2867(RSP))	73
2016/C 045/12	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 18 kwietnia 2013 r. w sprawie uzupełnienia tabeli wskaźników w ramach procedury dotyczącej zakłóceń równowagi makroekonomicznej (2013/2582 (RSP))	80
2016/C 045/13	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 18 kwietnia 2013 r. w sprawie Wietnamu, w szczególności o wolności wypowiedzi (2013/2599(RSP))	82
2016/C 045/14	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 18 kwietnia 2013 r. w sprawie sytuacji w zakresie praw człowieka w Kazachstanie (2013/2600(RSP))	85

ZALECENIA

Parlament Europejski

Czwartek, 18 kwietnia 2013 r.

2016/C 045/15	Zalecenie Parlamentu Europejskiego dla Rady z dnia 18 kwietnia 2013 r. w sprawie zasady ONZ dotyczącej obowiązku ochrony (2012/2143(INI))	89
---------------	---	----

II Komunikaty

KOMUNIKATY INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Parlament Europejski

Wtorek, 16 kwietnia 2013 r.

2016/C 045/16	Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 16 kwietnia 2013 r. w sprawie wniosku o uchylenie immunitetu Hansa-Petera Martina (2012/2326(IMM))	97
2016/C 045/17	Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 16 kwietnia 2013 r. w sprawie wniosku o uchylenie immunitetu Jürgena Creutzmanna (2013/2016(IMM))	98
2016/C 045/18	Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 16 kwietnia 2013 r. w sprawie wniosku o uchylenie immunitetu Ewalda Stadlera (2012/2239(IMM))	99

2016/C 045/19	Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 16 kwietnia 2013 r. w sprawie równej liczby głosów w głosowaniu dotyczącym interwencji w postępowaniu sądowym (wykładnia art. 159 ust. 3 Regulaminu)	100
---------------	--	-----

III Akty przygotowawcze

PARLAMENT EUROPEJSKI

Wtorek, 16 kwietnia 2013 r.

2016/C 045/20	P7_TA(2013)0103 Europejska Agencja ds. Bezpieczeństwa Sieci i Informacji (ENISA) ***I Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 16 kwietnia 2013 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie Europejskiej Agencji ds. Bezpieczeństwa Sieci i Informacji (ENISA) (COM(2010)0521 – C7-0302/2010 – 2010/0275(COD)) P7_TC1-COD(2010)0275 Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 16 kwietnia 2013 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2013 w sprawie Agencji Unii Europejskiej ds. Bezpieczeństwa Sieci i Informacji (ENISA) oraz uchylające rozporządzenie (WE) nr 460/2004	102
2016/C 045/21	P7_TA(2013)0104 Przypadkowe odłowy waleni ***I Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 16 kwietnia 2013 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie Rady (WE) nr 812/2004 ustanawiające środki dotyczące przypadkowych odłowów waleni na łowiskach i zmieniające rozporządzenie (WE) nr 88/98 (COM(2012)0447– C7-0213/2012 – 2012/0216(COD)) P7_TC1-COD(2012)0216 Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 16 kwietnia 2013 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2013 zmieniającego rozporządzenie Rady (WE) nr 812/2004 ustanawiające środki dotyczące przypadkowych odłowów waleni na łowiskach i zmieniające rozporządzenie (WE) nr 88/98	103
2016/C 045/22	Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 16 kwietnia 2013 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia Umowy o partnerstwie w sprawie połowów między Unią Europejską a Republiką Mauritiusu oraz Protokołu ustalającego uprawnienia do połowów i rekompensatę finansową przewidziane w umowie o partnerstwie w sprawie połowów (13501/2012 – C7-0007/2013 – 2012/0215(NLE))	106
2016/C 045/23	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 16 kwietnia 2013 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji, zgodnie z pkt 28 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami (wniosek EGF/2011/023 IT/Antonio Merloni SpA z Włoch) (COM(2013)0090 – C7-0046/2013 – 2013/2032(BUD))	106
2016/C 045/24	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 16 kwietnia 2013 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji zgodnie z pkt 28 Porozumienia międzyinstytucjonalnego pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami z dnia 17 maja 2006 r. (wniosek EGF/2011/016 IT/Agile Włochy) (COM(2013)0120 – C7-0060/2013 – 2013/2049(BUD))	110

2016/C 045/25	<p>Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 16 kwietnia 2013 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji, zgodnie z pkt 28 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami (wniosek EGF/2011/010 AT/Austria Tabak z Austrii) (COM(2013)0119 – C7-0059/2013 – 2013/2048(BUD)) 113</p>
2016/C 045/26	<p>P7_TA(2013)0112</p> <p>Umowy o partnerstwie gospodarczym zawarte między UE a krajami AKP: usunięcie niektórych państw z systemu preferencji handlowych ***II</p> <p>Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 16 kwietnia 2013 r. dotycząca stanowiska Rady w pierwszym czytaniu mającego na celu przyjęcie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego załącznik I do rozporządzenia Rady (WE) nr 1528/2007 w zakresie usunięcia niektórych państw z wykazu regionów lub państw, które zakończyły negocjacje (15519/1/2012 – C7-0006/2013 – 2011/0260(COD))</p> <p>P7_TC2-COD(2011)0260</p> <p>Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w drugim czytaniu w dniu 16 kwietnia 2013 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2013 zmieniającego rozporządzenie Rady (WE) nr 1528/2007 w zakresie usunięcia niektórych państw z wykazu regionów lub państw, które zakończyły negocjacje 116</p>
2016/C 045/27	<p>P7_TA(2013)0113</p> <p>System handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych ***I</p> <p>Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 16 kwietnia 2013 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady wprowadzającej tymczasowe odstępstwo od dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającej system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie (COM(2012)0697 – C7-0385/2012 – 2012/0328(COD))</p> <p>P7_TC1-COD(2012)0328</p> <p>Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 16 kwietnia 2013 r. w celu przyjęcia decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady nr .../2013/UE wprowadzającej tymczasowe odstępstwo od dyrektywy 2003/87/WE ustanawiającej system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie 116</p>
2016/C 045/28	<p>P7_TA(2013)0114</p> <p>Institucje kredytowe i nadzór ostrożnościowy ***I</p> <p>Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 16 kwietnia 2013 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie warunków podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje kredytowe oraz nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi i firmami inwestycyjnymi i zmieniającej dyrektywę 2002/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie dodatkowego nadzoru nad instytucjami kredytowymi, zakładami ubezpieczeń oraz przedsiębiorstwami inwestycyjnymi konglomeratu finansowego (COM(2011)0453 – C7-0210/2011 – 2011/0203(COD))</p> <p>P7_TC1-COD(2011)0203</p> <p>Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 16 kwietnia 2013 r. w celu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/.../UE w sprawie warunków dopuszczenia instytucji kredytowych do działalności oraz nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi i firmami inwestycyjnymi, zmieniającej dyrektywę 2002/87/WE i uchylającej dyrektywy 2006/48/WE oraz 2006/49/WE 118</p>

2016/C 045/29	P7_TA(2013)0115 Wymogi ostrożnościowe dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych ***I Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 16 kwietnia 2013 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych (COM(2011)0452 – C7-0417/2011 – 2011/0202 (COD)) P7_TC1-COD(2011)0202 Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 16 kwietnia 2013 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2013 w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 648/2012 119
2016/C 045/30	P7_TA(2013)0116 Usługi obsługi naziemnej w portach lotniczych Unii ***I Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 16 kwietnia 2013 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie usług obsługi naziemnej w portach lotniczych Unii i uchylającego dyrektywę Rady 96/67/WE (COM(2011)0824 – C7-0457/2011 – 2011/0397(COD)) P7_TC1-COD(2011)0397 Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 16 kwietnia 2013 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2013 w sprawie usług obsługi naziemnej w portach lotniczych Unii i uchylającego dyrektywę Rady 96/67/WE ⁽¹⁾ 120
2016/C 045/31	P7_TA(2013)0117 Środki techniczne i kontrolne w cieśninie Skagerrak ***I Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 16 kwietnia 2013 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie pewnych środków technicznych i kontrolnych w cieśninie Skagerrak oraz zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 850/98 oraz rozporządzenie (WE) nr 1342/2008 (COM(2012)0471 – C7-0234/2012 – 2012/0232(COD)) P7_TC1-COD(2012)0232 Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 16 kwietnia 2013 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2013 w sprawie pewnych środków technicznych i kontrolnych w cieśninie Skagerrak oraz zmieniające rozporządzenia (WE) nr 850/98 oraz rozporządzenia (WE) nr 1342/2008 154
Środa, 17 kwietnia 2013 r.	
2016/C 045/32	Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 17 kwietnia 2013 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Rady zmieniającej załączniki II i III do decyzji Rady z dnia 9 czerwca 2011 r. w sprawie zatwierdzenia w imieniu Unii Europejskiej Konwencji haskiej z dnia 23 listopada 2007 r. o międzynarodowym dochodzeniu alimentów na rzecz dzieci i innych członków rodziny (COM(2013)0035 – C7-0045/2013 – 2013/0019(NLE)) 169
2016/C 045/33	Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 17 kwietnia 2013 r. w sprawie preliminarza wpływów i wydatków Parlamentu Europejskiego w roku budżetowym 2014 (2013/2018(BUD)) 169
2016/C 045/34	Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 17 kwietnia 2013 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Rady zmieniającej dyrektywę 2006/112/WE w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej w odniesieniu do bonów na towary lub usługi (COM(2012)0206 – C7-0127/2012 – 2012/0102(CNS)) 173

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG

Czwartek, 18 kwietnia 2013 r.

2016/C 045/35	Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 18 kwietnia 2013 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia Umowy między Unią Europejską a Ukrainą zmieniającej Umowę między Wspólnotą Europejską a Ukrainą o ułatwieniach w wydawaniu wiz (12282/2012 – C7-0200/2012 – 2012/0138(NLE))	180
2016/C 045/36	Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 18 kwietnia 2013 r. w sprawie projektu decyzji Rady dotyczącej zawarcia Umowy między Unią Europejską a Republiką Mołdawii zmieniającej Umowę między Wspólnotą Europejską a Republiką Mołdawii o ułatwieniach w wydawaniu wiz (12012/2012 – C7-0201/2012 – 2012/0140(NLE))	180
2016/C 045/37	Poprawki przyjęte przez Parlament Europejski dnia 18 kwietnia 2013 r. do wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie europejskiej statystyki w dziedzinie demografii (COM(2011)0903 – C7-0518/2011 – 2011/0440(COD))	181
2016/C 045/38	Poprawki Parlamentu Europejskiego z dnia 18 kwietnia 2013 r. do wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie recyklingu statków (COM(2012)0118 – C7-0082/2012 – 2012/0055(COD))	188

Skróty i symbole

- * Procedura konsultacji
- *** Procedura zgody
- ***I Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie
- ***II Zwykła procedura ustawodawcza: drugie czytanie
- ***III Zwykła procedura ustawodawcza: trzecie czytanie

(Wskazana procedura opiera się na podstawie prawnej zaproponowanej w projekcie aktu)

Poprawki Parlamentu:

Nowe fragmenty tekstu zaznacza się **wytłuszczonym drukiem i kursywą**. Fragmenty tekstu, które zostały skreślone, zaznacza się za pomocą symbolu **■** lub przekreśla. Zmianę brzmienia zaznacza się przez wyróżnienie nowego tekstu **wytłuszczonym drukiem i kursywą** i usunięcie lub przekreślenie zastąpionego tekstu.

PARLAMENT EUROPEJSKI

SESJA 2013–2014

Posiedzenia od 15 do 18 kwietnia 2013 r.

Protokoły posiedzeń zostały opublikowane w Dz.U. C 242 E z 23.8.2013.

TEKSTY PRZYJĘTE

Wtorek, 16 kwietnia 2013 r.

I

(Rezolucje, zalecenia i opinie)

REZOLUCJE

PARLAMENT EUROPEJSKI

P7_TA(2013)0118

Równe traktowanie mężczyzn i kobiet w zakresie dostępu do towarów i usług oraz dostarczania towarów i usług

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 16 kwietnia 2013 r. w sprawie transpozycji i stosowania dyrektywy Rady 2004/113/WE wprowadzającej w życie zasadę równego traktowania mężczyzn i kobiet w zakresie dostępu do towarów i usług oraz dostarczania towarów i usług (2010/2043(INI))

(2016/C 045/01)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 19 ust. 1 i art. 260 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE),
- uwzględniając dyrektywę 2004/113/WE z dnia 13 grudnia 2004 r. wprowadzającą w życie zasadę równego traktowania mężczyzn i kobiet w zakresie dostępu do towarów i usług oraz dostarczania towarów i usług ⁽¹⁾,
- uwzględniając wytyczne Komisji z dnia 22 grudnia 2011 r. dotyczące stosowania dyrektywy Rady 2004/113/WE w odniesieniu do ubezpieczeń, w świetle wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w sprawie C-236/09 (Test-Achats) ⁽²⁾,
- uwzględniając wyrok Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 1 marca 2011 r. w sprawie C-236/09 (Test-Achats) ⁽³⁾,
- uwzględniając sprawozdanie europejskiej sieci ekspertów prawnych w dziedzinie równouprawnienia płci z grudnia 2010 r. zatytułowane „Przepisy UE dotyczące równouprawnienia płci: sposoby ich transponowania do prawa krajowego”,
- uwzględniając sprawozdanie europejskiej sieci ekspertów prawnych w dziedzinie równouprawnienia płci z lipca 2009 r. zatytułowane „Dyskryminacja ze względu na płeć w zakresie dostępu do towarów i usług oraz dostarczania towarów i usług oraz transpozycja dyrektywy 2004/113/WE”,
- uwzględniając sprawozdanie europejskiej sieci ekspertów prawnych w dziedzinie równouprawnienia płci z czerwca 2011 r. zatytułowane „Osoby transseksualne i interseksualne: dyskryminacja ze względu na płeć, tożsamość płciową oraz ekspresję płciową”,
- uwzględniając swoje stanowisko z dnia 30 marca 2004 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Rady wprowadzającej w życie zasadę równego traktowania mężczyzn i kobiet w zakresie dostępu do towarów i usług oraz dostarczania towarów i usług ⁽⁴⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. L 373 z 21.12.2004, s. 37.

⁽²⁾ Dz.U. C 11 z 13.1.2012, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. C 130 z 30.4.2011, s. 4.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 103 E z 29.4.2004, s. 405.

Wtorek, 16 kwietnia 2013 r.

- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 17 czerwca 2010 r. w sprawie oceny wyników planu działań na rzecz równości kobiet i mężczyzn na lata 2006-2010 oraz zaleceń na przyszłość⁽¹⁾,
 - uwzględniając art. 48 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Praw Kobiet i Równouprawnienia (A7-0044/2013),
- A. mając na uwadze, że w dyrektywie zakazuje się zarówno bezpośredniej, jak i pośredniej dyskryminacji ze względu na płeć w zakresie dostępu do towarów i usług oraz dostarczania towarów i usług ogólnodostępnych zarówno w sektorze publicznym, jak i prywatnym;
- B. mając na uwadze, że dyrektywa porusza kwestie dotyczące dyskryminacji ze względu na płeć poza rynkiem pracy;
- C. mając na uwadze, że zabrania się również dyskryminacji kobiet ze względu na ciążę i macierzyństwo, molestowania i molestowania seksualnego, a także nakłaniania do dyskryminacji w jakiegokolwiek sytuacji mającej związek z oferowaniem lub dostarczaniem towarów lub usług;
- D. mając na uwadze, że po wejściu w życie Traktatu z Lizbony odpowiednie działania w celu zwalczania dyskryminacji ze względu na płeć podejmuje się w ramach specjalnej procedury ustawodawczej, która wymaga jednomyślności w Radzie i zgody Parlamentu (art. 19 ust. 1 TFUE);
- E. mając na uwadze, że zgodnie z dostępnymi informacjami w większości państw członkowskich dokonano transpozycji dyrektywy poprzez przyjęcie nowego ustawodawstwa lub wprowadzenie zmian do istniejących przepisów w tej dziedzinie;
- F. mając na uwadze, że w niektórych państwach członkowskich transpozycja nie została zakończona lub jej termin się opóźnił;
- G. mając na uwadze, że w niektórych przypadkach przepisy krajowe wykraczają poza wymogi dyrektywy, gdyż obejmują również edukację lub dyskryminację w mediach i w reklamie;
- H. mając na uwadze, że możliwość odstępstwa przewidziana w art. 5 ust. 2 dyrektywy tworzy sytuację braku pewności prawa i rodzi prawdopodobieństwo wystąpienia w dłuższej perspektywie problemów prawnych;
- I. mając na uwadze, że termin przygotowania przez Komisję sprawozdania ze stosowania dyrektywy, który zgodnie z jej zapisami miał upłynąć w 2010 r., został przedłużony do 2014 r.;
- J. mając na uwadze, że zgodnie z wyrokiem Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 1 marca 2011 r. w sprawie C-236/09 (Test-Achats) art. 5 ust. 2 dyrektywy, w którym ustanawia się odstępstwo w zakresie ubezpieczeń i związanych usług finansowych, jest sprzeczny z realizacją celu równego traktowania kobiet i mężczyzn i niezgodny z Kartą praw podstawowych UE;
- K. mając na uwadze, że w związku z tym przedmiotowy przepis uznaje się za nieważny od dnia wygaśnięcia stosownego okresu przejściowego, tj. od dnia 21 grudnia 2012 r.;
- L. mając na uwadze, że dnia 22 grudnia 2011 r. Komisja opublikowała niewiążące wytyczne mające na celu wyjaśnienie sytuacji zakładów ubezpieczeń i związanych usług finansowych;
- M. mając na uwadze, że zgodnie z orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej dyskryminacja wobec osób transgenderowych oraz dyskryminacja ze względu na tożsamość płciową może być równoznaczna z dyskryminacją ze względu na płeć⁽²⁾ w polityce i przepisach dotyczących równouprawnienia kobiet i mężczyzn;
1. ubolewa, że Komisja nie przedstawiła sprawozdania ze stosowania dyrektywy Rady 2004/113/WE ani nie opublikowała aktualnych danych dotyczących wdrażania tej dyrektywy w poszczególnych państwach członkowskich;
 2. uznaje, że orzeczenie w sprawie Test-Achats mogło mieć wpływ na proces wdrażania dyrektywy w państwach członkowskich, ale zauważa, że nie jest to wystarczające uzasadnienie dla nieopublikowania na czas sprawozdania wymaganego w dyrektywie;
 3. wzywa Komisję do niezwłocznego opublikowania sprawozdania i wszelkich dostępnych danych;

⁽¹⁾ Dz.U. C 236 E z 12.8.2011, s. 87.

⁽²⁾ Sprawa C-13/94 (P. przeciwko S. i Cornwall County Council); sprawa C-117/01 (K.B. przeciwko National Health Service Pensions Agency i Secretary of State for Health); sprawa C-423/04 (Sarah Margaret Richards przeciwko Secretary of State for Work and Pensions).

Wtorek, 16 kwietnia 2013 r.

4. apeluje do Komisji i państw członkowskich o podjęcie konkretnych działań w celu wyjaśnienia dyrektywy i jej skutków z podaniem konkretnych przykładów, aby zagwarantować, że zarówno kobiety, jak i mężczyźni poczują się w pełni objęci przepisami tej dyrektywy i będą mogli je właściwie stosować jako skuteczne narzędzie ochrony swoich praw do równego traktowania w dostępie do wszystkich towarów i usług;
5. z zadowoleniem przyjmuje orzeczenie w sprawie Test-Achats, uważa jednak, że wprowadziło ono trwałą niepewność na rynku ubezpieczeń; oczekuje, że wprowadzenie kryteriów jednakowych dla obu płci spowoduje, że stawki będą ustalane w oparciu o wiele czynników ryzyka, które sprawiedliwie odzwierciedlają indywidualne ryzyko niezależnie od płci, a także przyczyni się do wykrywania wszelkiej potencjalnej dyskryminacji ze względu na płeć;
6. uważa, że opublikowane przez Komisję wytyczne, które nie mają charakteru wiążącego ani normatywnego, nie rozwiewają w pełni tej niepewności;
7. wzywa Komisję do podjęcia praktycznych kroków mających na celu rozwiązanie istniejącego problemu poprzez zaproponowanie nowego aktu prawnego, który będzie w pełni zgodny z treścią wytycznych;
8. zauważa, że sektor ubezpieczeniowy powinien kontynuować wysiłki podjęte w celu reorganizacji systemu składek zgodnie z kryteriami jednakowymi dla obu płci poprzez zastosowanie wyliczeń aktuarialnych na podstawie innych czynników;
9. wzywa Komisję do rozpoczęcia nieformalnego dialogu z przedstawicielami sektora ubezpieczeniowego na temat oceny ryzyka;
10. wzywa Komisję do przedstawienia metodyki, którą Komisja zastosuje do określenia wpływu orzeczenia w sprawie Test-Achats na politykę cenową sektora ubezpieczeniowego;
11. wzywa Komisję do przeanalizowania tej kwestii także z punktu widzenia polityki ochrony konsumentów;
12. wzywa Komisję oraz państwa członkowskie do uważnego śledzenia sytuacji na rynku ubezpieczeń, a gdyby zostały wykryte jakiegokolwiek oznaki stosowania faktycznej dyskryminacji pośredniej – do przedsięwzięcia wszelkich niezbędnych środków w celu rozwiązania tego problemu i uniknięcia nieuzasadnionych podwyżek stawek ubezpieczeniowych;
13. podkreśla, że przedmiotowa dyrektywa nie ogranicza się wyłącznie do dziedziny ubezpieczeń oraz że należy szczególnie wyjaśnić szerszy zakres i możliwości dokonania za jej pomocą postępów pod względem dostępu do towarów i usług w sferze publicznej i prywatnej, aby zapewnić zarówno kobietom, jak i mężczyznom pełne zrozumienie zakresu i celu dyrektywy, co umożliwi im właściwe wykorzystanie jej przepisów i możliwości;
14. zwraca uwagę, że przepis dotyczący przeniesienia ciężaru dowodu został wdrożony do ustawodawstwa krajowego większości państw członkowskich; wzywa Komisję do monitorowania stosowania tego przepisu we wszystkich państwach członkowskich;
15. wzywa Komisję do uwzględnienia przypadków dyskryminacji ze względu na ciążę, planowanie ciąży i macierzyństwo np. w odniesieniu do sektora mieszkaniowego (wynajem) lub do trudności w uzyskaniu kredytu oraz do dostępu do wyrobów i usług medycznych, w szczególności do legalnie dostępnej opieki w dziedzinie zdrowia reprodukcyjnego oraz do leczenia umożliwiającego zmianę płci;
16. wzywa Komisję do szczególnie uważnego monitorowania wszelkich przejawów dyskryminacji ze względu na karmienie piersią, w tym ewentualnej dyskryminacji w dostępie do towarów i usług w strefach i przestrzeniach publicznych;
17. wzywa Komisję, aby monitorowała wdrażanie i stosowanie tej dyrektywy w odniesieniu do kobiet ciężarnych, które starają się o azyl i oczekują na decyzję w sprawie ich wniosku o azyl, w celu zapewnienia, by kobiety te były objęte przedmiotowymi umowami i miały dostęp do przedmiotowych produktów;
18. wzywa Komisję do pełnego uwzględnienia – zgodnie z orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości – dyskryminacji ze względu na tożsamość płciową w przyszłej polityce i przyszłych przepisach dotyczących równouprawnienia kobiet i mężczyzn;
19. z ubolewaniem zauważa, że w niektórych państwach członkowskich kobiety prowadzące działalność gospodarczą, zwłaszcza samotne matki, są często dyskryminowane, gdy próbują uzyskać pożyczkę lub kredyt dla swojego przedsiębiorstwa i wciąż napotykają przeszkody oparte na stereotypach związanych z płcią;
20. wzywa Komisję, aby gromadziła najlepsze praktyki i udostępniała je państwom członkowskim w celu dostarczenia im środków niezbędnych do wspierania działań pozytywnych i do lepszego wdrożenia przedmiotowych przepisów na szczeblu krajowym;

Wtorek, 16 kwietnia 2013 r.

21. zwraca uwagę na brak skuteczności niektórych organów ds. równości, wynikający z braku rzeczywistej zdolności do działania, niedoboru personelu oraz niewystarczających środków finansowych;
22. wzywa Komisję do właściwego i dokładnego monitorowania sytuacji organów ds. równości utworzonych w następstwie wejścia w życie przedmiotowej dyrektywy oraz do sprawdzenia, czy spełnione zostały wszystkie warunki określone w prawodawstwie UE; podkreśla w szczególności, że obecny kryzys gospodarczy nie może stanowić usprawiedliwienia dla niewłaściwego funkcjonowania organów ds. równości;
23. podkreśla, że Komisja powinna przedstawić więcej danych i zapewnić większą przejrzystość w odniesieniu do trwających postępowań w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego oraz prowadzonych działań;
24. wzywa Komisję do utworzenia ogólnodostępnej bazy danych zawierającej przepisy i orzecznictwo związane z dyskryminacją ze względu na płeć; podkreśla potrzebę zwiększenia ochrony ofiar dyskryminacji ze względu na płeć;
25. wskazuje na potrzebę udzielenia wsparcia finansowego i zapewnienia koordynacji UE w zakresie dodatkowych szkoleń dla prawników praktyków, którzy zajmują się kwestiami dyskryminacji ze względu na płeć, z uwzględnieniem roli sądów krajowych;
26. wskazuje na potrzebę terminowego transponowania dyrektywy we wszystkich państwach członkowskich;
27. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie oraz Komisji, a także rządów państw członkowskich.

P7_TA(2013)0119

Dalszy rozwój poprzez wymianę handlową

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 16 kwietnia 2013 r. na temat dalszego rozwoju poprzez wymianę handlową (2012/2224(INI))

(2016/C 045/02)

Parlament Europejski,

- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 27 stycznia 2012 r. zatytułowany „Handel, wzrost gospodarczy i rozwój” (COM(2012)0022), który jest aktualizacją komunikatu na ten sam temat z dnia 18 września 2002 r.,
- uwzględniając art. 207 i 208 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej oraz art. 3 Traktatu o Unii Europejskiej,
- uwzględniając inne komunikaty i dokumenty robocze służb Komisji z ostatnich lat odnoszące się do tego tematu, w tym komunikat zatytułowany „Spójność polityki na rzecz rozwoju” (COM(2009)0458, SEC(2010)0421, SEC(2011)1627), plan działań UE na rzecz równouprawnienia kobiet i mężczyzn w ramach rozwoju na lata 2010–2015 (SEC(2010)0265), komunikat w sprawie zwiększenia wpływu unijnej polityki rozwoju – Program działań na rzecz zmian (COM(2011)0637), komunikat w sprawie zwiększenia wsparcia UE dla krajów rozwijających się w mobilizowaniu środków na finansowanie rozwoju (COM(2012)0366), komunikat w sprawie podejścia UE do kwestii odporności (COM(2012)0586), komunikat w sprawie ochrony socjalnej w ramach współpracy UE na rzecz rozwoju (COM(2012)0446), komunikat zatytułowany „Współpraca Europy ze społeczeństwem obywatelskim w dziedzinie stosunków zewnętrznych” (COM(2012)0492), a także komunikat w sprawie pomocy na rzecz wymiany handlowej (COM(2007)0163) oraz roczne sprawozdania Komisji z nadzoru dotyczące tej pomocy,
- uwzględniając konkluzje Rady dotyczące podejścia UE do handlu, wzrostu i rozwoju w następnym dziesięcioleciu z dnia 16 marca 2012 r. oraz jej inne konkluzje mające znaczenie dla tej kwestii,
- uwzględniając umowę z Kotonu ⁽¹⁾,
- uwzględniając uregulowania dotyczące instrumentu finansowania współpracy na rzecz rozwoju ⁽²⁾ oraz Europejskiego Funduszu Rozwoju i ich wdrażanie,

⁽¹⁾ Umowa z Kotonu zmieniona w 2005 i w 2010 r.

⁽²⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1905/2006, (Dz.U. L 378 z 27.12.2006, s. 41).

Wtorek, 16 kwietnia 2013 r.

- uwzględniając strategiczne ramy UE dotyczące praw człowieka i demokracji oraz pkt. 11 związanego z nimi planu działania dotyczący handlu ⁽¹⁾,
 - uwzględniając udoskonalone zintegrowane ramy pomocy związanej z handlem w krajach najsłabiej rozwiniętych, opracowane pod przewodnictwem Banku Światowego,
 - uwzględniając program godnej pracy MOP oraz inicjatywę ONZ na rzecz minimum ochrony socjalnej,
 - uwzględniając IV Światową Konferencję w sprawie Kobiet, która odbyła się we wrześniu 1995 r. w Pekinie, a także przyjętą na niej Deklarację Pekinąską i Platformę Działania,
 - uwzględniając własne rezolucje odnoszące się do handlu i rozwoju, w tym rezolucje w sprawie handlu i ubóstwa ⁽²⁾; pomocy na rzecz wymiany handlowej ⁽³⁾; umów o partnerstwie gospodarczym ⁽⁴⁾; ogólnego systemu preferencji Unii Europejskiej ⁽⁵⁾; odpowiedzialności społecznej przedsiębiorstw ⁽⁶⁾, kwestii podatkowych w odniesieniu do krajów rozwijających się ⁽⁷⁾; stosunków UE – Afryka ⁽⁸⁾; bezpieczeństwa żywności ⁽⁹⁾; ogólnego rozwoju polityki rozwojowej UE ⁽¹⁰⁾ i spójności polityki na rzecz rozwoju ⁽¹¹⁾,
 - uwzględniając art. 48 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rozwoju oraz opinię Komisji Handlu Międzynarodowego (A7-0054/2013),
- A. mając na uwadze wyraźne wzajemne powiązania między art. 207 i 208 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej; mając na uwadze, że art. 207 przewiduje prowadzenie wspólnej polityki handlowej zgodnie z zasadami i celami działań zewnętrznych Unii, a art. 208 nakłada obowiązek uwzględnienia celów współpracy na rzecz rozwoju przy realizacji unijnych strategii politycznych, które mogłyby mieć wpływ na kraje rozwijające się;
- B. mając na uwadze, że zgodnie z Deklaracją Pekinąską i Platformą Działania państwa członkowskie i Komisja przyjęły strategię uwzględniania aspektu płci w ramach swojej polityki współpracy na rzecz rozwoju;
- C. mając na uwadze, że ograniczanie ubóstwa oraz dążenie do realizacji milenijnych celów rozwoju to główne elementy unijnej polityki rozwoju, które powinny również stanowić wyznacznik unijnej polityki handlowej w stosunku do krajów rozwijających się; mając na uwadze, że wspieranie praw człowieka powinno zostać włączone do tej polityki i być jednym z elementów opartego na prawach człowieka podejścia do rozwoju przyjętego przez UE;
- D. mając na uwadze, że liberalizacja handlu nie oznacza automatycznie ograniczania ubóstwa, jednak otwarcie handlu może być jednym z najsukuczniejszych czynników stymulujących wzrost gospodarczy i rozwój jedynie wówczas, gdy istnieć będą ku niemu właściwe warunki;
- E. mając na uwadze, że pomyślny, oparty na handlu rozwój możliwy jest między innymi przy właściwie funkcjonujących instytucjach, skutecznej walce z korupcją, zdrowym sektorze prywatnym oraz dążeniu do ogólnego i integracyjnego rozwoju gospodarczego, dywersyfikacji oraz stopniowym podwyższaniu się wartości dodanej;
- F. mając na uwadze, że polityka handlowa UE wobec krajów rozwijających się ma na celu skuteczniejsze włączanie ich do międzynarodowego systemu handlowego, jednak brakuje jej wyraźnie zdefiniowanych celów w zakresie rozwoju, dlatego też istnieje ryzyko, że ucierpi lokalna produkcja, a zależność od eksportu towarów wzrośnie; mając na uwadze, że mimo znacznych wysiłków na rzecz liberalizacji niektóre kraje rozwijające się, zwłaszcza kraje najsłabiej rozwinięte, nie są w stanie zdywersyfikować produkcji i eksportu;

⁽¹⁾ Dokument prasowy Rady nr 11855/2012.

⁽²⁾ Dz.U. C 298 E z 8.12.2006, s. 261.

⁽³⁾ Dz.U. C 102 E z 24.4.2008, s. 291.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 102 E z 24.4.2008, s. 301; Dz.U. C 323 E z 18.12.2008, s. 361; Dz.U. C 117 E z 6.5.2010, s. 101; Dz.U. C 117 E z 6.5.2010, s. 124.

⁽⁵⁾ Teksty przyjęte z dnia 13 czerwca 2012 r., P7_TA(2012)0241.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 301 E z 13.12.2007, s. 45; Dz.U. C 99 E z 3.4.2012, s. 101.

⁽⁷⁾ Dz.U. C 199 E z 7.7.2012, s. 37.

⁽⁸⁾ Dz.U. C 169 E z 15.6.2012, s. 45.

⁽⁹⁾ Dz.U. C 56 E z 26.2.2013, s. 75.

⁽¹⁰⁾ Dz.U. C 33 E z 5.2.2013, s. 77; teksty przyjęte z dnia 23 października 2012 r., P7_TA(2012)0386.

⁽¹¹⁾ Dz.U. C 161 E z 31.5.2011, s. 47; teksty przyjęte z dnia 25 października 2012 r., P7_TA(2012)0399.

Wtorek, 16 kwietnia 2013 r.

- G. mając na uwadze nierównomierny wpływ globalizacji na ograniczanie ubóstwa; mając na uwadze, że duży odsetek ludności w krajach rozwijających się nadal żyje w skrajnym ubóstwie, zwłaszcza w krajach najsłabiej rozwiniętych; w 1990 r. odsetek ludności żyjącej w skrajnym ubóstwie w krajach najsłabiej rozwiniętych wynosił 18 %, a do 2007 r. wzrósł on dwukrotnie, sięgając 36 %;
- H. mając na uwadze, że negocjacje umów o partnerstwie gospodarczym są bardzo opóźnione, ogólny postęp jest nadal słaby, cele rozwoju nie są wyraźnie określone w strategii zawierania przez UE umów o partnerstwie gospodarczym i sytuacji nie da się naprawić tylko poprzez przesunięcie ostatecznego terminu;
- I. mając na uwadze, że kraje ubogie mają trudności z rekompensowaniem spadku wpływów z opodatkowania handlu, wynikającego z globalnego kontekstu obecnej liberalizacji handlu; mając na uwadze, że w wyniku nałożenia na towary przetworzone opłat celnych wyższych niż te dotyczące surowców wzrasta ryzyko, że kraje rozwijające się zostaną zredukowane do wyłącznie do roli eksporterów surowców;
- J. mając na uwadze, że należy wyeliminować negatywny wpływ wspólnej polityki rolnej na handel i rozwój krajów rozwijających się;
- K. mając na uwadze, że rozwój agropaliw opierał się głównie na rozwoju wielkoobszarowych monokultur przemysłowych, co przyczyniło się do upowszechnienia praktyk rolniczych, które są szkodliwe dla środowiska naturalnego, różnorodności biologicznej, żyzności gleb i dostępności wody; mając na uwadze, że rozpowszechnianie się agropaliw może mieć poważne skutki w kontekście naruszania praw do gruntów, utraty dostępu do ważnych zasobów naturalnych, wylesiania i degradacji środowiska;
- L. mając na uwadze, że kraje należące do górnej strefy dochodów średnich w dniu 1 stycznia 2014 r. zostaną wyłączone z ogólnego systemu preferencji Unii Europejskiej, jednak nie wiadomo w jakim zakresie będzie się to wiązać z nowymi możliwościami wywozu w przypadku najmniej rozwiniętych krajów;
- M. mając na uwadze, że pomoc na rzecz wymiany handlowej ma na celu wspieranie krajów rozwijających się, aby mogły one między innymi budować zdolności handlowe, znosić przeszkody administracyjne w handlu, zapewniać efektywniejszą infrastrukturę do transportu towarów oraz wzmacniać przedsiębiorstwa lokalne, by przygotować je do spełniania lokalnych potrzeb, konkurencji rynkowej i pozwolić im korzystać z nowych możliwości rynkowych; mając na uwadze, że pomoc na rzecz wymiany handlowej powinna wspierać przetwarzanie i dywersyfikację produkcji, pomagać w integracji regionalnej, sprzyjać transferom technologii, a także ułatwiać tworzenie lub rozwój potencjału w zakresie produkcji krajowej oraz zmniejszanie nierówności w dochodach;
- N. mając na uwadze, że integracja regionalna jest skutecznym sposobem zapewnienia dobrobytu, pokoju i bezpieczeństwa; mając na uwadze, że korzyści rozwojowe lepiej funkcjonującego handlu wewnętrznego i regionalnego mogą być równie duże jak korzyści bardziej rozwiniętego handlu zewnętrznego albo nawet większe, szczególnie w kontekście zmiany klimatu; mając na uwadze, że handel regionalny w Afryce dotyczy w przeważającym stopniu towarów przetworzonych, podczas gdy handel zewnętrzny dotyczy przede wszystkim surowców;
- O. mając na uwadze, że wywóz zasobów naturalnych kojarzy się często z korupcją, a także ze stagnacją w innych sektorach gospodarki; mając na uwadze, że zjawisko tzw. przekleństwa zasobów jest już ogólnie uznane i w ramach unijnej polityki handlowej powinno się dążyć do zapobiegania powstawaniu tego zjawiska i do walki z nim;
- P. mając na uwadze, że tzw. zasoby będące źródłem konfliktów są zasobami naturalnymi, których systematyczne wydobycie i sprzedaż wiąże się w kontekście konfliktu z rażącymi przypadkami łamania praw człowieka, naruszeniami międzynarodowego prawa humanitarnego lub naruszeniami równoważnymi zbrodni w świetle prawa międzynarodowego, przyczynia się do nich lub jest ich skutkiem;
- Q. mając na uwadze, że polityka UE musi wspierać bezpieczeństwo żywnościowe, nigdy zaś nie może działać na jego szkodę; mając na uwadze, że bardzo ważne jest również zatrzymanie zjawiska przekwalifikowywania gruntów uprawnych, które w krajach rozwijających się lub w regionach dotkniętych ustawicznym brakiem bezpieczeństwa żywnościowego gwarantują produkcję żywności na potrzeby lokalne lub regionalne (ang. land grab);
- R. mając na uwadze, że w szczególności wspieranie biopaliw przyczyniło się do pośredniej zmiany sposobu użytkowania gruntów oraz niestabilności cen żywności w krajach rozwijających się;

Wtorek, 16 kwietnia 2013 r.

- S. mając na uwadze, że zapewnienie bezpieczeństwa w zakresie posiadania praw własności gruntów przez drobnych producentów rolnych, którzy stanowią większość właścicieli ziemskich w krajach rozwijających się i należą do grupy społecznej znajdującej się w najtrudniejszej sytuacji, jest warunkiem sprawnego funkcjonowania rynków nieruchomości i rynków kredytowych mających zasadnicze znaczenie dla stabilnego i zrównoważonego rozwoju;
- T. mając na uwadze, że inwestowanie w stwarzanie kobietom większych możliwości, w szczególności w zakresie mikrokredytów, ma podstawowe znaczenie dla osiągnięcia dużych korzyści pod względem rozwoju gospodarczego i społecznego;

Uczynienie handlu skuteczną siłą napędową wzrostu, rozwoju oraz ograniczania ubóstwa

- 1. potwierdza swe stanowisko, że ułatwianie zrównoważonego rozwoju musi być nadrzędnym celem polityki handlowej UE w stosunku do krajów rozwijających się; jest zdania, że należy sformułować konkretne i zrównoważone cele w zakresie rozwoju dla wszystkich inicjatyw w ramach tej polityki;
- 2. podkreśla, że skoro nie można z całą pewnością stwierdzić, że liberalizacja handlu prowadzi do wzrostu i ograniczenia ubóstwa, wymianę handlową i pomoc na rzecz polityki handlowej należy stale opracowywać na podstawie przejrzystych procesów partycypacyjnych, które sprzyjają integracji społecznej i angażują wszystkie zainteresowane strony, ze zwróceniem szczególnej uwagi na grupy znajdujące się w najbardziej niekorzystnej sytuacji społecznej, a zwłaszcza kobiety;
- 3. zwraca uwagę, że sprawiedliwy handel między UE a krajami rozwijającymi się musi opierać się na całkowitym przestrzeganiu i zagwarantowaniu norm i warunków pracy określonych przez MOP, a także zapewnić stosowanie jak najwyższych norm społecznych i środowiskowych; podkreśla, że obejmuje to płacenie uczciwej ceny za zasoby i produkty rolne pochodzące z krajów rozwijających się;
- 4. domaga się, aby zwrócić szczególną uwagę na propagowanie równouprawnienia płci i wzmocnienie pozycji kobiet;
- 5. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że program działań na rzecz zmian skupia się na środowisku przedsiębiorczym, integracji regionalnej oraz rynkach światowych, a także na ochronie socjalnej, zdrowiu, edukacji i tworzeniu miejsc pracy (COM(2011)0637);
- 6. wzywa do pełnego wdrożenia spójności polityki na rzecz rozwoju, w tym do położenia kresu rażąco niesprawiedliwym praktykom produkcyjnym i handlowym, przeławianiu oraz dopłatom rolnym, które są szkodliwe dla rozwoju i zagrażają bezpieczeństwu żywnościowemu;
- 7. podkreśla, że polityka inwestycyjna wiąże się z dwoma głównymi wyzwaniem w przypadku krajów rozwijających się: na szczeblu krajowym polityka inwestycyjna musi zostać włączona do strategii rozwojowej i obejmować cele w zakresie zrównoważonego rozwoju; natomiast na szczeblu międzynarodowym konieczne jest wzmocnienie wymiaru rozwojowego międzynarodowych umów inwestycyjnych oraz zrównoważenie praw i obowiązków państw i inwestorów;
- 8. ubolewa, że według sprawozdania Unctad dotyczącego inwestycji światowych za rok 2012 niektóre międzynarodowe umowy inwestycyjne zawarte w 2011 r. odzwierciedlają tradycyjny model traktatowy, który skupia się na ochronie inwestycji jako jedynym celu traktatu; z zadowoleniem przyjmuje jednak to, że niektóre nowe międzynarodowe umowy inwestycyjne zawierają postanowienia gwarantujące, że traktat nie będzie utrudniał krajom realizacji strategii zrównoważonego rozwoju kładących nacisk na środowiskowy i społeczny wpływ inwestycji, ale raczej będzie sprzyjał ich realizacji;
- 9. z zaniepokojeniem zauważa rosnącą liczbę przypadków rozstrzygnięcia sporów pomiędzy inwestorami a państwami wynikających z międzynarodowych umów inwestycyjnych, w których inwestorzy podawali w wątpliwość kluczowe publiczne strategie polityczne, twierdząc, że wywarły one negatywny wpływ na ich perspektywy biznesowe; podkreśla w tym kontekście, że według sprawozdania Unctad dotyczącego inwestycji światowych za rok 2012 międzynarodowe umowy inwestycyjne budzą coraz więcej kontrowersji i stają się coraz bardziej newralgiczne pod względem politycznym, głównie z powodu rozpowszechnienia się przewidzianego w międzynarodowych umowach inwestycyjnych arbitrażu w sporach między inwestorami a państwami, który powoduje rosnące niezadowolenie (np. Australia wydała oświadczenie dotyczące swojej polityki handlowej, w którym ogłosiła, że nie będzie już włączać klauzul regulujących rozstrzygnięcie sporów między inwestorem a państwem do przyszłych międzynarodowych umów inwestycyjnych) i który stanowi odzwierciedlenie m.in. wad w systemie (np. szeroki zakres postanowień obejmujący wyłączenie, wątpliwości dotyczące kwalifikacji arbitrów, brak przejrzystości, wysokie koszty postępowania, a także związek pomiędzy rozstrzygnięciem sporów między inwestorem a państwem a rozstrzygnięciem sporów międzypaństwowych); nalega w związku z tym, aby wszelkie umowy inwestycyjne zawierane w przyszłości w Europie gwarantowały, że rozstrzygnięcie międzynarodowych sporów pomiędzy inwestorami a państwami nie będzie podważało zdolności państw do stanowienia prawa z korzyścią dla interesu publicznego;

Wtorek, 16 kwietnia 2013 r.

10. przypomina, że mobilizowanie inwestycji na rzecz zrównoważonego rozwoju pozostaje głównym wyzwaniem dla krajów rozwijających się, w szczególności dla krajów najsłabiej rozwiniętych; podkreśla w tym kontekście, że Unctad opracowała kompleksowe ramy polityki inwestycyjnej na rzecz zrównoważonego rozwoju (IPFSD), w których kładzie się szczególnie nacisk na zależność między inwestycjami zagranicznymi a zrównoważonym rozwojem;
11. wzywa UE do aktywnego wykorzystywania wielu instrumentów, jakie ma do swojej dyspozycji, w celu wspierania pokoju, poszanowania praw człowieka, demokracji, praworządności, dobrego zarządzania, zdrowych finansów publicznych, inwestycji infrastrukturalnych, poszanowania norm społecznych przez przedsiębiorstwa europejskie i ich jednostki zależne, niezawodnego zapewniania podstawowych usług oraz wspierania integracyjnego i zrównoważonego wzrostu i ograniczania ubóstwa w krajach rozwijających się, a co za tym idzie, tworzenia środowiska sprzyjającego skutecznemu udzielaniu pomocy na rzecz wymiany handlowej oraz trwałemu rozwojowi handlu;
12. podkreśla, że pomyślne włączenie krajów rozwijających się do światowej wymiany handlowej wymaga więcej niż tylko lepszego dostępu do rynków i wzmocnionych przepisów dotyczących handlu międzynarodowego; zwraca zatem uwagę, że programowanie pomocy na rzecz wymiany handlowej powinno wspierać kraje rozwijające się w ich dążeniu do propagowania handlu lokalnego, eliminowania ograniczeń podaży i rozwiązania problemu słabości strukturalnej, co można osiągnąć poprzez wdrażanie reform wewnętrznych w dziedzinach polityki związanych z wymianą handlową, wprowadzanie ułatwień w handlu, zwiększanie potencjału celnego, modernizację infrastruktury, zwiększanie zdolności produkcyjnych i rozwój rynków krajowych i regionalnych;
13. przypomina, że międzynarodowa wymiana handlowa nie oznacza automatycznie ograniczania ubóstwa; zauważa w tym kontekście, że Unctad stwierdza, iż średni poziom integracji handlowej w przypadku krajów najsłabiej rozwiniętych, mierzony stosunkiem wywozu i przywozu towarów i usług do PKB, jest w istocie wyższy niż poziom integracji gospodarek rozwiniętych od wczesnych lat 90 XX w.; jest w związku z tym zdania, że utrzymywanie się masowego ubóstwa w krajach najsłabiej rozwiniętych jest konsekwencją zacofania gospodarczego tych krajów i niedążenia przez nie do transformacji strukturalnej, rozszerzania zdolności produkcyjnych i rozwoju efektywnego zatrudnienia na szczeblu krajowym;
14. kładzie również nacisk na argument przytaczany przez Unctad, że przedwczesna i gwałtowna liberalizacja handlu, do której w latach 80 i 90 XX w. zachęcano wiele krajów rozwijających się o niskich dochodach, doprowadziła do odprzemysłowienia i takiej formy integracji, która zwiększyła ich zależność od rynków zewnętrznych i podatność na występujące tam wahania; tymczasem kraje, które otwierały swoje gospodarki w sposób umiarkowany i stopniowo, stosownie do tempa rozwoju swoich zdolności produkcyjnych, odniosły najwięcej korzyści z liberalizacji handlu i osiągnęły największe postępy w ograniczaniu ubóstwa bezwzględnego, a także przybliżyły się do transformacji strukturalnej;
15. podkreśla, że aby wzrost i tworzenie dobrobytu miały charakter integracyjny, zrównoważony i skutecznie przyczyniały się do ograniczania ubóstwa, należy je realizować w sektorach najbardziej dotkniętych ubóstwem, sektorach, gdzie ludzie ubodzy są aktywni; zwraca uwagę, że wzrost powinien również przynosić korzyści kobietom i wzmacniać ich pozycję i koncentrować się na ogólnej poprawie warunków sprzyjających rozwojowi MŚP oraz na zapewnianiu dostępu do zrównoważonych możliwości mikrofinansowania i do mikrokredytów; podkreśla, że politykę rozwoju i politykę handlową w tym obszarze powinny charakteryzować innowacyjność, kreatywność i konkurencyjność w celu tworzenia miejsc pracy i wzmacniania pozycji grup społecznych znajdujących się w niekorzystnej sytuacji;
16. z zadowoleniem przyjmuje wyrażone przez Komisję przekonanie o konieczności wspierania udziału drobnych producentów i małych przedsiębiorstw; wskazuje na potencjał rynkowy inicjatyw na rzecz sprawiedliwego handlu oraz na ich skuteczność w zakresie ułatwiania rozwoju społecznego;
17. proponuje, aby Komisja tworzyła więcej możliwości udzielania zrównoważonych zamówień publicznych na szczeblu międzynarodowym;
18. wzywa UE, jej państwa członkowskie oraz innych darczyńców do uznania ważnej roli kobiet dla rozwoju gospodarczego oraz do takiego dostosowania działań pomocowych, aby pozycja kobiet wzmocniła się zarówno pod względem społecznym, jak i finansowym, w tym poprzez ukierunkowane wsparcie dla rozwoju przedsiębiorstw i dostęp kobiet do usług w zakresie mikrofinansowania;
19. przypomina Komisji i państwom członkowskim o unijnym planie działania w sprawie równouprawnienia płci oraz wzmocnienia pozycji kobiet w kontekście współpracy na rzecz rozwoju oraz o szeregu zaproponowanych w nim działań;
20. po raz kolejny zwraca uwagę na zobowiązanie UE do zapewnienia spójności polityki na rzecz rozwoju oraz poszanowania, propagowania i ochrony praw człowieka i równości płci we wszystkich obszarach swojej polityki zewnętrznej, w tym w obszarze międzynarodowej wymiany handlowej; oczekuje na pełną realizację poszczególnych elementów planu działania załączonego do strategicznych ram UE dotyczących praw człowieka i demokracji odnoszących się do handlu;

Wtorek, 16 kwietnia 2013 r.

21. uważa, że strategie trwałego rozwoju gospodarczego powinny gwarantować między innymi udział sektora prywatnego w realnej gospodarce, spójność regionalną i integrację rynków dzięki współpracy transgranicznej oraz rozwój otwartego i uczciwego handlu opartego na kierujących się zasadami wielostronnych ramach handlowych;
22. przypomina o znaczeniu inwestycji, których celem jest tworzenie, rozwijanie i wzmacnianie niezbędnej infrastruktury portowej, transportowej, energetycznej i telekomunikacyjnej, w szczególności infrastruktury transgranicznej;
23. zachęca kraje otrzymujące pomoc na rzecz rozwoju poprzez handel do zmobilizowania własnych zasobów wewnętrznych, w tym dochodów budżetowych, dzięki odpowiedniemu poborowi podatków i kapitałowi ludzkiemu; wzywa Komisję, by w przypadku, gdy kraje te uzyskują dochody z eksploatacji zasobów naturalnych, wspierała przejrzyste i zrównoważone gospodarowanie nimi; podkreśla konieczność wprowadzenia zasady pełnej przejrzystości w odniesieniu do płatności na rzecz rządów dokonywanych przez przedsiębiorstwa europejskie; wzywa Komisję do wspierania zrównoważonych strategii uprzemysłowienia w krajach rozwijających się mających na celu obrót produktami posiadającymi wartość dodaną;
24. uważa, że opracowane przez Unię narzędzia pomocy na rozwój handlu i inwestycji, w szczególności zmieniony ogólny system preferencji oraz umowy o partnerstwie gospodarczym, są skuteczne; podkreśla jednak, że pomoc na rzecz handlu nie może ograniczać się jedynie do tych instrumentów; przypomina Unii jej cel, jakim jest podwyższenie do 2015 r. całkowitego budżetu przeznaczanego na pomoc do 0,7 % PKB; wzywa Komisję do rozszerzenia w całkowitej ofercie pomocy części przeznaczonej na pomoc techniczną, w tym w obszarze normalizacji; apeluje do UE o większą spójność w realizacji polityki handlowej, rolnej, środowiskowej, energetycznej i na rzecz rozwoju;
25. uważa za konieczne, aby europejska polityka pomocy na rzecz rozwoju poprzez wymianę handlową uwzględniała wszystkie aspekty innowacji – zarówno innowacje finansowe, jak i technologiczne i organizacyjne – w oparciu o wzorcowe praktyki;
26. zaleca, aby Komisja wynegocjowała włączenie możliwych do wyegzekwowania przepisów o prawach człowieka do wszystkich zawieranych w przyszłości dwustronnych umów o handlu i współpracy, tak aby faktycznie wnieść wkład w oparte na prawach człowieka podejście do rozwoju;
27. podkreśla znaczenie godziwego poziomu płac oraz godziwych warunków bezpieczeństwa pracy dla trwałego globalnego systemu handlu i nowych globalnych łańcuchów produkcji; przypomina w związku z tym Komisji o jej komunikacie zatytułowanym „Upowszechnianie godnej pracy dla wszystkich”;
28. z myślą o zagwarantowaniu spójności polityki prowadzonej przez UE ma nadzieję na zacieśnienie współpracy między poszczególnymi służbami Komisji i ESDZ oraz między trzema instytucjami: Komisją, Radą i Parlamentem Europejskim;
29. uważa, że kryteria oceny polityki i programów rozwoju poprzez wymianę handlową i inwestycje powinny uwzględniać nie tylko statystyki dotyczące wskaźnika wzrostu i wymiany handlowej, ale także liczby utworzonych miejsc pracy i poprawy jakości życia mieszkańców krajów rozwijających się pod kątem rozwoju społecznego, kulturalnego i środowiskowego;

Prowadzenie negocjacji i zawieranie umów handlowych w oparciu o bardziej przejrzyste ramy rozwojowe

30. podkreśla znaczenie łączenia reform polityki handlowej z dobrze zaplanowaną polityką publiczną, zwłaszcza w zakresie ochrony socjalnej; w szerszym ujęciu zwraca uwagę na znaczenie punktualnego i skrupulatnego przygotowywania krajowych strategii rozwoju i systematycznych ocen skutków dotychczasowej polityki handlowej dla ubóstwa; wzywa Komisję do wdrożenia przygotowanych przez sprawozdawcę ONZ wytycznych dotyczących prawa do pożywienia, w których apeluje się o stosowanie oceny skutków dla praw człowieka podczas zawierania umów handlowych i inwestycyjnych (wytyczne dotyczące oceny skutków umów handlowych i inwestycyjnych dla praw człowieka) w celu zapewnienia, aby były one zgodne ze zobowiązaniami przyjętymi na mocy międzynarodowych instrumentów ochrony praw człowieka; domaga się również, by UE wprowadziła wyraźną warunkowość i klauzule dotyczące praw człowieka i demokracji do wszystkich zawieranych przez nią umów handlowych;
31. podkreśla znaczenie włączenia społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw do umów o wolnym handlu zawieranych z krajami rozwijającymi się w celu promowania praw człowieka oraz norm społecznych i środowiskowych; sugeruje, by do wszystkich przyszłych umów o wolnym handlu włączano, oprócz rozdziałów poświęconych kwestiom społecznym i środowiskowym, kompleksowy rozdział dotyczący praw człowieka;

Wtorek, 16 kwietnia 2013 r.

32. wzywa Komisję, by zachęcała rządy krajów rozwijających się do prowadzenia szeroko zakrojonych konsultacji, przewidujących również udział podmiotów niepublicznych i niekomercyjnych, w procesie definiowania przez nie polityki handlowej; zwraca się również do Komisji, by wspierała przejrzystość w trakcie negocjacji, aby ułatwić stałe i jak najszerze efektywne zaangażowanie zainteresowanych podmiotów, a także wspierać dążenie do osiągnięcia celów w zakresie rozwoju;

33. domaga się pogłębionych analiz wpływu dotyczących wyników wielostronnych i dwustronnych porozumień handlowych wynegocjowanych pomiędzy UE a krajami trzecimi, przeprowadzonych z perspektywy klimatu, płci i zrównoważoności; wzywa Komisję do zatwierdzenia wyraźnego wsparcia na rzecz zarządzania zmianami klimatu w ramach całej pomocy na rzecz handlu i innej właściwej w tym zakresie pomocy rozwojowej;

34. jest przekonany, że punkty odniesienia w zakresie postępów w rozwoju powinny być określane w trakcie negocjacji umów handlowych, aby ułatwić nadzór, a w stosownych przypadkach również zmianę harmonogramów realizacji środków, modyfikacji środków towarzyszących, które mogą obejmować pomoc na rzecz wymiany handlowej oraz pomoc na rzecz strukturalnego dostosowania się, a także przygotowanie nowych inicjatyw, gdy wymaga tego realizacja celów w zakresie rozwoju; podkreśla, że zasadniczym warunkiem prowadzenia negocjacji handlowych jest zapewnienie krajom rozwijającym się wiedzy eksperckiej z zakresu prawa i innych dziedzin, bowiem jest ona niezbędna do sprawnego funkcjonowania na forum WTO i podobnych organizacji;

35. wzywa UE do dalszego obniżania barier handlowych oraz znoszenia dopłat zakłócających handel, aby pomóc krajom rozwijającym się podwyższyć ich udział w handlu światowym; domaga się zniesienia dopłat na eksport produktów rolnych, do czego zobowiązano się w ramach dauhańskiej rundy WTO na rzecz rozwoju, należy tego dokonać możliwie najszybciej;

36. zachęca Komisję do wyrażenia poparcia dla apelu specjalnego sprawozdawcy ONZ dotyczącego prawa do pożywienia, aby wdrożyć system pozytywnych zachęt sprzyjających przywozowi do UE produktów rolnych, które byłyby zgodne z określonymi normami środowiskowymi, społecznymi i ochrony praw człowieka, zwłaszcza poprzez zapewnienie sprawiedliwych dochodów producentom i płac gwarantujących utrzymanie na minimalnym poziomie pracownikom sektora rolnictwa;

37. wzywa UE do nieustannego dokładania starań, by jej wszechstronne podejście do negocjacji handlowych, obejmujące takie kwestie jak inwestycje, zamówienia publiczne, konkurencję, handel usługami i prawa własności intelektualnej, było zgodne z odnośnymi potrzebami i strategiami rozwoju krajów partnerskich;; w związku z tym wzywa UE do określenia swojej polityki przy pełnym poszanowaniu specjalnego i różnicowanego traktowania przysługującego krajom rozwijającym się; potwierdza również, że rządy i parlamenty muszą zachować prawo do regulowania inwestycji, aby mieć możliwość zarówno faworyzowania inwestorów, którzy wspierają rozwój kraju, jak i zagwarantowania, że wszyscy inwestorzy, w tym zagraniczni, mają zobowiązania i obowiązki w zakresie przestrzegania m. in. norm pracy, środowiska i praw człowieka;

38. z zadowoleniem przyjmuje włączenie aspektu płci do przeprowadzanej w związku z negocjacjami handlowymi oceny skutków w kontekście zrównoważonego rozwoju; wzywa Komisję do uwzględnienia tych ocen i zapewnienia, że zidentyfikowane problemy związane z aspektem płci zostaną rzeczywiście rozwiązane dzięki zastosowaniu środków politycznych towarzyszących umowom handlowym;

39. uważa, że w negocjacjach umów o partnerstwie gospodarczym należy skupić się na treści zamiast na terminach; jest zdania, że jeśli umowy mają prowadzić do rozwoju, potrzebna jest bardziej elastyczna postawa ze strony UE, sprzyjająca większej dywersyfikacji gospodarek w krajach AKP i zwiększeniu przetwarzania surowców oraz rozwojowi handlu regionalnego;

Pomoc na rzecz wymiany handlowej

40. popiera zaproponowane przez Komisję różnicowanie udzielanej przez nią pomocy na rzecz handlu oraz skoncentrowanie wysiłków na krajach, które najbardziej potrzebują pomocy, zwłaszcza na krajach najsłabiej rozwiniętych i krajach o niskim dochodzie;

41. wzywa, aby instrumenty pomocy na rzecz wymiany handlowej skupiały się nie tylko na handlu pomiędzy UE a krajami rozwijającymi się, ale także na wspieraniu handlu wewnętrznego, handlu na osi południe-południe, a także handlu trójstronnego pomiędzy krajami AKP poprzez propagowanie transgranicznych łańcuchów wartości, poprawę efektywności kluczowych usług i obniżanie kosztów transportu, co jednocześnie może sprzyjać wzmocnieniu relacji krajów rozwijających się z rynkami światowymi;

42. zachęca do opracowywania skuteczniejszych instrumentów wsparcia odnoszących się do dostosowywania i dywersyfikacji produkcji, a także do odpowiedzialnego i trwałego rozwoju przemysłu przetwórczego i małych oraz średnich przedsiębiorstw w krajach rozwijających się;

Wtorek, 16 kwietnia 2013 r.

43. zwraca uwagę, że podczas określania strategii dotyczących pomocy na rzecz wymiany handlowej i innego rodzaju pomocy rozwojowej należy uwzględniać związane z picią nierówności w dostępie do zasobów, takich jak mikropożyczki, kredyty, informacje i technologia;

44. wyraża poparcie dla przedstawionego w komunikacie Komisji pakietu na rzecz propagowania wymiany handlowej, w ramach której dokonywane są małe operacje w krajach rozwijających się; wzywa Komisję do dalszego doskonalenia tego pakietu, a wszystkich darczyńców do przeznaczania wystarczających środków na jego wdrożenie, w szczególności aby wspierać udział małych przedsiębiorstw w programach na rzecz handlu, które zapewniają producentom wartość dodaną, a także w programach uwzględniających zrównoważony rozwój (np. sprawiedliwy handel); wnosi o regularne dostarczanie aktualnych informacji na temat wdrażania tego pakietu;

45. zauważa, że możliwości handlowe są zależne zarówno od sprzętu (infrastruktury), jak i oprogramowania (umiejętności, wiedzy); dlatego wzywa UE do inwestowania swej pomocy we wzmacnianie obydwu tych elementów w wielu krajach, szczególnie we współpracy z krajami najsłabiej rozwiniętymi;

46. domaga się od UE zapewnienia, by pomoc na rzecz wymiany handlowej propagowała instrumenty sprzyjające ograniczeniu ubóstwa i integracji społecznej oraz koncentrowała się przede wszystkim na potrzebach małych podmiotów gospodarczych; podkreśla, że pomoc na rzecz wymiany handlowej powinna być wykorzystywana do rozwoju zrównoważonych łańcuchów wartości ukierunkowanych na ograniczanie ubóstwa, aby osiągnąć cel zakładający osiągnięcie zrównoważonego łańcucha dostaw;

47. wzywa UE do skoncentrowania się na rozwiązywaniu problemów w programach pomocy na rzecz wymiany handlowej, zwłaszcza w odniesieniu do zdolności w zakresie wdrażania i monitorowania; apeluje również o zmianę podejścia, które koncentruje się na rezultatach i wynikach zamiast na nakładach, ale zauważa potrzebę starannej i skoordynowanej kontroli zewnętrznej, która zapewni jawność i przejrzystość praktyk handlowych;

48. wzywa UE do bardziej efektywnego uwzględniania sektora prywatnego w opracowywaniu projektów pomocy na rzecz wymiany handlowej, aby wzmocnić pozycję przedsiębiorstw w krajach rozwijających się w celu zintensyfikowania wymiany handlowej;

Rozwój i rola sektora prywatnego

49. uważa, że w związku ze zmianą struktury handlu międzynarodowego i handlu między północą a południem zaangażowanie państw-beneficjentów w programy pomocy oraz przejrzystość, odpowiedzialność i wystarczające środki ma kluczowe znaczenie dla ich skuteczności i sukcesu, przy czym celem jest zmniejszenie różnic w poziomie zamożności, dzielenie dobrobytu i osiągnięcie integracji regionalnej; jest również zdania, że kluczowe znaczenie ma regularne angażowanie krajowych, regionalnych i lokalnych instytucji, a także społeczeństwa obywatelskiego w opracowywanie i monitorowanie programów pomocy oraz uwzględnienie kontroli przez darczyńców;

50. domaga się, aby Komisja lepiej uwzględniła nowe wyzwania związane z pomocą na rzecz rozwoju poprzez wymianę handlową, do których należą zróżnicowane poziomy rozwoju, wspieranie lokalnej produkcji i jej dywersyfikacja oraz promowanie norm socjalnych i środowiskowych;

51. wzywa wszystkie podmioty udzielające pomocy – publiczne i prywatne – do lepszej koordynacji działań i dostosowania ich proporcjonalnie do obecnych funduszy, szczególnie w obecnym kontekście ograniczeń budżetowych; przypomina, że obecnie państwa BRICS są jednocześnie beneficjentami pomocy i darczyńcami; wzywa te państwa do współpracy z UE, aby wymieniać się swoimi doświadczeniami i usprawniać odpowiednie działania oraz przyjmować większą odpowiedzialność wobec krajów słabiej rozwiniętych i w ramach społeczności podmiotów udzielających pomocy; wyraża zaniepokojenie coraz szerszym stosowaniem praktyki pomocy związanej i wzywa kraje rozwinięte i duże gospodarki wschodzące do powstrzymania się od jej stosowania;

52. zwraca się do Komisji Europejskiej i do wszystkich darczyńców o wypracowanie innowacyjnych form finansowania i partnerstw na rzecz rozwoju; przypomina w związku z tym, że wzajemne pożyczki także mogą wnieść wkład w przyspieszanie rozwoju za pośrednictwem handlu; zaleca lepszą koordynację projektów rozwojowych finansowanych przez regionalne banki rozwoju i Bank Światowy/Międzynarodową Korporację Finansową i powszechne stosowanie metody międzyregionalnych systemów finansowania, jak finansowanie w ramach funduszu powierniczego UE na rzecz infrastruktury w Afryce;

53. apeluje, by przedsiębiorstwa posiadające siedzibę w UE, a prowadzące produkcję w krajach rozwijających się sumiennie wywiązywały się ze zobowiązań w zakresie szanowania praw człowieka i podstawowych wolności, przestrzegania norm społecznych i środowiskowych, równouprawnienia kobiet i mężczyzn, podstawowych norm pracy, umów międzynarodowych oraz opłacania stosownych podatków w przejrzysty sposób; domaga się bezwarunkowego wdrożenia prawa do wolności od pracy przymusowej, a zwłaszcza zakazu pracy dzieci;

Wtorek, 16 kwietnia 2013 r.

54. jest przekonany, że sektor prywatny ma potencjał, by funkcjonować jako siła napędowa w zakresie rozwoju, oraz podkreśla, że wykorzystanie tego potencjału zależy od tego, czy proces ten będzie służył społecznościom lokalnym i prowadził – poprzez wdrażanie integracyjnego i sprawiedliwego łańcucha dostaw – do wzmocnienia pozycji wszystkich zaangażowanych stron, od producenta/pracownika do konsumenta;

55. z zadowoleniem przyjmuje to, że wiele sektorów przemysłu i przedsiębiorstw wielonarodowych przyjęło kodeksy postępowania dostawców określające normy w zakresie postępowania społecznego i środowiskowego dla swych światowych łańcuchów dostaw; zwraca jednak uwagę na wyzwania związane z rozpowszechnianiem się i heterogenicznością kodeksów społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw; zauważa w szczególności, że ze względu na zróżnicowany charakter koncepcji społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw, w wyniku którego poszczególne firmy wypracowały różne standardy dotyczące rachunkowości, audytu i sprawozdawczości, trudno jest porównać poziom społecznej odpowiedzialności poszczególnych przedsiębiorstw; zatem ponownie wzywa UE, by dążyła do stworzenia jasnych międzynarodowych ram prawnych obejmujących powinności i obowiązki przedsiębiorstw w związku z prawami człowieka;

56. nawołuje ponadto przedsiębiorstwa z siedzibą w UE oraz inne przedsiębiorstwa do przestrzegania dziesięciu głównych zasad inicjatywy Global Compact ONZ oraz wytycznych ONZ dotyczących biznesu i praw człowieka;

57. domaga się aktywniejszego działania ze strony UE w stosunku do rajów podatkowych i ucieczki kapitału, które podkopują dochody zarówno UE jak i krajów rozwijających się i przeciwdziałają ograniczaniu ubóstwa i osiągnięciu dobrobytu w ubogich krajach; zwraca uwagę, że nielegalna ucieczka kapitału z krajów rozwijających się wynosi od 6 % do 8,7 % ich PKB, co stanowi dziesięciokrotność całkowitej pomocy rozwojowej dla tych krajów; dlatego też wzywa Komisję do aktywnego poszukiwania dalszych możliwości współpracy z krajami rozwijającymi się w odniesieniu do tej kwestii; w szczególności domaga się przyjęcia międzynarodowej konwencji w celu usunięcia szkodliwych struktur podatkowych (na wzór wielostronnego mechanizmu automatycznej wymiany informacji podatkowych), przewidującej kary zarówno dla terytoriów odmawiających współpracy, jak i dla instytucji finansowych współpracujących z rajami podatkowymi (np. rozważając możliwość cofnięcia licencji bankowym instytucjom finansowym współpracującym z rajami podatkowymi na wzór amerykańskiej ustawy o przeciwdziałaniu nadużyciom ze strony rajów podatkowych);

58. wzywa UE, pozostałych darczyńców niosących pomoc, władze krajów partnerskich, a także prywatne podmioty lokalne i międzynarodowe w krajach rozwijających się do zbadania dziedzin możliwej współpracy w zakresie trwałego rozwoju w celu zmaksymalizowania wyników działalności gospodarczej pod względem rozwoju, a także do zapewnienia udziału organizacji społeczeństwa obywatelskiego w rozmowach na wszystkich szczeblach;

59. podkreśla ogromne znaczenie wspierania partnerstw publiczno-prywatnych w celu wdrażania inicjatywy na rzecz wzrostu w ramach polityki rozwoju UE oraz wykorzystywania w partnerstwach z udziałem środków publicznych doświadczenia, wiedzy eksperckiej i systemów zarządzania sektora prywatnego; wzywa do dzielenia się z władzami lokalnymi w państwach członkowskich UE doświadczeniem w zakresie, na przykład, rozwoju infrastruktury, aby mogły one zawierać partnerstwa i współpracować z władzami lokalnymi w krajach rozwijających się;

60. uważa, że bezpośrednie inwestycje zagraniczne zdecydowanie sprzyjają także zrównoważonemu wzrostowi gospodarczemu, przekazywaniu wiedzy fachowej, duchowi przedsiębiorczości, rozwojowi technologii i tworzeniu miejsc pracy, toteż inwestycje te są nieodzowne dla rozwoju; nalega, aby program rozwoju koncentrował się na wspieraniu budowania zdolności w krajach rozwijających się w celu stworzenia przejrzystych, przewidywalnych i korzystnych warunków sprzyjających inwestycjom, zmniejszenia do minimum obciążeń administracyjnych dla przedsiębiorców, poszanowania praw własności, wspierania konkurencji oraz realizowania zdrowej polityki makroekonomicznej;

Surowce i przemysł wydobywczy

61. zwraca uwagę, że pomimo wdrożenia procesu Kimberley do certyfikacji tzw. krwawych diamentów handel zasobami naturalnymi jest nadal przyczyną przewrotów, a na obszarach, gdzie ma miejsce wydobywanie, wciąż dochodzi do łamania praw człowieka; podkreśla zatem pilną potrzebę przyjęcia systemu badania należytej staranności w odniesieniu do kamieni szlachetnych i użytecznych minerałów, takich jak tzw. minerały będące źródłem konfliktu; jest zdania, że taki środek mógłby przyczynić się do rozwiązania nadrzędnego problemu kłatwy surowcowej i zapewnić krajom rozwijającym się większe korzyści ze sprzedaży produkowanych przez nie towarów; z zadowoleniem przyjmuje zatem plany Komisji dotyczące opublikowania komunikatu w sprawie minerałów będących źródłem konfliktu;

62. Parlament Europejski docenia, że Komisja Europejska jest członkiem Inicjatywy Przejrzystości w Branżach Wydobywczych (EITI), i zachęca ją oraz strony aktywnie działające w sektorze wydobywczym do aktywnych działań na rzecz włączenia do tej inicjatywy większej liczby krajów produkcji;

63. podkreśla, że zasoby naturalne wiążą się z dwoma głównymi wyzwaniami w przypadku krajów rozwiniętych i rozwijających się: wyzwanie środowiskowe polegające na eliminowaniu skutków wykorzystania zasobów w cyklu ich życia oraz wyzwanie społeczno-polityczne polegające na eliminowaniu ubóstwa i przypadków łamania praw człowieka w skali międzynarodowej;

Wtorek, 16 kwietnia 2013 r.

64. wyraża stanowcze poparcie dla wniosku ustawodawczego dotyczącego sprawozdawczości z podziałem na poszczególne kraje w zakresie przeglądu dyrektywy o rachunkowości i dyrektywy w sprawie przejrzystości, aby eliminować korupcję i zapobiegać unikaniu zobowiązań podatkowych; wzywa europejskie przedsiębiorstwa wydobywcze działające w krajach rozwijających się by dawały przykład odpowiedzialności społecznej oraz do propagowały godną pracę;

65. zwraca uwagę, że problem braku dobrego zarządzania w sektorze surowcowym został rozwiązany prawie całkowicie dzięki dobrowolnym inicjatywom, z których najbardziej znacząca okazała się Inicjatywa Przejrzystości w Branżach Wydobywczych mająca na celu poprawę przejrzystości informacji; zauważa jednak, że inicjatywa ta – mimo iż jest potrzebna – nie wystarczy, aby rozwiązać większy problem, jakim jest korupcja i łapownictwo w sektorze wydobywczym; stwierdza również, że wytyczne ramowe ONZ dotyczące działalności gospodarczej i praw człowieka (ochrona, poszanowanie, dostęp do środków prawnych) nie zawierają jeszcze dokładnych zapisów regulujących sytuację w branżach wydobywczych i w zakresie zasobów naturalnych; dlatego jest zdania, że do ramowych wytycznych ONZ dotyczących działalności gospodarczej i praw człowieka należy włączyć specjalne postanowienia dotyczące branż wydobywczych oraz że pierwszym krokiem w tym kierunku mogłoby być powołanie specjalnego sprawozdawcy Rady Praw Człowieka ONZ właściwego dla tej sprawy, który byłby uprawniony do oceny sytuacji i formułowania zaleceń;

66. uważa, że normy w zakresie przejrzystości i certyfikacji powinny być coraz bardziej doskonałe, aby w pełni rozwiązać problem łapownictwa i korupcji w sektorze wydobywczym i w innych obszarach; w szerszym ujęciu wzywa UE do wspierania skuteczniejszych mechanizmów zarządzania w celu uwzględnienia w eksploatacji zasobów wymiaru środowiskowego i praw człowieka; jest zdania, że zasadnicze znaczenie ma zwłaszcza międzynarodowa konwencja w sprawie zrównoważonej gospodarki zasobami, która określi związane z nią podstawowe zasady prawa;

67. podkreśla, że zrównoważone górnictwo wymaga stosowania podejść, które uwzględniają cały cykl życia zasobów; zwraca uwagę, że złożoność globalnych łańcuchów dostaw zmniejsza przejrzystość; dlatego jest zdania, że realizowanym obecnie inicjatywom na rzecz przejrzystości powinny towarzyszyć działania certyfikacyjne w formie znakowania produktu w łańcuchu dostaw surowców mineralnych;

68. domaga się, by podmioty prywatne zaangażowane w handel produktami z przemysłu wydobywczego lub zajmujące się rafinacją tych produktów podjęły działania w kierunku zapewnienia regularnej, szczegółowej i skrupulatnej kontroli przestrzegania zasad odpowiedzialności społecznej przedsiębiorstw w całym łańcuchu dostaw;

69. wzywa Komisję i Europejską Służbę Działań Zewnętrznych do wykorzystania niedawno przyjętej przez amerykańską Komisję Papierów Wartościowych i Giełd ustawy Dodd–Franka („Dodd-Frank Act”), która zobowiązuje emitentów związanych z wydobywaniem zasobów naturalnych do ujawnienia określonych płatności przekazywanych rządowi; zachęca Komisję do rozszerzenia wymogów w zakresie sprawozdawczości dla przemysłu wydobywczego na inne branże oraz do sprawdzenia, czy takie przypadki ujawnienia powinny podlegać niezależnemu audytowi;

70. uważa, że dwustronna wymiana handlowa i polityka inwestycyjna powinny odwoływać się do wspólnych zasad określonych, na przykład, w Karcie Zasobów Naturalnych; uwzględniając badania należytej staranności w łańcuchu dostaw, uważa, że może temu towarzyszyć wprowadzenie przepisów sektorowych w obszarach związanych z przemysłem hutniczym, rafineryjnym, metalurgicznym i recyklingowym;

71. wzywa UE, aby uznała, że ograniczenia wywozowe mogą w przypadku niektórych krajów stanowić część strategii rozwoju lub że mogą być uzasadnione względami ochrony środowiska;

Bezpieczeństwo żywnościowe i biopaliwa

72. domaga się, by UE oraz inni darczyńcy nie ułatwiali przekwalifikowywania żyznych gruntów w krajach i regionach, gdzie brak bezpieczeństwa żywnościowego, na potrzeby inne niż produkcja żywności, ani też nie przyczyniali się do tego, a także by określili wzorcowe praktyki w zakresie gospodarowania gruntami i zasobami naturalnymi w odniesieniu do biopaliw i innych upraw rynkowych;

73. podkreśla potrzebę znoszenia zachęt dla rolników w krajach, gdzie brak bezpieczeństwa żywnościowego do wykorzystywania swych gruntów w innych celach niż produkcja żywności, np. takich jak produkcja biopaliw; jest przekonany, że badania naukowe i innowacje wsparte aktywną polityką w krajach wysoko rozwiniętych i rozwijających się mogą przyczynić się do obniżenia sprzeczności pomiędzy interesami bezpieczeństwa żywnościowego a interesami w dziedzinie energetyki;

o

o o

74. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji.

Wtorek, 16 kwietnia 2013 r.

P7_TA(2013)0120

Wymiana handlowa i inwestycje na rzecz krajów rozwijających się**Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 16 kwietnia 2013 r. w sprawie handlu i inwestycji, sił napędzających wzrost w krajach rozwijających się (2012/2225(INI))**

(2016/C 045/03)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 207 i 208 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej oraz art. 3 Traktatu o Unii Europejskiej,
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Handel, wzrost gospodarczy i rozwój – Dostosowanie polityki handlowej i inwestycyjnej do sytuacji krajów najbardziej potrzebujących” (COM(2012)0022),
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Handel, wzrost i polityka światowa – Polityka handlowa jako kluczowy element strategii Europa 2020” (COM(2010)0612),
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Zwiększenie wsparcia UE dla krajów rozwijających się w mobilizowaniu środków na finansowanie rozwoju” (COM(2012)0366),
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Nowa koncepcja działań w obliczu zmian zachodzących w sąsiedztwie” (COM(2011)0303),
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Zwiększanie wpływu unijnej polityki rozwoju – Program działań na rzecz zmian” (COM(2011)0637),
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „Globalny wymiar Europy: Nowe podejście do finansowania działań zewnętrznych UE” (COM(2011)0865),
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „W kierunku kompleksowej europejskiej polityki dotyczącej inwestycji międzynarodowych” (COM(2010)0343),
- uwzględniając komunikat zatytułowany „Odnowiona strategia UE na lata 2011–2014 dotycząca społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw” (COM(2011)0681),
- uwzględniając komunikat Komisji zatytułowany „W kierunku strategii UE dotyczącej pomocy na rzecz wymiany handlowej – wkład Komisji” (COM(2007)0163),
- uwzględniając komunikat w sprawie handlu i rozwoju: pomoc dla krajów rozwijających się w czerpaniu korzyści z handlu (COM(2002)0513),
- uwzględniając sprawozdanie za 2012 r. dotyczące rozliczalności UE ze środków finansowych na rzecz rozwoju, szczególnie dział dotyczący pomocy na rzecz wymiany handlowej (SWD(2012)0199),
- uwzględniając umowę o partnerstwie między członkami grupy państw Afryki, Karaibów i Pacyfiku (AKP) a Unią Europejską podpisaną w Kotonu w dniu 23 czerwca 2000 r. oraz zmiany do tej umowy z 2005 i 2010 r.,
- uwzględniając swoje rezolucje z dnia 25 listopada 2010 r. w sprawie praw człowieka oraz norm społecznych i środowiskowych w międzynarodowych umowach handlowych⁽¹⁾, w sprawie międzynarodowej polityki handlowej w kontekście nadrzędnych potrzeb związanych ze zmianami klimatu⁽²⁾ oraz w sprawie społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw w międzynarodowych umowach handlowych⁽³⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. C 99 E z 3.4.2012, s. 31.

⁽²⁾ Dz.U. C 99 E z 3.4.2012, s. 94.

⁽³⁾ Dz.U. C 99 E z 3.4.2012, s. 101.

Wtorek, 16 kwietnia 2013 r.

- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 23 maja 2007 r. w sprawie pomocy UE na rzecz handlu⁽¹⁾,
- uwzględniając swoje rezolucje z dnia 25 marca 2009 r. w sprawie umów o partnerstwie gospodarczym z krajami i regionami AKP⁽²⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 27 września 2011 r. w sprawie nowej polityki handlowej dla Europy w ramach strategii „Europa 2020”⁽³⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 978/2012 z dnia 25 października 2012 r. wprowadzające ogólny system preferencji taryfowych⁽⁴⁾,
- uwzględniając swoje stanowisko z dnia 13 września 2012 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego załącznik I do rozporządzenia Rady (WE) nr 1528/2007 w zakresie usunięcia niektórych państw z wykazu regionów lub państw, które zakończyły negocjacje⁽⁵⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 6 kwietnia 2011 r. w sprawie przyszłej europejskiej polityki inwestycji międzynarodowych⁽⁶⁾,
- uwzględniając swoje stanowisko z dnia 11 grudnia 2012 r. w sprawie stanowiska Rady w pierwszym czytaniu w sprawie przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego przepisy przejściowe w zakresie dwustronnych umów inwestycyjnych między państwami członkowskimi a państwami trzecimi⁽⁷⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 16 lutego 2012 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Rady w sprawie zawarcia Regionalnej konwencji w sprawie paneurośródziemnomorskich preferencyjnych reguł pochodzenia⁽⁸⁾,
- uwzględniając rozporządzenie Komisji (UE) nr 1063/2010 z dnia 18 listopada 2010 r. zmieniające rozporządzenie (EWG) nr 2454/93 ustanawiające przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny⁽⁹⁾,
- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 16 marca 2012 r. w sprawie podejścia UE do handlu, wzrostu gospodarczego i rozwoju w następnej dekadzie oraz z dnia 15 października 2012 r. w sprawie finansowania rozwoju,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 25 marca 2010 r. w sprawie wpływu światowego kryzysu finansowego i gospodarczego na kraje rozwijające się oraz na współpracę na rzecz rozwoju⁽¹⁰⁾,
- uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 18 września 2012 r.⁽¹¹⁾,
- uwzględniając program roboczy WTO dotyczący pomocy na rzecz handlu na lata 2012-2013,
- uwzględniając wspólne oświadczenie Rady i przedstawicieli rządów państw członkowskich zebranych w Radzie, Parlamencie Europejskiego i Komisji Europejskiej w sprawie polityki rozwojowej Unii Europejskiej: „Konsensus Europejski”⁽¹²⁾,
- uwzględniając „Strategię UE dotyczącą pomocy na rzecz wymiany handlowej: zwiększenie wsparcia UE przeznaczonego na potrzeby w zakresie handlu w krajach rozwijających się” przyjętą dnia 15 maja 2007 r.,
- uwzględniając program działania z Ałmaty na rzecz krajów rozwijających się pozbawionych dostępu do morza przyjęty w dniach 28–29 sierpnia 2003 r.,
- uwzględniając Deklarację paryską w sprawie skuteczności pomocy z dnia 2 marca 2005 r. oraz Partnerstwo z Pusan w sprawie skutecznej współpracy na rzecz rozwoju ustanowione dnia 1 grudnia 2011 r.,

⁽¹⁾ Dz.U. C 102 E z 24.4.2008, s. 291.

⁽²⁾ Dz.U. C 117 E z 6.5.2010, s. 101, s. 106, s. 112, s. 118, s. 124, s. 129, s. 135, s. 141.

⁽³⁾ Dz.U. C 56 E z 26.2.2013, s. 87.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 303 z 31.10.2012, s. 1.

⁽⁵⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2012)0342.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 296 E z 2.10.2012, s. 34.

⁽⁷⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2012)0471.

⁽⁸⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2012)0060.

⁽⁹⁾ Dz.U. L 307 z 23.11.2010, s. 1.

⁽¹⁰⁾ Dz.U. C 4 E z 7.1.2011, s. 34..

⁽¹¹⁾ Dz.U. C 43 z 15.2.2012, s. 73.

⁽¹²⁾ Dz.U. C 46 z 24.2.2006, s. 1.

Wtorek, 16 kwietnia 2013 r.

- uwzględniając program działania ze Stambułu na rzecz krajów najsłabiej rozwiniętych na lata 2011-2020 ⁽¹⁾,
 - uwzględniając oświadczenie ze szczytu grupy G20 w Seulu w dniach 11–12 listopada 2010 r. „Porozumienie z Seulu w sprawie rozwoju na rzecz wspólnego wzrostu”,
 - uwzględniając sprawozdanie UNCTAD dotyczące inwestycji światowych za rok 2012, wytyczne ONZ dotyczące biznesu i praw człowieka z 2011 r., wytyczne ONZ dotyczące oceny skutków umów handlowych i inwestycyjnych dla praw człowieka, zasady odpowiedzialnych inwestycji rolniczych UNCTAD/FAO/Banku Światowego/IFAD, przeprowadzony w 2011 r. przegląd wytycznych OECD dla przedsiębiorstw wielonarodowych, mandat z Ad-Dauhy przyjęty na XIII konferencji ministerialnej UNCTAD w 2012 r. oraz konferencję Rio+20 w 2012 r.,
 - uwzględniając art. 48 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Handlu Międzynarodowego oraz opinię Komisji Rozwoju (A7-0053/2013),
- A. mając na uwadze, że polityka handlowa i inwestycyjna UE powinna kierować się ogólnymi zasadami działań zewnętrznych UE określonymi w art. 3 i 21 TUE oraz że powinna ona przyczyniać się do „trwałego rozwoju Ziemi (...), do swobodnego i uczciwego handlu, do wyeliminowania ubóstwa oraz do ochrony praw człowieka (...);
- B. mając na uwadze wzajemne powiązania między art. 207 i 208 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej; mając na uwadze, że art. 207 stanowi, iż polityka handlowa UE opiera się na zasadach i celach działań zewnętrznych Unii; mając na uwadze, że art. 208 nakłada obowiązek uwzględnienia celów współpracy na rzecz rozwoju przy realizacji strategii politycznych Unii, które mogłyby mieć wpływ na kraje rozwijające się;
- C. mając na uwadze, że handel i inwestycje między UE, krajami rozwijającymi się i krajami najsłabiej rozwiniętymi (LDC) to narzędzia służące realizacji tych celów poprzez pobudzanie trwałego wzrostu wszystkich stron sprzyjającego włączeniu społecznemu, umożliwianie przekazywania technologii i umiejętności, a także udział w tworzeniu miejsc pracy, umożliwianie zwiększania konkurencyjności i wydajności oraz osiągnięcia większej spójności społecznej i zwalczania nierówności;
- D. mając na uwadze, że same tylko handel i inwestycje nie mogą mieć decydującego wpływu na wzrost i zrównoważony rozwój, ponieważ słabości strukturalne (niewystarczający poziom kapitału ludzkiego, zarządzania i infrastruktury, słaby sektor prywatny, duża zależność od eksportu surowców, niewielka dywersyfikacja eksportu, wysokie koszty handlowe), jakie występują w krajach rozwijających się, w tym w krajach LDC, stoją na przeszkodzie w ich pełnym dostępie do światowego handlu;
- E. mając na uwadze, że unijna polityka handlowa i inwestycyjna wspierająca wzrost państw-beneficjentów musi być spójna z celami w zakresie rozwoju określonymi przez właściwe organy, wpisywać się w poszanowanie zasady spójności na rzecz rozwoju, a także musi jej towarzyszyć pomoc techniczna i finansowa oraz w stosownych przypadkach rozwój publiczno-prywatnych partnerstw transgranicznych oraz na osi północ-południe i południe-południe;
- F. mając na uwadze, że w 2010 r. handel na osi południe-południe osiągnął poziom 23 % handlu światowego; mając na uwadze, że zgodnie ze sprawozdaniem WTO za rok 2011 r. dotyczącym handlu światowego umowy preferencyjne na osi południe-południe stanowią dwie trzecie wszystkich umów, natomiast umowy na osi północ-południe stanowią tylko jedną czwartą wszystkich umów; mając na uwadze, że zgodnie ze sprawozdaniem za 2012 r. dotyczącym inwestycji światowych do gospodarek wschodzących napływa w sumie prawie połowa światowych bezpośrednich inwestycji zagranicznych;
- G. mając na uwadze, że wiele państw w dalszym ciągu nie odnosi pełnych korzyści z handlu i że współczynnik udziału krajów najsłabiej rozwiniętych w światowym PKB maleje; mając na uwadze, że mimo wysokiej stopy wzrostu gospodarczego udział 49 krajów LDC w handlu światowym nadal wynosi jedynie 1,12 %; mając na uwadze, że handel nie przyniósł równych korzyści wszystkim krajom rozwijającym się i że w niektórych przypadkach spowodował nasilenie się nierówności społecznych;
- H. mając na uwadze, że główne kraje wschodzące, które należą jeszcze do kategorii krajów rozwijających się, są jednocześnie krajami otrzymującymi pomoc na rzecz handlu i krajami udzielającymi takiej pomocy; mając na uwadze, że Unia i inne kraje rozwinięte powinny w większym stopniu brać pod uwagę złożony status, znaczenie i specyfikę nowych podmiotów, aby odpowiednio dostosować proponowaną przez nie pomoc na rzecz handlu;

⁽¹⁾ A/CONF.219/3 z 11.5.2011..

Wtorek, 16 kwietnia 2013 r.

- I. mając na uwadze, że środki handlowe i inwestycyjne na rzecz zrównoważonego rozwoju mogą mieć bardzo różne źródła i przybierać bardzo różną postać; mając na uwadze, że na terytorium jednego państwa mogą być realizowane liczne programy i działania, ale brak koordynacji może zmniejszyć ich skuteczność i przydatność, a w ostateczności podważyć zaufanie obywateli do takich środków;
- J. mając na uwadze, że UE i jej państwa członkowskie są pierwszym podmiotem oferującym pomoc na rzecz handlu, na którą w 2010 r. przyznano 10,7 mld EUR (czyli prawie jedną trzecią całkowitej kwoty oficjalnej pomocy rozwojowej); mając na uwadze, że kryzys gospodarczy i finansowy zmusza do zastanowienia się nad kwestią zarówno zmniejszenia środków przyznawanych na publiczną pomoc rozwojową, a w szczególności na pomoc na rzecz handlu, jak i zmniejszenia skuteczności ich wykorzystania;
- K. mając na uwadze, że UE zobowiązała się do zwiększenia swojego całkowitego budżetu pomocowego do 0,7 % DNB do 2015 r.;
 1. popiera dążenie Komisji do zwiększenia synergii pomiędzy strategiami politycznymi w dziedzinie handlu i rozwoju; zaleca, aby uwzględniła potrzeby i możliwości państw-beneficjentów, wspierając instrumenty takie jak integracja regionalna, która może zapewnić lepsze wykorzystywanie takich synergii, a także aby priorytetowo potraktowała środki mające na celu:
 - promowanie zrównoważonego rozwoju sprzyjającego włączeniu społecznemu;
 - tworzenie miejsc pracy i umacnianie kompetencji oraz rozwijanie kapitału ludzkiego przy jednoczesnym ograniczaniu nierówności społecznych,
 - zwiększenie odporności na wstrząsy gospodarcze,
 - wspieranie rozwoju sektora prywatnego, zwłaszcza małych podmiotów, w tym mikroprzedsiębiorstw oraz małych i średnich przedsiębiorstw, w celu promowania ich udziału w handlu i inwestycjach na szczeblu lokalnym, regionalnym, transgranicznym, dwustronnym i wielostronnym;
 - lepsze zarządzanie budżetem i zwalczanie korupcji, oszustw podatkowych i uchylania się od płacenia podatków, prania brudnych pieniędzy i rajów podatkowych, także poprzez zapewnianie wymiany informacji i ustanowienie mechanizmów kontroli płatności dokonywanych przez spółki;
 - poprawę warunków handlowych i inwestycyjnych, w tym wdrożenie środków ułatwiania wymiany handlowej,
 - zróżnicowanie przepływów handlowych i inwestycyjnych, oraz
 - oferowanie niezbędnej pomocy technicznej w celu zapewnienia prawidłowego opracowania tych środków;
 2. zachęca Unię Europejską do przestrzegania zasady spójności polityki na rzecz rozwoju przy definiowaniu i wdrażaniu polityki handlowej, rolnej, środowiskowej i energetycznej oraz do oceny wpływu tych strategii na rozwój krajów rozwijających się i krajów LDC;
 3. podkreśla znaczenie godziwego poziomu płac oraz godziwych norm bezpieczeństwa w miejscu pracy dla trwałego globalnego systemu handlu i nowych globalnych łańcuchów produkcji; przypomina w związku z tym Komisji o jej komunikacie zatytułowanym „Upowszechnianie godnej pracy dla wszystkich”;
 4. wzywa UE, pozostałe podmioty oferujące pomoc, władze krajów partnerskich, a także prywatne podmioty lokalne i międzynarodowe w krajach rozwijających się do zbadania możliwych dziedzin współpracy w zakresie trwałego rozwoju w celu zmaksymalizowania wyników działalności gospodarczej pod względem realizacji celów dotyczących rozwoju.
 5. podkreśla, że aby poprawić zamożność i standardy życiowe w najuboższych krajach, UE powinna skierować część pomocy związanej z handlem na rzecz zrównoważonego i trwałego rozwoju na tworzenie lokalnych i regionalnych zdolności handlowych w tych krajach oraz między nimi; pochwała cele instrumentu finansowania współpracy na rzecz rozwoju nadające priorytetowe znaczenie zatrudnieniu oraz wzrostowi w krajach rozwijających się;
 6. uważa, że zaangażowanie państw-beneficjentów w programy na rzecz rozwoju handlu i inwestycji jest jedynym z decydujących czynników ich pomyślnej realizacji; jest zdania, że organy krajowe, regionalne i lokalne oraz społeczeństwo obywatelskie powinny systematycznie uczestniczyć – zgodnie z zasadą państwa prawa – w opracowywaniu i monitorowaniu programów krajowych;

Wtorek, 16 kwietnia 2013 r.

7. zachęca kraje rozwijające się, aby uczyniły cel zrównoważonego rozwoju gospodarczego horyzontalnym celem polityki krajowej w swoich strategiach i inicjatywach; zwraca się do Komisji o to, by dążyła, między innymi dzięki oferowaniu większego wsparcia, do zwiększenia zdolności rządów do uwzględniania problematyki związanej ze zrównoważonym i sprzyjającym włączeniu społecznemu rozwojem gospodarczym w krajowych strategiach i programach działań w dziedzinie handlu;
8. zwraca uwagę, że lepsze szkolenia z zakresu rozwoju pozwoliłyby na wyraźniejsze wskazanie konkretnych potrzeb rozwojowych oraz ewentualnych sposobów zaspokojenia ich, co stanowiłoby dla negocjatorów handlowych i innych przedstawicieli handlu wskazówkę w realizacji ich zadań oraz ułatwiłoby ją;
9. uważa, że decydujące znaczenie mają inwestycje, których celem jest tworzenie, rozwijanie, wzmacnianie i utrzymywanie kluczowej infrastruktury zrównoważonego transportu, zrównoważonej energii i infrastruktury telekomunikacyjnej, w szczególności infrastruktury transgranicznej i węzłów intermodalnych;
10. podkreśla konieczność ustanowienia zasady pełnej przejrzystości, jeśli chodzi o płatności na rzecz rządów dokonywane przez europejskie przedsiębiorstwa; wzywa Komisję do wspierania trwałych strategii industrializacji w krajach rozwijających się mających na celu obrót raczej produktami posiadającymi wartość dodaną niż samymi tylko surowcami;
11. uważa, że handel i inwestycje wykorzystywane jako motory zrównoważonego wzrostu i rozwoju gospodarczego powinny realizować w szczególności następujące cele, z jednoczesnym zwiększeniem produkcji i rozbudową niezbędnej infrastruktury:

Rolnictwo:

- wsparcie dla rolników pracujących na własny rachunek i małych spółdzielni oraz wsparcie rozwoju zrównoważonych praktyk rolniczych i hodowlanych, w tym w zakresie hodowli ryb, umożliwiające tworzenie, wzmacnianie i różnicowanie łańcuchów dostaw;
- poprawa ich dostępu do finansowania i mikrofinansowania;
- wspieranie krajów rozwijających się w dostępie do informacji i w przestrzeganiu międzynarodowych norm sanitarnych i fitosanitarnych w celu zagwarantowania uczciwej konkurencji i szerszego dostępu do rynków, w tym lepszego dostępu krajów rozwijających się do rynków krajów uprzemysłowionych, przy lepszej ochronie ich populacji;
- stopniowe eliminowanie ograniczeń wywozowych oraz przeciwdziałanie spekulacjom i zmienności cen produktów rolnych;
- wspieranie wytwarzania i wprowadzania do obrotu towarów i usług przyjaznych dla społeczeństwa i środowiska naturalnego, w tym ekoturystyki, co zagwarantuje producentom wartość dodaną oraz przestrzeganie kryteriów zrównoważonego rozwoju;
- zrównoważone i przejrzyste gospodarowanie zasobami naturalnymi;
- programy zapewniające rolnikom sprawiedliwy dostęp do gruntów;
- umożliwianie dostępu do budowania potencjału, zwłaszcza w kontekście dywersyfikacji produktów; zwiększanie wartości dodanej produktów oraz pomoc przy przestrzeganiu norm i spełnianiu wymogów technicznych dla rynków lokalnych, regionalnych i międzynarodowych;
- uwzględnienie w rozdziałach umów handlowych poświęconych zrównoważonemu rozwojowi systemu pozytywnych zachęt sprzyjających przywozowi produktów rolnych do UE, które są zgodne z międzynarodowymi normami środowiskowymi, społecznymi i ochrony praw człowieka, zwłaszcza poprzez zapewnienie godziwych dochodów producentom i płac gwarantujących utrzymanie na minimalnym poziomie pracownikom rolnym, zgodnie z apelem specjalnego sprawozdawcy ONZ dotyczącym prawa do pożywienia;
- poparcie odczuwanej przez kraje rozwijające się i kraje najślabiej rozwinięte potrzeby wyłączenia niektórych wrażliwych produktów rolnych z wzajemnej liberalizacji;

Przemysł:

- tworzenie, wzmacnianie i różnicowanie zdolności produkcyjnych oraz zrównoważony rozwój przemysłowy przynoszący korzyści zaangażowanym podmiotom lokalnym dzięki integracyjnym i sprawiedliwym łańcuchom dostaw;

Wtorek, 16 kwietnia 2013 r.

- poprawa klimatu biznesowego i inwestycyjnego, aby ułatwić zaangażowanie przedstawicieli sektora prywatnego, w tym małych przedsiębiorstw lokalnych, i, w stosownych przypadkach, rozwój partnerstw publiczno-prywatnych;
- stopniowa eliminacja ograniczeń handlowych, przy uwzględnieniu konieczności zróżnicowania gospodarek krajów rozwijających się i konieczności ochrony wschodzących gałęzi przemysłu w celu rozwinięcia zrównoważonej krajowej bazy przemysłowej;
- ochrona praw własności intelektualnej, w tym oznaczeń geograficznych, biorąc pod uwagę stopień rozwoju państw oraz w celu sprzyjania transferom technologii, w tym technologii ekologicznej, zgodnie z Deklaracją z Ad-Dauhy w sprawie TRIPS i zdrowia publicznego;
- promowanie godnych warunków pracy, przejrzystości i zrównoważonego rozwoju; wspieranie zrównoważonych i godziwych form pracy; umacnianie norm bezpieczeństwa pracy i systemów ochrony socjalnej, ze szczególnym odniesieniem do zaleceń MOP w sprawie krajowych minimalnych norm ochrony socjalnej;

Usługi:

- wzmacnianie zasady państwa prawa i dobrego sprawowania rządów w celu zapewnienia większej pewności prawa, przejrzystości i zgodności inwestycji prywatnych z prawem, zwłaszcza bezpośrednich inwestycji zagranicznych;
- dokładna analiza istniejących przepisów i wytycznych negocjacyjnych dotyczących usług finansowych w ramach umów handlowych i w odniesieniu do tych umów, biorąc pod uwagę, że nie powinny one ograniczać stosowania właściwych przepisów finansowych w UE i u jej partnerów handlowych;
- poprawa warunków udzielania zamówień publicznych;
- zwiększanie skuteczności usług publicznych;
- promowanie usług sprzyjających handlowi i inwestycjom, zwłaszcza usług przyjaznych dla środowiska, w tym turystyki, logistyki i inwestycji;

Administracja:

- wspieranie rządów krajowych w określaniu polityki i strategii w dziedzinie handlu przy odpowiednim poziomie przejrzystości i uczestnictwa;
- opracowanie wspólnych narzędzi i zasobów w celu dostarczenia zainteresowanym krajom najslabiej rozwiniętym informacji praktycznych i metod działania.
- wspieranie reform administracji celnej i podatkowej oraz działań mających na celu ograniczenie udziału sektora nieformalnego w gospodarce, a także ponowne włączenie sektora nieformalnego do gospodarki regulowanej;
- zwiększenie skuteczności systemów tranzytu i przepływu towarów, osób i usług, organizacja tych systemów i zarządzanie nimi;
- tworzenie instytucji wprowadzających ułatwienia w handlu i inwestycjach oraz funduszy gwarancji i funduszy kapitału wysokiego ryzyka, w tym kapitału zalążkowego i aniołów biznesu;

12. popiera zaproponowane przez Komisję wyodrębnienie udzielanej przez nią pomocy na rzecz handlu oraz skoncentrowanie jej wysiłków na krajach, które najbardziej potrzebują pomocy, zwłaszcza na krajach najslabiej rozwiniętych; zaleca jednak Komisji, by oprócz tradycyjnych wskaźników (produkt narodowy brutto, kapitał ludzki i podatność na wstrząsy gospodarcze) brała pod uwagę ogólny poziom rozwoju danego kraju oraz jego potrzeby, możliwości i wewnętrzne zróżnicowanie w zakresie rozwoju; zachęca Komisję do uwzględniania zasad wzmocnionych zintegrowanych ram dla krajów najslabiej rozwiniętych;

13. podkreśla, że przedsiębiorczość społeczna i innowacje społeczne w krajach rozwijających się są motorem wzrostu i rozwoju, co pozwala redukować nierówności i wspierać wzrost, pod warunkiem że zyski są ponownie inwestowane w gospodarkę;

14. uważa, że nawet jeśli transfer funduszy i mikrofinansowanie stanowią właściwe narzędzia, nie zaspokoją same wszystkich potrzeb dotyczących finansowania; zwraca się do wszystkich podmiotów oferujących pomoc o poszukiwanie i promowanie innowacyjnych form finansowania i partnerstwa; popiera tworzenie partnerstw na osi południe-południe i partnerstw trójstronnych; zaleca powszechniejsze stosowanie międzyregionalnych schematów finansowania, jak te wprowadzone w ramach funduszu powierniczego UE na rzecz infrastruktury w Afryce;

Wtorek, 16 kwietnia 2013 r.

15. wyraża poparcie dla przedstawionego w komunikacie Komisji pakietu na rzecz propagowania działalności handlowej małych podmiotów w krajach rozwijających się; wzywa Komisję do dalszego doskonalenia tego pakietu, a wszystkie podmioty oferujące pomoc do przeznaczania wystarczających środków na jego wdrożenie, w szczególności aby wspierać udział małych przedsiębiorstw w systemach handlowych, które zapewniają producentom wartość dodaną, a także w systemach uwzględniających zrównoważony rozwój (np. sprawiedliwy handel); wnosi o regularne dostarczanie aktualnych informacji na temat wdrażania tego pakietu;

16. z zadowoleniem przyjmuje komunikat Komisji zatytułowany „Zwiększenie wsparcia UE dla krajów rozwijających się w mobilizowaniu środków na finansowanie rozwoju”; wzywa Komisję do szybkiej realizacji swoich propozycji, mając na względzie zmobilizowanie dodatkowego trwałego, przewidywalnego i skutecznego finansowania; z zadowoleniem przyjmuje wytyczne zawarte w „niezbędniku” dotyczącym ram politycznych dla inwestycji OECD; z zadowoleniem przyjmuje rezultaty światowego Partnerstwa z Pusan w sprawie skutecznej współpracy na rzecz rozwoju i stosowania zasad stambulskich dotyczących skuteczności rozwoju organizacji społeczeństwa obywatelskiego;

17. wyraża zaniepokojenie licznymi praktykami pomocy związanej; wzywa kraje rozwinięte i duże gospodarki wschodzące, by powstrzymały się od stosowania tych praktyk oraz by w zamian dążyły do wykorzystywania zasobów regionalnych i lokalnych, w tym kapitału ludzkiego, w ramach projektów rozwoju gospodarczego poprzez handel i inwestycje;

18. uznaje działania prowadzone przez instytucje międzynarodowe (WTO, UNCTAD, UNIDO, OECD, G20, Bank Światowy i wielostronne banki rozwoju) w dziedzinie pomocy na rzecz handlu; opowiada się za włączeniem do programów pomocy na rzecz wymiany handlowej, środków na rzecz wyrównania strat poniesionych przez kraje rozwijające się w związku z liberalizacją; uważa, że należy ustanowić system ułatwiający współpracę na szczeblu międzynarodowym, krajowym i lokalnym między podmiotami oferującymi pomoc, koordynowany przez UNCTAD i WTO; przypomina o podjętym przez UE zobowiązaniu do zachęcania krajów rozwijających się do reprezentacji i uczestnictwa w tych instytucjach międzynarodowych i do ułatwiania im tego;

19. ubolewa nad brakiem koordynacji strategii politycznych w zakresie inwestycji, w tym na szczeblu międzynarodowym; z zadowoleniem przyjmuje porozumienie Parlamentu i Rady w sprawie przepisów przejściowych w zakresie dwustronnych umów inwestycyjnych między państwami członkowskimi a państwami trzecimi; zachęca Komisję do opracowania unijnej polityki inwestycji międzynarodowych zapewniającej właściwą ochronę inwestycji, zwiększającej pewność prawa oraz odzwierciedlającej zdolność państw do ustalania wspólnych zasad i norm, przy jednoczesnym uwzględnieniu szczególnych potrzeb społecznych, gospodarczych i środowiskowych, jak między innymi te określone w opracowanych przez UNCTAD ramach polityki inwestycyjnej na rzecz zrównoważonego rozwoju; przypomina, że kraje rozwijające się w niewspółmierny sposób odczuwają wysokie koszty związane z rozstrzygnięciem sporów między inwestorami a państwem;

20. uważa, że sprawą najwyższej wagi jest przeprowadzenie reformy międzynarodowych umów inwestycyjnych w celu wzmocnienia ich wymiaru rozwojowego poprzez zrównoważenie praw i obowiązków państw i inwestorów, zagwarantowanie wystarczającej przestrzeni politycznej dla polityki w zakresie zrównoważonego rozwoju oraz skonkretyzowanie postanowień dotyczących promowania inwestycji i ściślejsze dostosowanie ich do celów zrównoważonego rozwoju;

21. wzywa Komisję do opracowania zdezagregowanych danych dotyczących bezpośrednich inwestycji zagranicznych UE w krajach rozwijających się i w krajach najsłabiej rozwiniętych, z uwzględnieniem następujących kategorii inwestycji: połączeń i przejęć, przenoszenia aktywów wewnątrz firmy, inwestycji spekulacyjnych i ekologicznych inwestycji;

22. uważa, że współpraca powinna koncentrować się również na rozwoju zdolności i rozwoju instytucjonalnym, tak aby kraje rozwijające się mogły sformułować niezbędne warunki inwestycji, takie jak rozwój zdolności w zakresie poboru podatków, zapobieganie uchylaniu się od opodatkowania i wdrażanie najwyższych standardów rachunkowych;

23. z zadowoleniem przyjmuje decyzję WTO w sprawie ułatwienia krajom najsłabiej rozwiniętym przystąpienia do tej organizacji; wzywa kraje rozwinięte i duże gospodarki wschodzące, należące do WTO, do skorzystania z odstępowstwa dotyczącego usług dla krajów najsłabiej rozwiniętych oraz do uprzywilejowanego traktowania usług i dostawców usług z krajów najsłabiej rozwiniętych, ze szczególnym uwzględnieniem 4. sposobu świadczenia usług, który ma priorytetowe znaczenie dla krajów najsłabiej rozwiniętych;

24. ma nadzieję, że UE i jej państw członkowskich użyją swojego wpływu, zwłaszcza na duże gospodarki wschodzące, w celu doprowadzenia do szybkiego zawarcia umowy w sprawie ułatwień w handlu wynegocjowanej w ramach rundy dauhańskiej;

25. z zadowoleniem przyjmuje zaangażowanie państw BRICS na rzecz wzrostu i rozwoju gospodarczego krajów rozwijających się; zwraca się do tych państw, by opierały swoje działania na poszanowaniu i promowaniu zasad demokratycznych i dobrych rządów; zwraca się do Komisji, aby w dalszym ciągu umieszczała klauzulę dotyczącą demokracji i praw człowieka we wszystkich umowach handlowych zawieranych z krajami rozwijającymi się;

Wtorek, 16 kwietnia 2013 r.

26. wzywa Komisję do przedstawienia konkretnych rozwiązań mających na celu zwiększenie wsparcia z jej strony dla szybszej i głębszej integracji regionalnej między krajami rozwijającymi się z myślą o rozwoju rynków regionalnych i tworzeniu regionalnych łańcuchów wartości; w tym celu zachęca Komisję do promowania integracji regionalnej w swoich dwustronnych i regionalnych umowach handlowych; wzywa Komisję do rozważenia możliwości uproszczenia i ujednoczenia reguł pochodzenia oraz ułatwienia ich stosowania przez drobnych eksporterów; zwraca się do Komisji o zacieśnienie partnerstw z istniejącymi instytucjami regionalnymi, w szczególności z Afrykańskim Bankiem Rozwoju; podkreśla zasadniczą rolę lokalnego sektora prywatnego w odniesieniu do integracji handlowej i rozwoju gospodarczego;
27. z zadowoleniem przyjmuje reformę reguł pochodzenia oraz wejście w życie zmienionego i zreformowanego ogólnego systemu preferencji taryfowych; ma nadzieję, że Komisja przedłoży sprawozdanie dotyczące skutków zmiany systemu dla państw-beneficjentów, w szczególności dla państw, dla których zniesiono preferencje taryfowe, zgodnie z przepisami art. 40 nowego rozporządzenia;
28. odnotowuje tymczasowe stosowanie pierwszej umowy o partnerstwie gospodarczym z grupą krajów afrykańskich; zachęca Komisję do podsumowania dotychczasowego braku postępów w zawieraniu innych umów o partnerstwie handlowym uwzględniających w pełni interesy rozwojowe krajów rozwijających się; apeluje do Komisji o wykorzystanie tej okazji do wznowienia aktualnych negocjacji dotyczących umów o partnerstwie gospodarczym między UE a zainteresowanymi krajami rozwijającymi się w celu stopniowego włączenia ich rynków w ramy handlu wielostronnego; przypomina, jak ważne jest stworzenie stabilnych i sprawiedliwych ram prawnych i handlowych, by wspierać inwestycje UE w państwach AKP w sposób korzystny dla obu stron; zwraca się do Komisji o wzięcie pod uwagę zaleceń Parlamentu dotyczących erozji preferencji oraz elastyczności i skali zniesienia ceł, a także o zwrócenie szczególnej uwagi na wprowadzanie w życie umów o partnerstwie gospodarczym;
29. uważa, że opracowane przez Unię narzędzia w zakresie pomocy rozwojowej poprzez handel i inwestycje, w tym ogólny system preferencji i umowy o partnerstwie gospodarczym, są skuteczne, pod warunkiem że zawarte w nich postanowienia i kryteria wdrażania nie prowadzą do dyskryminacji ani ograniczeń, które mogłyby zaszkodzić ich potencjalnym beneficjentom; zachęca jednak Komisję, by ujęła wszystkie istniejące instrumenty w jedną prawdziwą globalną strategię obejmującą również środki służące wsparciu technicznemu dla handlu, wzmocnieniu potencjału i dostosowaniom związanym z handlem, w tym w zakresie normalizacji; uważa, że Komisja i Europejska Służba Działań Zewnętrznych powinny wypracować synergie, tak aby dalej udoskonalać działania unijnej dyplomacji handlowej prowadzone na całym świecie;
30. zachęca Komisję do włączenia rozdziałów poświęconych handlowi i zrównoważonemu rozwojowi do dwustronnych umów handlowych zawierających wiążące przepisy dotyczące ochrony środowiska i zatrudnienia oraz klauzule dotyczące społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw; uważa, że Komisja powinna ponadto zaoferować współpracę w celu pomocy krajom rozwijającym się i krajom najslabiej rozwiniętym w spełnieniu tych norm; uważa, że silne zaangażowanie społeczeństwa obywatelskiego w monitorowanie wdrażania takich rozdziałów podnosi świadomość i zwiększa akceptację norm środowiskowych i społecznych;
31. zaleca, aby Komisja negocjowała włączenie do wszystkich przyszłych umów handlowych wiążących i możliwych do wyegzekwowania przepisów dotyczących praw człowieka w uzupełnieniu przepisów społecznych i środowiskowych w celu zwiększenia skuteczności i wiarygodności unijnej polityki warunkowości;
32. domaga się, by UE projektowała swe umowy handlowe w taki sposób, aby stymulować odpowiedzialne zachowania inwestorów oraz zagwarantować przestrzeganie wzorcowych praktyk międzynarodowych w zakresie społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw, a także dobrego ładu korporacyjnego; podkreśla w szczególności, że aby wzrost miał charakter integracyjny i mógł skutecznie przyczynić się do ograniczania ubóstwa, należy go wspierać w sektorach, w których ludzie ubodzy są aktywni, powinien on przynosić korzyści kobietom i przyczynić się do poprawy ich pozycji, a także powinien kojarzyć się z tworzeniem miejsc pracy oraz z rozwojem finansowania mikroprzedsiębiorstw i małych przedsiębiorstw;
33. wzywa, by przedsiębiorstwa posiadające siedzibę w UE, a prowadzące produkcję w krajach rozwijających się świeciły przykładem w zakresie wywiązywania się z zobowiązań w zakresie szanowania praw człowieka i podstawowych wolności, przestrzegania norm społecznych i środowiskowych, podstawowych norm pracy oraz umów międzynarodowych;
34. wzywa korporacje europejskie, których filie lub łańcuchy dostaw znajdują się w krajach rozwijających się, by przestrzegały swoich krajowych i międzynarodowych zobowiązań prawnych w dziedzinie praw człowieka, norm pracy i zasad środowiskowych;
35. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że wiele sektorów przemysłu i przedsiębiorstw wielonarodowych przyjęło kodeksy postępowania określające normy społeczne i środowiskowe dla swych światowych łańcuchów dostaw; przypomina jednak, że różne normy rachunkowości, audytu oraz sprawozdawczości utrudniają porównywanie tych kodeksów; podkreśla, że skuteczniejsze wdrażanie wytycznych ONZ dotyczących biznesu i praw człowieka przyczyni się do realizacji celów UE w odniesieniu do konkretnych kwestii w dziedzinie praw człowieka i podstawowych norm pracy;

Wtorek, 16 kwietnia 2013 r.

36. podkreśla, że pomoc UE udzielana rządów krajów trzecich w zakresie wdrażania przepisów społecznych i środowiskowych to niezbędne uzupełnienie wspierania społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw europejskich na całym świecie;

37. zwraca uwagę, że mimo wdrożenia procesu Kimberley do certyfikacji tzw. krwawych diamentów handel zasobami naturalnymi nadal podsyca działania rebelianckie, a na obszarach, gdzie ma miejsce wydobycie, wciąż dochodzi do łamania praw człowieka; podkreśla wobec tego pilną potrzebę wprowadzenia systemu należytej staranności (due diligence) w przemyśle wydobywczym i w handlu kamieniami szlachetnymi i innymi minerałami z regionów ogarniętych konfliktami; uważa, że taki środek mógłby przyczynić się do rozwiązania nadrzędnego problemu tzw. klątwy zasobów i zapewnić krajom rozwijającym się większe korzyści ze sprzedaży produkowanych przez nie towarów;

38. docenia, że Komisja jest partnerem w ramach inicjatywy na rzecz przejrzystości w branżach wydobywczych; wzywa Komisję i strony prowadzące działalność w sektorze wydobywczym do aktywnych działań na rzecz włączenia do tej inicjatywy większej liczby krajów producentów;

39. wzywa Komisję, aby podczas zawierania umów handlowych i inwestycyjnych wdrażała przygotowane przez sprawozdawcę ONZ wytyczne dotyczące prawa do pożywienia, w których apeluje się o stosowanie oceny skutków dla praw człowieka (wytyczne dotyczące oceny skutków umów handlowych i inwestycyjnych dla praw człowieka) w celu dopilnowania, by umowy te były zgodne ze zobowiązaniami przyjętymi na mocy międzynarodowych instrumentów w zakresie ochrony praw człowieka;

o

o o

40. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, rządów i parlamentom państw członkowskich, jak również Wspólnemu Zgromadzeniu Parlamentarnemu AKP-UE.

Środa, 17 kwietnia 2013 r.

P7_TA(2013)0174

Instrument pomocy finansowej dla państw członkowskich, których walutą nie jest euro

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 17 kwietnia 2013 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Rady ustanawiającego instrument pomocy finansowej dla państw członkowskich, których walutą nie jest euro (COM(2012)0336 – 2012/0164(APP))

(2016/C 045/04)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek dotyczący rozporządzenia Rady (COM(2012)0336) (wniosek w sprawie bilansu płatniczego),
 - uwzględniając wniosek o wyrażenie zgody, który ma zostać przedstawiony przez Radę na mocy art. 352 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), w szczególności jego art. 143 i 352,
 - uwzględniając wniosek Komisji z dnia 23 listopada 2011 r. dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie wzmocnienia nadzoru gospodarczego i budżetowego nad państwami członkowskimi strefy euro dotkniętymi lub zagrożonymi poważnymi trudnościami w odniesieniu do ich stabilności finansowej, do którego Parlament przyjął poprawki w dniu 13 czerwca 2012 r., a także tymczasową wersję ostatecznego porozumienia z Radą ⁽¹⁾,
 - uwzględniając wniosek Komisji z dnia 23 listopada 2011 r. dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie wspólnych przepisów dotyczących monitorowania i oceny wstępnych planów budżetowych oraz zapewnienia korekty nadmiernego deficytu w państwach członkowskich strefy euro, do którego Parlament przyjął poprawki w dniu 13 czerwca 2012 r., a także tymczasową wersję ostatecznego porozumienia z Radą ⁽²⁾,
 - uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 332/2002 z dnia 18 lutego 2002 r. ustanawiające instrument średnioterminowej pomocy finansowej dla bilansów płatniczych państw członkowskich ⁽³⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 20 listopada 2012 r. zawierającą zalecenia dla Komisji dotyczące sprawozdania przewodniczących Rady Europejskiej, Komisji Europejskiej, Europejskiego Banku Centralnego i Eurogrupy pt. „W kierunku faktycznej unii gospodarczej i walutowej” ⁽⁴⁾,
 - uwzględniając art. 81 ust. 3 Regulaminu,
 - uwzględniając wstępne sprawozdanie Komisji Gospodarczej i Monetarnej (A7-0129/2013),
- A. mając na uwadze, że na mocy art. 352 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) Rada, stanowiąc jednomyślnie i po uzyskaniu zgody Parlamentu Europejskiego, przyjmie zgodnie ze specjalną procedurą ustawodawczą rozporządzenie ustanawiające instrument pomocy finansowej dla państw członkowskich, których walutą nie jest euro;
- B. mając na uwadze, że w 2002 r. rozporządzeniem Rady (WE) nr 332/2002 ustanowiono instrument wsparcia bilansu płatniczego (BoP) umożliwiający udzielenie pomocy finansowej państwom członkowskim, których walutą nie jest euro;
- C. mając na uwadze, że łączna kwota środków dostępnych w ramach tego instrumentu została zwiększona z początkowych 12 miliardów EUR do 25 miliardów EUR w grudniu 2008 r., a w maju 2009 r., w reakcji na kryzys finansowy – do 50 miliardów EUR; mając na uwadze, że z kwoty 50 miliardów EUR 13,4 miliarda EUR wypłacono Rumunii, Łotwie i Węgrom, oprócz ostrożnościowej rezerwy w wysokości 1,4 miliarda EUR dla Rumunii;

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, 12.3.2013, P7_TA-PROV(2013)0069 („dossier Gauzèsa”).

⁽²⁾ Teksty przyjęte, 12.3.2013, P7_TA-PROV(2013)0070 („dossier Ferreiry”).

⁽³⁾ Dz.U. L 53 z 23.2.2002, s. 1.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2012)0430.

Środa, 17 kwietnia 2013 r.

- D. mając na uwadze, że Węgry, Rumunia i Łotwa były pierwszymi państwami członkowskimi ubiegającymi się o unijną pomoc finansową z instrumentu wsparcia bilansu płatniczego i korzystającymi z niej na początku kryzysu finansowego i gospodarczego; mając na uwadze, że kryzys gospodarczy i finansowy poważnie dotknął kilka państw członkowskich spoza strefy euro;
- E. mając na uwadze, że globalny kryzys gospodarczy poważnie wpłynął na wszystkie państwa członkowskie, powodując pogłębienie ich deficytów publicznych, pogorszenie bilansu płatniczego oraz zwiększenie całkowitego zadłużenia;
- F. mając na uwadze, że Europejski Mechanizm Stabilności (EMS), ustanowiony w październiku 2012 r., stanowi główny mechanizm wsparcia dla państw członkowskich strefy euro, dysponujący zdolnością udzielania pożyczek w wysokości 500 miliardów EUR pochodzących z kapitału subskrybowanego; mając na uwadze, że w przyszłości, pod pewnymi warunkami, banki znajdujące się w trudnej sytuacji będą mogły być bezpośrednio finansowane przez EMS;
- G. mając na uwadze, że w rezolucji z dnia 20 listopada 2012 r. Parlament wystąpił z wnioskiem, by EMS rozwijał się w kierunku zarządzania opartego na metodzie wspólnotowej, by odpowiadał przed Parlamentem oraz by kluczowe decyzje, takie jak udzielenie pomocy finansowej państwu członkowskiemu czy zawarcie protokołu uzgodnień, podlegały odpowiedniej kontroli Parlamentu;
- H. mając na uwadze, że kwestią podstawowej wagi jest to, by instrument zawierał mechanizmy odpowiedzialności demokratycznej oraz uwzględniał funkcjonowanie parlamentów krajowych;
- I. mając na uwadze, że wniosek w sprawie bilansu płatniczego nie przewiduje, aby państwa członkowskie, których walutą nie jest euro, korzystały z instrumentów finansowych w pełni porównywalnych z instrumentami będącymi do dyspozycji w ramach EMS;
- J. mając na uwadze, że aktualizacja rozporządzenia (WE) nr 332/2002 pomogłaby zapewnić równe szanse państwom członkowskim strefy euro i państwom członkowskim spoza tej strefy oraz uprościłaby procedurę uruchomienia instrumentu wsparcia bilansu płatniczego;
- K. mając na uwadze, jak ważne jest zapewnienie udziału partnerów społecznych i poszanowanie różnych krajowych praktyk i instytucji w zakresie kształtowania płac przy wdrażaniu rozporządzenia (WE) nr 332/2002 oraz rozporządzenia, które zostanie przyjęte w oparciu o wniosek w sprawie bilansu płatniczego, szczególnie na etapie opracowywania i realizacji programów dostosowań makroekonomicznych; mając na uwadze, że jest to kwestia horyzontalna dla całej Unii i w związku z tym spójność między państwami członkowskimi strefy euro i państwami członkowskimi spoza tej strefy jest w tym zakresie uzasadniona;
1. z zadowoleniem przyjmuje wniosek w sprawie bilansu płatniczego jako pierwszy krok w kierunku stworzenia równych szans państwom członkowskim strefy euro i państwom członkowskim spoza tej strefy; przyznaje, że nie jest to proste zadanie z uwagi na charakterystykę mechanizmów stworzonych w ostatnim czasie dla strefy euro;
 2. uważa, że pomoc finansowa w zakresie bilansu płatniczego może odegrać ważną rolę, przyczyniając się do poprawy potencjału administracyjnego państw członkowskich, by skuteczniej wykorzystywać środki Unii;
 3. jest jednak zdania, że aby osiągnąć możliwy do przyjęcia rezultat, konieczne jest wniesienie szeregu poprawek, które przedstawiono w niniejszym sprawozdaniu wstępnym; w związku z tym, w interesie przejrzystości podejmowania decyzji, wnosi, aby Rada i Komisja wstrzymały się z przyjęciem rozporządzenia w oparciu o wniosek w sprawie bilansu płatniczego do czasu przyjęcia niniejszego sprawozdania wstępnego;
 4. podkreśla, że art. 352 TFUE stanowi właściwą podstawę prawną dla rozporządzenia, które zostanie przyjęte w oparciu o wniosek w sprawie bilansu płatniczego, i podkreśla, że podstawa ta umożliwi ustanowienie nowych rodzajów pomocy finansowej Unii oraz ram takiej pomocy wykraczających poza zakres pomocy, o której mowa w art. 143 TFUE;
 5. z przykrością stwierdza, że przed przyjęciem wniosku w sprawie bilansu płatniczego Komisja nie przeprowadziła szerokich konsultacji oraz że Komisja nie przedstawiła powodów uzasadniających, iż chodzi o szczególnie pilny przypadek, co jest wymagane na mocy art. 2 Protokołu nr 2 w sprawie stosowania zasad pomocniczości i proporcjonalności załączonego do TFUE i do Traktatu o Unii Europejskiej (TUE);
 6. wskazuje i ubolewa, że w żaden sposób nie odniesiono się do stosowania zasad pomocniczości i proporcjonalności, co jest wymagane na mocy art. 5 Protokołu nr 2 w sprawie stosowania zasad pomocniczości i proporcjonalności załączonego do TFUE i do TUE; wzywa Komisję i Radę do jednoznacznego odwołania się do wyżej wymienionych zasad przed przedłożeniem projektu rozporządzenia Parlamentowi Europejskiemu w celu uzyskania jego zgody;

Środa, 17 kwietnia 2013 r.

7. zwraca się do Rady i Komisji o uwzględnienie poniższych postulatów przed przedłożeniem projektu rozporządzenia Parlamentowi Europejskiemu w celu uzyskania jego zgody:

- (i) budżet Unii stanowi ostateczne zabezpieczenie wszelkich środków pomocy udzielanej na podstawie wniosku w sprawie bilansu płatniczego; w tym kontekście Komisja powinna przedstawić odpowiednie, wychodzące poza istniejące przepisy rozwiązania, które dotyczyłyby sposobów bardziej konkretnego uwzględnienia we wniosku w sprawie bilansu płatniczego roli Parlamentu w zakresie nadzoru nad budżetem Unii i sprawowania tego nadzoru, tak aby umożliwić rzeczywistą rozliczalność;
- (ii) Komisja powinna sprecyzować, czy po zaprzestaniu stosowania europejskiego mechanizmu stabilizacji finansowej (EFSM) istnieje jakikolwiek związek między pomocą, jaka mogłaby zostać udzielona państwu członkowskiemu spoza strefy euro na podstawie rozporządzenia (UE) nr 407/2010 ustanawiającego europejski mechanizm stabilizacji finansowej⁽¹⁾ a przepisami i instrumentami ustanowionymi na mocy rozporządzenia, które zostanie przyjęte w oparciu o wniosek w sprawie bilansu płatniczego;
- (iii) ponieważ niebawem zaprzestanie się stosowania EFSM, jak ogłosili przywódcy UE na posiedzeniu Rady Europejskiej w 2010 r., w świetle wejścia w życie Porozumienia ustanawiającego EMS niewykorzystane zdolności finansowania z EFSM (w przybliżeniu 10 miliardów EUR) mogłyby zostać przeniesione do instrumentu wsparcia bilansu płatniczego, co zwiększyłoby jego zasoby z 50 miliardów EUR do 60 miliardów EUR; gdy państwa członkowskie zwrócą pożyczki zaciągnięte z EFSM, zwrócone kwoty nie będą już wymagały gwarancji z budżetu Unii, uwalniając tym samym środki na gwarancje nowych pożyczek; po zaprzestaniu stosowania EFSM, pozostałe zdolności EFSM nie będą już wykorzystywane w ramach EFSM i można by od tej pory korzystać z nich w ramach instrumentu wsparcia bilansu płatniczego;
- (iv) we wniosku w sprawie bilansu płatniczego nie należy ustanawiać żadnych faktycznych powiązań ani wprowadzać istotnych uwarunkowań między instrumentem wsparcia bilansu płatniczego a wykorzystywaniem funduszy strukturalnych; warunki dotyczące korzystania z funduszy strukturalnych należy określić – w razie potrzeby – w odpowiednim akcie ustawodawczym z zakresu polityki spójności;
- (v) art. 2 ust. 4 wniosku w sprawie bilansu płatniczego, dotyczący obowiązku konsultowania się z Komisją w przypadku ubiegania się o pomoc finansową spoza Unii, nie powinien mieć zastosowania do państwa członkowskiego otrzymującego pomoc finansową na zasadzie ostrożnościowej w formie linii kredytowej, która nie jest uwarunkowana przyjęciem nowych środków politycznych przez dane państwo członkowskie, o ile ta linia kredytowa nie została wykorzystana;
- (vi) niezbędne jest zwiększenie przejrzystości i rozliczalności w ramach procesu wzmocnionego nadzoru w drodze dostosowania dialogu gospodarczego w sposób umożliwiający odnośnemu parlamentowi krajowemu oraz Parlamentowi Europejskiemu zapraszanie przedstawicieli Komisji, Rady, Europejskiego Banku Centralnego (EBC) i Międzynarodowego Funduszu Walutowego (MWF) do wymiany poglądów;
- (vii) Komisja powinna przedstawić Parlamentowi Europejskiemu projekt zalecenia dotyczący przyznania pożyczki państwu członkowskiemu wraz z projektem programu dostosowań makroekonomicznych;
- (viii) w odniesieniu do warunków i procedur przyznawania pożyczek Europejski Bank Centralny (EBC) powinien być w mniejszym stopniu zaangażowany w przygotowanie programów dostosowań; w swojej opinii z dnia 7 stycznia 2013 r. dotyczącej wniosku w sprawie bilansu płatniczego (CON/2013/2) EBC stwierdził, że przyjęcie takiej roli w stosunku do państwa członkowskiego spoza strefy euro jest niewłaściwe; w związku z tym, jak zasugerował EBC, należy zastąpić w art. 3 ust. 3 słowa „działającą w powiązaniu z EBC” oraz w art. 3 ust. 8 słowa „w powiązaniu z EBC” słowami „uwzględniając opinię EBC, jeżeli postanowił on wypowiedzieć się w sprawie”;
- (ix) w perspektywie ogólnej konieczne jest zapewnienie większej jasności i precyzji w zakresie przygotowania i oceny programu dostosowań makroekonomicznych, w szczególności w odniesieniu do wymogów dotyczących polityki i procedur, które służą przywróceniu „zrównoważonego bilansu płatniczego i odzyskaniu zdolności danego państwa do samodzielnego pozyskiwania pełnego finansowania na rynkach finansowych”;
- (x) jeśli chodzi o art. 4 ust. 1 dotyczący warunków udzielania ostrożnościowej warunkowej linii kredytowej (PCCL), wniosek w sprawie bilansu płatniczego zyskałby w wyniku większej jasności operacyjnej w odniesieniu do dwóch koncepcji, tj. „stabilności pozycji zewnętrznej” i „występowania lub braku problemów z wypłacalnością banków, które mogłyby stanowić zagrożenie systemowe dla stabilności systemu bankowego”; w tym celu należałoby doprecyzować te koncepcje bezpośrednio w art. 4, z jednoznacznym odniesieniem do właściwych wskaźników przewidzianych w odnośnych tekstach prawnych Unii (dyrektywa w sprawie wymogów kapitałowych IV, Europejska Rada ds. Ryzyka Systemowego, regulacje Europejskiego Urzędu Nadzoru, „sześciopak”, sprawozdania ze stabilności budżetowej), lub w ostateczności w drodze aktów delegowanych; z tych samych powodów art. 4 powinien

⁽¹⁾ Dz.U. L 118 z 12.5.2010, s. 1.

Środa, 17 kwietnia 2013 r.

jednoznacznie wyjaśniać, że przewidzianej ogólnej oceny powinna dokonywać Komisja i w stosownych przypadkach podawać ją do wiadomości publicznej; do kryteriów kwalifikowalności należałoby też dodać odwołanie do ocen przewidzianych w ramach procedury dotyczącej zakłóceń równowagi makroekonomicznej, ustanowionej rozporządzeniem (UE) nr 1176/2011;

- (xi) konieczne są większa jasność i bardziej precyzyjne wytyczne w odniesieniu do art. 4 ust. 2 wniosku w sprawie bilansu płatniczego – określającego warunki przyznania wspomagającej uwarunkowanej linii kredytowej (ECCL) – dotyczące progów i kryteriów oceny pozwalających stwierdzić, że dane państwo członkowskie nie kwalifikuje się już do uzyskania dostępu do PCCL, ale nadal kwalifikuje się do uzyskania ECCL, a także wyjaśnienie procedur prowadzących do oceny, o której mowa w tym ustępie;
- (xii) konieczna jest większa jasność art. 6 ust. 5 wniosku w sprawie bilansu płatniczego, jeśli chodzi o proces przejścia od ECCL do pożyczki w przypadku pogorszenia się sytuacji gospodarczej, szczególnie odnośnie do czasu i czynników decydujących o takim przejściu;
- (xiii) należy ustanowić instrument pośredniego dokapitalizowania banków dla państw członkowskich spoza strefy euro, szczególnie w kontekście potencjalnego udziału tych państw członkowskich w nadchodzącym jednolitym mechanizmie nadzorczym oraz potrzeby zapewnienia im zabezpieczenia fiskalnego.

Proponuje się instrument pośredniego, zamiast bezpośredniego, dokapitalizowania banków, ponieważ wprowadzenie bezpośredniego dofinansowania w ramach bilansu płatniczego bezpośrednio naraziłoby budżet Unii na ryzyko stwarzane przez dokapitalizowywaną instytucję finansową.

Taki pośredni instrument przybrałby postać pożyczki na dokapitalizowanie banku, funkcjonującej niezależnie od trzech istniejących już instrumentów pomocy finansowej w ramach bilansu płatniczego (PCCL, ECCL oraz pożyczek). Nie ma przeszkód prawnych utrudniających udzielenie pożyczki na dokapitalizowanie banku, która byłaby przekazywana rządowi zainteresowanego państwa członkowskiego w celu dokapitalizowania krajowych instytucji finansowych na ściśle określonych warunkach;

- (xiv) poza instrumentem pośredniego dokapitalizowania banków, o którym mowa powyżej, można by rozważyć możliwość zmiany Porozumienia ustanawiającego EMS oraz możliwość korzystania z instrumentu dokapitalizowania banków w ramach EMS przez państwa członkowskie spoza strefy euro uczestniczące w jednolitym mechanizmie nadzorczym pod warunkiem, że uczestnictwo w jednolitym mechanizmie nadzorczym i w ESM będzie stałe i będzie wiązało się z takimi samymi prawami i obowiązkami, jak w przypadku państw członkowskich strefy euro; w takim przypadku państwa członkowskie wnosząby wkład kapitałowy konkretnie w instrument dokapitalizowania banków w ramach EMS.

Należy zbadać i dalej rozwijać koncepcję utworzenia jednostki zależnej EMS, która byłaby wykorzystywana do bezpośredniego dokapitalizowania, co ograniczyłoby ewentualny negatywny wpływ nabycia akcji banku na rating kredytowy EMS i jego zdolność udzielania pożyczek, z myślą również o państwach członkowskich spoza strefy euro uczestniczących w jednolitym mechanizmie nadzorczym;

- (xv) należy pamiętać o tym, że jakkolwiek przyszły jednolity fundusz na cele restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji banku, będący częścią ram unii bankowej, powinien również obejmować państwa członkowskie spoza strefy euro;
- (xvi) z zadowoleniem należy przyjąć ostateczne porozumienie między zespołami negocjacyjnymi Parlamentu i Rady w sprawie treści dossier Gauzès, ale istotne jest, aby rozporządzenie, które zostanie przyjęte w oparciu o wniosek w sprawie bilansu płatniczego, odzwierciedlało bieżącą sytuację, w szczególności w odniesieniu do:

- przejrzystości decyzji Komisji (art. 2 ust. 3 i art. 2 ust. 5 dossier Gauzès),
- szczegółów dotyczących wzmocnienia skuteczności i wydajności, jeśli chodzi o zdolność ściągania podatków oraz zwalczanie oszustw podatkowych i uchylania się od podatków, w celu zabezpieczenia wpływów z podatków (art. 9 dossier Gauzès),
- parametrów, które należy uwzględnić podczas obejmowania państwa członkowskiego wzmocnionym nadzorem (art. 2 ust. 1) oraz wymogów dotyczących postępowania państw członkowskich objętych wzmocnionym nadzorem, łącznie ze wskazaniem dostosowanej roli EBC (art. 3 ust. 1), o czym mowa w ppkt (viii) niniejszego ustępu,

Środa, 17 kwietnia 2013 r.

- przejrzystości i odpowiedzialności przed Parlamentem Europejskim i – w stosownych przypadkach – przed parlamentami krajowymi, włączając w to obowiązek ujawniania programów dostosowań makroekonomicznych i spodziewanego rozłożenia działań korygujących (art. 2, 3, 7 i 18 dossier Gauzès),
 - uwzględniania praktyk i instytucji w zakresie kształtowania płac oraz przestrzegania art. 151 i 152 TFUE oraz art. 28 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej w kontekście strategii Unii na rzecz wzrostu gospodarczego i zatrudnienia, a także szczegółów dotyczących obowiązku zaangażowania partnerów społecznych i społeczeństwa obywatelskiego zgodnie z ustawami i praktykami krajowymi,
 - szczegółów dotyczących oceny analizy zrównoważonego charakteru długu rządowego, w tym wymogów w zakresie informowania (art. 6 dossier Gauzès),
 - dodatkowych szczegółów odnoszących się do mandatu pomocy technicznej udzielonego państwom członkowskim na mocy programu (art. 7 ust. 8 dossier Gauzès),
 - konieczności posiadania realistycznych, aktualizowanych i jawnych prognoz (art. 6 i art. 7 ust. 5 dossier Gauzès),
 - dostrzeżenia i roli skutków ubocznych (art. 1 ust. 1, art. 3 ust. 6 i art. 7 ust. 5 dossier Gauzès),
 - wszechstronnej kontroli finansów publicznych państwa członkowskiego w zakresie programu dostosowań makroekonomicznych (art. 7 ust. 9 dossier Gauzès),
 - oceny, czy odstępstwa od programu znajdują się pod czy poza kontrolą państwa członkowskiego, oceny konsekwencji wynikających z programu dostosowań makroekonomicznych oraz wyraźnej ochrony sektorów opieki zdrowotnej i edukacji (art. 7 ust. 5 i 7 dossier Gauzès),
 - państw członkowskich korzystających z pomocy, które w ścisłej współpracy z Komisją rozważają, czy należy podjąć wszelkie niezbędne środki, aby zachęcić inwestorów prywatnych do utrzymania ich ogólnej ekspozycji na zasadzie dobrowolności (art. 7 ust. 6 dossier Gauzès),
 - dialogu gospodarczego z Komisją, EBC i MFW (art. 3 ust. 9 dossier Gauzès),
 - regularnego przedstawiania właściwej komisji Parlamentu Europejskiego i parlamentowi krajowemu zainteresowanego państwa członkowskiego ustaleń misji kontrolnych w ramach nadzoru po zakończeniu programu, w tym możliwości prowadzenia dialogu gospodarczego (art. 14 ust. 3 i 5 dossier Gauzès),
 - głosowania odwróconą kwalifikowaną większością w Radzie nad środkami naprawczymi w ramach nadzoru po zakończeniu programu (art. 14 ust. 4 dossier Gauzès),
 - sprawozdania w sprawie przeglądu rozporządzenia, które zostanie przyjęte w oparciu o wnioski w sprawie bilansu płatniczego (zgodnie z art. 19 dossier Gauzès);
- (xvii) art. 6 ust. 2 wniosku w sprawie bilansu płatniczego dotyczący wzmocnionego nadzoru obejmuje szereg elementów odzwierciedlających treść dossier Ferreiry; w związku z tym należy zaktualizować wniosek w sprawie bilansu płatniczego w celu zapewnienia równych szans, tak by odzwierciedlić porozumienie zespołów negocjacyjnych Parlamentu i Rady dotyczące odpowiednich części dossier Ferreiry, a mianowicie:
- dotyczących standardów i procedur odnoszących się do określenia wymogów sprawozdawczych, w tym aktów delegowanych dotyczących tych wymogów sprawozdawczych (art. 10 dossier Ferreiry),
 - wymogów w zakresie monitorowania jakości finansów publicznych, obejmujących przepisy dotyczące oddziaływania przewidzianych środków budżetowych na cele strategii Unii na rzecz wzrostu gospodarczego i zatrudnienia (cele strategii „Europa 2020”) oraz dostosowań, jakich program pomocy wymaga od krajowych programów reform, a także opis i wymierne przedstawienie środków budżetowych, w tym przewidzianych reform polityki podatkowej i potencjalnych skutków ubocznych środków przewidzianych dla innych państw członkowskich (art. 6 dossier Ferreiry),

Środa, 17 kwietnia 2013 r.

- wskazania oczekiwanej ekonomicznej stopy zwrotu inwestycji publicznych niezwiązanych z obronnością mających istotne skutki budżetowe (art. 4 ust. 1 dossier Ferreiry);

8. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie Europejskiej, Radzie, Komisji, Europejskiemu Bankowi Centralnemu, Europejskiemu Mechanizmowi Stabilności oraz Międzynarodowemu Funduszowi Walutowemu.

P7_TA(2013)0176

Roczne sprawozdanie Europejskiego Banku Centralnego za rok 2011

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 17 kwietnia 2013 r. w sprawie sprawozdania rocznego Europejskiego Banku Centralnego za rok 2011 (2012/2304(INI))

(2016/C 045/05)

Parlament Europejski,

- uwzględniając sprawozdanie roczne Europejskiego Banku Centralnego za 2011 r.,
 - uwzględniając art. 284 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE),
 - uwzględniając art. 15 Statutu Europejskiego Systemu Banków Centralnych i Europejskiego Banku Centralnego,
 - uwzględniając rezolucję z dnia 2 kwietnia 1998 r. w sprawie odpowiedzialności demokratycznej na trzecim etapie unii gospodarczej i walutowej ⁽¹⁾,
 - uwzględniając rezolucję z dnia 1 grudnia 2011 r. w sprawie raportu rocznego EBC za rok 2010 ⁽²⁾,
 - uwzględniając art. 119 ust. 1 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Gospodarczej i Monetarnej (A7-0031/2013),
- A. mając na uwadze, że wzrost realnego PKB w strefie euro wyniósł w 2011 r. 1,5 %, co oznacza spowolnienie w porównaniu do 1,9 % w 2010 r.; mając na uwadze, że w tym samym czasie kilka państw członkowskich doświadczyło poważnego pogorszenia koniunktury gospodarczej;
- B. mając na uwadze, że bezrobocie w strefie euro wzrosło z 10 % pod koniec 2010 r. do 10,7 % pod koniec 2011 r.; mając na uwadze, że w tym samym czasie znacznie wzrosło bezrobocie osób młodych;
- C. mając na uwadze, że od 1999 r. w strefie euro stworzono około 14,4 miliona nowych miejsc pracy, podczas gdy w USA powstało około 10,7 miliona nowych miejsc pracy;
- D. mając na uwadze, że w 2011 r. EBC dwukrotnie podnosił stopy procentowe, w kwietniu i w lipcu (każdorazowo o 25 punktów bazowych), oraz dwukrotnie je zmniejszał pod koniec roku, w listopadzie i grudniu (ponownie każdorazowo o 25 punktów bazowych);
- E. mając na uwadze, że średnia stopa inflacji w strefie euro wyniosła w 2011 r. 2,7 %, co oznacza wzrost w porównaniu do 1,6 % w 2010 r., a wzrost agregatu M3 w 2011 r. wyniósł 1,5 %, co oznacza spadek wobec 1,7 % w 2010 r.;
- F. mając na uwadze, że skonsolidowane sprawozdanie finansowe Eurosystemu wykazało pod koniec 2011 r. 2 735 mld EUR, co oznacza wzrost o około 36 % w 2011 r.;
- G. mając na uwadze, że EBC uruchomił swoją pierwszą trzyletnią dłuższą operację refinansującą w dniu 21 grudnia 2011 r., w ramach której przeznaczono 489,2 mld EUR na kredyty o trzyletnim terminie zapadalności;
- H. mając na uwadze, że tempo wzrostu kredytów dla sektora prywatnego uległo znacznemu zmniejszeniu z 1,6 % w 2010 r. do 0,4 % w 2011 r., zaś tempo wzrostu pożyczek dla sektora prywatnego obniżyło się z 2,4 % w 2010 r. do 1,2 % w 2011 r.;

⁽¹⁾ Dz.U. C 138 z 4.5.1998, s. 177.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0530.

Środa, 17 kwietnia 2013 r.

- I. mając na uwadze, że zarówno w odniesieniu do agregatu M3 w szerokim ujęciu, jak i rocznej stopy wzrostu akcji kredytowej, rozszerzonej o sektor prywatny, w ostatnim kwartale 2011 r. odnotowano gwałtowne spowolnienie;
- J. mając na uwadze, że saldo obligacji zakupionych w ramach programu dotyczącego rynków papierów wartościowych wyniosło pod koniec 2011 r. 211,4 mld EUR;
- K. mając na uwadze, że aktywa nierynkowe stały się największą częścią składową aktywów ustanowionych jako zabezpieczenie Eurosystemu w 2011 r., stanowiąc 23 % wszystkich aktywów ustanowionych jako zabezpieczenie, podczas gdy nienotowane papiery wartościowe wraz z papierami wartościowymi zabezpieczonymi aktywami stanowią ponad 40 % wszystkich aktywów ustanowionych jako zabezpieczenie;
- L. mając na uwadze, że średni dług brutto sektora instytucji rządowych i samorządowych wzrósł z 85,6 % do 88 % PKB, a łączny deficyt sektora instytucji rządowych i samorządowych spadł z 6,2 % do 4,1 % PKB; mając na uwadze, że w niektórych państwach strefy euro nastąpił wzrost poziomów deficytu;
- M. mając na uwadze, że art. 282 TFUE stanowi, że głównym celem EBC jest utrzymywanie stabilności cen oraz że EBC powinien wspierać ogólne polityki gospodarcze Unii bez uszczerbku dla stabilności cen, a także mając na uwadze, że EBC powierzono specjalne zadania dotyczące Europejskiej Rady ds. Ryzyka Systemowego (ERRS);
- N. mając na uwadze, że środowisko niskiej inflacji może w największym stopniu przyczynić się do stworzenia przez politykę pieniężną warunków sprzyjających wzrostowi gospodarczemu, tworzeniu miejsc pracy, spójności społecznej i stabilności finansowej;
- O. mając na uwadze, że dłuższe operacje refinansujące dokonane przez EBC w grudniu 2011 r. i lutym 2012 r. oznaczały, że bankom europejskim przyznano ponad 1 bln EUR – odpowiednio 489 mld EUR i 529,5 mld EUR – w formie kredytów niskooprocentowanych o trzyletnim terminie zapadalności oraz na poziomie 1 % stopy procentowej;
- P. mając na uwadze, że zalecenia dotyczące przejrzystości głosowania i publikacji skróconych protokołów zawarte w poprzednich rezolucjach Parlamentu w sprawie sprawozdań rocznych EBC nie zostały jeszcze uwzględnione;
- Q. mając na uwadze, że stabilność cen ma zasadnicze znaczenie dla zapobiegania nadmiernej inflacji;
- R. mając na uwadze, że utrzymanie przepływu kredytów do MŚP jest szczególnie ważne, ponieważ MŚP zatrudniają 72 % siły roboczej strefy euro i tworzą (oraz likwidują) znacznie więcej miejsc pracy brutto niż duże przedsiębiorstwa;

Polityka pieniężna

1. z zadowoleniem przyjmuje proaktywną postawę EBC w 2011 i 2012 r. w związku ze znacznym nasileniem się zagrożeń dla stabilności strefy euro;
2. z zadowoleniem przyjmuje stanowisko zajmowane przez EBC w czasach kryzysu, odnoszące się zarówno do jego polityki pieniężnej, jak i działań mających na celu stabilizację rynków finansowych;
3. zauważa, że obawy przed inflacją w perspektywie średnioterminowej oraz podjęte w kwietniu i lipcu 2011 r. decyzje o podniesieniu najważniejszych stóp procentowych EBC mogły przyczynić się między innymi do podwyższenia wywołanych polityką premii z tytułu ryzyka, wypłacanych pośrednikom finansowym, i tym samym do spowolnienia wzrostu akcji kredytowej, co jeszcze bardziej osłabiło już i tak słabe ożywienie gospodarcze, które można było zaobserwować w pierwszym trymestrze 2011 r.; rozumie, że w okresie tym nastąpiło ożywienie działalności gospodarczej i miał miejsce wzrost poziomu cen, co sprawiło, że EBC obawiał się powrotu inflacji w perspektywie średnioterminowej;
4. z zadowoleniem przyjmuje późniejszą decyzję o cofnięciu tych decyzji pod koniec 2011 r., a także dalsze obniżki w 2012 r., jak również przyjęcie niestandardowych środków mających na celu przywrócenie mechanizmu przenoszenia polityki pieniężnej;
5. zauważa, że obserwowany w 2011 r. wzrost inflacji wynikał przede wszystkim ze wzrastających cen energii oraz – w znacznie mniejszym stopniu – cen żywności i innych towarów, a także innych czynników;
6. uznaje wysiłki podjęte przez EBC w celu wsparcia stabilizacji rynków, mianowicie za pośrednictwem programu dotyczącego rynków papierów wartościowych, trzyletnich dłuższych operacji refinansujących i bezpośrednich transakcji monetarnych, lecz zwraca uwagę, że strukturalne rozwiązanie kryzysu jest jeszcze niedostrzegalne;

Środa, 17 kwietnia 2013 r.

7. zauważa, że program dotyczący rynków papierów wartościowych pomógł chwilowo złagodzić presję na koszty finansowania zewnętrznego tych państw członkowskich strefy euro, które doświadczają poważnych trudności w związku ze swoją stabilnością finansową lub którym grożą takie trudności; zwraca uwagę, że operacje absorbujące płynność prowadzone w celu zneutralizowania tych zakupów zmniejszyły poziom nadmiernych rezerw, co w pewnym stopniu przyczyniło się do osiągnięcia celu polegającego na odzyskaniu kontroli nad jednodniową stopą procentową w strefie euro;
8. uznaje, że chociaż dwie trzyletnie dłuższe operacje refinansujące okazały się skuteczne w uniknięciu kryzysu kredytowego, do rozstrzygnięcia nadal pozostają kwestie dotyczące zdolności sektora finansowego do zwrotu kredytów otrzymanych przez EBC; wskazuje, że wyniki – w sensie wzrostu akcji kredytowej – nie są satysfakcjonujące; zauważa, że podjęcie decyzji o uruchomieniu pierwszego trzyletniego programu dłuższych operacji refinansujących w dniu 21 grudnia 2011 r. zbiegło się z zakończeniem programu dotyczącego rynków papierów wartościowych; rozumie, że EBC na uważa żadnej ze swoich operacji za bezpośrednie finansowanie długu państwowego;
9. zwraca się do EBC o opublikowanie w swoim miesięcznym sprawozdaniu danych liczbowych dotyczących wielkości długu publicznego poszczególnych państw członkowskich, wniesionych przez instytucje finansowe jako zabezpieczenie;
10. zauważa przeniesienie ryzyka z borykających się z kryzysem banków i rządów na bilans EBC, który obecnie odpowiada ponad 30 % PKB strefy euro; podkreśla, że trzyletnie dłuższe operacje refinansujące nie oferują zasadniczego rozwiązania kryzysu;
11. wyraża zaniepokojenie wzrastającymi poziomami nadwyżki płynności obserwowanymi w trakcie 2011 r., a zwłaszcza w drugim kwartale, co wynika z braku zaufania między bankami i nieudzielania kredytów na rzecz gospodarki realnej, wynikających z niepewności wywołanej stagnacją gospodarczą i nadmiernym zadłużeniem sektora publicznego i prywatnego w niektórych państwach członkowskich; zwraca uwagę, że ta sytuacja, świadcząca o ryzyku sprzyjającym pułapce płynności, zmniejsza skuteczność działań w zakresie polityki pieniężnej;
12. zauważa, że linie swapowe z innymi bankami centralnymi, a także prowadzenie podstawowych operacji refinansujących i średnich i dłuższych operacji refinansujących z pełnym przydziałem według stałych stóp oraz korzystanie z kredytów i depozytów w banku centralnym na koniec dnia utrzymywało się w roku 2011 na bardzo wysokich poziomach, co wskazuje na poważne upośledzenie mechanizmu transmisji monetarnej oraz rynku kredytów międzybankowych w strefie euro;
13. jest zaniepokojony bardzo wysokimi poziomami linii awaryjnego wsparcia płynnościowego udzielonego przez krajowe banki centralne w 2011 r. na mocy zezwolenia EBC i żąda dalszych bądź uzupełniających informacji na temat dokładnego zakresu tego rodzaju linii, podstawowych operacji oraz związanych z nimi warunków;
14. zauważa, że dostępność kredytów dla przedsiębiorstw i gospodarstw domowych jest nadal znacznie niższa w porównaniu z okresem poprzedzającym kryzys, a wzrost dostępności kredytów zwolnił w 2011 r.; podkreśla, że fakt ten, wraz z tym, że depozyty w banku centralnym na koniec dnia wynosiły 315 754 mln EUR w dniu 28 września 2012 r., w pełni uzasadnia decyzję EBC o zmniejszeniu stóp stosowanych do kredytu banku centralnego na koniec dnia, podstawowych operacji refinansujących i depozytów w banku centralnym na koniec dnia;
15. odnotowuje środki podjęte przez EBC w sprawie obniżenia wymogów dotyczących zabezpieczenia oraz stanowisko w sprawie zabezpieczeń papierów wartościowych zabezpieczonych aktywami, ponieważ są one ściśle powiązane z kredytami udzielanymi gospodarstwom domowym i MŚP;
16. nadal jest jednak zaniepokojony znaczącymi poziomami aktywów nierynkowych i papierów wartościowych zabezpieczonych aktywami ustanowionych jako zabezpieczenie Eurosystemu w ramach jego operacji refinansujących; zwraca się do EBC o udzielenie informacji dotyczących tego, które banki centralne zaakceptowały takie papiery wartościowe, oraz o ujawnienie szczegółowych informacji o metodach wyceny wszystkich aktywów, wraz z aktywami o obniżonej jakości;
17. uważa, że co do przepisów dotyczących zabezpieczeń takie same standardy powinny obowiązywać dla obligacji państwowych i regionalnych obligacji skarbowych, wówczas gdy regiony mają uprawnienia legislacyjne i podatkowe, gdyż obydwa rodzaje obligacji wywierają istotny wpływ na prawidłową transmisję polityki pieniężnej EBC;
18. podkreśla, że instytucje, które skorzystały z nadzwyczajnego wsparcia płynności udzielanego przez bank centralny muszą przestrzegać pewnych warunków, wraz ze zobowiązaniem się instytucji korzystających z takiego wsparcia do zwiększenia kredytów poprzez ustanawianie celów kredytowych dla realnej gospodarki, szczególnie dla małych i średnich przedsiębiorstw i gospodarstw domowych, bez czego takie wysiłki okazałyby się nieskuteczne;

Środa, 17 kwietnia 2013 r.

19. zwraca się do EBC, by zbadał – w ścisłej współpracy z rządami państw członkowskich, właściwymi krajowymi organami nadzoru i Komisją – wdrożenie ram takich jak program MERLIN opracowany przez Bank Anglii wspólnie z brytyjskim ministerstwem skarbu w odniesieniu do warunków działania związanych z dostępem do niekonwencjonalnych instrumentów banku centralnego, takich jak cele dotyczące kredytów udzielonych MŚP;
20. ostrzega, że przy braku takich warunków działania niestandardowe, na przykład trzyletnie dłuższe operacje refinansujące, mogą nie przynieść oczekiwanych rezultatów, zwiększając zmienność i sprzyjając powstawaniu baniek spekulacyjnych na rynkach finansowych, lub alternatywnie do ułatwiania procesu delewarowania bez istotnych odpowiedników dotyczących rozdziału kredytu; dlatego wzywa EBC do starannego przeanalizowania pożądaných i niepożądanych skutków tych i innych środków;
21. Uważa, że ponieważ mechanizm transmisji monetarnej nie funkcjonuje właściwie EBC powinien znaleźć sposoby bardziej bezpośredniego oferowania swych usług MŚP; zwraca uwagę, że obecnie podobne MŚP z całej strefy euro nie posiadają podobnego dostępu do pożyczek, pomimo że mają podobne perspektywy i ponoszą podobne ryzyko gospodarcze; zwraca się do EBC, by wprowadził politykę bezpośredniego wykupu wysokiej jakości zabezpieczonych pożyczek MŚP, szczególnie od niektórych państw członkowskich, w których mechanizm transmisji monetarnej nie działa; podkreśla, że polityka ta powinna być ograniczona w czasie i dotyczyć ograniczonych kwot, powinna być w pełni sterylizowana i nie powodować zagrożeń bilansu ECB;
22. podkreśla, że takie warunki powinny być bezpośrednio powiązane z korzyściami gospodarczymi odniesionymi przez banki dzięki niekonwencjonalnym środkom polityki pieniężnej i programom ratunkowym, prowadząc do tego, by nowe dochody uzyskane w wyniku tych działań politycznych skutkowały większą liczbą lokat kredytowych;
23. przypomina, że polityka pieniężna ponosi częściowo odpowiedzialność za powstanie baniek aktywów, zważywszy na niemożliwy do utrzymania wzrost akcji kredytowej w latach poprzedzających kryzys, nawet przy zapewnieniu stabilności cen; podkreśla znaczenie ewolucji cen aktywów i dynamiki kredytów jako wskaźników monitorowania stabilności finansowej;
24. przypomina swoje stanowisko w sprawie procesu negocjowania czwartej dyrektywy w sprawie wymogów kapitałowych, zakładające nałożenie dodatkowych warunków na instytucje, które skorzystały z udzielanej przez EBC pomocy na utrzymanie płynności finansowej;
25. uważa, że system rozliczeniowy TARGET2 odgrywa zasadniczą rolę w zabezpieczeniu integralności systemu finansowego strefy euro; zauważa jednak, że istotne zakłócenia równowagi w funkcjonowaniu systemu TARGET2 ujawniają niepokojące rozdrobnienie rynków finansowych w obrębie strefy euro oraz odpływ kapitału występujący w państwach członkowskich, które doświadczają poważnych trudności w związku ze swoją stabilnością finansową lub którym grożą takie trudności;
26. gratuluje EBC i Eurosystemowi zwiększenia przejrzystości systemu TARGET2 w sprawozdaniu rocznym za rok 2011; zwraca się do EBC i Eurosystemu o publikowanie miesięcznych statystyk dotyczących jego rozwoju;
27. uważa, że system TARGET2 ma zasadnicze znaczenie dla prawidłowego funkcjonowania euro;
28. podkreśla, że strefa euro może wyciągnąć interesujące wnioski z badania funkcjonowania równowagi systemów płatności w innych federalnych uniach monetarnych takich jak Stany Zjednoczone;
29. zwraca się do EBC i Komisji o rozważenie tego, czy art. 129 ust. 3 i art. 129 ust. 4 TFUE mogą zapewnić odpowiednią podstawę prawną dla zwiększenia ogólnej przejrzystości i szczegółowości skonsolidowanego bilansu Eurosystemu;

Kryzys gospodarczy a EBC

30. wzywa EBC do upublicznienia decyzji prawnej dotyczącej programu bezpośrednich transakcji monetarnych w celu umożliwienia przeprowadzenia bardziej gruntownej analizy jej szczegółów i skutków;
31. z zadowoleniem przyjmuje zobowiązanie EBC do zagwarantowania statusu równorzędności posiadanych aktywów w ramach jakiegokolwiek przyszłego programu bezpośrednich transakcji monetarnych, a także kładziony przez EBC nacisk na neutralizację wszystkich zakupów bezpośrednich transakcji monetarnych, by zmniejszyć nadmierne rezerwy; jednocześnie uznaje wyzwania związane z tego rodzaju środkami neutralizacji, a także podkreśla potrzebę ścisłego monitorowania i oceny wyników; uważa, że program bezpośrednich transakcji monetarnych może zaspokoić potrzeby tych państw, które niedługo przestaną korzystać z dofinansowania i zaczynają wznawiać dług;

Środa, 17 kwietnia 2013 r.

32. zaznacza, że trwający kryzys jest powodem do niepokoju, ponieważ zagraża istotnym wysiłkom podejmowanym przez państwa członkowskie na rzecz konsolidacji budżetowej oraz realizacji strategii reagowania na kryzys; zauważa, że obecne poważne pogorszenie koniunktury gospodarczej w kilku państwach członkowskich strefy euro przynosi niekorzystne skutki gospodarcze i budżetowe, na przykład wpływa na dochody podatkowe i wydatki socjalne w tych krajach, powoduje dalsze zaostrzanie się ich problemów związanych z długiem publicznym;
33. zwraca uwagę, że obligacje skarbowe i instytucje finansowe wykazują ciągłe słabości, a pętlę negatywnego oddziaływania pomiędzy obligacjami skarbowymi i bankami można przerwać jedynie poprzez konsolidację fiskalną i kapitalizację sektora bankowego i środowisku wzrostu gospodarczego;
34. uważa, że przyczyną braku równowagi w budżetach państwowych w niektórych państwach strefy euro jest trwająca recesja gospodarcza, powodująca wzrost bezrobocia i spadek dochodów podatkowych; potwierdza zatem, że polityka mająca na celu pobudzenie wzrostu i tworzenie miejsc pracy musi być kluczowym priorytetem Unii;
35. zachęca prezesa EBC Mária Draghiego do wznowienia tradycji zapoczątkowanej przez jego poprzednika Jeana-Claude'a Tricheta, który na posiedzeniach Eurogrupy stale podnosił kwestię zakłóceń równowagi makroekonomicznej, a zwłaszcza różnic między wzrostem wydajności a wzrostem wynagrodzeń, które doprowadziły do wyraźnej rozbieżności w poziomach konkurencyjności między państwami członkowskimi;
36. uważa, że działania EBC należy oceniać w świetle toczącej się obecnie dyskusji nad przyszłością unii gospodarczej i walutowej; zauważa, że wezwał do zwiększenia zdolności budżetowej unii gospodarczej i walutowej w ramach budżetu UE i w oparciu o konkretne zasoby własne (w tym podatek od transakcji finansowych), tak by wspierać wzrost i spójność społeczną, przeciwdziałać zakłóceniom równowagi, rozbieżnościom strukturalnym i nadzwyczajnym sytuacjom finansowym związanym bezpośrednio z unią walutową, bez podważania jego tradycyjnych funkcji mających na celu finansowanie wspólnych strategii politycznych; uważa, że taka zdolność budżetowa znacząco poprawiłaby kombinację polityki w unii gospodarczej i walutowej;
37. zauważa niechęć EBC do współuczestnictwa w procesie restrukturyzacji długu, w tym w odniesieniu do obligacji zakupionych przez na rynku wtórnym poniżej ceny nominalnej, zauważa niechęć EBC do udzielenia informacji w tej sprawie, szczególnie co do ceny, po jakiej zakupił obligacje Grecji; rozumie, że EBC uznał, iż taki udział stanowiłby finansowanie sektora rządowego;
38. przypomina, że EBC zasygnalizował swoją gotowość do współpracy z krajowymi bankami centralnymi i rządami państw członkowskich przy ustanawianiu mechanizmu mającego na celu przeznaczenie na działania mające na celu zmniejszenie długu wszelkich zysków osiągniętych z operacji prowadzonych w ramach programu dotyczącego rynków papierów wartościowych na papierach wartościowych greckiego długu publicznego trzymany w celach monetarnych; wzywa wyżej wspomniane strony do dołożenia starań w celu ustanowienia takiego mechanizmu;
39. zauważa, że sytuacja gospodarcza w niektórych gospodarkach powoduje znaczne przepływy kapitału, które zaostrzają problemy tych gospodarek w dziedzinie finansowania i które są niezgodne z zasadą zrównoważonego rozwoju w krótkim okresie, a jeszcze bardziej – w długim; podkreśla, że ta nierównowaga wywołała ogromny zniekształcający skutek, co doprowadziło do kosztownych, negatywnych skutków zewnętrznych, i jest ona problemem dla całej strefy euro, zagrażającym stabilności jej gospodarek; tą nierównowagą można zająć się jedynie pod warunkiem, że wdrożone zostanie całościowe i daleko idące rozwiązanie kryzysu w strefie euro, bazujące na podejściu łączącym solidarność i odpowiedzialność;
40. zwraca się o zbadanie możliwości wprowadzenia demokratycznej odpowiedzialności trojki, w której uczestniczą przedstawiciele EBC, wobec Parlamentu Europejskiego; zdecydowanie utrzymuje, że wysłuchania publiczne na ten temat organizowane obecnie w Parlamencie to zbyt mało, aby zapewnić odpowiedzialność demokratyczną;
41. zachęca EBC do przedstawienia w ramach dialogu monetarnego i w następnym sprawozdaniu rocznym oceny ex post dotyczącej jego udziału w programach dostosowawczych i wpływu na nie, potencjalnych konfliktów interesów wynikających z takiego udziału, a także słuszności jego założeń i scenariuszy makroekonomicznych;

Środa, 17 kwietnia 2013 r.

Unia bankowa

42. za pilne uznaje utworzenie unii bankowej, projektu możliwego wyłącznie dzięki spójnemu formułowaniu instrumentów, zadań i ogólnej rozliczalności demokratycznej;

43. uważa, że w celu pokonania strukturalnej niewydolności właściwej dla unii gospodarczej i walutowej oraz skutecznego ograniczenia pokusy nadużyć, proponowana unia bankowa powinna opierać się na wcześniejszej reformie sektora usług finansowych Unii, obejmującej utworzenie EUNB, EUNGiPW, EUNUiPPE i ERRS, a także czerpać z umocnionego zarządzania gospodarczego, w szczególności w strefie euro, oraz z nowych ram budżetowych, z europejskiego semestru, w celu zapewnienia większej odporności i konkurencyjności sektora bankowego Unii, większego zaufania do tego sektora, większych rezerw kapitałowych, aby zapobiec konieczności ponoszenia w przyszłości przez budżet publiczny państw członkowskich kosztów dofinansowania banków;

44. wzywa do jak najszybszego wprowadzenia jednolitego mechanizmu nadzorczego w celu zwiększenia wiarygodności systemu bankowego strefy euro. zwraca uwagę, że przyznanie EBC zadań nadzorczych nie wpływa stworzenie w toku procedury współdecyzji przyszłej, bardziej całościowej architektury, w pełni oddzieloną od polityki pieniężnej;

45. z zadowoleniem przyjmuje obecny bodziec do stworzenia jednolitego mechanizmu nadzorczego; zwraca uwagę, że poprawione wnioski dotyczące ożywienia sektora bankowego i jednolitego europejskiego organu ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz systemu gwarancji depozytów są niezbędne w celu uzupełnienia obszernego zbioru instrumentów prawnych wymaganych na rzecz unii bankowej;

46. wzywa Komisję do przedstawienia wniosków dotyczących nowego europejskiego funduszu postępowania naprawczego oraz europejskiego systemu gwarancji depozytów, które byłyby uzupełnieniem funkcji nadzorczych EBC;

47. uważa, że niezwykle istotne jest ustanowienie skutecznych zabezpieczeń w celu sytuacji, w której polityka pieniężna EBC i jego uprawnienia nadzorcze odzwierciedlają sprzeczne programy; podkreśla, że każdemu możliwemu ograniczeniu uprawnień EBC do prowadzenia polityki pieniężnej oraz każdemu ograniczeniu jego uprawnień nadzorczych wynikającemu z nakazów polityki pieniężnej należy zapobiec poprzez ustanowienie odpowiedniego mechanizmu identyfikacji i rozstrzygania potencjalnych konfliktów;

48. podkreśla trudności stojące przed projektem unii bankowej, wynikające z utrzymującego się kryzysu gospodarczego, wywołującego proces renacjonalizacji swojej działalności przez banki; uważa, że mogłoby to osłabić ducha i skuteczność jednolitego rynku;

49. zauważa, że debata dotycząca utworzenia unii bankowej służącej zwiększeniu stabilności i odporności systemu finansowego jest blisko powiązana z potrzebą opracowania i wdrożenia odrębności i instytucjonalnego rozdziału w sektorze bankowym oraz zainspirowana, na przykład, zaleceniami przedłożonymi przez OECD i w raportach Vickersa i Liikanena, a także z potrzebą pełnego uregulowania równoległego systemu bankowego;

50. jest zdania, że wszystkie państwa członkowskie biorące udział w jednolitym mechanizmie nadzorczym powinny być zaangażowane na równych prawach i mając równe obowiązki;

51. uważa, że przy nominowaniu członków rady nadzorczej EBC konieczne jest zasięgnięcie jego opinii;

52. uznaje znaczenie opracowanego przez EUNB jednolitego zbioru przepisów dla utrzymania spójności jednolitego rynku;

Kwestie instytucjonalne

53. ubolewa z powodu braku przejrzystości metody pracy oraz braku odpowiedzialności i kontroli demokratycznej trojki; uważa, że każdy tego rodzaju organ, już istniejący lub przyszły, w którego działalność zaangażowany jest EBC lub Komisja, powinien odpowiadać zarówno przed Parlamentem Europejskim, jak i parlamentami narodowymi na ich odpowiednim szczeblu;

54. podkreśla znaczenie zwiększenia skuteczności regularnego dialogu monetarnego między EBC a Parlamentem, z tego względu przede wszystkim, że posłowie do PE nie otrzymują dostatecznych informacji zwrotnych na temat wyników oraz realizacji ich propozycji i pomysłów przedkładanych w trakcie dialogu; zwraca się do EBC o publikowanie na stronie internetowej jego odpowiedzi na pytania pisemne skierowane do niego przez posłów do PE; zwraca się do EBC o szczegółowe odniesienie się do sprawozdań rocznych Parlamentu Europejskiego w sprawie EBC w swoich kolejnych sprawozdaniach rocznych;

Środa, 17 kwietnia 2013 r.

55. wzywa EBC do publikowania skróconych protokołów posiedzeń Rady Prezesów, wraz z wypowiedziami uczestników i zapisem głosowań, oraz do poprawy dostępu do dokumentów i procedur politycznych EBC;
56. rozumie, że w większości przypadków decyzje są podejmowane na zasadzie konsensusu;
57. podkreśla, że będzie w pełni odgrywał swoją rolę jako prawodawca we wszystkich kwestiach związanych z nadzorem bankowym; podkreśla potrzebę wzmocnienia demokratycznej rozliczalności EBC w świetle nowych obowiązków nałożonych na tę instytucję w odniesieniu do zadań nadzorczych oraz jej zaangażowania w programy trojki, a ogólniej – w świetle jej znaczącej roli, jaką w zarządzaniu kryzysem;
58. zwraca uwagę, że nie powinno się wykluczać przeglądu traktatu w związku z nowymi zadaniami EBC w dziedzinie nadzoru ostrożnościowego jako sposobu odzwierciedlenia kształtującego się charakteru unijnego środowiska instytucjonalnego, ostatnich zmian w zadaniach EBC, palących problemów związanych z odpowiedzialnością i nadzorem oraz wyzwań związanych z pogłębianiem się Unii;
59. apeluje do Rady Prezesów EBC o znaczne ulepszenie i upublicznienie swoich przepisów dotyczących konfliktów interesów oraz okresów wypowiedzenia umowy dla urzędników wyższego szczebla, a także o rejestrowanie posiedzeń z udziałem urzędników EBC wyższego szczebla i zainteresowanych stron;
60. wyraża głębokie zaniepokojenie nieobecnością kobiet w zarządzie EBC, tj. sytuacją, która jest sprzeczna z zapisanymi w Traktacie zasadami dotyczącymi równości kobiet i mężczyzn (art. 2, 3, 8 Traktatu o Unii Europejskiej oraz art. 21 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej), przyczynia się do tego, że obywatele uważają, że EBC jest daleko od spraw ich dotyczących, a także stoi w sprzeczności z zaleceniami Komisji i Parlamentu dotyczącymi poprawy parytetu płci w gremiach decyzyjnych wysokiego szczebla w sektorze gospodarki;
61. nalega, by w sytuacji, gdyby EBC został w końcu jednolitym organem sprawującym nadzór nad bankami w strefie euro, nawet czasowo, Parlament powinien odgrywać jasną rolę w mianowaniu członków rady nadzorczej;
62. apeluje o wzmocnienie uprawnień Parlamentu Europejskiego w odniesieniu do możliwości postawienia w stan oskarżenia członka Rady Prezesów EBC za poważne wykroczenie;
- o
- o o
63. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, Eurogrupie oraz Europejskiemu Bankowi Centralnemu.
-

Czwartek, 18 kwietnia 2013 r.

P7_TA(2013)0179

Wpływ kryzysu finansowego i gospodarczego na prawa człowieka

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 18 kwietnia 2013 r. w sprawie wpływu kryzysu finansowego i gospodarczego na prawa człowieka (2012/2136(INI))

(2016/C 045/06)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wspólny komunikat Wysokiego Przedstawiciela Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa oraz Komisji do Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 12 grudnia 2011 r. zatytułowany „Prawa człowieka i demokracja w centrum działań zewnętrznych UE – dążenie do bardziej skutecznego podejścia” (COM(2011)0886),
- uwzględniając strategiczne ramy UE i plan działania dotyczące praw człowieka i demokracji (11855/2012), przyjęte przez Radę do Spraw Zagranicznych w dniu 25 czerwca 2012 r.,
- uwzględniając wytyczne Unii Europejskiej w zakresie praw człowieka,
- uwzględniając wnioski ze szczytu grupy G20, który odbył się w Los Cabos (Meksyk) w dniach 18–19 czerwca 2012 r.,
- uwzględniając komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego i Komitetu Regionów z dnia 13 października 2011 r. pt. „Zwiększanie wpływu unijnej polityki rozwoju – Program działań na rzecz zmian” (COM(2011)0637),
- uwzględniając komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady i Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 27 stycznia 2012 r. pt. „Handel, wzrost gospodarczy i rozwój – Dostosowanie polityki handlowej i inwestycyjnej do sytuacji krajów najbardziej potrzebujących” (COM(2012)0022),
- uwzględniając Powszechną deklarację praw człowieka z 1948 r.,
- uwzględniając Międzynarodowy pakt praw obywatelskich i politycznych (ICCPR) oraz Międzynarodowy pakt praw gospodarczych, społecznych i kulturalnych (ICESCR),
- uwzględniając wnioski Rady do Spraw Ogólnych z dnia 24 września 2012 r.,
- uwzględniając rezolucję Rady Praw Człowieka ONZ S-10/1 z dnia 23 lutego 2009 r. w sprawie wpływu światowych kryzysów gospodarczych i finansowych na powszechną realizację praw człowieka i skuteczne korzystanie z nich,
- uwzględniając Konferencję ONZ w sprawie Światowego Kryzysu Finansowego i Gospodarczego oraz jego Wpływu na Rozwój, która odbyła się w Nowym Jorku w dniach 24–26 czerwca 2009 r., oraz przyjęty w jej ramach dokument podsumowujący (zgodny z rezolucją Zgromadzenia Ogólnego ONZ 63/303 z dnia 9 lipca 2009 r.),
- uwzględniając deklarację milenijną ONZ z dnia 8 września 2000 r. w sprawie milenijnych celów rozwoju ⁽¹⁾,
- uwzględniając rzymskie zasady na rzecz trwałego globalnego bezpieczeństwa żywnościowego przyjęte podczas Światowego Szczytu Żywnościowego, który odbył się w Rzymie w dniach 16–18 listopada 2009 r.,
- uwzględniając sprawozdanie ONZ z 2009 r. sporządzone przez ówczesnego niezależnego eksperta ONZ ds. praw człowieka i skrajnego ubóstwa Magdalenę Sepúlvedę Carmonę, obecnie specjalną sprawozdawczynią ds. skrajnego ubóstwa i praw człowieka,
- uwzględniając sprawozdanie Raquel Rolnik, specjalnej sprawozdawczynie ONZ ds. odpowiednich warunków mieszkaniowych jako elementu prawa do odpowiedniego poziomu życia oraz do niedyskryminacji w tym kontekście, z dnia 4 lutego 2009 r.,

⁽¹⁾ <http://www.un.org/millennium/declaration/ares552e.htm>

Czwartek, 18 kwietnia 2013 r.

- uwzględniając strategiczną notatkę informacyjną ONZ nr 07 z października 2012 r. sporządzoną przez specjalnego sprawozdawcę ONZ ds. prawa do żywności Oliviera de Schuttera oraz specjalną sprawozdawczynię ONZ ds. skrajnego ubóstwa i praw człowieka Magdalenę Sepúlvedę Carmonę pt. „Underwriting the poor – A Global Fund for Social Protection” („Ubezpieczenie dla osób ubogich – światowy fundusz na rzecz ochrony socjalnej”),
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 25 marca 2010 r. w sprawie wpływu światowego kryzysu finansowego i gospodarczego na kraje rozwijające się oraz na współpracę na rzecz rozwoju ⁽¹⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 25 listopada 2010 r. w sprawie praw człowieka oraz norm społecznych i środowiskowych w międzynarodowych umowach handlowych ⁽²⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 11 grudnia 2012 r. w sprawie strategii wolności cyfrowej w polityce zagranicznej UE ⁽³⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 8 czerwca 2011 r. w sprawie inwestowania w przyszłość – nowe wieloletnie ramy finansowe (WRF) na rzecz Europy konkurencyjnej, zrównoważonej i sprzyjającej integracji społecznej ⁽⁴⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 6 lipca 2011 r. w sprawie kryzysu finansowego, gospodarczego i społecznego: zalecenia dotyczące środków i inicjatyw do podjęcia ⁽⁵⁾,
 - uwzględniając komunikat Komisji z dnia 13 października 2011 r. pt. „Przyszłe podejście do wsparcia budżetowego UE na rzecz państw trzecich” (COM(2011)0638),
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 23 października 2012 r. w sprawie programu działań na rzecz zmian – przyszłość polityki rozwojowej UE ⁽⁶⁾,
 - uwzględniając globalny raport z monitoringu (2012) z dnia 20 kwietnia 2012 r. przedstawiony przez Bank Światowy i Międzynarodowy Fundusz Walutowy,
 - uwzględniając wspólne sprawozdanie Międzynarodowej Organizacji Pracy (MOP) i Banku Światowego z dnia 19 kwietnia 2012 r. pt. „Inventory of Policy Responses to the Financial and Economic Crisis” („Spis reakcji politycznych na kryzys finansowy i gospodarczy”),
 - uwzględniając sprawozdanie Międzynarodowej Organizacji Pracy z dnia 29 kwietnia 2012 r. dotyczące świata pracy pt. „Better Jobs for a Better Economy” („Lepsze miejsca pracy dla lepszej gospodarki”),
 - uwzględniając sprawozdanie Międzynarodowej Organizacji Pracy pt. „Global employment trends for youth 2012” („Światowe tendencje w zatrudnieniu ludzi młodych 2012”) z maja 2012 r.,
 - uwzględniając art. 48 oraz art. 119 ust. 2 Regulaminu PE,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych oraz opinię Komisji Rozwoju (A7-0057/2013),
- A. mając na uwadze, że chociaż kryzys finansowy i gospodarczy dotyka w różnym stopniu wszystkie regiony na świecie, w tym Unię Europejską, to jednak niniejsza rezolucja odnosi się do oceny wpływu kryzysu finansowego i gospodarczego w krajach trzecich, koncentrując się głównie na krajach rozwijających się i najsłabiej rozwiniętych;
- B. mając na uwadze, że kryzys finansowy i gospodarczy w rzeczywistości jest światowym kryzysem systemowym oraz splótł się z wieloma innymi kryzysami, jak kryzys żywnościowy, środowiskowy i społeczny;
- C. mając na uwadze, że kryzys wpływa niekorzystnie nie tylko na prawa gospodarcze i społeczne, lecz także na prawa polityczne, gdy rządy w niektórych przypadkach ograniczają wolność słowa lub wolność zrzeszania się w kontekście rosnącego niezadowolenia i trudności gospodarczych, co pokazały w szczególności protesty ludowe, takie jak te, do których doszło w 2011 r. w Afryce Północnej i na Bliskim Wschodzie;

⁽¹⁾ Dz.U. C 4 E z 7.1.2011, s. 34.

⁽²⁾ Dz.U. C 99 E z 3.4.2012, s. 31.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2012)0470.

⁽⁴⁾ Dz.U. C 380 E z 11.12.2012, s. 89.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 33 E z 5.2.2013, s. 140.

⁽⁶⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2012)0386.

Czwartek, 18 kwietnia 2013 r.

- D. mając na uwadze, że prawa obywatelskie i polityczne są zagrożone z powodu brutalnego tłumienia protestów społecznych w wielu krajach na świecie; podkreśla, że prawo do informacji i prawo do udziału w decyzjach podejmowanych przez rząd, a dotyczących środków zwalczania kryzysu, muszą być respektowane;
- E. mając na uwadze, że choć wpływ kryzysu na prawa obywatelskie i polityczne musi jeszcze zostać poddany ocenie, jasne jest już, że zastrzył on niepokoje społeczne, prowadząc często do gwałtownych represji, i zwielokrotnił liczbę przypadków łamania praw podstawowych, takich jak wolność słowa i prawo do informacji;
- F. mając na uwadze, że kryzys finansowy i gospodarczy uderzył w kraje rozwijające się i najsłabiej rozwinięte, co objawiło się głównie obniżeniem popytu na eksport z tych krajów, wysokim poziomem zadłużenia, ryzykiem ograniczenia napływu bezpośrednich inwestycji zagranicznych (BIZ) oraz zmniejszeniem oficjalnej pomocy rozwojowej, wpływając także na prawa człowieka, gdyż mniejsza jest dostępność zasobów umożliwiających zapewnienie praw społecznych i gospodarczych, a coraz więcej osób popada w ubóstwo;
- G. mając na uwadze, że światowy kryzys gospodarczy zdecydowanie wpłynął na stopę życiową w świecie rozwijającym się w ciągu ostatnich dziesięciu lat oraz że nierówności powiększyły się w jednej czwartej gospodarek rozwijających się, co wiąże się z ograniczeniem dostępu do kształcenia, żywności, ziemi i kredytów;
- H. mając na uwadze, że wspólna oficjalna pomoc rozwojowa UE zmniejszyła się z 53,5 mld EUR w 2010 r. do 53,1 mld EUR w 2011 r., a tym samym odsetek oficjalnej pomocy rozwojowej obniżył się do 0,42 % DNB, podczas gdy w 2010 r. wynosił 0,44 % DNB; mając na uwadze, że UE i jej państwa członkowskie pozostają jednakże pierwszym darczyńcą pomocy rozwojowej na świecie;
- I. mając na uwadze, że celem umów handlowych zawieranych przez UE z krajami partnerskimi jest m.in. wspieranie i rozwój handlu i inwestycji oraz poprawa dostępu do rynku, aby zwiększać wzrost gospodarczy, pogłębiać współpracę i doskonalić spójność społeczną, ograniczać ubóstwo, tworzyć nowe możliwości zatrudnienia, poprawiać warunki pracy i podnosić stopę życiową, a tym samym ostatecznie przyczynić się do pełnego przestrzegania praw człowieka;
- J. mając na uwadze, że należy zagwarantować właściwe monitorowanie i praktyczne egzekwowanie klauzuli praw człowieka zawartej we wszystkich umowach handlowych; mając na uwadze, że systematyczne naruszanie klauzuli praw człowieka, jaką obłożone są umowy handlowe UE, uprawnia każdą z umawiających się stron do przyjęcia „właściwych środków”, które mogą obejmować całkowite lub częściowe zawieszenie bądź zerwanie umowy lub nałożenie ograniczeń;
- K. mając na uwadze, że inicjatywa pomocy na rzecz wymiany handlowej przynosi pozytywne wyniki, przyczyniając się do tworzenia lepszego potencjału handlowego i infrastruktury gospodarczej w krajach partnerskich;
- L. mając na uwadze, że jedną z przyczyn kryzysu finansowego jest niewdrożenie odpowiednich środków służących wykrywaniu i eliminowaniu wszelkich form korupcji oraz zapobieganiu im; mając na uwadze, że korupcja, rozpowszechniona w sektorze publicznym i prywatnym, zarówno w krajach rozwiniętych, jak i rozwijających się, utrudnia skuteczne, zakrojone na szeroką skalę i oparte na zasadzie równości propagowanie praw obywatelskich, politycznych i społecznych; mając na uwadze, że korupcja stoi na przeszkodzie demokracji i praworządności oraz bezpośrednio dotyka obywateli, ponieważ prowadzi do wzrostu kosztów usług publicznych i do obniżenia ich jakości, a także często ogranicza dostęp ludzi ubogich do wody, oświaty, opieki zdrowotnej oraz wielu innych usług o kluczowym znaczeniu;
- M. mając na uwadze, że obecny kryzys gospodarczy niesie ze sobą poważne konsekwencje dla pomocy na rzecz demokracji i sprawowania rządów udzielanej przez Unię Europejską i innych głównych darczyńców; mając na uwadze, że trudności gospodarcze w państwach będących darczyńcami prawdopodobnie będą skłaniać do zmniejszania udzielanej pomocy zagranicznej; mając jednak na uwadze, że w obliczu światowego kryzysu utrzymanie poziomu wsparcia dla reform politycznych i rozwoju demokracji w państwach trzecich staje się jeszcze ważniejsze;
- N. mając na uwadze, że kryzys gospodarczy i finansowy mają także niewspółmierny wpływ na prawa poszczególnych grup ludności, zwłaszcza na ludność najuboższą i marginalizowaną;
- O. mając na uwadze, że kryzys najbardziej niekorzystnie wpłynął na prawa ludzi najuboższych; mając na uwadze, że według Banku Światowego 1,2 mld ludzi żyje w skrajnym ubóstwie, za mniej niż 1,25 USD dziennie; mając na uwadze, że Bank Światowy ocenia, iż nawet jeśli nastąpi szybkie ożywienie, w wyniku kryzysu gospodarczego 71 mln ludzi na świecie będzie pozostawać do 2020 r. w skrajnym ubóstwie; mając na uwadze, że trzy czwarte osób ubogich na świecie żyje w krajach o średnim dochodzie;

Czwartek, 18 kwietnia 2013 r.

- P. mając na uwadze, że kryzys finansowy rozprzestrzenił się po całym świecie różnymi kanałami, wchodząc w interakcję z innymi kryzysami (jak kryzys żywnościowy i paliwowy) w różnym tempie i z różną intensywnością; zauważa z zaniepokojeniem, że Bank Światowy i ONZ oceniają, iż z uwagi na kryzys w ubóstwo popadło dodatkowo między 55 a 103 mln osób, co jeszcze bardziej zagraża przestrzeganiu praw człowieka;
- Q. mając na uwadze, że osoby żyjące w ubóstwie i pozbawione obrony potrzebują skutecznego i przystępnego cenowo dostępu do wymiaru sprawiedliwości, aby móc dochodzić swoich praw lub zaskarżać popełniane wobec nich naruszenia praw człowieka; mając na uwadze, że brak dostępu do rzetelnego procesu i postępowania sądowego stawia je w jeszcze trudniejszej sytuacji gospodarczej i społecznej;
- R. mając na uwadze, że liczba osób bezrobotnych na świecie wynosiła w 2012 r. 200 mln, czyli wzrosła o 27 mln od początku kryzysu w 2008 r., co stanowi naruszenie prawa do pracy oraz powoduje spadek dochodów gospodarstw domowych; mając na uwadze, że pogorszenie warunków gospodarczych i bezrobocie mogą mieć wpływ na zdrowie poszczególnych osób, co może powodować brak poczucia własnej wartości, a nawet depresję;
- S. mając na uwadze, że ponad 40 % osób zatrudnionych w krajach rozwijających się pracuje w sektorze nieformalnym, co w wielu przypadkach prowadzi do niestabilnych i nierównych warunków pracy, bez jakiegokolwiek ochrony socjalnej, a tylko 20 % rodzin może korzystać z jakiegokolwiek formy ochrony socjalnej;
- T. mając na uwadze, że z powodu kryzysu prawa kobiet są mniej przestrzegane, czego przejawami są np. wykonywanie przez nie dodatkowej i niepłatnej pracy oraz rosnąca przemoc; mając na uwadze, że rozwój usług publicznych i ustanowienie skutecznych systemów ochrony socjalnej są kluczowe dla zapewnienia przestrzegania praw społecznych i gospodarczych przysługujących kobietom;
- U. mając na uwadze, że kobiety często nie są traktowane w miejscu pracy na równi z mężczyznami w sprawach takich jak dostęp do zatrudnienia, wynagrodzenie, zwolnienie z pracy, świadczenia z zabezpieczenia społecznego i ponowne zatrudnienie;
- V. mając na uwadze, że kryzys nieproporcjonalnie dotyka osoby młode; mając na uwadze, że w 2011 r. bezrobotnych było ogółem 74,8 mln młodych osób w wieku 15-24 lat, czyli o ponad 4 mln więcej niż w 2007 r., przy niezwykle wysokim bezrobociu na Bliskim Wschodzie i w Afryce Północnej;
- W. mając na uwadze, że w krajach o niskim i średnim dochodzie około 200 mln młodych ludzi nie ukończyło szkoły podstawowej, a tym samym zostało pozbawionych prawa do kształcenia;
- X. mając na uwadze, że szczególnie dotknięte kryzysem finansowym i gospodarczym są dzieci, gdyż ich sytuację często pogarszają bezradność i ryzyko, jakich doświadczają ich opiekunowie;
- Y. mając na uwadze, że ogółem 61 mln dzieci w wieku szkolnym nie uczęszcza do szkoły, a od 2008 r. brak postępów w kierunku zapewnienia powszechnego kształcenia podstawowego; mając na uwadze, że połowa z tej liczby przypada na Afrykę Subsaharyjską, gdzie nauki szkolnej pozbawionych jest 31 mln dzieci, oraz że do porzucenia szkoły w celu pomocy w gospodarstwie domowym, w wyniku presji ubóstwa, zmuszonych jest więcej dziewcząt niż chłopców;
- Z. mając na uwadze, że dowody empiryczne wskazują, iż w czasach kryzysu gospodarczego, gdy budżety na edukację są ograniczane, więcej dzieci przedwcześnie porzuci naukę szkolną lub w ogóle jej nie rozpocznie, podejmując pracę; mając na uwadze, że ponad 190 mln dzieci w wieku 5-14 lat jest zmuszonych do pracy, przy czym do pracy wykorzystywane jest co czwarte dziecko w wieku 5-17 w Afryce Subsaharyjskiej, w porównaniu z co ósmym w regionie Azji-Pacyfiku oraz co dziesiątym w Ameryce Łacińskiej i na Karaibach; mając na uwadze, że w szczególności dziewczętom w większym stopniu grozi uniemożliwienie nauki szkolnej i przymus pracy w charakterze dzieci-robotników lub pracy w gospodarstwie domowym; mając na uwadze, że negatywnie wpływa to na dobro dzieci i ich prawo do kształcenia, a w perspektywie długoterminowej – na jakość siły roboczej i ogólny rozwój;
- AA. mając na uwadze, że miliony ludzi walczące o zaspokojenie podstawowych potrzeb borykają się z rosnącymi i niestabilnymi cenami żywności z powodu spekulacji finansowych na rynkach instrumentów pochodnych; mając na uwadze, że od 2007 r. globalny postępek w ograniczaniu głodu uległ spowolnieniu; mając na uwadze, że 868 mln ludzi cierpi na chroniczne niedożywienie, z czego zdecydowana większość (850 mln) mieszka w krajach rozwijających się; mając na uwadze, że strategie zaradcze stosowane w gospodarstwach domowych znajdujących się w trudnej sytuacji obejmują obniżenie ilości i/lub jakości spożywanej żywności na krytycznych etapach rozwoju dzieci lub podczas ciąży, co wywołuje długotrwałe skutki dla rozwoju fizycznego i zdrowia psychicznego;

Czwartek, 18 kwietnia 2013 r.

- AB. mając na uwadze, że w związku z rosnącym popytem na towary rolne przeznaczone do produkcji żywności, a coraz częściej do wykorzystania w energetyce i przemyśle, wzrasta również konkurencja o ziemię – zasób coraz rzadziej dostępny; mając na uwadze, że inwestorzy krajowi i międzynarodowi stosują długoterminowe umowy kupna lub leasingu, aby zabezpieczyć ogromne połacie ziemi, co może powodować problemy społeczno-gospodarcze i środowiskowe w krajach, których to zjawisko dotyczy, w szczególności dla ludności lokalnej;
- AC. mając na uwadze, że wpływ kryzysu gospodarczego może okazać się szczególnie dotkliwy dla osób starszych, które mogą być bardziej narażone na utratę pracy i mają mniejsze szanse na przekwalifikowanie i ponowne zatrudnienie; mając na uwadze, że kryzys może ograniczyć ich dostęp do przystępnej cenowo opieki zdrowotnej;
- AD. mając na uwadze, że wzrost cen leków (nawet o 30 %) wywiera negatywny wpływ na prawo do opieki zdrowotnej osób znajdujących się w najtrudniejszej sytuacji, w szczególności dzieci, osób starszych i osób niepełnosprawnych;
- AE. mając na uwadze, że w wyniku kryzysu gospodarczego 214 mln pracowników migrujących na całym świecie jest obecnie w większym stopniu dotkniętych nierównym traktowaniem, zbyt niską płacą lub brakiem płacy oraz nadmiernym fizycznym wykorzystaniem;
- AF. mając na uwadze, że przekazy pieniężne, mikrofinansowanie oraz przepływ inwestycji bezpośrednich za granicę są istotnymi sposobami łagodzenia wywołanego kryzysem wstrząsu, jakiego doznały gospodarki krajów rozwijających się;
- AG. mając na uwadze, że handel ludźmi jest współczesną formą niewolnictwa i stanowi poważne naruszenie podstawowych praw człowieka; mając na uwadze, że handlarze ludźmi wykorzystują to, iż ich potencjalne ofiary poszukują godnej pracy i możliwości wydobywania się z ubóstwa; mając na uwadze, że dwie trzecie ofiar handlu ludźmi to kobiety i dziewczęta;
- AH. mając na uwadze, że na całym świecie 1,3 mld ludzi pozbawionych jest dostępu do energii elektrycznej; mając na uwadze, że dostęp do energii, w szczególności energii elektrycznej, ma istotne znaczenie dla realizacji niektórych milenijnych celów rozwoju, gdyż m.in. ogranicza ubóstwo przez zwiększenie produktywności, generuje większy dochód i rozwój mikroprzedsiębiorstw oraz prowadzi do wzmocnienia pozycji gospodarczej i społecznej;
- AI. mając na uwadze, że sektor rolnictwa jest źródłem zatrudnienia i utrzymania dla ponad 70 % siły roboczej w krajach rozwijających się; mając na uwadze, że część oficjalnej pomocy rozwojowej przeznaczona na rolnictwo stale maleje i obecnie stanowi zaledwie 5 % wartości całej oficjalnej pomocy rozwojowej; mając na uwadze, że w krajach ubogich w surowce i o niskim dochodzie wzrost w sektorze rolnictwa ogranicza ubóstwo pięć razy skuteczniej niż wzrost w innych sektorach (11 razy w Afryce Subsaharyjskiej); mając na uwadze, że rozwój obszarów wiejskich oraz środki mające na celu wsparcie rolnictwa, w szczególności produkcji lokalnej, są głównymi elementami wszystkich strategii rozwoju i mają kluczowe znaczenie dla eliminacji ubóstwa, głodu i zacoiania;
- AJ. mając na uwadze, że dane zagregowane, które często wykorzystuje się, by opisać wpływ kryzysu, mogą przesłaniać istnienie ogromnych rozbieżności między poszczególnymi krajami i w ramach krajów; mając na uwadze trudny dostęp do aktualnych danych niezbędnych do pełnego zrozumienia wpływu kryzysu gospodarczego na regiony i najsłabsze grupy społeczne; mając na uwadze, że potrzebne jest wspólne i innowacyjne gromadzenie i analizowanie danych w skali światowej;
- ponownie wyraża niezłomną wolę obrony i promowania praw człowieka i podstawowych wolności – obywatelskich, politycznych, gospodarczych, społecznych i kulturalnych – jako podstawowej zasady polityki zagranicznej Unii Europejskiej i jako podwaliny wszystkich innych obszarów polityki, zgodnie z Traktatem z Lizbony, w szczególności w kontekście kryzysu gospodarczego i finansowego;
 - podkreśla, że prawa człowieka obejmują prawo do żywienia, wody, edukacji, odpowiednich warunków mieszkaniowych, ziemi, godnej pracy, zdrowia i zabezpieczenia społecznego; potępia fakt, że prawa te od początku kryzysu są w pewnej liczbie krajów ograniczane; przyznaje, że ubóstwo i jego pogłębianie się leżą u podstaw większości przypadków braku poszanowania tych praw; apeluje do UE o podjęcie większych wysiłków i przeznaczenie większych kwot na realizację milenijnych celów rozwoju, ponieważ widać wyraźnie, że świat jest bardzo daleki od osiągnięcia celów wyznaczonych na 2015 r.;
 - nalega, aby reakcja na kryzys obejmowała współpracę wielostronną skoordynowaną międzynarodowo zarówno na szczeblu regionalnym, jak i międzyregionalnym, skupiającą się na silnym podejściu opartym na prawach człowieka;

Czwartek, 18 kwietnia 2013 r.

4. przypomina, że rządy mają obowiązek poszanowania, ochrony i pełnego przestrzegania praw człowieka, w tym praw gospodarczych i społecznych, a także wolności cyfrowej, w każdym czasie, zgodnie z prawem międzynarodowym dotyczącym praw człowieka; wzywa rządy do wystrzegania się wszelkich form dyskryminacji i do powszechnego zapewnienia podstawowych praw człowieka; ubolewa nad istniejącą przepaścią między prawnym uznawaniem a politycznym egzekwowaniem tych praw;
5. potwierdza, że wprawdzie światowy kryzys gospodarczy stanowi poważne zagrożenie dla pełnej realizacji praw gospodarczych, społecznych i kulturalnych, jednak nie ma usprawiedliwienia dla zaniedbywania przez państwa – niezależnie od poziomu dochodów – obowiązku przestrzegania podstawowych praw człowieka; zaznacza, że rządy mają w każdym czasie obowiązek zapewnić „minimalne podstawowe poziomy” praw społecznych i gospodarczych niezbędne do godnego życia;
6. apeluje do rządów, aby w reakcjach politycznych priorytetowo traktowały interesy najsłabszych grup społecznych poprzez wykorzystanie ram praw człowieka w procesie decyzyjnym; wzywa rządy do stosowania wszelkich środków niezbędnych do zapewnienia powszechnego dostępu do sprawiedliwości, ze szczególnym uwzględnieniem osób żyjących w ubóstwie, które muszą w pełni znać swoje prawa i środki umożliwiające korzystanie z nich; wzywa UE do nasilenia walki z bezkarnością oraz wsparcia na rzecz programów dotyczących praworządności i reformy wymiaru sprawiedliwości w krajach partnerskich, aby umożliwić aktywnemu społeczeństwu obywatelskiemu stworzenie podstawy do wszelkich procesów demokratyzacji;
7. z zadowoleniem przyjmuje zobowiązanie UE do promowania praw gospodarczych, społecznych i kulturalnych oraz do wzmocnienia wysiłków na rzecz zapewnienia powszechnego i niedyskryminacyjnego dostępu do podstawowych usług, ze szczególnym uwzględnieniem ubogich i najsłabszych grup społecznych, zgodnie ze strategicznymi ramami UE dotyczącymi praw człowieka i demokracji; oczekuje, że znajdzie to odbicie w konkretnych środkach, w tym w strategiach krajowych dotyczących praw człowieka opracowywanych przez delegatury UE;
8. nalega, aby specjalny przedstawiciel UE ds. praw człowieka zapewnił pierwszoplanowe traktowanie praw człowieka w ramach inicjatyw politycznych, ze szczególnym naciskiem na najsłabsze grupy w społeczeństwach krajów trzecich;
9. podkreśla znaczenie zadbania o to, by wsparcie dla propagowania praw człowieka i demokracji nie zostało osłabione poprzez zmniejszenie budżetu na takie projekty w reakcji na kryzys; w związku z tym zwraca uwagę na potrzebę zapewnienia stałego wsparcia projektów finansowanych przez Europejski Instrument na rzecz Wspierania Demokracji i Praw Człowieka (EIDHR) z myślą o obrońcach praw człowieka, w tym tych, którzy działają na rzecz praw gospodarczych i społecznych, takich jak prawa pracowników i migrantów, oraz podkreśla znaczenie promowania edukacji w zakresie praw człowieka;
10. przypomina rządów o spoczywającym na nich obowiązku zadbania, aby organizacje społeczeństwa obywatelskiego posiadały środki niezbędne do pełnienia swojej roli w społeczeństwie, oraz o tym, że nie powinny wykorzystywać obecnego kryzysu jako usprawiedliwienia ograniczania wsparcia dla tych organizacji; wzywa do odpowiedniego finansowania Instrumentu na rzecz Społeczeństwa Obywatelskiego po 2013 r. w celu dalszego wzmocnienia potencjału społeczeństwa obywatelskiego w krajach partnerskich;
11. zaznacza, że Komisja powinna uwzględniać przepisy dotyczące praw człowieka w ocenach skutków wniosków ustawodawczych i pozaustawodawczych, środków wykonawczych oraz umów handlowych i inwestycyjnych, które mają znaczący wpływ gospodarczy, społeczny i środowiskowy;
12. z zaniepokojeniem zauważa, że światowy kryzys gospodarczy zagraża wydatkom państw członkowskich na oficjalną pomoc rozwojową; przypomina, że koszty światowego kryzysu gospodarczego są ponoszone w nieproporcjonalnym stopniu przez kraje ubogie, pomimo że ich źródłem są kraje bogatsze; apeluje zatem do UE i jej państw członkowskich o utrzymanie i realizację bieżących dwustronnych i wielostronnych zobowiązań związanych z oficjalną pomocą rozwojową oraz celów określonych w deklaracji milenijnej ONZ, zwłaszcza poprzez zajęcie się obszarami, w których obecnie nie dokonuje się żadnych postępów, a także o zapewnienie efektywnego wykorzystywania pomocy rozwojowej, aby zagwarantować jak najlepsze wyniki w stosunku do kosztów oraz spójność między polityką w dziedzinie praw człowieka a polityką w dziedzinie rozwoju; przypomina, że kraje wschodzące także mają ważną rolę do odegrania z uwagi na ich potencjalny wkład w pomoc publiczną na rzecz rozwoju;
13. apeluje do Komisji, ESDZ i państw członkowskich o kształtowanie reakcji na kryzys i polityki rozwoju na podejściu opartym na prawach człowieka, zgodnie z komunikatem Komisji dotyczącym programu na rzecz zmian – przyszłości unijnej polityki rozwoju, a także z rezolucją Parlamentu z dnia 23 października 2012 r. dotyczącą tego komunikatu ⁽¹⁾;

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2012)0386.

Czwartek, 18 kwietnia 2013 r.

14. podkreśla, że spójność i koordynacja polityki mają istotne znaczenie dla osiągnięcia celu, jakim jest ograniczenie ubóstwa, oraz dla zwiększenia wiarygodności i wpływu pomocy zewnętrznej UE;
15. przypomina, że wsparcie budżetowe dla krajów partnerskich oraz wszelkie umowy handlowe powinny być uwarunkowane poszanowaniem praw człowieka i demokracji w krajach partnerskich; jest zdania, że darczyńcy i pożyczkodawcy powinni w szczególności w sposób skoordynowany reagować na zgłoszone przypadki oszustw i korupcji oraz wspierać reformy prowadzące w tych krajach do dobrego sprawowania władzy i zapewnienia przejrzystości; wzywa UE i państwa członkowskie do dokonywania systematycznych analiz ryzyka związanego z rozprzestrzenianiem korupcji w krajach partnerskich, która może utrudnić osiągnięcie pożądaných skutków projektów rozwojowych i humanitarnych;
16. wzywa kraje rozwijające się do opracowywania polityki gospodarczej wspierającej zrównoważony wzrost i rozwój, generującej miejsca pracy, pierwszoplanowo traktującej najsłabsze grupy społeczne w ramach reakcji politycznych oraz opierającej rozwój na stabilnym systemie fiskalnym umożliwiającym eliminowanie oszustw podatkowych, co jest niezbędne do bardziej skutecznej i sprawiedliwej mobilizacji zasobów krajowych;
17. zachęca inwestorów zagranicznych i krajowych, aby nakłaniali do prowadzenia polityki odpowiedzialności społecznej przedsiębiorstw we wszystkich krajach, z naciskiem na zrównoważony rozwój i dobre sprawowanie rządów oraz z wyraźnym skupieniem na prawach człowieka, godnej pracy, normach pracy, swobodzie zrzeszania się, układach zbiorowych i innych kwestiach społecznych;
18. zachęca kraje rozwijające się do korzystania z preferencji handlowych przyznawanych przez UE w ramach ogólnego systemu preferencji (GSP+) w celu pobudzenia gospodarki tych krajów, zróżnicowania ich eksportu i zwiększenia ich konkurencyjności; przypomina o spoczywającym na nich w ramach systemu GSP+ obowiązku ratyfikacji i skutecznego wdrożenia podstawowych konwencji międzynarodowych odnoszących się do praw człowieka i praw pracowniczych, do ochrony środowiska oraz do dobrego sprawowania rządów, które to konwencje wymieniono w ramach tego systemu;
19. wzywa UE do poparcia i przyjęcia międzynarodowego celu w zakresie powszechnego dostępu do energii do 2030 r., gdyż przyczyni się to do poprawy sytuacji gospodarczej osób najuboższych i należących do najsłabszych grup społecznych w krajach rozwijających się i przyniesie im korzyści społeczne;
20. przyjmuje z zadowoleniem wprowadzenie szczególnego mechanizmu wykonawczego mającego na celu monitorowanie wdrażania klauzul praw człowieka w umowach dwustronnych i regionalnych UE, zwanych „umowami nowej generacji”; z zadowoleniem przyjmuje działania mające na celu udoskonalenie analizy sytuacji w zakresie praw człowieka w krajach trzecich przy inicjowaniu lub zawieraniu umów handlowych i/lub inwestycyjnych; z zaniepokojeniem zauważa, że obecne przepisy dotyczące monitorowania praw człowieka zawarte w odpowiednich umowach są niejasno określone lub niewystarczająco ambitne; wzywa UE do wykazania niezłomności i pryncypializmu w naleganiu, by jej kraje partnerskie przestrzegały zawartych w umowach międzynarodowych klauzul dotyczących praw człowieka;
21. z zadowoleniem przyjmuje ponowne skoncentrowanie pomocy UE na krajach najsłabiej rozwiniętych, apelując do krajów o średnim dochodzie, aby przeznaczały rosnący odsetek swoich wpływów budżetowych na systemy ochrony socjalnej oraz pełne przestrzeganie praw człowieka w odniesieniu do osób najuboższych i należących do najsłabszych grup społecznych;
22. wzywa społeczność międzynarodową do zapewnienia wystarczającej pomocy rządów krajów Afryki Subsaharyjskiej, aby zapobiec pogłębieniu kryzysu humanitarnego przez kryzys finansowy w niektórych krajach regionu;
23. wzywa rządy, aby przestrzegały swoich obowiązków wobec obywateli w zakresie dobrego gospodarowania surowcami naturalnymi;
24. apeluje do rządów, aby przyjęły wszelkie środki niezbędne do ograniczenia skrajnej nierówności dochodów oraz zapewniły warunki, które umożliwią osobom żyjącym obecnie w skrajnym ubóstwie pełne wykorzystanie ich potencjału oraz godne życie;
25. apeluje do rządów w krajach rozwijających się, aby opracowywały systemy ochrony socjalnej, gdyż są one istotne dla ochrony najsłabszych grup społecznych oraz dla zapewnienia odporności na wstrząsy gospodarcze i środowiskowe, a także okazują się stanowić inwestycję w społeczeństwo, a nie koszt, co wykazały programy opieki społecznej, takie jak bolsa familia w Brazylii, lub systemy prac publicznych oparte na zapotrzebowaniu, takie jak krajowy system gwarancji zatrudnienia na obszarach wiejskich (NREGS) w Indiach; zaznacza, że powodzenie tych systemów transferu środków pieniężnych w znacznej mierze zależy od postawienia warunków związanych z podejmowaniem nauki szkolnej i uczęszczaniem do szkoły, a także z aspektami zdrowotnymi, wśród których najważniejsze jest szczepienie dzieci;
26. z zadowoleniem przyjmuje wspólną inicjatywę specjalnego sprawozdawcy ONZ ds. żywności Oliviera De Shuttera oraz specjalnej sprawozdawczynie ONZ ds. skrajnego ubóstwa i praw człowieka Magdaleny Sepúlvedy Carmony, mającą na celu wzmocnienie systemów ochrony socjalnej w krajach rozwijających się poprzez światowy fundusz na rzecz ochrony socjalnej, dzięki któremu solidarność międzynarodowa może przełożyć się na korzyści dla krajów najsłabiej rozwiniętych; zwraca się do Komisji o zapewnienie wsparcia tych programów;

Czwartek, 18 kwietnia 2013 r.

27. uważa, że inwestycje w zrównoważone rolnictwo w krajach rozwijających się są istotnym czynnikiem przyspieszającym zwalczanie braku bezpieczeństwa żywnościowego i pobudzanie ogólnego wzrostu gospodarczego; apeluje do rządów o wspieranie odpowiedzialnych inwestycji w sektorze prywatnym oraz drobnych producentów żywności, zwłaszcza kobiet i spółdzielni rolniczych, które najskuteczniej ograniczają skrajne ubóstwo, zwiększając dochód z pracy; podkreśla znaczenie inwestycji w infrastrukturę obszarów wiejskich, co obniża koszty transakcji i umożliwia rolnikom docieranie do rynków i osiąganie wyższych dochodów;
28. wzywa rządy do zapobieżenia negatywnym skutkom, jakie dla drobnych rolników i lokalnych producentów mogą przynieść działania krajowych i międzynarodowych spekulantów inwestujących w grunty, które to działania mogą spowodować wysiedlenia, problemy środowiskowe, brak bezpieczeństwa żywnościowego oraz niepewność dochodów; w tym kontekście przypomina, że bezpieczeństwo zatrudnienia i żywienia stanowi warunek poszanowania praw człowieka, demokratyzacji i wszelkiego zaangażowania politycznego;
29. przypomina zarówno rządowi, jak i sektorowi prywatnemu, że należy przestrzegać nieformalnych i tradycyjnych praw własności ziemi oraz praw użytkowania gruntów; podkreśla, że największej ochrony potrzebują grupy o słabszej pozycji, np. ludy tubylcze, ponieważ ziemia jest często jedynym zasobem, który może stanowić źródło ich utrzymania;
30. apeluje do rządów, aby nie likwidowały ani nie zmniejszały dotacji do żywności, gdyż dotacje te mogą ograniczać występowanie głodu i poprawiać warunki żywieniowe w korzystających z nich gospodarstwach domowych;
31. apeluje o zapewnienie większej przejrzystości na rynkach towarowych, aby uniknąć niestabilności cen surowców rolnych spowodowanej nadmierną spekulacją, i podkreśla, że należy zwrócić większą uwagę na tę kwestię oraz poprawić koordynację działań w tym zakresie w skali międzynarodowej;
32. przypomina rządowi, że polityka w zakresie zatrudnienia ludzi młodych powinna koncentrować się nie tylko na tworzeniu miejsc pracy, lecz także na zapewnianiu dochodów i warunków pracy umożliwiających odpowiedni poziom życia;
33. wyraża poparcie dla globalnego wprowadzenia podatku od transakcji finansowych, który mógłby być innowacyjnym mechanizmem finansowania rozwoju, ostatecznie przyczyniającym się do powszechnego pełnego stosowania praw gospodarczych i społecznych; zachęca wszystkie państwa członkowskie do poparcia propozycji budżetowej UE dotyczącej podatku od transakcji finansowych;
34. podkreśla, że zwalczanie nielegalnych przepływów finansowych, rajów podatkowych i spekulacji na rynkach towarowych to niezbędne kroki na drodze ku przestrzeganiu praw człowieka, zwłaszcza w krajach o niskim dochodzie;
35. jest zdania, że kraje rozwijające się powinny wprowadzić innowacyjne systemy finansowania polityki gospodarczej; zachęca kraje do rozwijania mechanizmów finansowych powiązanych z ich własnymi zasobami;
36. apeluje o lepszą konkurencyjność przedsiębiorstw w krajach rozwijających się, co umożliwiłoby ograniczenie bezrobocia i sprzyjanie polityce na rzecz zatrudnienia;
37. uważa, że pierwszorzędne znaczenie ma wzmocnienie polityki w zakresie rozwoju umiejętności i w zakresie szkoleń, w tym edukacji nieformalnej oraz staży i zdobywania kwalifikacji w trakcie pracy, która to polityka zapewnia wsparcie ułatwiające pomyślne przechodzenie od nauki szkolnej na rynek pracy;
38. podkreśla, że wydarzenia Arabskiej Wiosny ujawniły szereg błędów w polityce UE wobec tego regionu, w tym w odniesieniu do sytuacji młodych ludzi, którzy borykają się z masowym bezrobociem i brakiem perspektyw w swych krajach; wzywa UE do podjęcia skuteczniejszych działań w celu zaradzenia skutkom kryzysu finansowego w krajach trzecich, w tym poprzez należyte uwzględnianie raportów organizacji społeczeństwa obywatelskiego;
39. apeluje zarówno do rządów krajów o wysokim odsetku pracy dzieci, jak i do międzynarodowych darczyńców o wspieranie środków zapobiegawczych, takich jak poszerzanie dostępu do szkół, poprawa ich jakości i ograniczenie kosztów, aby obniżyć poziom ubóstwa i wspierać wzrost gospodarczy;
40. apeluje do rządów o zapewnienie programów edukacyjnych drugiej szansy dla osób, które nie uczęszczały do szkoły podstawowej, w celu wyposażenia ich w umiejętność czytania, pisania i liczenia, a także umiejętności pozwalające na zapewnienie sobie utrzymania, mogące pomóc im wydostać się z ubóstwa;
41. apeluje do rządów o intensyfikację środków służących wspieraniu ochrony dzieci, w tym środków mających na celu zwalczanie przemocy wobec dzieci oraz upowszechnianie wśród urzędników państwowych wiedzy o przemocy wobec dzieci;

Czwartek, 18 kwietnia 2013 r.

42. przypomina, że wszelkie strategie zmierzające do ożywienia gospodarczego będą wymagały zdecydowanego uwzględnienia równości płci; wzywa do pilnego wdrożenia strategii i praktyk zapewniających, że więcej kobiet będzie wchodzić na rynek pracy, podejmując pracę w godnych warunkach i z ochroną socjalną; wzywa do publicznych inwestycji w usługi opiekuńcze w celu ograniczenia bezpłatnej pracy domowej i opiekuńczej wykonywanej przez kobiety; nalega, aby w ramach polityki rynku pracy zajęto się kwestią braku czasu rodziców na opiekę nad dziećmi i ich wychowywanie;
43. zaznacza, że kobiety muszą być bardziej zaangażowane w dialog społeczny i procesy decyzyjne; przypomina, że kształcenie dziewcząt i kobiet oraz poprawa sytuacji w zakresie równouprawnienia płci są niezbędne;
44. apeluje do rządów, aby rozwiązały neuralgiczne problemy z zakresu praw człowieka dotyczące osoby starsze, zwłaszcza w czasach pogorszenia koniunktury gospodarczej, takie jak długotrwałe bezrobocie, związana z wiekiem dyskryminacja przy zatrudnieniu, niepewność dochodów i nieprzystępna cenowo opieka zdrowotna; wzywa rządy do wprowadzenia nowych innowacyjnych mechanizmów służących elastycznemu udziałowi siły roboczej, takich jak umożliwienie osobom starszym pobierania emerytur socjalnych przy jednoczesnej pracy w niepełnym wymiarze godzin, programy przekwalifikowania lub instrumenty podatkowe sprzyjające zatrudnieniu osób starszych;
45. wzywa do ograniczenia kosztów transakcji przy przekazach pieniężnych oraz do umożliwienia np. migrantom otwierania rachunków bankowych w krajach przyjmujących;
46. wzywa rządy, aby w czasie kryzysu gospodarczego i finansowego w swoich programach zapewniły priorytetowe traktowanie walki z handlem ludźmi; apeluje do rządów o pełne wdrożenie przepisów mających na celu ściganie handlarzy ludźmi i przemytników ludzi, poszerzenie wsparcia i pomocy prawnej dla ofiar handlu ludźmi oraz rozwijanie ściślejszej współpracy międzynarodowej;
47. z zadowoleniem przyjmuje dyskusje prowadzone na forum zespołu wysokiego szczebla ONZ ds. agendy rozwoju po 2015 r. z udziałem europejskiego komisarza ds. rozwoju; uważa, że ramy na okres po 2015 r. powinny priorytetowo traktować powszechne wdrożenie praw człowieka i uwzględniać wpływ kryzysu finansowego i gospodarczego, w szczególności na osoby najuboższe i należące do najsłabszych grup społecznych, oraz że w ramach tych należy utrzymać zobowiązania do wypełnienia celów dotyczących ograniczania ubóstwa; apeluje do wszystkich zainteresowanych stron, aby rozważyły określenie wymiernych celów i wskaźników, a także wskaźników jakościowych i wskaźników opartych na wynikach;
48. zwraca uwagę, że istnieje potrzeba dalszego badania i analizy wpływu kryzysu finansowego i gospodarczego na różne poszczególne regiony, w tym na UE oraz jej stosunki z krajami trzecimi, a także potrzeba lepszego monitorowania wczesnych sygnałów kryzysów światowych i regionalnych; zaznacza, że dane zdezagregowane powinny być w większym stopniu brane pod uwagę w badaniach i planowaniu polityki w celu lepszego uchwycenia i rozwiązania problemów dotyczących osoby najuboższe i należące do najsłabszych grup społecznych; wzywa Komisję i państwa członkowskie do zapewnienia wsparcia finansowego na rzecz działającego pod egidą ONZ laboratorium innowacji „Global Pulse”, zainicjowanego przez sekretarza generalnego ONZ w 2009 r., w celu gromadzenia i analizy danych potrzebnych do lepszego zrozumienia wpływu kryzysu finansowego i gospodarczego na najsłabsze grupy społeczne oraz w celu zapewnienia właściwych reakcji politycznych;
49. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, Europejskiej Służbie Działań Zewnętrznych (ESDZ), Specjalnemu Przedstawicielowi UE ds. Praw Człowieka, rządów i parlamentom państw członkowskich oraz Urzędowi Wysokiego Komisarza ONZ ds. Praw Człowieka.

P7_TA(2013)0183

Szczegółowe sprawozdanie monitorujące w sprawie Chorwacji za rok 2012

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 18 kwietnia 2013 r. w sprawie kompleksowego sprawozdania monitorującego na temat Chorwacji za rok 2012 (2012/2871(RSP))

(2016/C 045/07)

Parlament Europejski,

— uwzględniając projekt traktatu dotyczącego przystąpienia Republiki Chorwacji do Unii Europejskiej, a także protokołów i akt końcowy,

Czwartek, 18 kwietnia 2013 r.

- uwzględniając kompleksowe sprawozdanie monitorujące Komisji z dnia 10 października 2012 r. na temat stanu gotowości Chorwacji do członkostwa w Unii Europejskiej (SWD(2012)0338),
 - uwzględniając ostateczne sprawozdanie monitorujące Komisji z przygotowań Chorwacji do przystąpienia z dnia 26 marca 2013 r. (COM(2013)0171),
 - uwzględniając regularne sprawozdania Komisji w sprawie postępów Chorwacji na drodze do przystąpienia, obejmujące lata 2005-2011,
 - uwzględniając konkluzje przewodnictwa Rady Europejskiej z posiedzenia w Salonikach w dniach 19–20 czerwca 2003 r., dotyczącej krajów Bałkanów Zachodnich i rozszerzenia UE,
 - uwzględniając wszystkie swe wcześniejsze rezolucje i sprawozdania na temat postępów Chorwacji na drodze do przystąpienia do UE oraz procesu rozszerzenia, w szczególności rezolucję z dnia 1 grudnia 2011 r. w sprawie przystąpienia Republiki Chorwacji do Unii Europejskiej ⁽¹⁾, rezolucję z dnia 1 grudnia 2011 r. w sprawie wniosku Chorwacji o przystąpienie do Unii Europejskiej ⁽²⁾ oraz rezolucję z dnia 22 listopada 2012 r. w sprawie rozszerzenia: strategię polityczną, kryteria i strategiczne interesy UE ⁽³⁾,
 - uwzględniając wszystkie wcześniejsze zalecenia wspólnej komisji parlamentarnej UE-Chorwacja,
 - uwzględniając art. 110 ust. 2 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że Chorwacja ma przystąpić do UE w dniu 1 lipca 2013 r.;
- B. mając na uwadze, że niektóre państwa członkowskie UE jeszcze nie zakończyły procesu ratyfikacji traktatu akcesyjnego;
- C. mając na uwadze, że Chorwacja jest na drodze do spełnienia ostatnich wymogów w zakresie ostatecznych przygotowań do członkostwa w UE;
- D. mając na uwadze, że proces reform należy kontynuować również po przystąpieniu, aby obywatele Chorwacji w pełni czerpali korzyści płynące z członkostwa w UE;
- E. mając na uwadze, że proces przystąpienia Chorwacji do UE jest dowodem wiarygodności polityki rozszerzenia UE oraz jej wpływu transformacyjnego na państwa ubiegające się o członkostwo;
- F. mając na uwadze, że członkostwo Chorwacji uczyni UE silniejszą i bezpieczniejszą, wzbogaci jej kulturę i dziedzictwo, a dla państw kandydujących będzie żywym dowodem na to, że sumienna realizacja zobowiązań przynosi namacalne i trwałe korzyści ich obywatelom;
- G. mając na uwadze oczekiwania, że ze względu na swe wyjątkowe położenie Chorwacja wywrze konstruktywny wpływ na swych sąsiadów propagując przede wszystkim dalsze rozszerzenie UE, konsolidację demokratyczną, współpracę regionalną oraz pojednanie ludności Bałkanów Zachodnich, dokładając jednocześnie wszelkich starań, by kwestie dwustronne nie stanowiły przeszkody dla żadnego z tych procesów;
1. z zadowoleniem przyjmie Chorwację jako 28 członka UE w dniu 1 lipca 2013 r., w następstwie wiążącego wyniku głosowania w Parlamencie Europejskim z dnia 1 grudnia 2011 r., w którym wydano zgodę na przystąpienie Chorwacji do UE, oraz zgodnie z terminem wskazanym przez Radę Europejską w traktacie akcesyjnym; wierzy w siłę i dojrzałość demokracji Chorwacji i jej społecznej gospodarki rynkowej, ufa że kraj ten będzie hołdować wartościom europejskim oraz że będzie zdolny do wywiązywania się z obowiązków, jakie niesie ze sobą członkostwo w UE;
 2. zwraca uwagę, że Chorwacja jest na drodze do spełnienia ostatnich wymogów w zakresie ostatecznych przygotowań do członkostwa w UE;
 3. odnotowuje, że Chorwacja zakończyła dziesięć priorytetowych działań wskazanych w kompleksowym sprawozdaniu monitorującym Komisji;
 4. wyraża zadowolenie z powodu znaczących postępów Chorwacji w realizacji zadań wskazanych w sprawozdaniu monitorującym Komisji; wzywa rząd i parlament do uregulowania wszystkich zaległych kwestii do 1 lipca 2013 r. oraz do dalszej realizacji wszystkich pozostałych niezbędnych reform; zachęca Chorwację do poszanowania i spełnienia wszystkich zobowiązań zaciągniętych w negocjacjach w sprawie przystąpienia, aby była w pełni gotowa jako nowe państwo członkowskie, co leży zarówno w interesie Chorwacji, jak i UE; podkreśla, że proces ten należy przeprowadzić

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0538.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0539.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2012)0453.

Czwartek, 18 kwietnia 2013 r.

w przejrzysty i kompleksowy sposób, przy jak największym zaangażowaniu chorwackiego parlamentu oraz społeczeństwa obywatelskiego;

5. zachęca te państwa członkowskie UE, które jeszcze nie zakończyły procesu ratyfikacji traktatu akcesyjnego, aby uczyniły to w terminie;

6. przypomina swe stanowisko, że akcesji nie należy rozumieć jako element końcowy procesu, ale raczej jako krok na drodze do modernizacji gospodarczej, administracyjnej i sądowniczej, a także jako możliwość, której korzyści można w pełni zrealizować jedynie w drodze ciągłego działania politycznego; zachęca Chorwację do dalszego skutecznego korzystania ze środków IPA (Instrumentu Pomocy Przedakcesyjnej) w ramach przygotowania do członkostwa w UE oraz do korzystania z funduszy strukturalnych i Funduszu Spójności;

7. zwraca się do chorwackich podmiotów politycznych i społecznych o zbadanie nowatorskich sposobów utrzymania impetu i porozumienia w sprawie reform w okresie poakcesyjnym, a także egzekwowania realizacji przez decydentów politycznych zobowiązań podjętych w traktacie akcesyjnym; podkreśla w związku z tym nieodzowną rolę skutecznej kontroli parlamentarnej oraz kontroli społeczeństwa obywatelskiego;

8. potwierdza centralne znaczenie niezależnej władzy sądowniczej, profesjonalnej i odpowiedzialnej administracji publicznej oraz praworządności w zakresie wzmacniania demokracji oraz wspierania inwestycji i działalności gospodarczej; zachęca Chorwację do dalszego wzmacniania niezależności, odpowiedzialności, bezstronności, profesjonalizmu i skuteczności jej systemu sądownictwa oraz pracowników wymiaru sprawiedliwości, między innymi poprzez ograniczenie liczby zaległych spraw, wdrożenie nowego systemu oświadczeń majątkowych dla sędziów oraz dalszą poprawę wyników oferowanych przez nowy system postępowań dyscyplinarnych; nalega, by Chorwacja wdrożyła nową strategię reformy wymiaru sprawiedliwości na lata 2013-2018;

9. zauważa, że Chorwacja wprowadziła zadowalające ramy instytucjonalne i prawne do walki z korupcją; wzywa władze Chorwacji do nasilenia walki z korupcją, nadużyciami finansowymi oraz niewłaściwym wykorzystywaniem funduszy; zwraca uwagę, że należy nadal ściśle egzekwować środki walki z korupcją; ponownie zwraca się do władz o stworzenie rejestru przypadków konfliktów interesów, korupcji i przestępczości zorganizowanej, a także skuteczniejsze wdrażanie ram prawnych dotyczących zajmowania i konfiskaty majątku;

10. wzywa władze Chorwacji do pełnego wykorzystania istniejących już instrumentów do walki z korupcją w celu zagwarantowania bezstronnego i pomyślnego prowadzenia spraw sądowych i wydawania wyroków, w tym w głośnych sprawach, w celu potwierdzenia zaufania obywateli do rządów prawa i instytucji publicznych; podkreśla potrzebę zrównoważonych środków walki z korupcją i przestępczością zorganizowaną, a także reformy wymiaru sprawiedliwości, głównie z myślą o korzyści obywateli Chorwacji; podkreśla, że należy zachęcać do uprawniania niezależnego dziennikarstwa śledczego, które jest ważnym narzędziem ujawniania korupcji i przestępczości zorganizowanej;

11. wzywa Chorwację do dalszego wprowadzania nowych, solidnych przepisów ustawodawczych w zakresie dostępu do informacji, co przyczyni się do konsolidacji ram zapobiegania korupcji; zwraca uwagę, że niedawno utworzona komisja ds. konfliktów interesów jest już w pełni operacyjna, a także wzywa władze chorwackie, by wprowadziły w pełni pakiet przepisów ustawodawczych dotyczących zamówień publicznych i finansowania partii politycznych oraz kampanii wyborczych;

12. wzywa władze Chorwacji, aby zachowały czujność w kwestii zapewnienia pełnego poszanowania praw człowieka, a jednocześnie zwalczały wszelkie formy dyskryminacji i akty nietolerancji w stosunku do mniejszości narodowych, społeczności romskiej, migrantów, lesbijek, gejów, osób biseksualnych i transpłciowych oraz innych grup mniejszościowych; ponadto wzywa Chorwację do kształtowania środowiska, w którym członkowie wyżej wymienionych grup mniejszościowych (m.in. lesbijki, geje, osoby biseksualne i transpłciowe) będą mogły swobodnie wyrażać swe poglądy i przekonania zgodnie z zasadami Karty praw podstawowych Unii Europejskiej;

13. wzywa władze do propagowania wolności wypowiedzi, w tym wolności i pluralizmu środków masowego przekazu; przyjmuje do wiadomości, że w lipcu 2012 r. została przyjęta nowa ustawa o nadawcy publicznym; zachęca władze do podejmowania dalszych wysiłków mających zapewnić niezależność nadawcy publicznego od nacisków politycznych lub ekonomicznych oraz poprawić jego przejrzystość;

14. zwraca uwagę, że Chorwacja właściwie przygotowała się do zarządzania operacjami finansowanymi z unijnych funduszy strukturalnych i z Funduszu Spójności w przyszłości oraz do wdrażania tych operacji; wzywa Chorwację do stworzenia bazy projektów gotowych do realizacji w ramach Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego (EFRR); zachęca rząd do dalszego wzmocnienia potencjału administracyjnego odnośnych instytucji, w tym na szczeblu regionalnym i lokalnym, zgodnie z zaleceniami zawartymi w sprawozdaniu Trybunału Obrachunkowego z 2012 r.; domaga się, by rząd dołożył wszelkich starań w celu zminimalizowania ryzyka korupcji, nadużyć finansowych i nieprawidłowości zarówno przy rozdziale, jak i wykorzystywaniu funduszy UE;

Czwartek, 18 kwietnia 2013 r.

15. w kontekście negocjacji w sprawie wieloletnich ram finansowych przypomina państwom członkowskim o zobowiązaniach UE wobec Chorwacji i jej obywateli w zakresie przyszłej pomocy w dziedzinie rozwoju gospodarczego i regionalnego;
16. zachęca Chorwację do przeprowadzenia dalszych reform strukturalnych mających na celu stymulację wzrostu gospodarczego oraz ożywienie rynku pracy; wzywa Chorwację do dalszego utrzymywania stabilności sektora bankowego oraz kontynuowania polityki konsolidacji fiskalnej w celu poprawy konkurencyjności; z zadowoleniem przyjmuje uczestnictwo Chorwacji w europejskim semestrze od stycznia 2013 r.; wspiera wysiłki na rzecz zapewnienia terminowego i skutecznego wykorzystywania funduszy UE, a także ulepszenia infrastruktury transportowej Chorwacji i jej połączeń z państwami członkowskimi UE oraz krajami regionu; zwraca się do rządu, by w pełni wdrożył ramy prawne dotyczące małych przedsiębiorstw, między innymi w drodze podejmowania właściwych działań politycznych, poprzez poprawę ich dostępu do finansowania oraz poprzez wspieranie internacjonalizacji MŚP;
17. jest zdania, że należy położyć szczególny nacisk na wymiar społeczny i środowiskowy modernizacji gospodarczej; zachęca Chorwację do dalszego wzmocnienia dialogu społecznego oraz utrzymania praw socjalnych i praw związków zawodowych; wzywa władze Chorwacji do zapewnienia przejrzystości ocen wielkoskalowych przedsięwzięć pod względem ich wpływu na środowisko naturalne; domaga się, aby władze Chorwacji priorytetowo traktowały ochronę środowiska, zwłaszcza w dziedzinie planowania przestrzennego;
18. jest zaniepokojony tym, że proponowana ustawa o inwestycjach strategicznych nie jest zgodna z normami europejskimi; wzywa rząd i parlament Chorwacji do jej nowelizacji w celu zapewnienia lepszej ochrony praw podstawowych, a mianowicie prawa własności, oraz środowiska;
19. wzywa państwa członkowskie, by nie ograniczały praw podstawowych obywateli Unii bardziej, niż jest to konieczne, jeżeli chodzi o środki przejściowe przewidziane w art. 18 Aktu przystąpienia; w szczególności wzywa państwa członkowskie do stosowania środków przejściowych ograniczających swobodny przepływ osób wyłącznie w oparciu o informacje faktyczne i jedynie w przypadkach poważnych zakłóceń rynku pracy; zwraca uwagę, że ograniczanie dostępu do rynków pracy w okresach przejściowych następujących po poprzednich rundach rozszerzenia okazało się szkodliwe dla dobrobytu państw członkowskich, które wprowadziły ograniczenia;
20. odnotowuje postępy przy budowie punktów granicznych w okolicach korytarza Neum;
21. zwraca się do władz chorwackich o podjęcie dalszych działań, w tym w dziedzinie dostosowania przepisów ustawowych, współpracy międzyinstytucjonalnej oraz zarządzania granicami, aby przygotować się na wejście Chorwacji do strefy Schengen w odpowiednim czasie;
22. wzywa Chorwację do dalszej współpracy z Międzynarodowym Trybunałem Karnym dla Byłej Jugosławii (MTKJ) oraz do nasilenia krajowych wysiłków w zakresie badania i ścigania sądowego zbrodni wojennych zgodnie z przyjętą strategią w sprawie bezkarności; zdecydowanie apeluje do Chorwacji i Serbii o współpracę w dobrej wierze w tym zakresie w celu wymierzenia sprawiedliwości i osiągnięcia prawdziwego pojednania w tym regionie;
23. wzywa władze Chorwacji do dalszego zwracania bacznej uwagi na prawa i warunki socjalne powracających uchodźców i wysiedleńców zgodnie z celami deklaracji sarajewskiej; podtrzymuje poparcie dla inicjatywy RECOM (Regionalnej Komisji Prawdy i Pojednania) zabiegającej o uznanie krzywd i poszanowanie prawa do prawdy i sprawiedliwości ofiar wszystkich zbrodni wojennych;
24. zachęca Chorwację do przyjęcia aktywnej roli w procesie stabilizacji i integracji europejskiej krajów Bałkanów Zachodnich; jest przekonany, że doświadczenia Chorwacji zdobyte w procesie transformacji i akcesji mają ogromne znaczenie dla innych państw kandydujących do UE oraz aspirujących do członkostwa w niej; zachęca Chorwację do dzielenia się doświadczeniami z innymi krajami kandydującymi do członkostwa UE lub planującymi kandydowanie do niej oraz o wzmocnienie współpracy regionalnej; jest zdania, że propagowanie przez Chorwację wartości europejskich oraz dalszego rozszerzenia UE opiera się na stosunkach dobrosąsiedzkich i dążeniu do pojednania;
25. apeluje do Chorwacji i jej sąsiadów, by aktywnie zaangażowali się w rozwiązanie zaległych kwestii dwustronnych zgodnie z zobowiązaniami międzynarodowymi, zasadą stosunków dobrosąsiedzkich oraz współpracy regionalnej; w tym względzie pozytywnie odnosi się do działań podjętych przez rząd Chorwacji i rząd Serbii mających na celu poprawę wzajemnych stosunków oraz spodziewa się nasilenia współpracy pomiędzy tymi dwoma rządami; z zadowoleniem przyjmuje podpisanie protokołu ustaleń między Słowenią i Chorwacją, dotyczącego znalezienia konstruktywnego rozwiązania przypadku Ljubljanska Banka; z zadowoleniem przyjmuje ratyfikację traktatu akcesyjnego przez parlament Słowenii; przypomina, że kwestii natury dwustronnej nie można wykorzystywać do utrudniania procesu integracji państw kandydujących i państw zamierzających kandydować do członkostwa w Unii w przyszłości; w związku z tym domaga się, by wszystkie państwa członkowskie ratyfikowały terminowo traktat akcesyjny Chorwacji;

Czwartek, 18 kwietnia 2013 r.

26. zachęca Chorwację, by nadal odgrywała konstruktywną rolę we współpracy regionalnej; wzywa władze Chorwacji do pełnego wdrożenia deklaracji o propagowaniu wartości europejskich w Europie Południowo-Wschodniej, przyjętej przez parlament Chorwacji w dniu 21 października 2011 r.; zwraca się do wszystkich krajów regionu, by przyjęły i wdrożyły podobne stanowiska; nalega, by Komisja wspierała w tym względzie wszystkie kraje regionu; wzywa Komisję, by wyciągnęła wnioski z wcześniejszych procesów rozszerzenia, w tym z rozszerzenia Chorwacji, pomagając krajom regionu rozwiązać spory dwustronne w sposób, który nie koliduje z procesem akcesyjnym, poprzez utworzenie mechanizmów ułatwiających i rozjemczych w obrębie aktualnych ram UE, z których będą mogły korzystać kraje regionu, jeżeli takie będzie ich życzenie;

27. uznaje działania oraz konstruktywny wkład chorwackich obserwatorów w Parlamencie Europejskim; z zadowoleniem przyjmuje wyniki wyborów chorwackich posłów do Parlamentu Europejskiego, przeprowadzone dnia 14 kwietnia 2013 r., lecz ubolewa nad niską frekwencją; cieszy się na przyjęcie do Parlamentu Europejskiego posłów z Chorwacji po przystąpieniu tego kraju do UE w dniu 1 lipca 2013 r.;

28. docenia pracę Komisji w zakresie kierowania procesem akcesyjnym Chorwacji; zwraca się do niej o przeanalizowanie tego procesu oraz sporządzenie wskazówek politycznych dla przyszłych kandydatów, takich jak stosowanie systemu wszechstronnego monitoringu w okresie pomiędzy zakończeniem negocjacji a akcesją; wzywa Komisję do oceny zaangażowania społeczeństwa obywatelskiego i parlamentu w całym procesie akcesyjnym, aby wyciągnąć wnioski na potrzeby bieżących i przyszłych negocjacji; w tym szczególnym kontekście zwraca się do Komisji, by sporządziła propozycje skutecznego zaangażowania w proces akcesyjny społeczeństwa obywatelskiego i parlamentów krajów kandydujących;

29. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie i Komisji, jak również rządowi i parlamentom państw członkowskich oraz Republice Chorwacji.

P7_TA(2013)0184

Sprawozdanie z postępów Turcji w 2012 r.

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 18 kwietnia 2013 r. w sprawie sprawozdania dotyczącego postępów Turcji w 2012 r. (2012/2870(RSP))

(2016/C 045/08)

Parlament Europejski,

- uwzględniając sprawozdanie Komisji z postępów Turcji za rok 2012 (SWD(2012)0336),
- uwzględniając komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego i Rady pt. „Strategia rozszerzenia i najważniejsze wyzwania na lata 2012-2013” (COM(2012)0600),
- uwzględniając swoje wcześniejsze rezolucje, zwłaszcza z dnia 9 marca 2011 r. w sprawie sprawozdania dotyczącego postępów Turcji w 2010 r. ⁽¹⁾, z dnia 29 marca 2012 r. w sprawie sprawozdania dotyczącego postępów Turcji w 2011 r. ⁽²⁾, z dnia 22 maja 2012 r. w sprawie przyszłości kobiet w Turcji do 2020 r. ⁽³⁾ i z dnia 22 listopada 2012 r. w sprawie rozszerzenia: strategii polityczne, kryteria i strategiczne interesy UE” ⁽⁴⁾,
- uwzględniając ramy negocjacyjne przyjęte dla Turcji w dniu 3 października 2005 r.,
- uwzględniając decyzję Rady 2008/157/WE z dnia 18 lutego 2008 r. w sprawie zasad, priorytetów i warunków ujętych w partnerstwie dla członkostwa zawartym z Republiką Turcji ⁽⁵⁾ („partnerstwo dla członkostwa”), jak również wcześniejsze decyzje Rady w sprawie partnerstwa dla członkostwa z 2001, 2003 i 2006 r.,

⁽¹⁾ Dz.U. C 199 E z 7.7.2012, s. 98.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2012)0116.

⁽³⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2012)0212.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2012)0453.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 51 z 26.2.2008, s. 4.

Czwartek, 18 kwietnia 2013 r.

- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 14 grudnia 2010 r., 5 grudnia 2011 r. oraz 11 grudnia 2012 r.,
 - uwzględniając Kartę praw podstawowych Unii Europejskiej,
 - uwzględniając art. 110 ust. 2 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że negocjacje z Turcją w sprawie przystąpienia zostały otwarte w dniu 3 października 2005 r. po zatwierdzeniu przez Radę ram negocjacyjnych, a także mając na uwadze, że rozpoczęcie takich negocjacji stanowi punkt wyjścia dla długotrwałego i otwartego procesu opartego na sprawiedliwych i rygorystycznych warunkach i zobowiązaniu do przeprowadzenia reform;
- B. mając na uwadze, że Turcja zobowiązała się do dokonania reform, podtrzymywania stosunków dobrosąsiedzkich i stopniowego dostosowania się do UE, a także mając na uwadze, że sama Turcja powinna postrzegać te starania jako szansę na kontynuowanie modernizacji oraz umocnienie i dalszą poprawę jej demokratycznych instytucji, wzmocnienie zasady państwa prawa oraz przestrzegania praw człowieka i podstawowych wolności;
- C. mając na uwadze, że UE powinna pozostać punktem odniesienia dla reform w Turcji;
- D. mając na uwadze, że zgodnie z konkluzjami z posiedzenia Rady Europejskiej w grudniu 2006 r. całkowite spełnienie wszystkich kryteriów kopenhaskich i zdolność UE do przyjmowania nowych państw pozostają podstawą przystąpienia do UE, która jest społecznością opartą na wspólnych wartościach, szczerzej współpracy oraz solidarności między wszystkimi państwami członkowskimi;
- E. mając na uwadze, że w maju 2012 r. zainicjowano pozytywny program, który ma wspierać i uzupełniać negocjacje, nie zastępując ich jednak, poprzez zacieśnienie współpracy w wielu obszarach wspólnych interesów;
- F. mając na uwadze, że Rada w swoich konkluzjach z dnia 11 grudnia 2012 r. zaaprobowwała nowy plan działania Komisji, zgodnie z którym podstawą polityki rozszerzenia jest praworządność, i potwierdziła, że w procesie negocjacyjnym kluczowe znaczenie mają rozdział 23 (sądownictwo i prawa podstawowe) oraz rozdział 24 (sprawiedliwość, wolność i bezpieczeństwo), które należy omówić na początkowym etapie negocjacji, tak by określić wyraźne punkty odniesienia i zapewnić maksymalną ilość czasu na ustanowienie koniecznych przepisów i instytucji oraz zapewnienie dobrych wyników w zakresie wdrażania tych przepisów;
- G. mając na uwadze, że Komisja w swojej strategii rozszerzenia w 2012 r. stwierdziła, że z uwagi na gospodarkę, strategiczne położenie i ważną rolę w regionie Turcja jest kluczowym państwem dla Unii Europejskiej i że proces akcesyjny w dalszym ciągu stanowi najodpowiedniejsze ramy dla wspierania w Turcji reform związanych z UE; mając na uwadze, że Komisja wyraziła zaniepokojenie z powodu braku postępów Turcji w wypełnianiu kryteriów politycznych;
- H. mając na uwadze, że już siódmy rok z rzędu Turcja nie wypełniła postanowień wynikających z umowy o stowarzyszeniu WE-Turcja i z jego protokołu dodatkowego;
- I. mając na uwadze, że rozdziały negocjacyjne, do których zakończono przygotowania techniczne, powinny zostać bezzwłocznie otwarte zgodnie z ustanowionymi procedurami i ramami negocjacyjnymi;
- J. mając na uwadze, że pomiędzy Unią Europejską i Turcją zachodzi współzależność gospodarcza, a handel pomiędzy UE i Turcją osiągnął w 2011 r. poziom 120 mld EUR;
- K. mając na uwadze, że UE jest największym partnerem handlowym Turcji, a Turcja jest szóstym co do wielkości partnerem handlowym UE; mając na uwadze, że bezpośrednie inwestycje zagraniczne (FDI) państw członkowskich UE w Turcji wynoszą 75 % wszystkich bezpośrednich inwestycji gospodarczych;
- L. mając na uwadze, że Komisja oceniła ogólny poziom przygotowań Turcji w zakresie polityki gospodarczej jako zaawansowany a zdolność do kształtowania i koordynowania polityki gospodarczej jako właściwą;
- M. mając na uwadze, że Turcja może odegrać kluczową rolę w dywersyfikacji źródeł energii i szlaków przesyłowych ropy, gazu i elektryczności z krajów sąsiadujących do UE; mając na uwadze stworzenie zrównoważonej gospodarki niskoemisyjnej, dostrzega potencjał zarówno Turcji, jak i UE w zakresie korzystania z bogatych zasobów energii odnawialnej, jakie posiada Turcja;

Czwartek, 18 kwietnia 2013 r.

- N. mając na uwadze, że dialog i współpraca UE z Turcją w zakresie stabilizacji, demokracji i bezpieczeństwa, ze szczególnym uwzględnieniem szeroko pojmowanego Bliskiego Wschodu, mają znaczenie strategiczne; mając na uwadze, że Turcja wielokrotnie i w sposób zdecydowany potępiła akty przemocy reżimu syryjskiego wobec ludności cywilnej i w istotnym zakresie udziela pomocy humanitarnej Syryjczykom uciekającym z przed przemocą w ich kraju;
- O. mając na uwadze, że Turcja i Armenia muszą przystąpić do normalizacji swoich stosunków poprzez bezwarunkową ratyfikację uzgodnionych protokołów i otwarcie wspólnej granicy;
- P. mając na uwadze, że groźba *casus belli* Wielkiego Zgromadzenia Narodowego Turcji (TGNA) wobec Grecji w 1995 r. powinna zostać wycofana; mając na uwadze, że istotne jest, by Turcja i Grecja przeprowadziły nową turę rozmów w celu poprawy swych stosunków;

Konstruktywny dialog i wzajemne zrozumienie

1. uważa, że odnowienie wzajemnego zaangażowania w kontekście procesu negocjacyjnego jest potrzebne do zachowania konstruktywnej współpracy; podkreśla potrzebę stworzenia warunków dla konstruktywnego dialogu i podstaw dla wzajemnego zrozumienia; zwraca uwagę, że podstawą tych działań powinny być wspólne wartości demokracji, praworządności oraz poszanowania praw człowieka; wyraża uznanie dla Komisji i Turcji za wdrożenie pozytywnego programu, co jest dowodem na to, że – w kontekście wzajemnego zaangażowania i wyraźnych celów – Turcja i UE mogłyby poprawić dialog, osiągnąć wzajemne zrozumienie, a także doprowadzić do pozytywnych zmian i koniecznych reform;
2. podkreśla strategiczne znaczenie Turcji, w aspekcie politycznym i geograficznym, dla polityki zagranicznej UE i jej polityki sąsiedztwa; uznaje rolę Turcji jako sąsiada i ważnego podmiotu w regionie i wzywa do dalszego wzmocnienia istniejącego już dialogu politycznego między UE a Turcją dotyczącego kierunków i celów polityki zagranicznej; ubolewa, że w 2012 r. poziom dostosowania Turcji do deklaracji WPZiB nadal był niski; zachęca Turcję do rozwijania polityki zagranicznej w ramach dialogu i koordynacji z UE; wzywa Turcję i UE do ściślejszej współpracy na rzecz wzmocnienia sił pokoju i demokracji w południowych krajach sąsiedzkich, w regionie, który ma kluczowe znaczenie zarówno dla UE, jak i dla Turcji;
3. wyraża poparcie dla dialogu i wznowienia stosunków pomiędzy Turcją i Izraelem;
4. z zadowoleniem przyjmuje decyzję Rady, by – równoległe z podpisaniem umowy o readmisji – zachęcić Komisję do podjęcia działań w kierunku liberalizacji systemu wizowego; nalega, aby Turcja bezzwłocznie podpisała i wdrożyła umowę o readmisji oraz do czasu jej wejścia w życie zapewniła całkowitą realizację obowiązujących umów dwustronnych; przypomina, że Turcja jest jednym z głównych krajów tranzytu dla nielegalnych migrantów chcących dostać się do UE; odnotowuje kroki podjęte przez Turcję w celu zwalczania nielegalnej migracji i podkreśla istotną potrzebę zacieśnienia przez Turcję współpracy z UE w zakresie zarządzania migracjami, zwalczania handlu ludźmi i kontroli granicznych; ponownie podkreśla znaczenie ułatwienia przedsiębiorcom, naukowcom, studentom i przedstawicielom społeczeństwa obywatelskiego z Turcji wjazdu do Unii Europejskiej; popiera działania Komisji i państw członkowskich na rzecz wdrażania kodeksu wizowego, ujednoczenia i uproszczenia wymogów wizowych oraz tworzenia ośrodków ułatwiania kwestii wizowych w Turcji; przypomina państwom członkowskim o ich zobowiązaniach wynikających z umowy o stowarzyszeniu zgodnie z orzeczeniem Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości z dnia 19 lutego 2009 r. w sprawie Soysal⁽¹⁾;
5. wyraża zadowolenie z niedawnego przyjęcia projektu ustawy o cudzoziemcach i ochronie międzynarodowej oraz oczekuje, że ustawa ta rozwieje istniejące obawy spowodowane ciągłą arbitralną odmową dostępu do procedury azylowej oraz praktyką repatriacji uchodźców, osób ubiegających się o azyl i innych osób, które mogą potrzebować ochrony; podkreśla, że należy dostosować do norm międzynarodowych przepisy dotyczące przetrzymywania, które Europejski Trybunał Praw Człowieka (ETPC) uznał za niezgodne z prawem w sprawie Abdolkhani i Karimina przeciwko Turcji;

Spełnianie kryteriów kopenhaskich

6. wyraża uznanie dla tureckiego komitetu pojednawczego ds. konstytucji za jego zaangażowanie na rzecz opracowania nowej konstytucji i procesu otwartych konsultacji ze społeczeństwem obywatelskim w sposób, który odzwierciedla różnorodność tureckiego społeczeństwa; wyraża zaniepokojenie z powodu wyraźnie powolnych postępów osiągniętych dotychczas przez komitet; zachęca komitet do kontynuowania prac oraz do zajęcia się – w sposób całościowy,

⁽¹⁾ Sprawa 228/06 Mehmet Soysal i Ibrahim Savatli przeciwko Republice Federalnej Niemiec [2009] ECR I-01031.

Czwartek, 18 kwietnia 2013 r.

reprezentatywny i kolegialny, oraz zgodny z kryteriami i wartościami UE – kluczowymi kwestiami, takimi jak: (a) zapewnienie podziału władz i właściwego systemu kontroli i równowagi; b) wyjaśnienie stosunków między państwem, społeczeństwem i religią; c) wprowadzenie sprzyjającego społecznemu włączeniu systemu rządów gwarantującego wszystkim obywatelom przestrzeganie praw człowieka i podstawowych wolności; oraz d) opracowanie służącej włączeniu społecznemu koncepcji obywatelstwa; wzywa wszystkie partie polityczne i zainteresowane podmioty do przyjęcia konstruktywnego podejścia podczas negocjacji dotyczących nowej konstytucji; uważa, że zaangażowanie Komisji Weneckiej i dialog z nią przyniosłyby pozytywne rezultaty i wsparcie procesu konstytucyjnego;

7. podkreśla potrzebę dalszych postępów we wdrażaniu zmian konstytucyjnych z 2010 r., zwłaszcza potrzebę przyjęcia przepisów w zakresie ochrony danych osobowych i wojskowego wymiaru sprawiedliwości, a także przepisów wprowadzających środki w zakresie akcji afirmacyjnej w celu wspierania równości płci; zauważa, że obecność i uprawnienia tureckiego ministra sprawiedliwości oraz jego podsekretarza stanu w Naczelnej Radzie Sędziów i Prokuratorów stanowią powód do poważnych obaw o niezależność wymiaru sprawiedliwości; z zadowoleniem przyjmuje wejście w życie przepisów ustanawiających prawo obywateli do wnoszenia skarg do Trybunału Konstytucyjnego, jak przewidziano w zmianach konstytucyjnych z 2010 r.;

8. ponownie podkreśla kluczową rolę Wielkiego Zgromadzenia Narodowego Turcji jako ośrodka demokratycznego systemu Turcji i podkreśla znaczenie zapewnienia wsparcia i zaangażowania wszystkich partii politycznych na rzecz procesu reform, zwłaszcza w odniesieniu do mających duże znaczenie ram prawnych na rzecz ochrony i umocnienia praw podstawowych wszystkich społeczności i obywateli oraz obniżenia 10 % progu uprawniającego do wejścia do Wielkiego Zgromadzenia Narodowego Turcji; wyraża uznanie dla tureckiej komisji śledczej ds. praw człowieka i domaga się, by podczas procesu ustawodawczego komitet ds. harmonizacji z UE odegrał istotniejszą rolę we wspieraniu działań mających na celu przystosowanie nowego ustawodawstwa do dorobku prawnego UE lub do europejskich standardów;

9. podkreśla, że reforma tureckiego systemu sądowego ma kluczowe znaczenie dla starań mających na celu umocnienie demokracji w Turcji i jest niezbędnym warunkiem modernizacji Turcji, i że rezultatem takiej reformy musi być nowoczesny, skuteczny, w pełni niezależny i bezstronny system sądowy, gwarantujący należyte procedury prawne wszystkim obywatelom; z zadowoleniem przyjmuje trzeci pakiet reform sądownictwa będący krokiem w kierunku kompleksowego procesu reform w zakresie sądownictwa i praw podstawowych; zwraca jednak uwagę na duże znaczenie kontynuowania procesu reform poprzez następujące działania: a) nadmiernie szerokiej definicji przestępstwa, a zwłaszcza określenie, czym jest akt terrorystyczny w rozumieniu kodeksu karnego lub ustawy antyterrorystycznej, oraz zarządzenie pilnej potrzeby wprowadzenia wyraźnego rozróżnienia między wspieraniem terroryzmu i podżeganiem do przemocy, a wyrażaniem pokojowych idei, zgodnie z orzecznictwem Europejskiego Trybunału Praw Człowieka, w celu zagwarantowania swobody wypowiedzi, wolności zgromadzeń, w tym protestów studenckich, i wolności zrzeszania się; b) rozwiązanie kwestii nadmiernie długich okresów aresztowania tymczasowego; c) zarządzenie potrzeby zezwolenia na nieograniczony dostęp do akt prokuratorskich dla adwokatów; d) ustanowienie kryteriów wspierających jakość i spójność dowodów; oraz e) przegląd roli i kompetencji sądów specjalnych w związku z tym wyraża zadowolenie z przyjęcia czwartego pakietu reform przez Wielkie Zgromadzenie Narodowe Turcji i oczekuje szybkiego wdrożenia tego pakietu;

10. podkreśla, jak ważne jest zapewnienie obrońcom praw człowieka skutecznej ochrony; zwraca szczególną uwagę na proces Pinar Selek, który trwał prawie 15 lat i który pomimo trzech decyzji o uniewinnieniu zakończył się wyrokiem skazującym na dożywocie, wydanym dnia 24 stycznia 2013 r. przez 12. Sąd ds. Ciężkich Przestępstw w Stambule; jest zdania, że ten proces jest przykładem ułomności tureckiego wymiaru sprawiedliwości;

11. z zadowoleniem przyjmuje zmiany w kodeksie postępowania karnego i w ustawie o egzekwowaniu środków karnych i bezpieczeństwa umożliwiające używanie w sądach innego języka niż turecki i oczekuje szybkiego wdrożenia nowych przepisów; z zadowoleniem przyjmuje wejście w życie w dniu 19 stycznia 2013 r. ustawy o wypłacie odszkodowania za długie procesy sądowe i spóźnione, częściowe wykonanie wyroków sądu bądź niewykonanie ich, a także wyraża nadzieję, że przewidywany krajowy środek odwoławczy zmniejszy liczbę spraw toczących się przeciwko Turcji przed Europejskim Trybunałem Praw Człowieka;

12. jest zaniepokojony toczącymi się procesami i przedłużającym się aresztem tymczasowym działaczy, prawników, dziennikarzy i opozycyjnych parlamentarzystów, zauważając, że stanowi to ingerencję w dozwoloną prawem działalność polityczną i narusza prawo do tworzenia stowarzyszeń politycznych i do udziału w ich działalności; z zadowoleniem przyjmuje zniesienie sądów specjalnych ustanowionych przez rząd turecki w 2005 r., przyjęte przez Wielkie Zgromadzenie Narodowe Turcji, ale wyraża ubolewanie w związku z tym, że zamknięcie tych sądów nie będzie miało wpływu na toczące się postępowania;

13. zauważa, że w kulturze tolerancji prawa mniejszości powinny być w pełni uznawane; oczekuje, że zostanie przeprowadzony należyty proces sądowy w związku z odwołaniem wniesionym przez prokuratora o uchylenie decyzji sądu wydanej w styczniu 2012 r. w sprawie morderstwa Hrant'a Dinka, częściowo opartej na argumentach, że morderstwo zostało popełnione przez organizację;

Czwartek, 18 kwietnia 2013 r.

14. wzywa rząd Turcji, aby w celu zwiększenia skuteczności postępowań sądowych i rozwiązania problemu ciągłych zaległości w rozpatrywaniu spraw doprowadził do jak najszybszego rozpoczęcia działalności przez regionalne sądy apelacyjne, które zgodnie z prawem powinny były rozpocząć działanie w czerwcu 2007 r., a także by koncentrował się na szkoleniu sędziów i prokuratorów w tym zakresie;
15. zauważa, że delegacja ad hoc Parlamentu ds. obserwacji procesów dziennikarzy w Turcji będzie w dalszym ciągu monitorować procesy dziennikarzy i reformy sądownictwa w Turcji pod kątem wolności wypowiedzi i mediów;
16. zachęca Turcję do przyjęcia przygotowanego przez tureckie ministerstwo sprawiedliwości we współpracy z Radą Europy planu działania na rzecz praw człowieka, opartego na orzecznictwie Europejskiego Trybunału Praw Człowieka, w celu zajęcia stanowiska w kwestiach poruszonych w orzeczeniach Europejskiego Trybunału Praw Człowieka, w których stwierdzono, że Turcja naruszyła przepisy europejskiej konwencji praw człowieka, i apeluje o wdrożenie tego planu działania; wspiera ministerstwo sprawiedliwości i Naczelną Radę Sędziów i Prokuratorów w zapewnianiu sędziom i prokuratorom szkolenia w zakresie praw człowieka; z zadowoleniem przyjmuje ustanowienie przez Naczelną Radę Sędziów i Prokuratorów nowych kryteriów oceny, w których dużą wagę kładzie się na przestrzeganie przez sędziów i prokuratorów postanowień europejskiej konwencji praw człowieka i orzeczeń Europejskiego Trybunału Praw Człowieka;
17. apeluje do Turcji o potwierdzenie zaangażowania na rzecz zwalczania bezkarności oraz o wzmoczenie wysiłków w celu przystąpienia do Rzymskiego Statutu Międzynarodowego Trybunału Karnego i pełnego dostosowania ustawodawstwa krajowego do wszystkich wymogów statutu rzymskiego, w tym poprzez włączenie przepisów dotyczących odpowiedniej i pełnej współpracy z Międzynarodowym Trybunałem Karnym;
18. przypomina, że wolność wypowiedzi i pluralizm mediów, w tym w internecie, należą do najważniejszych wartości europejskich i że prawdziwie demokratyczne społeczeństwo wymaga prawdziwej wolności wypowiedzi, w tym prawa do odmiennego zdania; podkreśla specjalną rolę, jaką media publiczne odgrywają w umacnianiu demokracji, i apeluje do władz o zapewnienie ich niezależności, trwałości i zgodności z normami Unii Europejskiej; ponownie podkreśla znaczenie uchylecia przepisów przewidujących nakładanie nadmiernie wysokich administracyjnych grzywn na media, co w niektórych przypadkach prowadzi do ich zamknięcia lub autocenzury, oraz pilną potrzebę zreformowania prawa dotyczącego internetu; podkreśla znaczenie zlikwidowania ograniczeń dla podstawowych wolności w szerszym kontekście stosowania zasady państwa prawa, zarówno pod względem brzmienia prawa, jak i jego stosowania; jest zaniepokojony zwłaszcza tym, że kodeks karny i ustawa antyterrorystyczna wykorzystywane są do ścigania pokojowych oświadczeń, jeśli są uważane za wspierające cele organizacji terrorystycznej; podkreśla potrzebę zmiany artykułów 26 i 28 tureckiej konstytucji, które ograniczają wolność wypowiedzi ze względów bezpieczeństwa narodowego, porządku publicznego i jedności państwowej; dlatego ponownie wzywa rząd Turcji do zakończenia przeglądu ram prawnych dotyczących wolności wypowiedzi i do niezwłocznego dostosowania ich do orzecznictwa Europejskiego Trybunału Praw Człowieka;
19. odnotowuje zaniepokojenie przedstawiciela OBWE ds. wolności mediów z powodu dużej liczby procesów dziennikarzy oraz dziennikarzy w więzieniu, i wzywa rząd Turcji do zapewnienia, że procesy prowadzone są w sposób przejrzysty oraz w odpowiednich warunkach i przy zachowaniu praw procesowych oskarżonych;
20. wyraża zaniepokojenie, że turecka ustawa o zakładaniu przedsiębiorstw radiowych i telewizyjnych i ich działalności nadawczej zawiera ograniczenia, które nie są zgodne z dyrektywą UE o audiowizualnych usługach medialnych;
21. z zaniepokojeniem odnotowuje, że większość mediów jest w rękach dużych konglomeratów i skoncentrowana w nich, wraz z szerokim spektrum interesów biznesowych; ponawia apel o przyjęcie nowej ustawy o mediach, która zajmie się m.in. kwestiami niezależności, własności i kontroli administracyjnej;
22. zachęca Turcję, w celu całkowitej likwidacji tortur i złego traktowania przez siły bezpieczeństwa, do ustanowienia krajowego mechanizmu prewencji, o który zaapelowano w protokole fakultatywnym do Konwencji w sprawie zakazu stosowania tortur, ratyfikowanym w 2011 r.;
23. wzywa Turcję do stosowania konstytucjonalnych ograniczeń jedynie do tych partii politycznych, które opowiadają się za używaniem przemocy jako środka obalania porządku konstytucyjnego, zgodnie z zaleceniami Komisji Weneckiej;
24. w pełni popiera nowe podejście Komisji, by rozmowy na temat rozdziałów dotyczących sądownictwa i praw podstawowych oraz sprawiedliwości i spraw wewnętrznych rozpocząć na wczesnym etapie negocjacji, natomiast zakończyć je na samym końcu; podkreśla, że oficjalne wskaźniki pomogłyby stworzyć konkretny plan działania i przyspieszyłyby proces reform; apeluje zatem do Rady, by ponowiła wysiłki na rzecz otwarcia rozdziałów 23 i 24;

Czwartek, 18 kwietnia 2013 r.

25. z zadowoleniem przyjmuje uchwalenie tureckiej ustawy o rzeczniku praw obywatelskich i mianowanie pierwszego głównego rzecznika, który dzięki swoim decyzjom ma zapewnić wiarygodność tej instytucji; podkreśla, że główny rzecznik powinien promować zaufanie publiczne do przejrzystości i rozliczalności służb publicznych; przypomina, że główny rzecznik i członkowie zarządu tej instytucji powinni być wybierani spośród ponadpartyjnych i bezstronnych kandydatów; apeluje do zarządu tej instytucji o dopilnowanie, by regulacje dotyczące wewnętrznego procesu decyzyjnego gwarantowały jej niezależność i bezstronność;

26. zachęca Turcję do kontynuowania procesu cywilnego nadzoru nad siłami bezpieczeństwa; wzywa do zmiany ustawy o administracji okręgowej, tak by władze cywilne miały szerszy nadzór nad działaniami zbrojnymi i działaniami żandarmerii w zakresie egzekwowania prawa; podkreśla znaczenie ustanowienia niezależnej agencji ds. skarg dotyczących egzekwowania prawa, która badałaby skargi dotyczące łamania praw człowieka, niewłaściwego traktowania i ewentualnych niedozwolonych działań tureckich agencji zajmujących się egzekwowaniem prawa; jest zdania, że należy przeprowadzić reformę przepisów prawnych dotyczących składu i uprawnień Najwyższej Rady Wojskowej;

27. zwraca uwagę, że w procesie związanym z planem „Sledgehammer” sąd pierwszej instancji skazał 324 podejrzanych na karę od 13 do 20 lat więzienia po długim areszcie tymczasowym; podkreśla, że dochodzenia w sprawie przypadków planowanych domniemanych zamachów stanu, takich jak „Ergenekon” i „Sledgehammer”, oraz dochodzenie w sprawie kurdyjskiej organizacji Koma Civakên Kurdistan (KCK), muszą dowieść siły oraz właściwego, niezależnego, bezstronnego i przejrzystego funkcjonowania tureckich instytucji demokratycznych i sądownictwa oraz ich zdecydowanego i bezwarunkowego zobowiązania się do przestrzegania praw podstawowych; wyraża zaniepokojenie w związku z zarzutami dotyczącymi opierania się na niespójnych dowodach obciążających oskarżonych w takich sprawach; ubolewa, że sprawy te zostały zepchnięte na dalszy plan przez wątpliwości dotyczące ich szerokiego zakresu i uchybień proceduralnych, i jest zaniepokojony negatywnym oddziaływaniem na społeczeństwo;

28. z zadowoleniem przyjmuje ustawę przewidującą utworzenie Tureckiego Urzędu Krajowego ds. Praw Człowieka (TNHRI); wzywa do niezwłocznego wykonania tej ustawy w celu propagowania i monitorowania skutecznego wdrażania międzynarodowych norm w zakresie praw człowieka; podkreśla, jak ważne jest, by wykorzystać wszystkie instrumenty UE dostępne w dziedzinie upowszechniania praw człowieka w celu aktywnego wsparcia utworzenia i sprawnego funkcjonowania tego urzędu oraz wzmocnienia pozycji organizacji społeczeństwa obywatelskiego;

29. podkreśla znaczenie, jakie dla demokracji mają aktywne i niezależne organizacje społeczeństwa obywatelskiego; podkreśla znaczenie dialogu z organizacjami społeczeństwa obywatelskiego i ich kluczową rolę w przyczynianiu się do ściślejszej współpracy regionalnej w kwestiach społecznych i politycznych; w związku z powyższym jest zaniepokojony tym, że organizacje społeczeństwa obywatelskiego wciąż borykają się z problemami takimi jak grzywny, postępowania zamykające i administracyjne przeszkody utrudniające ich działalność, jak również tym, że konsultowanie się z nimi pozostaje raczej wyjątkiem niż regułą; z zadowoleniem przyjmuje lepszą współpracę rządu Turcji z organizacjami pozarządowymi, apeluje jednak o szersze konsultacje z nimi przy prowadzeniu polityki, w tym przy formułowaniu strategii politycznych i tworzeniu prawodawstwa, a także o większy ich udział w nadzorowaniu działań władz;

30. podkreśla, że potrzebne są większe postępy w obszarze praw pracowniczych i praw związków zawodowych; apeluje do Turcji o kontynuowanie prac nad nowymi przepisami w tym obszarze, aby zapewnić jego zgodność z dorobkiem prawnym UE i konwencjami MOP, szczególnie w odniesieniu do prawa do strajku i prawa do rokowań zbiorowych; podkreśla znaczenie otwarcia rozdziału 19 dotyczącego polityki społecznej i zatrudnienia;

31. z zadowoleniem przyjmuje uchwalenie ustawy o ochronie rodziny i zapobieganiu przemocy wobec kobiet; pozytywnie ocenia krajowy plan działania na rzecz walki z przemocą wobec kobiet (na lata 2012-2015) i podkreśla konieczność jego skutecznego wdrożenia w całym kraju; apeluje do ministerstwa ds. rodziny i polityki społecznej o dalsze działania na rzecz zwiększenia liczby i jakości ośrodków pomocy dla kobiet i nieletnich znajdujących się w niebezpieczeństwie; podkreśla, że ważne jest, by zapewnić kobietom, które padły ofiarą przemocy, konkretne alternatywne rozwiązania i szanse na usamodzielnienie się; wyraża uznanie dla starań Turcji, na wszystkich szczeblach, które mają na celu zwalczanie zabójstw honorowych, przemocy domowej oraz wymuszonych małżeństw i wydawania dziewczynek za mąż, i podkreśla znaczenie zera tolerancji dla przemocy wobec kobiet, a także znaczenie stałej intensyfikacji środków zapobiegawczych; wyraża jednak zaniepokojenie, że pomimo tego rodzaju starań, przemoc wobec kobiet wciąż jest zjawiskiem regularnym, i domaga się, by osoby, które nie udzielają ochrony i pomocy ofiarom, były identyfikowane i ścigane sądowo; podkreśla znaczenie zwalczania ubóstwa wśród kobiet oraz zwiększenia włączenia społecznego kobiet; wzywa wspomniane powyżej ministerstwo, by w dalszym ciągu aktywnie propagowało prawa kobiet, edukację – w tym poprzez zniwelowanie różnic w traktowaniu kobiet i mężczyzn w szkolnictwie średnim – i udział kobiet w rynku pracy (który pozostaje na niskim poziomie), w polityce i na wysokim szczeblu sektora publicznego i prywatnego, wprowadzając w razie konieczności określone pułapy i dokonując przeglądu niektórych specjalnych aktów prawnych regulujących zatrudnienie w Turcji; zachęca rząd Turcji do dokonania przeglądu ustawodawstwa dotyczącego partii politycznych oraz ordynacji wyborczej, tak aby włączenie kobiet stało się priorytetem dla partii politycznych; zauważa, że

Czwartek, 18 kwietnia 2013 r.

cel w zakresie zatrudnienia kobiet, jaki Turcja wyznaczyła sobie do roku 2023, jest na poziomie 35 %, podczas gdy w strategii „UE 2020” przewiduje się osiągnięcie poziomu 75 %; zachęca Turcję, aby dążyła do osiągnięcia ambitnego celu w zakresie zatrudnienia kobiet;

32. wyraża zaniepokojenie, że projekt ustawy o zwalczaniu dyskryminacji nie obejmuje dyskryminacji ze względu na orientację seksualną i tożsamość płciową; podkreśla pilną potrzebę przyjęcia kompleksowych przepisów przeciw dyskryminacji oraz ustanowienia rady ds. równości i zakazu dyskryminacji w celu ochrony obywateli przed dyskryminacją ze względu na pochodzenie etniczne, wyznanie, płeć, orientację seksualną, tożsamość płciową, wiek lub niepełnosprawność; wyraża zaniepokojenie z powodu częstych ataków na osoby transgenderowe oraz niezapewnienia ochrony lesbijkom, gejom, biseksualistom oraz osobom transgenderowym (LGBT) przed aktami przemocy; wzywa Turcję do zwalczania homofobii i przyjęcia planu działań na rzecz wspierania w pełni równych praw, w tym praw pracowniczych, oraz pełnej akceptacji osób LGBT; podkreśla potrzebę ustanowienia przepisów w zakresie przestępstw popełnianych z nienawiści, w których zostaną przewidziane surowsze kary za przestępstwa motywowane jakąkolwiek formą dyskryminacji;

33. wzywa władze tureckie do podjęcia zdecydowanych i skutecznych działań w celu zwalczania przejawów antysemityzmu, co stanowiłoby przykład dla całego regionu;

34. pozytywnie ocenia dalsze wdrażanie prawodawstwa zmieniającego ustawę z 2008 r. w sprawie fundacji i rozszerzającego zakres przywracania praw własności społeczności niemuzułmańskich; apeluje do właściwych władz, by pomogły społeczności syriackiej wyjaśnić trudności, jakie napotyka w kwestiach związanych z rejestrowaniem nieruchomości i gruntu; wzywa do rozwiązania kwestii dużej liczby nieruchomości łańcińskiego kościoła katolickiego, które zostały skonfiskowane i pozostają w posiadaniu państwa; zauważa, że postępy w zwiększaniu praw mniejszości alewickiej są wyjątkowo powolne; przypomina pilną potrzebę kontynuowania kluczowej i rzeczowej reformy w dziedzinie wolności myśli, sumienia i wyznania, zwłaszcza poprzez umożliwienie wspólnotom wyznaniowym uzyskiwania osobowości prawnej, eliminowanie wszelkich ograniczeń w kształceniu, mianowaniu i sukcesji kleru, uznanie miejsc kultu alewitów oraz dostosowanie się do odnośnych orzeczeń Europejskiego Trybunału Praw Człowieka i zaleceń Komisji Weneckiej; wzywa Turcję do dopilnowania, by monaster św. Gabriela zachował swoje ziemie oraz był chroniony w całości; uważa, że szerszy skład dyrekcji generalnej ds. wyznań, tak aby włączyć przedstawicieli mniejszości religijnych, byłby korzystny, ponieważ propagowałby integracyjną koncepcję społeczeństwa; wzywa Turcję do usunięcia odniesienia do religii z krajowych dokumentów tożsamości i zapewnienia, że edukacja religijna respektuje religijną różnorodność i pluralizm tureckiego społeczeństwa;

35. przypomina, że edukacja odgrywa zasadniczą rolę w procesie budowania całościowego i zróżnicowanego społeczeństwa zbudowanego na poszanowaniu wspólnot i mniejszości religijnych; wzywa rząd Turcji do zwrócenia szczególnej uwagi na materiały dydaktyczne w szkołach, które powinny odzwierciedlać pluralizm etniczny i religijny oraz pluralizm wierzeń tureckiego społeczeństwa, likwidować dyskryminację i uprzedzenia oraz promować całkowitą akceptację wszystkich wspólnot i mniejszości religijnych, i podkreśla potrzebę obiektywnych materiałów edukacyjnych;

36. z zadowoleniem przyjmuje bezpośredni dialog polityczny, jaki rząd Turcji niedawno nawiązał z Abdullahem Öcalanem; uważa, że pojawiły się możliwości negocjacji, które mogłyby doprowadzić do historycznego porozumienia rozwiązującego konflikt kurdyjski w sposób pokojowy i demokratyczny; zachęca zatem strony konfliktu do jak najszybszego przekształcenia tych rozmów w zorganizowane negocjacje; podkreśla konstruktywną rolę, jaką wszystkie partie polityczne, media i społeczeństwo obywatelskie w Turcji muszą odegrać, jeżeli proces pokojowy ma odnieść sukces, i pochwała wsparcie ponadpartyjne i ze strony społeczeństwa obywatelskiego dla tej inicjatywy; zauważa, że Turcja wykazywała się dalszą odpornością na ataki terrorystyczne ze strony Partii Pracujących Kurdystanu (PKK); uważa, że niezbędny jest prawdziwy i szczerzy dialog polityczny, i wzywa Turcję do ponownego podjęcia starań na rzecz znalezienia politycznego rozwiązania kwestii kurdyjskiej; zwraca się do wszystkich sił politycznych, by stworzyły odpowiednią platformę polityczną, prowadziły konstruktywną debatę na temat kwestii kurdyjskiej i ułatwiły faktyczne otwarcie w kwestii żądań dotyczących podstawowych praw w procesie konstytucyjnym, który będzie odzwierciedlał pluralizm w Turcji i w którym zostaną uznane prawa wszystkich obywateli; zwraca się do wszystkich sił politycznych o to, by wspólnie działały na rzecz osiągnięcia celu, jakim jest pogłębiony dialog polityczny i proces dalszej integracji politycznej, kulturowej i społeczno-ekonomicznej obywateli kurdyjskiego pochodzenia oraz ich udziału w życiu kraju, aby zagwarantować prawo do wolności wypowiedzi, zrzeszania się i zgromadzeń, oraz o to, by wspierały pokojową integrację obywateli o kurdyjskim pochodzeniu z tureckim społeczeństwem; z zadowoleniem przyjmuje nowe przepisy, które dają możliwość używania języka ojczystego podczas rozpraw i pozytywną dyskusję na temat posługiwania się językiem kurdyjskim w szkolnictwie; przypomina, że rozwiązanie polityczne można zbudować jedynie w oparciu o rzeczywiście demokratyczną debatę nad kwestią kurdyjską, i wyraża zaniepokojenie dużą liczbą procesów wszczętych przeciwko pisarzom i dziennikarzom poruszającym tę tematykę, a także aresztowaniem kilku kurdyjskich polityków, burmistrzów

Czwartek, 18 kwietnia 2013 r.

i członków rad miejskich, członków związków zawodowych, prawników, demonstrantów oraz obrońców praw człowieka w związku z procesem KCK; podkreśla znaczenie promowania dyskusji na temat kwestii kurdyjskiej w demokratycznych instytucjach, zwłaszcza na forum Wielkiego Zgromadzenia Narodowego Turcji;

37. z zadowoleniem przyjmuje inicjatywy na rzecz ponownego otwarcia greckiego sierocińca na Büyükdzie jako międzynarodowego centrum kulturalnego i podkreśla znacznie usunięcia wszystkich przeszkód dla szybkiego ponownego otwarcia seminarium na wyspie Halki; z zadowoleniem przyjmuje deklarację tureckiego rządu o ponownym otwarciu szkoły dla greckiej mniejszości na wyspie Gökçeada (Imroz) i oczekuje szybkiej realizacji jej założeń; deklaracja ta jest ważnym krokiem w kierunku zachowania dwukulturowego charakteru tureckich wysp Gökçeada (Imroz) i Bozcaada (Tenedos) zgodnie z rezolucją nr 1625 Zgromadzenia Parlamentarnej Rady Europy z 2008 r.; zauważa jednak, że należy poczynić dalsze kroki, aby rozwiązać problemy, z którymi zmagają się członkowie greckiej mniejszości, zwłaszcza w odniesieniu do ich praw własności;

38. zdecydowanie potępia atak terrorystyczny na ambasadę Stanów Zjednoczonych, który miał miejsce w Ankarze w dniu 1 lutego 2013 r., i składa kondolencje rodzinie zmarłego obywatela tureckiego; przypomina, że pomimo konieczności podjęcia dalszych środków na rzecz zwalczania działań terrorystycznych w celu zapewnienia bezpieczeństwa państwa i jego mieszkańców, środki te nie powinny być realizowane kosztem praw człowieka i praw obywatelskich;

39. wzywa władze tureckie do dopilnowania, by okoliczności masakry w Uludere, w prowincji Sirnak, w dniu 28 grudnia 2011 r., zostały w pełni wyjaśnione, a odpowiedzialni za to postawieni przed wymiarem sprawiedliwości;

40. z zadowoleniem przyjmuje pakiet zachęt mający na celu zwiększenie inwestycji i rozwoju gospodarczego w najslabiej rozwiniętych regionach Turcji, w tym na południowym-wschodzie kraju, oraz kontynuację projektu Anatolia Południowo-Wschodnia; przyjmuje do wiadomości wyrok Najwyższego Sądu Administracyjnego (Danistay) w sprawie unieważnienia pozwolenia na budowę zapory w Ilisu, wydany na podstawie ocen oddziaływania na środowisko oraz w oparciu o obowiązujące prawo; wzywa rząd Turcji do ochrony tego archeologicznego i środowiskowego dziedzictwa poprzez priorytetowe traktowanie mniejszych i zrównoważonych pod względem środowiskowym i społecznym projektów;

41. przypomina o potrzebie zwiększenia spójności pomiędzy poszczególnymi regionami Turcji oraz między obszarami wiejskimi i miejskimi, aby stworzyć nowe szanse wszystkim obywatelom i promować integrację gospodarczą i społeczną; podkreśla szczególną rolę edukacji i konieczność zwalczania utrzymujących się między regionami dużych różnic w zakresie jakości kształcenia i wskaźników liczby uczniów; apeluje o podjęcie kroków mogących doprowadzić do otwarcia rozdziału 22 dotyczącego polityki regionalnej;

42. z zadowoleniem przyjmuje stworzenie urzędu rzecznika praw dziecka i przyjęcie po raz pierwszy w Turcji strategii w zakresie praw dziecka; wyraża zaniepokojenie nadmiernie wysokimi wskaźnikami pracy dzieci i ubóstwa wśród dzieci, zwłaszcza na obszarach wiejskich; podkreśla konieczność opracowania kompleksowej strategii na rzecz walki z ubóstwem i pracą dzieci, zwłaszcza podczas sezonowych prac w rolnictwie, oraz kontynuowania wspierania dostępu do edukacji zarówno dla chłopców, jak i dziewcząt; jest zaniepokojony faktem, że zmniejszyła się liczba działających sądów dla nieletnich i wzywa Turcję, by zapewniła rozwiązania alternatywne dla zatrzymania nieletnich; apeluje do rządu Turcji o dalszą poprawę warunków w ośrodkach zatrzymań dla nieletnich; przypomina o znaczeniu niezależnego monitorowania i niezależnych mechanizmów służących ochronie praw i zapobieganiu nadużyciom;

43. z zadowoleniem przyjmuje poprawę ogólnego otoczenia biznesowego w Turcji, zwłaszcza dzięki wejściu w życie nowego tureckiego kodeksu handlowego i konsekwentnego wspierania małych i średnich przedsiębiorstw ze strony Organizacji Rozwoju MŚP (KOSGEB); wzywa do większej współpracy między przedsiębiorstwami tureckimi i unijnymi;

44. przypomina Turcji, że dziesiątki tysięcy obywateli i mieszkańców UE, którzy padli ofiarą oszustwa popełnionego przez „zielone fundusze” (Green-Funds) nadal oczekuje zadośćuczynienia i wzywa władze do podjęcia wszelkich niezbędnych środków w celu przyspieszenia tego procesu;

Budowanie dobrosąsiedzkich stosunków

45. dostrzega nieustanne intensywne starania Turcji i Grecji podejmowane w celu poprawy stosunków dwustronnych, w tym za pomocą spotkań dwustronnych; wyraża jednak ubolewanie, że deklaracja *casus belli*, wydana przez Wielkie Zgromadzenie Narodowe Turcji wobec Grecji dotychczas nie została cofnięta; przypomina, że Turcja musi jednoznacznie zaangażować się w stosunki dobrosąsiedzkie i pokojowe rozwiązanie sporów zgodnie z Kartą Narodów Zjednoczonych, z możliwością odwołania się do Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości, jeśli to konieczne; wzywa rząd Turcji, aby położył kres regularnemu naruszaniu greckiej przestrzeni powietrznej oraz przelotom tureckich samolotów wojskowych nad greckimi wyspami;

Czwartek, 18 kwietnia 2013 r.

46. jest zdania, że Turcja nie wykorzystała ważnej szansy, by rozpocząć proces odnowy i normalizacji stosunków z Cyprzem przy okazji sprawowanej przez niego prezydencji w Radzie Unii Europejskiej; przypomina, że UE opiera się na zasadach szczerzej współpracy i solidarności wszystkich państw członkowskich oraz poszanowania ram instytucjonalnych; podkreśla, że postępy w kierunku normalizacji stosunków Turcji z Republiką Cypryjską są pilnie potrzebne, aby dać nowy impuls negocjacom akcesyjnym między UE i Turcją;

47. ubolewa, że Turcja odmówiła zwołania zaplanowanego 70. posiedzenia wspólnej komisji parlamentarnej w drugiej połowie 2012 r., przez co zmarnowała kolejną okazję do rozszerzenia dialogu międzyparlamentarnego między UE i Turcją;

48. podkreśla, że UE, jej 27 państw członkowskich i wszystkie kraje kandydujące są sygnatariuszami Konwencji Narodów Zjednoczonych o prawie morza (UNCLOS) i że stanowi ona część wspólnotowego dorobku prawnego; wzywa w związku z tym rząd turecki do bezzwłocznego podpisania i ratyfikowania tej konwencji; przypomina całkowitą legalność wyłącznej strefy ekonomicznej Republiki Cypryjskiej zgodnie z tą konwencją;

49. po raz kolejny wyraża swoje zdecydowane poparcie dla ponownego zjednoczenia Cypru w oparciu o trwałe i sprawiedliwe dla obu społeczności rozwiązanie; podkreśla, że obie społeczności powinny w trybie pilnym osiągnąć porozumienie w sprawie sposobu prowadzenia merytorycznych negocjacji w celu rozwiązania konfliktu, aby proces negocjacji prowadzonych pod auspicjami sekretarza generalnego ONZ nabrał ponownie rozpędu; apeluje do Turcji, by rozpoczęła wycofywanie swoich sił z Cypru i przekazała ONZ kontrolę nad zamkniętą dzielnicą Famagusty zgodnie z rezolucją Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 550 (1984); wzywa Republikę Cypryjską do otwarcia portu w Famaguście pod nadzorem służb celnych UE, aby wspierać pozytywną atmosferę sprzyjającą skutecznemu zakończeniu trwających negocjacji w sprawie zjednoczenia i umożliwić Turkom cypryjskim bezpośredni handel w legalny sposób, który będzie możliwy do zaakceptowania przez wszystkich;

50. uważa, że Komitet ds. Osób Zaginionych jest jednym z najbardziej delikatnych i ważnych projektów na Cyprze i uznaje, że jego praca ma taki sam wpływ na życie tysięcy osób po obu stronach wyspy; zachęca Turcję i wszystkie zainteresowane strony do dalszego zwiększania poparcia dla Komitetu ds. Osób Zaginionych na Cyprze; uważa, że niezbędny jest dialog i porozumienie w sprawie takich kwestii jak pełny dostęp do wszystkich odnośnych archiwów i stref wojskowych; apeluje o zwrócenie szczególnej uwagi na pracę wykonaną przez Komitet ds. Osób Zaginionych;

51. wzywa Turcję do powstrzymania się, zgodnie z zasadami prawa międzynarodowego, od osiedlania nowych obywateli tureckich na Cyprze, ponieważ skutkowałoby to dalszymi zakłóceniami równowagi demograficznej i osłabiłoby lojalność jej mieszkańców wobec przyszłego wspólnego państwa powstałego w oparciu o wspólną przeszłość;

52. podkreśla znaczenie spójnego i kompleksowego podejścia do kwestii bezpieczeństwa we wschodniej części basenu Morza Śródziemnego i apeluje do Turcji, aby umożliwiła prowadzenie dialogu politycznego między UE i NATO poprzez wycofanie swojego weta w sprawie współpracy na linii UE-NATO z udziałem Cypru, i w związku z tym wzywa Republikę Cypru do wycofania swojego weta przeciw udziałowi Turcji w Europejskiej Agencji Obrony;

53. apeluje do Turcji i Armenii o przystąpienie do normalizacji swoich stosunków poprzez bezwarunkową ratyfikację protokołów w sprawie nawiązania stosunków dyplomatycznych, otwarcie granic i aktywną poprawę stosunków, ze szczególnym uwzględnieniem współpracy transgranicznej i integracji gospodarczej;

Zacieśnienie współpracy między UE i Turcją

54. ubolewa nad faktem, że Turcja odmówiła wypełniania wobec wszystkich państw członkowskich zobowiązań w zakresie pełnego i niedyskryminacyjnego wdrożenia protokołu dodatkowego do umowy o stowarzyszeniu WE z Turcją; przypomina, że ta odmowa ma nadal poważny wpływ na proces negocjacyjny;

55. ponownie z całą surowością potępia terrorystyczne akty przemocy dokonywane przez PKK, która znajduje się na unijnej liście organizacji terrorystycznych, oraz przez wszelkie inne organizacje terrorystyczne; wyraża w tym względzie swą pełną solidarność z Turcją i rodzinami licznych ofiar terroryzmu; apeluje do państw UE, aby w bliskim porozumieniu z koordynatorem UE ds. zwalczania terroryzmu i Europolem zacieśniły współpracę z Turcją w zakresie zwalczania terroryzmu i przestępczości zorganizowanej, która stanowi jedno ze źródeł finansowania terroryzmu; wzywa Turcję, by uchwaliła ustawę o ochronie danych, aby umożliwić zawarcie umowy o współpracy z Europolem oraz dalszy rozwój współpracy sądowniczej z Eurojustem i państwami UE; uważa, że oddelegowanie do Europolu tureckiego urzędnika łącznikowego ds. policji pomogłoby poprawić dwustronną współpracę; z zadowoleniem przyjmuje uchwalenie ustawodawstwa o finansowaniu terroryzmu zgodnie z zaleceniami Grupy Specjalnej ds. Przeciwdziałania Praniu Pieniędzy;

Czwartek, 18 kwietnia 2013 r.

56. popiera zaangażowanie Turcji na rzecz sił demokratycznych w Syrii oraz udzielanie pomocy humanitarnej rosnącej liczbie uchodźców z Syrii, którzy uciekli z kraju; przyznaje, że skutki szybko pogarszającej się sytuacji w Syrii są coraz poważniejsze dla bezpieczeństwa i stabilności regionu; zwraca się do Komisji, państw członkowskich oraz wspólnoty międzynarodowej o kontynuowanie wspierania starań Turcji mających na celu uporanie się z rosnącym wymiarem humanitarnym kryzysu syryjskiego; podkreśla znaczenie porozumienia się przez UE i Turcję co do sposobu przekazywania dostępnej pomocy humanitarnej przesiedlonym Syryjczykom znajdującym się obecnie na terytorium Turcji bądź oczekującym na jej granicach; podkreśla, że – poza zaangażowaniem humanitarnym – UE i Turcja powinny aktywnie szukać sposobów opracowania wspólnej strategicznej wizji, aby osiągnąć większy wpływ na zakończenie tragicznego kryzysu syryjskiego;

57. z zadowoleniem wita decyzję o zacieśnieniu współpracy między UE i Turcją w szeregu ważnych kwestii związanych z energetyką i wzywa Turcję, by zaangażowała się w tę współpracę; jest zdania, że z uwagi na strategiczną rolę Turcji i znaczące zasoby energii odnawialnej należy wstępnie rozważyć znaczenie otwarcia negocjacji w sprawie rozdziału 15 dotyczącego energii z myślą o pogłębieniu strategicznego dialogu między UE i Turcją w sprawie energii; podkreśla potrzebę zacieśnienia współpracy w zakresie strategii dotyczącej unijnych korytarzy energetycznych do UE; uważa, że zarówno rozszerzona współpraca energetyczna między UE i Turcją, jak i wszelkie ewentualne negocjacje w sprawie rozdziału 15 powinny również zachęcać do rozwoju potencjału energii odnawialnych i transgranicznej infrastruktury przesyłu elektryczności;

58. uważa, że Turcja jest ważnym partnerem w regionie Morza Czarnego, który ma strategiczne znaczenie dla UE; wzywa Turcję do dalszego wspierania strategii politycznych i programów UE w tym regionie oraz do aktywnego zaangażowania się w ich realizację;

59. wzywa Komisję, by nadal wspierała organizacje społeczeństwa obywatelskiego i kontakty międzyludzkie poprzez odpowiednie finansowanie dialogu ze społeczeństwem obywatelskim, EIDHR i programów w zakresie uczenia się przez całe życie, w tym działań związanych z kulturą i mediami;

o

o o

60. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, Wysokiej Przedstawiciel Unii ds. Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa/wiceprzewodniczącej Komisji, sekretarzowi generalnemu Rady Europy, przewodniczącemu Europejskiego Trybunału Praw Człowieka, rządowi i parlamentom państw członkowskich oraz rządowi i parlamentowi Republiki Tureckiej.

P7_TA(2013)0185

Sprawozdanie z postępów Czarnogóry w 2012 r.

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 18 kwietnia 2013 r. w sprawie sprawozdania z postępów Czarnogóry w 2012 r. (2012/2860(RSP))

(2016/C 045/09)

Parlament Europejski,

- uwzględniając Układ o stabilizacji i stowarzyszeniu między Wspólnotami Europejskimi i ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Czarnogóry, z drugiej strony z dnia 29 marca 2010 r. ⁽¹⁾,
- uwzględniając konkluzje Rady Europejskiej przyjęte w dniach 19–20 czerwca 2003 r. i załącznik do nich zatytułowany „Agenda z Salonik dla Bałkanów Zachodnich: w kierunku integracji europejskiej”,
- uwzględniając komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 9 listopada 2010 r. dotyczący opinii Komisji w sprawie wniosku Czarnogóry o członkostwo w Unii Europejskiej (COM(2010)0670),

⁽¹⁾ Dz.U. L 108 z 29.4.2010, s. 3

Czwartek, 18 kwietnia 2013 r.

- uwzględniając sprawozdanie Komisji dla Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 maja 2012 r. w sprawie postępów osiągniętych przez Czarnogórę we wdrażaniu reform (COM(2012)0222) oraz konkluzje Rady z dnia 26 czerwca 2012 r. zawierające decyzję o rozpoczęciu negocjacji akcesyjnych z Czarnogórą w dniu 29 czerwca 2012 r.,
 - uwzględniając dokument roboczy służb Komisji z dnia 10 października 2012 r. w sprawie sprawozdania z postępów Czarnogóry w 2012 r. (SWD(2012)0331),
 - uwzględniając komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 10 października 2012 r. w sprawie strategii rozszerzenia i najważniejszych wyzwań na lata 2012–2013 (COM(2012)0600),
 - uwzględniając oświadczenie i zalecenia czwartego i piątego posiedzenia Komisji Parlamentarnej ds. Stabilizacji i Stowarzyszenia Unia Europejska – Czarnogóra z dni 3–4 kwietnia 2012 r. i 28–29 listopada 2012 r.,
 - uwzględniając pierwsze posiedzenie wspólnego komitetu konsultacyjnego społeczeństwa obywatelskiego UE – Czarnogóra z dnia 2 października 2012 r.,
 - uwzględniając zalecenie Komitetu Ministrów Rady Europy w sprawie stosowania przez Czarnogórę Europejskiej karty języków regionalnych lub mniejszościowych, przyjęte przez Komitet Ministrów w dniu 12 września 2012 r. ⁽¹⁾,
 - uwzględniając sprawozdanie z obserwacji wyborów z dnia 29 listopada 2012 r., przygotowane przez komisję ad hoc Prezydium Rady Europy,
 - uwzględniając art. 110 ust. 2 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że przywódcy polityczni Czarnogóry otrzymali w wyniku wyborów nowy mandat do realizowania celów negocjacji akcesyjnych;
- B. mając na uwadze, że Czarnogóra dokonała znacznych postępów na drodze do członkostwa w UE;
- C. mając na uwadze, że w procesie akcesyjnym nadal stwierdza się pewne braki, którym należy zaradzić, zwłaszcza w zakresie zwalczania przestępczości zorganizowanej i korupcji na wysokim szczeblu;
- D. mając na uwadze, że proces akcesyjny powinien pozostać siłą napędową dalszych reform; mając na uwadze, że społeczeństwo obywatelskie odgrywa rolę nie do zastąpienia w procesie reform i integracji z UE;
- E. mając na uwadze, że Czarnogóra jest pierwszym krajem, wobec którego jest stosowane nowe podejście negocjacyjne UE, w którym kładzie się większy nacisk na zagadnienia demokratycznych rządów, podstawowych wolności, praworządności, sądownictwa, walki z korupcją i przestępczością zorganizowaną;
- F. mając na uwadze, że UE uczyniła praworządność głównym elementem procesu rozszerzenia;
- G. mając na uwadze, że Czarnogóra nadal odgrywa ważną rolę w zapewnieniu stabilności tego regionu;

Uwagi ogólne

1. z zadowoleniem przyjmuje decyzję Rady o otwarciu negocjacji akcesyjnych z Czarnogórą w dniu 29 czerwca 2012 r.; stwierdza, że decyzja ta stanowi przełomowy krok w procesie przystąpienia tego kraju do UE oraz wyraźne potwierdzenie zaangażowania UE na rzecz europejskiej przyszłości Bałkanów Zachodnich; podkreśla dokonane przez Czarnogórę postępy, które zostały odnotowane przez Komisję w sprawozdaniu z postępów w 2012 r.;
2. wyraża zadowolenie z pokojowego, wolnego i uczciwego przebiegu przedterminowych wyborów parlamentarnych przeprowadzonych w zgodzie z normami międzynarodowymi; stwierdza, że prawo wyborcze jest zasadniczo zgodne z zaleceniami Komisji Weneckiej i OBWE/ODIHR; podkreśla, że ramy prawne muszą być w pełni zgodne z zaleceniami OBWE/ODIHR, w myśl których na żadnego obywatela nie mogą zostać nałożone nieuzasadnione ograniczenia; apeluje do władz o dalszą poprawę sposobu sporządzania list osób uprawnionych do głosowania, przejrzystości nadzoru nad finansowaniem kampanii oraz o zapewnienie prawidłowego wdrożenia przepisów dotyczących finansowania partii politycznych, między innymi poprzez wyeliminowanie wszelkich form nadużyć, szczególnie w odniesieniu do wykorzystywania środków publicznych do celów politycznych; ponadto nawołuje do odpowiedniego rozpatrywania skarg, aby – zgodnie z zaleceniami OBWE/ODIHR – zwiększyć jeszcze zaufanie społeczeństwa do procesu wyborczego;
3. z zadowoleniem przyjmuje utworzenie nowego rządu i nawołuje wszystkie siły polityczne, by nadal skupiały się na programie integracji kraju z UE, poprzez konstruktywny dialog i bliską współpracę ze społeczeństwem obywatelskim;

⁽¹⁾ CM/RecChL (2012)4.

Czwartek, 18 kwietnia 2013 r.

4. z zadowoleniem przyjmuje rozpoczęcie negocjacji z Czarnogórą i jest zdania, że stanowi to również pozytywny sygnał dla innych krajów w regionie; zachęca władze w Podgoricy do kontynuacji procesu reform; przyjmuje także z zadowoleniem nowe podejście negocjacyjne UE, zgodnie z którym kluczowe zagadnienia rozdziałów 23 i 24 będą omawiane na wczesnym etapie negocjacji, co pozwoli skupić się w większym stopniu na praworządności i zarezerwować jak najwięcej czasu na przyjęcie niezbędnych przepisów prawnych, powołanie instytucji oraz zapewnienie dobrych wyników wdrażania tych przepisów; uważa, że należy jak najszybciej otworzyć nowe rozdziały negocjacyjne, pod warunkiem, że utrzymany będzie proces reform i osiągnięte zostaną konkretne rezultaty;

5. z satysfakcją odnotowuje, że w Czarnogórze dobrze funkcjonuje system wsparcia w ramach Instrumentu Pomocy Przedakcesyjnej (IPA); zachęca zarówno rząd Czarnogóry, jak i Komisję do uproszczenia procedury administracyjnej przyznawania środków IPA w celu ułatwienia dostępu do niego mniejszym i niescentralizowanym organizacjom obywatelskim, związkom zawodowym i innym beneficjentom;

Kryteria polityczne

6. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że kontrolna rola parlamentu czarnogórskiego została dodatkowo wzmocniona dzięki przyjęciu ustawy o dochodzeniach prowadzonych przez parlament, zmianach wprowadzonych do regulaminu parlamentarnego oraz ustawie o poufności danych, a także dzięki rozpoczęciu wdrażania ustawy o kontroli parlamentarnej w sektorze bezpieczeństwa i obrony; podkreśla, że zapewnienie kontroli cywilnej nad wojskiem jest kluczowym elementem reformy demokratycznej; podkreśla potrzebę dalszego zwiększenia uprawnień ustawodawczych oraz częstszych konsultacji ze społeczeństwem obywatelskim; wzywa parlament Czarnogóry, do nieustannej poprawy swoich zadań kontrolnych, szczególnie w zakresie walki z przestępczością zorganizowaną i korupcją; apeluje o bardziej aktywne zaangażowanie parlamentu w negocjacje akcesyjne poprzez dyskusje strategiczne i polityczne, analizę strategii politycznych oraz przegląd prawodawstwa na forum różnych komisji parlamentarnych, aby móc prowadzić rzeczywisty nadzór nad negocjacjami; domaga się silniejszej parlamentarnej kontroli wdrożenia przyjętych przepisów i rezolucji;

7. apeluje do parlamentu czarnogórskiego o przyjęcie przepisów konstytucyjnych, które zwiększyłyby niezawisłość, uczciwość i odpowiedzialność sądów oraz niezawisłość i autonomię zawodową Rady Sądowniczej i Prokuratorskiej; jest zdania, że potrzebne są dalsze działania w celu zadbania o to, aby mianowanie na stanowiska oraz rozwój kariery zawodowej były uzależnione od zasług danej osoby;

8. wyraża zadowolenie z przyjęcia środków służących poprawie skuteczności wymiaru sprawiedliwości, w tym zmniejszeniu zaległości w rozpatrywaniu spraw, jest jednak nadal zaniepokojony nadmiernym czasem trwania procedur sądowych oraz niedostateczną infrastrukturą wielu sądów; domaga się, by władze wprowadziły jasne kryteria awansu i oceny pracy sędziów i prokuratorów; apeluje o większą przejrzystość postępowania sądowego i orzeczeń sądów;

9. jest zaniepokojony brakiem alternatywy dla kary pozbawienia wolności w przypadku dzieci znajdujących się w konflikcie z prawem; wzywa władze do wspierania środków zwiększających możliwości działania osób pracujących z dziećmi, które mają do czynienia z wymiarem sprawiedliwości;

10. nawołuje do podjęcia dalszych środków w celu stworzenia profesjonalnej, skutecznej, opartej na zasługach i bezstronnej administracji publicznej, która w praktyce powinna stanowić służbę działającą na rzecz obywateli; podkreśla, że należy tego dokonać przy zrównoważonym wykorzystaniu środków finansowych oraz zapewnieniu odpowiednich mechanizmów weryfikacji; wyraża zadowolenie z przedstawienia kompleksowej reformy sektora publicznego zmierzającej do jego racjonalizacji i modernizacji oraz nawołuje do jej realizacji;

11. nawołuje do zacieśnienia kontaktów między decydentami a społeczeństwem obywatelskim; wyraża zadowolenie z włączenia organizacji pozarządowych w skład grup roboczych zajmujących się negocjacjami akcesyjnymi, aby zapewnić odpowiedzialność za proces akcesyjny i jego przejrzystość; uważa za istotne, by te organizacje pozarządowe były równorzędnymi członkami tych grup roboczych; przyjmuje z zadowoleniem stworzenie nowej rządowej platformy elektronicznej do składania petycji, sprzyjającej demokracji uczestniczącej w kontekście tworzenia polityki oraz e-rządzenia; zachęca Czarnogórę do rozważenia pomysłu utworzenia „komisji krajowej”, która składałaby się z parlamentarzystów i przedstawicieli społeczeństwa obywatelskiego i która stanowiłaby forum konsultacyjne przez cały okres negocjacji; podkreśla, że zarówno na rządzie, jak i parlamencie Czarnogóry spoczywa odpowiedzialność za terminowe informowanie obywateli i społeczeństwa obywatelskiego o postępach w procesie negocjacyjnym;

12. podkreśla, że Czarnogóra ratyfikowała osiem kluczowych konwencji Międzynarodowej Organizacji Pracy (MOP) dotyczących praw pracowniczych oraz zmienioną Europejską Kartę Społeczną; zwraca uwagę na ważną rolę dialogu społecznego i zachęca rząd Czarnogóry do przyjmowania coraz bardziej ambitnych celów w Radzie Społecznej i do dalszego jej umacniania; podkreśla znaczenie poprawienia przejrzystości i skuteczności Rady Społecznej; zachęca władze Czarnogóry do zmiany prawa pracy, aby dostosować je do unijnego dorobku prawnego;

Czwartek, 18 kwietnia 2013 r.

13. jest zaniepokojony, że sytuacja na rynku pracy wciąż jest niekorzystna, a bezrobocie nadal wzrasta i wynosi obecnie 20 %; z zadowoleniem przyjmuje krajową strategię zatrudnienia i rozwoju zasobów ludzkich na lata 2012-2015; zachęca władze Czarnogóry do sprawnego wdrożenia tej strategii, wzmocnienia zdolności publicznych służb zatrudnienia oraz intensyfikacji działań na rzecz rozwiązania problemu niskiego wskaźnika aktywności zawodowej i zatrudnienia, a także rozbieżności pomiędzy dostępnymi umiejętnościami i potrzebami;

14. wyraża ubolewanie, że korupcja jest nadal zjawiskiem powszechnym; zachęca rząd do spójnego wdrażania środków antykorupcyjnych i środków dotyczących konfliktów interesów, w tym nowej ustawy o finansowaniu partii politycznych; uważa, że aby uzyskać wymierne rezultaty, w szczególności w zakresie dochodzeń i wyroków skazujących w sprawach dotyczących korupcji na wysokim szczeblu, niezwykle istotne jest udoskonalenie środków zapobiegawczych i kampanii uświadamiających oraz ochrona obywateli zgłaszających przypadki korupcji; podkreśla, że należy zintensyfikować współpracę różnych organów administracji, zwiększyć potencjał administracyjny organów nadzoru, a także wdrożyć zalecenia Grupy Państw Przeciwko Korupcji (GRECO), aby zwiększyć przejrzystość finansowania partii politycznych i kampanii wyborczych; nawołuje do osiągnięcia wymiernych rezultatów w dochodzeniach w sprawie korupcji na najwyższym szczeblu, w tym do ponownego otwarcia dochodzeń w kontrowersyjnych sprawach dotyczących prywatyzacji;

15. domaga się, by rząd udoskonalił ramy prawne oraz zwiększył uprawnienia organów odpowiedzialnych za egzekwowanie prawa w walce z przestępczością zorganizowaną; apeluje o poszerzenie współpracy wewnątrz kraju oraz na szczeblu regionalnym i międzynarodowym, szczególnie w dziedzinie prowadzenia dochodzeń finansowych; popiera środki służące przeciwdziałaniu handlowi ludźmi i zwalczaniu tego procederu, nawołuje jednak do prowadzenia skutecznych dochodzeń i ścigania przestępców, a także wzmocnienia możliwości działania organów ścigania i organów sądowych zajmujących się przypadkami handlu ludźmi, jak również do lepszej identyfikacji i ochrony ofiar, w szczególności dzieci i kobiet;

16. wzywa rząd i parlament Czarnogóry do przygotowania i przyjęcia – jeszcze przed wyborami prezydenckimi w 2013 r. – nowej ustawy o finansowaniu kampanii wyborczej na urząd prezydenta Czarnogóry, zgodnej z nową ustawą o finansowaniu partii politycznych i międzynarodowymi najlepszymi praktykami innych krajów, aby zapobiec sprzeniewierzeniu funduszy publicznych;

17. wzywa parlament Czarnogóry do przyjęcia kodeksu postępowania w celu zapobiegania konfliktom interesów oraz do opublikowania informacji w sprawie interesów finansowych posłów;

18. odnotowuje, że środowisko mediów jest zróżnicowane i dzieli się według klucza politycznego; wzywa właściwe władze do zapewnienia i wspierania pluralizmu mediów oraz wolności wypowiedzi za pośrednictwem mediów wolnych od politycznych i wszelkich innych ingerencji, pamiętając o tym, że ochrona wolności mediów jest podstawową zasadą UE; przypomina o znaczeniu wspierania odpowiedzialnych mediów i niezależności redakcyjnej;

19. wyraża zadowolenie z postępów w depenalizacji zniesławienia i pomówienia; uważa, iż istotne jest należyte prowadzenie dochodzeń i ściganie z powodu wszelkich pogroźek i ataków pod adresem dziennikarzy oraz działań wymierzonych w wolność prasy; jest zaniepokojony faktem, że policjanci śledztwa w sprawie szeregu brutalnych ataków na przedstawicieli czarnogórskich mediów oraz mienie należące do tych mediów nie doprowadziły do wydania żadnego ostatecznego wyroku; podkreśla, że należy zapewnić ofiarom zadośćuczynienie; domaga się, by władze zapewniły organom regulacyjnym niezależność, samowystarczalność oraz uprawnienia kontrolne i funkcjonowanie zgodnie z normami UE;

20. wzywa parlament Czarnogóry do zapewnienia przejrzystości czarnogórskich instytucji, a w szczególności do ujawniania informacji, które mogą ułatwić wykrycie korupcji i przestępczości zorganizowanej, poprzez odpowiednie wdrożenie nowej ustawy o swobodnym dostępie do informacji, zgodnie ze standardami Europejskiego Trybunału Praw Człowieka i najlepszymi praktykami międzynarodowymi;

21. wyraża zadowolenie z postępów w dziedzinie ochrony i integracji wszystkich mniejszości oraz osób niepełnosprawnych; zwraca jednak uwagę, że należy w szczególności poprawić integrację społeczności romskich, aszkalskich i egipskich, między innymi poprzez wdrożenie stosownych dokumentów politycznych; apeluje do władz o podjęcie dalszych środków w celu zwalczania dyskryminacji, poprawy warunków życia mniejszości, dostępu do ubezpieczeń społecznych, opieki zdrowotnej, edukacji, mieszkań i zatrudnienia oraz zapewnienia im należytego dostępu do usług publicznych, ze szczególnym uwzględnieniem ludności romskiej, aszkalskiej i egipskiej, w tym do zapewnienia wszystkim dzieciom dostępu do edukacji integracyjnej oraz ochrony dziedzictwa kulturowego i tożsamości mniejszości; potępia ataki fizyczne i werbalne wymierzone w członków społeczności LGBT (lesbijki, geje, osoby biseksualne i transpłciowe) oraz wzywa władze do dołożenia wszelkich starań, aby zapobiec takim atakom; podkreśla, że rząd i wszystkie partie polityczne odpowiadają za podejmowanie proaktywnych działań zmierzających do stworzenia klimatu tolerancji i integracji;

Czwartek, 18 kwietnia 2013 r.

22. z zadowoleniem przyjmuje zobowiązanie rządu do walki z dyskryminacją ze względu na orientację seksualną i tożsamość płciową, przejawiające się m.in. w organizacji w marcu 2012 r. konferencji międzynarodowej pod hasłem „Razem przeciwko dyskryminacji”, która zgromadziła jednostki rządowe wysokiego szczebla z regionu celem dyskusji nad sytuacją społeczno-prawną lesbijek, gejów, osób biseksualnych i transpłciowych; z zadowoleniem przyjmuje utworzenie ośrodka dla lesbijek, gejów, osób biseksualnych i transpłciowych oraz ma nadzieję, że zostanie mu zapewnione odpowiednie finansowanie; apeluje do rządu o współpracę z organizacjami pozarządowymi, aby zapobiec dalszym atakom i dyskryminacji; oczekuje ścisłej współpracy w tym obszarze; wzywa rząd Czarnogóry do publicznego poparcia planów organizacji parady równości w Podgoricy w 2013 r. oraz do zapewnienia bezpieczeństwa jej uczestnikom;

23. odnotowuje, że w odniesieniu do praw kobiet i równości płci dokonano jedynie niewielkich postępów; podkreśla problem niedostatecznej reprezentacji kobiet w parlamencie czarnogórskim i na innych stanowiskach decyzyjnych najwyższej rangi oraz na rynku pracy, a także zwraca uwagę na problem częstego lekceważenia praw pracowniczych kobiet, w tym prawa do równego wynagrodzenia; zachęca władze do wzmocnienia organów rządowych i innych organów zajmujących się równością płci poprzez zapewnienie im wystarczających zasobów ludzkich i finansowych;

24. odnotowuje, że w społeczeństwie wciąż występuje wiele przypadków przemocy domowej wobec kobiet i zachęca władze do wzmocnienia wysiłków w celu wdrożenia ram ustawodawczych regulujących ten problem i szerzenia świadomości na jego temat; wyraża zaniepokojenie ubóstwem dzieci oraz faktem, że trzy czwarte ubogich dzieci zamieszkuje odległe obszary wiejskie, w których brak jest dostępu do podstawowych usług; domaga się lepszych usług dla zagrożonych dzieci i rodzin, a także reform wzmocniających odpowiednie działy sektora opieki społecznej;

Kryteria gospodarcze

25. wyraża uznanie dla Czarnogóry za to, że należy do pionierów reform strukturalnych na Bałkanach Zachodnich oraz że pomimo kryzysu gospodarczego utrzymuje stabilność makroekonomiczną i finansową; zwraca jednak uwagę na pogłębienie się długu publicznego; zachęca rząd do prowadzenia dalszych reform strukturalnych, racjonalizacji wydatków, zwiększenia elastyczności rynku pracy, rozwiązania problemu rosnącego bezrobocia, wsparcia dla tworzenia dobrej jakości miejsc pracy oraz poprawy konkurencyjności, tak by kraj stał się w pełni funkcjonującą gospodarką rynkową, a także do wsparcia małych i średnich przedsiębiorstw (MŚP); apeluje do Komisji o udzielenie Czarnogórze pomocy w opracowaniu rozsądnego, zrównoważonego i kompleksowego programu wzrostu gospodarczego, zgodnego ze strategią „Europa 2020”;

26. wzywa władze Czarnogóry do zachowania równowagi między rozwojem gospodarczym a ochroną środowiska; wzywa rząd do zadbania o to, aby prywatyzacja krajowego przedsiębiorstwa energetycznego została przeprowadzona w sposób przejrzysty i aby uzgodnione inwestycje zostały zrealizowane; przypomina również, że należy w szczególności pogodzić rozwój turystyki z ochroną środowiska; apeluje o dalekosiężne planowanie rozwoju turystyki na wybrzeżu oraz o stworzenie silnych mechanizmów przeciwdziałających degradacji środowiska i zapobiegających korupcji w obszarze planowania przestrzennego i budownictwa;

27. zachęca władze w Podgoricy do wdrożenia przyjętej w lipcu 2012 r. strategii na rzecz wprowadzenia klastrów przemysłowych, która mogłaby poprawić konkurencyjność gospodarki Czarnogóry dzięki wzmocnieniu MŚP, a także zwiększeniu potencjału eksportowego oraz możliwości zatrudnienia;

28. jest zaniepokojony rozmiarem gospodarki nieformalnej, z którym to problemem trzeba sobie poradzić, aby przyciągnąć inwestycje, wspierać przedsiębiorstwa i skutecznie chronić pracowników;

Zdolność do przyjęcia zobowiązań wynikających z członkostwa

29. apeluje do rządu o zwiększenie potencjału instytucjonalnego i administracyjnego instytucji państwowych zajmujących się głównymi obszarami ujętymi w dorobku wspólnotowym oraz o poprawę współpracy i koordynacji międzyinstytucjonalnej, przede wszystkim w celu przyspieszenia przygotowań do zdecentralizowanego zarządzania składnikami Instrumentu Pomocy Przedakcesyjnej w ramach przygotowań do wprowadzenia funduszy strukturalnych i Funduszu Spójności; nawołuje do dalszych wysiłków na rzecz stworzenia profesjonalnej, skutecznej, opartej na zasługach i bezstronnej administracji publicznej;

30. zwraca się do władz o podjęcie dodatkowych środków służących dostosowaniu krajowych przepisów do dorobku wspólnotowego w dziedzinie ochrony środowiska i klimatu oraz ich wdrożeniu, a także zwiększeniu potencjału administracyjnego i współpracy międzyinstytucjonalnej w tym zakresie;

31. podkreśla potrzebę skupienia się na zrównoważonej produkcji energii elektrycznej, godzącej potrzeby rozwoju gospodarczego i ochrony środowiska; z zadowoleniem przyjmuje pewne postępy w dziedzinie energii odnawialnych; apeluje o podjęcie dalszych środków w celu poprawy efektywności energetycznej i zagwarantowania bezpieczeństwa dostaw energii;

32. zachęca do dalszych działań w takich obszarach jak: swobodny przepływ pracowników, swobodny przepływ kapitału, prawo spółek, bezpieczeństwo żywności, polityka weterynaryjna i fitosanitarna, podatki, polityka w zakresie przemysłu i przedsiębiorstw oraz przepisy finansowe i budżetowe;

Czwartek, 18 kwietnia 2013 r.

Współpraca regionalna i kwestie dwustronne

33. podkreśla znaczenie stosunków dobrosąsiedzkich oraz wyraża zadowolenie, że Czarnogóra odgrywa konstruktywną rolę we współpracy regionalnej, a ze szczególnym zadowoleniem przyjmuje aktywne uczestnictwo tego kraju w szeregu inicjatyw regionalnych w Europie Południowo-Wschodniej; pochwała Czarnogórę za utrzymywanie dobrych stosunków dwustronnych ze wszystkimi krajami sąsiadującymi; wyraża jednak ubolewanie, że nadal pozostaje nieuregulowana kwestia wyznaczenia granic z prawie wszystkimi krajami ościennymi; wzywa do podjęcia starań w celu rozwiązania wszystkich nieuregulowanych jeszcze kwestii w duchu współpracy dobrosąsiedzkiej i podkreśla, że problemy dwustronne powinny zostać uregulowane jeszcze przed przystąpieniem do UE; ponownie wzywa Komisję i Radę do rozpoczęcia opracowywania, w zgodzie z postanowieniami traktatów UE, mechanizmu arbitrażu o ogólnym zastosowaniu z myślą o rozstrzygnięciu dwustronnych sporów między krajami ubiegającymi się o członkostwo w UE a jej państwami członkowskimi;

34. wyraża zadowolenie ze stałej współpracy Czarnogóry w ramach procesu realizacji Deklaracji z Sarajewa w odniesieniu do kwestii uchodźców i osób przesiedlonych, a w szczególności do uzgodnionego regionalnego programu mieszkalnictwa, popartego w kwietniu 2012 r. przez międzynarodową konferencję darczyńców w Sarajewie; podkreśla potrzebę nieustannych wysiłków na rzecz rozwiązania nieuregulowanych kwestii w ramach tego procesu;

35. z zadowoleniem przyjmuje podpisanie przez Bośnię i Hercegowinę, Chorwację, Czarnogórę i Serbię deklaracji ministerialnej i porozumienia w sprawie regionalnego programu mieszkalnictwa, a także przyznanie środków finansowych na ten program;

36. apeluje do Czarnogóry o dostosowanie swojego stanowiska na temat Międzynarodowego Trybunału Karnego do wspólnego stanowiska UE w sprawie zachowania integralności statutu rzymskiego;

37. z zadowoleniem przyjmuje ratyfikację i wejście w życie umowy między UE a Czarnogórą ustanawiającą zasady ogólne udziału Czarnogóry w operacjach zarządzania kryzysowego prowadzonych przez Unię Europejską;

o

o o

38. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji oraz rządowi i parlamentowi Czarnogóry.

P7_TA(2013)0186

Sprawozdanie z postępów Serbii w 2012 r.

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 18 kwietnia 2013 r. w sprawie sprawozdania dotyczącego postępów Serbii w 2012 r. (2012/2868(RSP))

(2016/C 045/10)

Parlament Europejski,

- uwzględniając konkluzje Rady Europejskiej z 2 marca 2012 r.,
- uwzględniając układ o stabilizacji i stowarzyszeniu pomiędzy Wspólnotami Europejskimi i ich państwami członkowskimi a Republiką Serbii, na zawarcie którego Parlament Europejski wyraził zgodę w dniu 19 stycznia 2011 r. i który jest w ostatecznej fazie ratyfikacji przez państwa członkowskie, a także umowę przejściową w sprawie handlu i kwestii związanych z handlem pomiędzy Wspólnotą Europejską a Republiką Serbii, która weszła w życie w dniu 1 lutego 2010 r., jak również rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady dotyczące pewnych procedur dotyczących stosowania układu o stabilizacji i stowarzyszeniu WE-Serbia: procedury stosowania układu i umowy przejściowej,
- uwzględniając decyzję Rady 2008/213/WE z dnia 18 lutego 2008 r. w sprawie zasad, priorytetów i warunków zawartych w partnerstwie europejskim z Serbią oraz uchylającą decyzję 2006/56/WE⁽¹⁾,
- uwzględniając konkluzje Rady do Spraw Ogólnych z dnia 28 lutego 2012 r. oraz konkluzje Rady Europejskiej z dnia 1 marca 2012 r.,

⁽¹⁾ Dz.U. L 80 z 19.3.2008, s. 46

Czwartek, 18 kwietnia 2013 r.

- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 25 października 2010 r., w których zwrócono się do Komisji o sporządzenie opinii na temat wniosku Serbii o członkostwo w Unii Europejskiej, konkluzje Rady z dnia 5 grudnia 2011 r., konkluzje Rady Europejskiej z dnia 9 grudnia 2011 r. określające warunki rozpoczęcia negocjacji akcesyjnych z Serbią, a także konkluzje Rady z dnia 11 grudnia 2012 r. w formie przyjętej na szczycie Rady Europejskiej w dniach 13–14 grudnia 2012 r.,
 - uwzględniając opinię Komisji z dnia 12 października 2011 r. na temat wniosku Serbii o członkostwo w Unii Europejskiej (SEC(2011)1208) oraz komunikat Komisji pt. „Strategia rozszerzenia i najważniejsze wyzwania w latach 2011-2012” (COM(2011)0666) z dnia 12 października 2011 r.,
 - uwzględniając sprawozdanie z postępów Serbii z 10 października 2012 r. (SWD(2012)0333),
 - uwzględniając komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 10 października 2012 r. w sprawie strategii rozszerzenia i najważniejszych wyzwań na lata 2012–2013 (COM(2012)0600),
 - uwzględniając rezolucję Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1244 (1999), opinię doradcą MTS z dnia 22 lipca 2010 r. w sprawie kwestii zgodności jednostronnej deklaracji niepodległości Kosowa z prawem międzynarodowym oraz rezolucję Zgromadzenia Ogólnego ONZ z dnia 9 września 2010 r., w której uznano treść opinii i z zadowoleniem przyjęto gotowość UE do ułatwienia dialogu między Belgradem a Prisztiną ⁽¹⁾,
 - uwzględniając wspólne oświadczenie przyjęte podczas szóstego posiedzenia międzyparlamentarnego UE-Serbia w dniach 27–28 września 2012 r.,
 - uwzględniając umowę o readmisji zawartą między UE a Serbią w dniu 8 listopada 2007 r. ⁽²⁾ oraz rozporządzenie Rady (WE) nr 1244/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. zmieniające rozporządzenie Rady (WE) nr 539/2001 wymieniające państwa trzecie, których obywatele muszą posiadać wizy podczas przekraczania granic zewnętrznych, oraz te, których obywatele są zwolnieni z tego wymogu ⁽³⁾,
 - uwzględniając opublikowane dnia 28 sierpnia 2012 r. trzecie sprawozdanie Komisji dla Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie monitorowania sytuacji po liberalizacji reżimu wizowego w państwach Bałkanów Zachodnich zgodnie z oświadczeniem Komisji z dnia 8 listopada 2010 r. (COM(2012)0472),
 - uwzględniając decyzję Rady 2011/361/WPZiB z dnia 20 grudnia 2010 r. w sprawie podpisania i zawarcia umowy między Unią Europejską a Republiką Serbii ustanawiającej zasady ogólne udziału Republiki Serbii w operacjach zarządzania kryzysowego prowadzonych przez Unię Europejską ⁽⁴⁾,
 - uwzględniając sporządzone dnia 19 września 2012 r. sprawozdanie końcowe ograniczonej misji obserwacji wyborów z ramienia OBWE/ODIHR, która obserwowała wybory parlamentarne i prezydenckie w Serbii w dniach 6 i 20 maja 2012 r.,
 - uwzględniając sprawozdanie roczne prezesa MTKJ z 1 sierpnia 2012 r. przedstawione Zgromadzeniu Ogólnemu ONZ w dniu 15 października 2012 r.,
 - uwzględniając swe poprzednie rezolucje,
 - uwzględniając art. 110 ust. 2 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że w dniu 1 marca 2012 r. Rada Europejska przyznała Serbii status kraju kandydującego do członkostwa w Unii Europejskiej i ponownie potwierdziła jej perspektywę europejską zgodnie z zobowiązaniami UE w stosunku do całego regionu Bałkanów Zachodnich,
- B. mając na uwadze, że we wnioskach przewodnictwa Rady Europejskiej ze szczytu, który odbył się w Salonikach w dniach 19–20 czerwca 2003 r., wobec wszystkich państw Bałkanów Zachodnich podjęto jednoznaczne zobowiązanie, że przystąpią one do Unii Europejskiej po spełnieniu ustalonych kryteriów, mając na uwadze, że zobowiązanie to powtórzono w nowym porozumieniu w sprawie rozszerzenia, zatwierdzonym przez Radę Europejską w dniach 14 i 15 grudnia 2006 r., w konkluzjach Rady z dnia 25 października 2010 r., a także przez uczestników szczytu ministerialnego UE-Bałkany Zachodnie w dniu 2 czerwca 2010 r.,

⁽¹⁾ A/RES/64/298

⁽²⁾ Dz.U. L 334 z 19.12.2007, s. 46

⁽³⁾ Dz.U. L 336 z 18.12.2009, s. 1

⁽⁴⁾ Dz.U. L 163 z 23.6.2011, s. 1

Czwartek, 18 kwietnia 2013 r.

- C. mając na uwadze, że Serbia podjęła wiele działań mających na celu normalizację stosunków z Kosowem oraz dokłada starań, aby w wystarczającym stopniu spełnić kryteria polityczne oraz warunki procesu stabilizacji i stowarzyszenia;
- D. mając na uwadze, że tylko jedno państwo członkowskie UE nie ratyfikowało jeszcze procesu stabilizacji i stowarzyszenia UE-Serbia;
- E. mając na uwadze, że Serbię i każde państwo ubiegające się o członkostwo w UE należy oceniać na podstawie postępów w wypełnianiu, wdrażaniu i stosowaniu wspólnego dla wszystkich zbioru kryteriów;
- F. mając na uwadze, że Serbia może odgrywać ważną rolę w regionie jeżeli chodzi o gwarantowanie bezpieczeństwa i stabilności w regionie oraz powinna stosować i wspierać konstruktywne podejście do kwestii współpracy regionalnej i stosunków dobrosąsiedzkich, jako że stanowią one kluczowy element procesu integracji europejskiej;
- G. mając na uwadze, że kwestie dwustronne należy rozwiązać jak najwcześniej w procesie przystąpienia, a najlepiej jeszcze przed rozpoczęciem negocjacji akcesyjnych, w konstruktywny sposób i na zasadzie dobrosąsiedzkiej współpracy, z uwzględnieniem ogólnych interesów i wartości UE; mając na uwadze, że problemy nie powinny stanowić przeszkody w procesie akcesyjnym
- H. mając na uwadze, że nowy rząd Serbii potwierdził swe zobowiązanie do kontynuowania procesu integracji europejskiej; mając na uwadze, że niepodważalne postępy w zakresie przyjmowania i wdrażania reform są w tym kontekście niezbędne;
- I. mając na uwadze, że UE uczyniła praworządność głównym elementem procesu rozszerzenia;
1. z zadowoleniem przyjmuje skierowany do Komisji apel Rady o przedstawienie sprawozdania, kiedy Serbia w niezbędnym zakresie spełni kryteria członkostwa i zrealizuje kluczowe priorytety, aby możliwe było rozpoczęcie negocjacji akcesyjnych bez dalszej zwłoki; jest przekonany, że rozpoczęcie negocjacji o przystąpieniu do UE w czerwcu 2013 r. stanowi cel możliwy do realizacji; wzywa kraj do kontynuowania reform demokratycznych, systemowych i społeczno-gospodarczych, które pozwolą mu skutecznie wypełnić zobowiązania wynikające z członkostwa;
 2. z zadowoleniem przyjmuje przeprowadzenie w maju 2012 r. wyborów parlamentarnych, lokalnych i wczesnych wyborów prezydenckich, które zdaniem OBWE/ODIHR odbyły się z poszanowaniem podstawowych praw i wolności; zwraca się do rządu o wdrożenie zaleceń zawartych w sprawozdaniu końcowym OBWE/ODIHR, aby poprawić przejrzystość procesu wyborczego;
 3. z zadowoleniem przyjmuje zobowiązanie ze strony nowego rządu do kontynuowania procesu integracji UE i podkreśla potrzebę prowadzenia reform; zachęca nowy rząd do szczerego zaangażowania się na rzecz przyjęcia reform, zwłaszcza tych o znaczeniu kluczowym, które są związane z sądownictwem, działaniami antykorupcyjnymi, wolnością środków masowego przekazu, ochroną wszystkich mniejszości, zrównoważonym zarządzaniem zasobami naturalnymi, zmianami strukturalnymi w gospodarce i poprawą warunków prowadzenia działalności gospodarczej;
 4. podkreśla, że rozpoczęcie negocjacji akcesyjnych z Serbią jest możliwe natychmiast po zadowalającym spełnieniu przez to państwo kluczowych priorytetowych warunków oraz pod warunkiem kontynuowania reform, w szczególności w dziedzinie praworządności; podkreśla, że dowiedzie to zarówno zaangażowania UE na rzecz procesu rozszerzenia, jak i zaangażowania Bałkanów Zachodnich w uzyskanie członkostwa UE; z zadowoleniem przyjmuje znaczące postępy Serbii na drodze do spełnienia kopenhaskich kryteriów politycznych, co zostało odnotowane przez Komisję Europejską w sprawozdaniu z postępów za rok 2012, oraz przypomina, że dalsze postępy w procesie integracji europejskiej zależą od kontynuowania reform, a zwłaszcza zagwarantowania demokracji i funkcjonowania demokratycznych instytucji, utrzymania rządów prawa, poszanowania praw człowieka, równej i autentycznej ochrony wszystkich mniejszości w całej Serbii zgodnie z europejskimi standardami, utrzymywania stosunków dobrosąsiedzkich i współpracy regionalnej, w tym pokojowego rozwiązania dwustronnych kwestii spornych, a także poprawy funkcjonowania gospodarki rynkowej;
 5. podkreśla, że przystąpienie Serbii do UE ma decydujące znaczenie dla jakości rozwoju gospodarczego i społecznego tego kraju;
 6. podkreśla znaczenie umowy o stabilizacji i stowarzyszeniu pomiędzy Serbią a UE, w której określono wzajemne prawa i obowiązki obu stron do momentu przystąpienia Serbii do UE; odnotowuje postępy Serbii w wywiązywaniu się z zobowiązań wynikających z umowy o stabilizacji i stowarzyszeniu oraz z umowy przejściowej; wzywa państwa członkowskie, które jeszcze nie ratyfikowały umowy o stabilizacji i stowarzyszeniu, aby niezwłocznie to uczyniły, aby mogła ona jak najszybciej wejść w życie i nadać nowy impuls stosunkom UE-Serbia oraz zacieśnić je;

Czwartek, 18 kwietnia 2013 r.

7. z zadowoleniem przyjmuje postępy poczynione przez Serbię w zakresie realizacji politycznych kryteriów kopenhaskich, co uznano w sporządzonym przez Komisję Europejską sprawozdaniu z postępów w roku 2012; przypomina, że dalsze postępy w procesie integracji europejskiej są w bezpośredni sposób uzależnione od bezwzględnej realizacji reform i spełnienia warunków określonych przez Radę; podkreśla, że wdrażanie ma kluczowe znaczenie;

8. z ubolewaniem odnotowuje, że 9. runda rozmów na wysokim szczeblu między Belgradem a Prisztiną zakończyła się brakiem kompleksowego porozumienia w sprawie zakresu uprawnień wspólnoty gmin serbskich; wzywa obie strony do kontynuowania i nasilenia rozmów w celu jak najszybszego znalezienia obopólnie satysfakcjonującego i trwałego rozwiązania wszystkich nierozstrzygniętych kwestii; podkreśla, że normalizacja stosunków leży w najlepszym interesie Serbii i Kosowa oraz ma kluczowe znaczenie dla odblokowania procesu integracji europejskiej; domaga się pełnej realizacji porozumień osiągniętych do tej pory przez obie strony; z zadowoleniem przyjmuje spotkania premierów Serbii i Kosowa Ivicy Dačića i Hashima Thaçi, uważa je za bardzo ważny krok na drodze do rzeczywistego pojednania między Serbami a Kosowianami, a także normalizacji stosunków między Serbią a Kosowem; pochwała proaktywną rolę i zdolności przywódcze wysokiej przedstawiciel i wiceprzewodniczącej Catherine Ashton w związku ze wspieraniem dialogu między Serbią a Kosowem; z niecierpliwością oczekuje na postępy w innych dziedzinach, takich jak telekomunikacja i energia, a także nalega, by obie strony aktywnie zaangażowały się w wysiłki na rzecz rozwiązania problemu osób zaginionych; z zadowoleniem przyjmuje polecenie rządu Serbii dotyczące wdrożenia porozumienia w zakresie współpracy regionalnej z udziałem wszystkich zainteresowanych stron, decyzję o powołaniu urzędników łącznikowych w biurach UE w Prisztinie i Belgradzie, a także podpisanie porozumienia w sprawie zintegrowanego zarządzania granicami oraz pierwsze kroki na drodze do jego wdrożenia; wzywa Belgrad do kontynuowania bliskiej współpracy z misją EULEX w dziedzinie praworządności, a także do wzmocnienia wspólnych wysiłków w walce z przestępczością zorganizowaną; zachęca Serbię do pełnej współpracy ze specjalną dochodzeniową grupą zadaniową w ramach misji EULEX, a także do udzielania jej pomocy w związku z wykonywaną przez nią pracą;

9. podkreśla potrzebę zaangażowania w dialog parlamentu Serbii i parlamentu Kosowa, a także społeczeństwa obywatelskiego po obu stronach granicy; podkreśla, że o wynikach dialogu w sposób przejrzysty i spójny należy informować opinię publiczną w Serbii i Kosowie, aby wzmocnić wiarygodność tego procesu i uzyskać dlań większe poparcie opinii publicznej; w stosownych przypadkach wzywa do wzajemnej komunikacji i konsultacji publicznych na temat kwestii będących przedmiotem dialogu, a także apeluje o publikowanie wszystkich porozumień nie tylko w jęz. angielskim, lecz również serbskim i albańskim;

10. ponownie podkreśla, że idea podziału Kosowa lub jakiegokolwiek innego kraju Bałkanów Zachodnich jest sprzeczna z duchem integracji europejskiej; wzywa do rozwiązania równoległych instytucji utrzymywanych przez państwo serbskie w północnej części Kosowa, a zwłaszcza do wycofania sił bezpieczeństwa i organów sądowych; podkreśla znaczenie zagwarantowania rozwoju społeczno-gospodarczego regionu; ponownie podkreśla, że należy zagwarantować całkowitą przejrzystość wsparcia gospodarczego, a zwłaszcza finansowania szkół i szpitali w północnej części Kosowa; podkreśla, że zarówno władze Serbii, jak i Kosowa muszą w dalszym ciągu dbać o ochronę wszystkich mniejszości oraz włączyć ich do głównego nurtu społecznego;

11. z zadowoleniem przyjmuje współpracę Serbii z MTKJ, która umożliwiła przekazanie wszystkich osób podejrzanych o popełnienie zbrodni wojennych Trybunałowi w Hadze w celu przeprowadzenia procesów; zachęca do dalszej współpracy z Trybunałem; wspiera wielokrotne wezwania głównego prokuratora MTKJ do przeprowadzenia szczegółowych dochodzeń i wniesienia oskarżenia przeciwko osobom działającym w sieciach pomocy, które umożliwiły uciekinierom pozostanie na wolności przez tak długi czas, zwłaszcza w wojsku i w cywilnych służbach bezpieczeństwa; zwraca uwagę, że krajowe postępowania w sprawie zbrodni wojennych są prowadzone równomiernym tempem, ale zwraca uwagę na potrzebę energiczniejszego rozpatrywania spraw dotyczących osób zaginionych; ponadto wzywa władze do zadbania o wiarygodność i profesjonalizm w ramach programu ochrony świadków, a także do przeznaczenia nań odpowiednich zasobów, tak aby sądy mogły skutecznie prowadzić postępowania dotyczące zbrodni wojennych; zwraca uwagę na fakt, że wielu byłych funkcjonariuszy policji dobrowolnie zrezygnowało z udziału w programie ochrony świadków ze względu na jego wady;

12. wzywa władze i przywódców politycznych Serbii, by powstrzymali się od oświadczeń i działań osłabiających autorytet i integralność Trybunału, zaś Serbię, by dotrzymała danej obietnicy oraz wykazała się konsekwencją i zaangażowaniem w kwestii współpracy regionalnej i pojednania na Bałkanach Zachodnich, mimo rozczarowania okazywanego przez serbską opinię publiczną po niedawnym uniewinnieniu Gotowiny, Markaca i Haradinaja przez MTKJ; z zadowoleniem przyjmuje podpisanie protokołu w sprawie współpracy między Serbią a Bośnią i Hercegowiną w dziedzinie ścigania sprawców zbrodni wojennych, zbrodni przeciwko ludzkości i ludobójstwa;

13. podkreśla, że władze muszą podejmować jeszcze większe wysiłki na rzecz zadośćuczynienia ofiarom przemocy seksualnej na tle konfliktu w Serbii i w innych miejscach Bałkanów Zachodnich;

14. zadowoleniem przyjmuje zobowiązanie rządu do walki z korupcją i przestępczością zorganizowaną, który ma decydujące znaczenie dla procesu integracji Serbii z UE; podkreśla znaczenie wzmocnienia niezależnych instytucji w walce z korupcją, zwłaszcza powołanej w tym celu agencji i prokuratora ds. korupcji, a także poprawy koordynacji pracy tych

Czwartek, 18 kwietnia 2013 r.

agencji; wzywa władze do sfinalizowania krajowej strategii antykorupcyjnej na lata 2012–2016 i związanego z nią planu działania, a także do zadbania o to, aby agencja ds. zwalczania korupcji jako niezależny organ odgrywała ważną rolę w ich wdrażaniu; podkreśla, że wola polityczna to kluczowy element powodzenia dochodzeń i wydawania wyroków skazujących w sprawach dotyczących korupcji na wysokim szczeblu, w tym 24 kontrowersyjnych przypadkach prywatyzacji i wyraża nadzieję, że specjalne i aktywne działania pierwszego wicepremiera w tej dziedzinie przyniosą rezultaty;

15. odnotowuje, że Serbia opracowuje nową strategię w zakresie reformy sądownictwa i wspiera wysiłki na rzecz wprowadzenia nowego systemu sądów w celu poprawy skuteczności i niezależności całego systemu sądowego; z zadowoleniem przyjmuje zobowiązanie rządu do wyeliminowania niedociągnięć w reformie wymiaru sprawiedliwości, szczególnie do zagwarantowania, by ramy prawne nie pozostawiały miejsca dla niepożądanych wpływów politycznych, zobowiązanie do rozwiązania kwestii uprawnień parlamentu do mianowania sędziów i prokuratorów oraz do bezpośredniego zaangażowania urzędników politycznych w prace Wysokiej Rady Sędziów i Prokuratorów; podkreśla znaczenie przyjęcia jasnych i przejrzystych kryteriów oceny w procesie powoływania sędziów i prokuratorów, które zagwarantują ich niezależność i profesjonalizm; podkreśla ponadto potrzebę wdrożenia środków zalecanych przez komisję wenecką, aby rozwiązać problem coraz większej liczby nierozpatrzonych spraw; zwraca uwagę, że Ministerstwo Sprawiedliwości jest wciąż odpowiedzialne za najważniejsze wydatki, co może dodatkowo ograniczać niezależność sądownictwa; wzywa rząd do skupienia się na jakości reformy, a nie na tempie jej przeprowadzania, a także do skorzystania z fachowej wiedzy technicznej ekspertów zagranicznych; podkreśla również potrzebę wstępnych i zaawansowanych szkoleń zawodowych dla sędziów i prokuratorów ze względu na obszerne zmiany, jakie zaszły w ustawodawstwie serbskim;

16. ponownie zwraca uwagę na potrzebę ciągłych i kompleksowych szkoleń dla prokuratorów i policji z myślą o prowadzeniu przez nich złożonych śledstw, zwłaszcza śledstw w sprawach o charakterze finansowym; podkreśla, że kluczem w walce z korupcją o wymiarze systemowym jest przecięcie więzów łączących partie polityczne, interesy prywatne i przedsiębiorstwa publiczne; zwraca szczególną uwagę na potrzebę przejrzystego finansowania partii politycznych i dostosowania zasad ich finansowania do standardów UE; wzywa władze do pełnego wdrożenia przepisów w sprawie finansowania partii politycznych; utrzymuje, że w walce z korupcją nie można podważać zasady domniemania niewinności; podkreśla, że współpraca z informatorami ma ogromne znaczenie w walce z korupcją; wobec tego wzywa rząd do opracowania przepisów dotyczących ochrony informatorów i wdrożenia ich, a także do aktywnego zachęcania obywateli do informowania o przypadkach korupcji na wszystkich szczeblach; przypomina, że zarówno władze, jak i media ponoszą odpowiedzialność za wiarygodne informowanie opinii publicznej o toczących się dochodzeniach w sprawach korupcyjnych, co stanowi niezbędny warunek owocnej i profesjonalnej pracy sądów i policji;

17. apeluje o większe zaangażowanie polityczne w ramach reformy administracji publicznej, zwłaszcza jeżeli chodzi o stworzenie pełnych ram ustawodawczych i ich całkowite dostosowanie do standardów międzynarodowych;

18. odnotowuje wysiłki nowego rządu w zakresie odpowiedzi na obawy Parlamentu Europejskiego dotyczące wezwania do natychmiastowej rewizji art. 359 kodeksu karnego, ale jest zaniepokojony, że te same przepisy ujęto w art. 234 tego kodeksu; podkreśla, że postanowienia nowego art. 234 kodeksu karnego nie mogą być stosowane ani do właścicieli prywatnych przedsiębiorstw krajowych lub zagranicznych, ani do osób odpowiedzialnych w spółkach zagranicznych poza Serbią oraz wzywa władze do wstrzymania wszystkich procedur prawa karnego przeciwko tym osobom; powinno to mieć zastosowanie również w przypadku indywidualnie rozpatrywanych przypadków wznowienia postępowań; jak najszybciej należy rozwiązać kwestie dotyczące nieuzasadnionego zamrożenia aktywów, gdyż problem ten pogarsza stan gospodarki Serbii;

19. wyraża zaniepokojenie z powodu niepewności prawnej i politycznej, jeżeli chodzi o autonomię Wojwodiny, a także z powodu narastającego napięcia politycznego między władzami centralnymi a władzami prowincji, spowodowanego tym, że Zgromadzenie Wojwodiny zamierza proklamować autonomię prowincji; wzywa rząd Serbii do przywrócenia poprzedniego stanu rzeczy i do zaniechania środków mających na celu centralizację, a także do natychmiastowego rozpoczęcia negocjacji z rządem tej autonomicznej prowincji, aby znaleźć rozwiązania umożliwiające poszanowanie zasady rządów prawa i zasady pomocniczości; przypomina stronom, że zgodnie z konstytucją ustawa o finansowaniu prowincji autonomicznej powinna być zostac przyjęta do końca 2008 r.; wobec tego zachęca rząd do sporządzenia tej ustawy i przedłożenia jej parlamentowi bez dalszej zwłoki, gdyż jest ona niezbędna z punktu widzenia funkcjonowania demokracji i z perspektywy rządów prawa w Serbii;

20. ponownie wzywa do przeglądu przypadków nieuzasadnionego zamrożenia aktywów oraz niewłaściwie podnoszonych i naliczanych z mocą wsteczną podatków od osób i przedsiębiorstw prywatnych; wzywa Ministerstwo Sprawiedliwości i Trybunał Konstytucyjny do natychmiastowego zniesienia wybiórczego stosowania Ustawy o jednorazowym podatku od dodatkowych korzyści uzyskanych w wyniku skorzystania ze specjalnych przywilejów oraz od nieruchomości nabytych w ten sposób, a także wszelkich przepisów pozostałych ustaw podatkowych, które umożliwiają nakładanie niewspółmiernie wysokich kar pieniężnych prowadzących do upadku przedsiębiorstw, zanim sądy wydadzą ostateczne orzeczenie w postępowaniu podatkowym; wzywa władze Serbii do uczciwego zadośćuczynienia poszkodowanym osobom prywatnym i przedsiębiorstwom;

Czwartek, 18 kwietnia 2013 r.

21. wyraża zaniepokojenie sprzecznymi inicjatywami ustawodawczymi, takimi jak zmiany ustawy o banku centralnym wprowadzone w sierpniu 2012 r., które podważyły niezależność i autonomię tej instytucji w sytuacji nadmiernych wpływów ze strony rządu; podkreśla, że polityczne kryteria kopenhaskie obejmują niezależność instytucji państwowych; z zadowoleniem przyjmuje poprawki przyjęte w listopadzie 2012 r. do zmian ustawy o banku centralnym, które uwzględniają zalecenia Komisji mające na celu zapewnienie ciągłości w działaniach banku narodowego i ograniczenie wpływu zmian w rządzie na obsadę i pełnienie stanowiska prezesa;
22. ponawia apel do władz o kontynuowanie wysiłków na rzecz likwidacji pozostałości po byłych komunistycznych tajnych służbach, co byłoby krokiem ku demokratyzacji Serbii; przypomina o znaczeniu dalszej reformy sektora bezpieczeństwa, skrupulatniejszego nadzoru parlamentarnego i kontroli nad służbami bezpieczeństwa oraz otwarcia archiwów krajowych, a w szczególności odtajnienia dokumentów byłej agencji wywiadowczej (UDBA); zachęca władze, by ułatwiły dostęp do archiwów, które dotyczą byłych republik Jugosławii, i do zwrócenia ich odpowiednim rządom, jeśli wystąpią one z takim wnioskiem;
23. z zadowoleniem przyjmuje stopniowe rozszerzanie kontroli cywilnej nad służbami bezpieczeństwa; zwraca jednak uwagę, że ogólne ramy legislacyjne nie są spójne i należy je jeszcze bardziej dostosować do standardów europejskich; jest zaniepokojony rosnącą liczbą przypadków bezprawnego nadzoru; wzywa władze do przyjęcia kompleksowych i nowoczesnych rozwiązań legislacyjnych w celu jasnego określenia mechanizmu cywilnej kontroli nad służbami bezpieczeństwa, zarówno cywilnymi, jak i wojskowymi; odnotowuje, że istniejąca obecnie dwuznaczność ram prawnych określających zwierzchnictwo nad służbami bezpieczeństwa pozostawia miejsce dla nieodpowiednich wpływów politycznych i osłabia ogólne wysiłki na rzecz wprowadzenia rzeczywistych rządów prawa w tym kraju;
24. wyraża zaniepokojenie powtarzającymi się zarzutami dotyczącymi brutalności policji i nadużywania urzędów, zwłaszcza w miejscowościach Kragujevac, Vranje i Leskovac; przypomina, że niezależność i profesjonalizm instytucji państwowych to część kryteriów kopenhaskich; w związku z tym wzywa władze do podjęcia wszelkich niezbędnych działań na rzecz odbudowania zaufania opinii publicznej do policji i do ścigania wszystkich sprawców w związku ze wspomnianymi incydentami;
25. podkreśla potrzebę rozszerzania niezależnego nadzoru i możliwości wczesnego wykrywania wykroczeń i konfliktów interesów w dziedzinie zamówień publicznych, zarządzania przedsiębiorstwami publicznymi, procedur prywatyzacyjnych i wydatków publicznych, które to dziedziny są obecnie w szczególny sposób podatne na korupcję; wyraża zaniepokojenie niedociągnięciami proceduralnymi związanymi z powołaniem Komisji Ochrony Praw Oferentów; podkreśla, że od niezależnych organów regulacyjnych zajmujących się zamówieniami publicznymi należy wymagać przestrzegania najwyższych standardów uczciwości, gdyż zamówienia takie zidentyfikowano jako jedno z głównych źródeł korupcji w kraju;
26. z zadowoleniem przyjmuje wysiłki Serbii na rzecz przeciwdziałania ustawianiu wyników zawodów sportowych, a także jej plany dotyczące uznania takich praktyk za przestępstwo i wprowadzenia surowych kar z tego tytułu poprzez zmianę kodeksu karnego;
27. zauważa z zadowoleniem, że pomoc udzielana w ramach instrumentu pomocy przedakcesyjnej (IPA) dobrze sprawdza się w przypadku Serbii; podkreśla znaczenie środków finansowych, które w grudniu 2012 r. Komisja przyznała Serbii w ramach instrumentu pomocy przedakcesyjnej (IPA) na wsparcie działań Serbii służących wdrożeniu programu reform związanych z przystąpieniem do UE; podkreśla, że środki te zostaną przeznaczone na poprawę skuteczności wymiaru sprawiedliwości, stworzenie zdolności do działania w dziedzinie azyłu oraz zwalczanie przestępczości zorganizowanej, w tym handlu ludźmi i korupcji; zachęca zarówno rząd, jak i UE do uproszczenia procedur administracyjnych dotyczących finansowania w ramach IPA w celu umożliwienia dostępu do tego finansowania mniejszym i niescentralizowanym beneficjentom; podkreśla potrzebę utrzymania odpowiedniego poziomu pomocy przedakcesyjnej w trakcie zbliżającego się przeglądu ram finansowych UE;
28. zaleca zmianę ustawy o restytucji, tak aby usunąć wszelkie przeszkody proceduralne i prawne uniemożliwiające restytucję w naturze;
29. zwraca uwagę na szerzącą się korupcję i przestępczość zorganizowaną w regionie i domaga się strategii regionalnej oraz zacieśnionej współpracy między wszystkimi krajami w celu skuteczniejszej walki z tymi poważnymi problemami;
30. uważa, że wczesne podjęcie negocjacji akcesyjnych w sprawie rozdziału 23 i 24 byłoby korzystne z punktu widzenia walki z korupcją i przestępczością zorganizowaną, a także z perspektywy konsolidacji rządów prawa; w związku z tym zachęca władze do wykazania się konkretnymi wynikami w dziedzinie sprawiedliwości oraz walki z korupcją i przestępczością zorganizowaną, a także do przedstawienia wiarygodnych osiągnięć w zakresie zwalczania korupcji na wysokim szczeblu;
31. przypomina, że aktywne, profesjonalne i niezależne media to podstawowy element systemu demokratycznego; wzywa władze do przyspieszenia realizacji strategii medialnej przyjętej w październiku 2011 r. i towarzyszących jej planów działania; jest głęboko zaniepokojony nieustającą przemocą i groźbami w stosunku do dziennikarzy, zwłaszcza tych, którzy prowadzą śledztwa w sprawie korupcji i przestępczości zorganizowanej; podkreśla ogromne znaczenie wyjaśnienia morderstw popełnionych na dziennikarzach w latach 90. XX wieku i na początku XXI w., co byłoby dowodem na

Czwartek, 18 kwietnia 2013 r.

zaangażowanie nowego rządu na rzecz praworządności i wolności mediów; jest zaniepokojony próbami kontrolowania sektora mediów i wpływania nań oraz wzywa władze do zapewnienia mu niezależności od wpływów politycznych, aby dziennikarze mogli pracować bezpiecznie, skutecznie i bez poddawania się autocenzurze; podkreśla potrzebę podjęcia kroków przeciwko koncentracji własności mediów i brakowi przejrzystości w mediach, a także zapewnienia równego dostępu do rynku reklam, zdominowanego dotychczas przez kilka podmiotów gospodarczych i politycznych, w tym również do środków publicznych rozdzielanych z przeznaczeniem na reklamę i promocję; apeluje do dziennikarzy o przestrzeganie Kodeksu Etyki; odnotowuje, że poziom dostępu do internetu jest wciąż niski, uznaje znaczenie internetu dla wolności mediów i wzywa władze do maksymalnego zintensyfikowania wysiłków w tej dziedzinie; zwraca uwagę, że w doniesieniach medialnych podczas kampanii wyborczej brakowało niezbędnego elementu analitycznego, co wskazuje na potrzebę wyjaśnienia kwestii własności mediów; z zadowoleniem przyjmuje fakt, że strategia jest zgodna z prawami konstytucyjnymi dotyczącymi mediów w językach mniejszościowych oraz podkreśla, że prawo do nadawania regionalnych publicznych programów radiowych i telewizyjnych powinno obejmować również Wojwodinę;

32. z zadowoleniem odnotowuje rolę niezależnych organów regulacyjnych w poprawie wydajności i przejrzystości instytucji w kraju; wzywa władze do przestrzegania najwyższych możliwych standardów, aby zagwarantować spójność systemu prawnego oraz bezstronne wdrażanie wszystkich przepisów prawnych; wyraża szczególne uznanie dla pracy Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich i pełnomocnika ds. informacji ważnych dla społeczeństwa i ochrony danych osobowych; wzywa władze do zapewnienia Państwowej Instytucji Audytu, Komisji Ochrony Konkurencji, Urzędowi Zamówień Publicznych oraz Komisji Ochrony Praw Oferentów odpowiednich zdolności finansowych, administracyjnych i biurowych, aby mogły one pełnić swoje obowiązki; wzywa władze do podjęcia działań stosownie do ustaleń rady antykorupcyjnej, które bardzo przyczyniły się do zwrócenia uwagi opinii publicznej na korupcję na wysokich szczeblach; wzywa władze do wspierania realizacji zaleceń niezależnych organów regulacyjnych oraz do zagwarantowania niezależności i świeckiego charakteru państwowej agencji nadawczej; ponownie podkreśla, że niezależne organy regulacyjne mają zasadnicze znaczenie dla powodzenia walki z korupcją o charakterze systemowym i stanowią centralny element mechanizmu zachowania równowagi politycznej, a także skutecznego nadzoru nad poczynaniami rządu;

33. podkreśla znaczenie walki z wszelkimi formami dyskryminacji i wobec wszystkich słabych grup, zwłaszcza Romów, kobiet, osób LGBT i osób niepełnosprawnych; domaga się, by władze szybko dostosowały ustawodawstwo antydyskryminacyjne do przepisów unijnych, zwłaszcza w odniesieniu do zwolnień przyznanych instytucjom religijnym, obowiązku zapewnienia stosownego zakwaterowania pracownikom niepełnosprawnym, definicji dyskryminacji pośredniej i roli organizacji pozarządowych w postępowaniach sądowych; z ubolewaniem zauważa, że nie powstał rejestr oskarżeń oraz ostatecznych wyroków skazujących za przestępstwa związane z dyskryminacją; wzywa przywódców politycznych do aktywnego zaangażowania się w kampanie promujące tolerancję, zwłaszcza w stosunku do Romów, kobiet, osób niepełnosprawnych i społeczności LGBT; z zadowoleniem przyjmuje pozytywne działania podjęte przez Rzecznika Praw Obywatelskich i Komisarza ds. Równości w celu promowania tych wartości w społeczeństwie serbskim;

34. uważa, że kobiety mają do odegrania ważną rolę w związku ze zmianami w społeczeństwie serbskim; zwraca uwagę na lepszą reprezentację kobiet w parlamencie Serbii po wyborach w 2012 r.; wyraża zadowolenie, że 84 spośród 250 mandatów parlamentarnych przypadły kobietom; zachęca jednak władze Serbii do dalszych wysiłków na rzecz zagwarantowania równej reprezentacji; podkreśla, że kobiety są nadal dyskryminowane na rynku pracy i w innych sektorach życia społecznego oraz że nie mają jeszcze pełnej reprezentacji w życiu politycznym kraju, w tym na stanowiskach rządowych; wyraża zaniepokojenie, że choć istnieją zarówno organy ustawodawcze, jak i wykonawcze funkcjonujące w dziedzinie przeciwdziałania dyskryminacji i w dziedzinie równouprawnienia płci, brak jest postępów w zakresie równych szans dla kobiet i mężczyzn; zwraca uwagę, że skuteczne wdrożenie istniejących przepisów i dalsze wzmocnienie zdolności administracyjnych to najważniejsze wyzwania oraz wzywa władze Serbii do wzmocnienia wysiłków w tej dziedzinie;

35. wyraża zadowolenie z powodu podpisania przez Serbię konwencji Rady Europy dotyczącej zapobiegania i zwalczania przemocy wobec kobiet i przemocy domowej; podkreśla znaczenie szybkiego wdrożenia i odpowiedniego egzekwowania konwencji, gdyż przemoc wobec kobiet wciąż stanowi powód do niepokoju;

36. wzywa władze, by koncentrowały się na strategiach politycznych ograniczających bezrobocie i ubóstwo osób niepełnosprawnych oraz dyskryminację w stosunku do tych osób;

37. jest zaniepokojony zagrożeniem praworządności i bezpieczeństwa publicznego w Serbii, jakie stwarzają agresywne grupy chuliganów, zwłaszcza po ogłoszeniu przez rząd, że nie jest w stanie kontrolować tych grup, oraz po odwołaniu parady równości w Belgradzie w październiku 2012 r.; wzywa rząd Serbii do natychmiastowego podjęcia działań wspólnie ze wszystkimi odpowiednimi instytucjami rządowymi i odpowiedzialnymi za bezpieczeństwo w celu doprowadzenia do sytuacji, w której grupy te nie będą już stanowić zagrożenia, oraz w celu ścigania wszelkich form przemocy i działalności przestępczej ze strony tych grup;

Czwartek, 18 kwietnia 2013 r.

38. zachęca władze Serbii do zagwarantowania bezpieczeństwa kobiet-obrończyni praw człowieka (WHRD); jest zaniepokojony, że w 2012 r. nadal można spotkać się z językiem nienawiści, groźbami i atakami fizycznymi, szczególnie wobec obrońców praw lesbijek, gejów, osób biseksualnych i transpłciowych oraz działaczy poruszających kwestię zmierzania się z przeszłością;

39. podkreśla potrzebę systematycznego karania za podsycanie nienawiści oraz znaczenie potępienia takiego postępowania przez rząd, kiedy dopuszczają się go urzędnicy administracji publicznej;

40. potępia decyzję rządu o zakazie organizacji parady równości, która miała się odbyć dnia 6 października 2012 r.; wzywa władze Serbii do sporządzenia i wdrożenia planu działania na rzecz podnoszenia poziomu wiedzy i zrozumienia praw grup LGBT, zwalczania homofobii oraz poprawy bezpieczeństwa, tak aby parada ta lub inne podobne inicjatywy mogły się z powodzeniem, bezpiecznie i bez przeszkód odbyć w roku 2013 i w latach kolejnych; wzywa władze do większego zaangażowania na rzecz wolności zgromadzeń, zwłaszcza poprzez wprowadzenie skutecznego zakazu organizacji ultraprawicowych i nieformalnych organizacji kibiców sportowych, blisko powiązanych z przestępczością zorganizowaną; w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego zakazujące dwóch takich organizacji;

41. z zadowoleniem przyjmuje ogólnie dobry stan ram ustawodawczych dotyczących mniejszości narodowych, etnicznych i kulturowych w Serbii; podkreśla jednak, że potrzebne są dodatkowe wysiłki w celu skutecznego wdrożenia na całym obszarze Serbii przepisów dotyczących mniejszości; wzywa władze do rozwiązania znanych problemów, w szczególności pod względem właściwej reprezentacji mniejszości w administracji publicznej, wymiarze sprawiedliwości i policji; apeluje o spójniejsze i szybsze środki w celu zapewnienia nieskrępowanego dostępu do wysokiej jakości edukacji w językach mniejszości na szczeblu krajowym i w poszczególnych prowincjach, która jest niezbędna dla zachowania tożsamości etniczno-kulturowej, a w szczególności o zapewnienie wszelkich niezbędnych podręczników i innych materiałów dydaktycznych; wzywa władze do dołożenia starań, by rady mniejszościowe otrzymywały wszelkie niezbędne dotacje budżetowe; wzywa Komisję do dalszego dokładnego monitorowania wysiłków Serbii w tej dziedzinie;

42. z ubolewaniem zauważa, że republikańska rada mniejszości narodowych nie działa od 2009 r.; wzywa władze do ułatwienia w dobrej wierze powstania bośniackiej rady narodowej oraz integracji obydwu społeczności muzułmańskich mieszkających w kraju; zwraca uwagę na fakt, że Sandżak oraz południowa i południowo-wschodnia część Serbii, gdzie mieszka wiele mniejszości, to regiony słabo rozwinięte gospodarczo, co wymaga dalszych wysiłków ze strony władz, aby przeciwdziałać wysokiemu bezrobociu i wykluczeniu społecznemu; ponownie podkreśla znaczenie wdrożenia protokołu dotyczącego mniejszości narodowych, podpisanego przez rządy Rumunii i Serbii w Brukseli w dniu 1 marca 2012 r.; wzywa władze Serbii do poprawy sytuacji wszystkich mniejszości, w tym Romów, Bośniaków, Albańczyków i Bułgarów, które w stopniu niewspółmiernym ucierpiały z powodu pogorszenia się sytuacji gospodarczej, oraz do zapewnienia spójnego stosowania ram prawnych dotyczących ochrony mniejszości w całej Serbii, szczególnie w dziedzinie praw do kształcenia, praw językowych i kulturalnych; ubolewa nad niedawnymi wydarzeniami w Wojwodzinie, podczas których miały miejsce ataki na mniejszości etniczne; wobec tego wzywa władze, a zwłaszcza służby stojące na straży prawa i porządku, do zbadania wszystkich szczegółów przedmiotowych spraw;

43. zwraca uwagę, że wyniki spisu ludności z 2011 r. opublikowano ze znacznym opóźnieniem, a sam spis został w dużej mierze zbojkotowany przez albańskojęzyczną ludność południowej Serbii, a także wzywa władze Serbii, zwłaszcza władze szczebla lokalnego, do niewykorzystywania wspomnianego bojkotu jako pretekstu do dyskryminacji osób mówiących po albańsku;

44. podkreśla potrzebę poprawy sytuacji ludności romskiej; odnotowuje pewną poprawę sytuacji, np. większą liczbę dzieci romskich przyjmowanych w ramach systemu edukacji, a także środki podjęte w celu lepszej integracji społecznej tej grupy, takie jak wsparcie na rzecz rejestracji osób nieposiadających żadnego statusu prawnego; podkreśla jednak, że potrzebne są dalsze spójne i ukierunkowane działania w celu poprawy sytuacji społeczno-gospodarczej Romów, m. in. dzięki unijnym ramom dotyczącym krajowych strategii integracji Romów; wyraża zaniepokojenie z powodu dalszej brutalnej dyskryminacji, marginalizacji społecznej, wymuszonych eksmisji oraz wysokiego poziomu bezrobocia, zwłaszcza w przypadku kobiet romskich; zwraca ponadto uwagę na potrzebę pełnej harmonizacji przepisów antydyskryminacyjnych z polityką UE;

45. z zadowoleniem przyjmuje ważne kroki podejmowane w celu wdrożenia podejścia integracyjnego w edukacji, co prowadzi do znaczącego wzrostu liczby dzieci romskich uczęszczających do szkoły podstawowej, przy czym obecnie dwie trzecie dzieci romskich kończy szkołę podstawową, podczas gdy kilka lat temu odsetek ten wynosił niewiele ponad 25 proc.; wciąż jest zaniepokojony niskim odsetkiem dzieci romskich uczęszczających do szkół średnich oraz faktem, że 70 proc. w ogóle nie chodzi do szkoły; wzywa rząd Serbii do zadbania o to, aby wszystkie dzieci romskie i młodzież romska otrzymały równą szansę uczęszczania do szkoły lub powrotu do niej; podkreśla, że równy dostęp do wysokiej jakości edukacji we wczesnym dzieciństwie ma szczególne znaczenie w przypadku dzieci z biednych środowisk i decyduje o przełamaniu międzypokoleniowego zakłętą kręgu ubóstwa i wykluczenia społecznego; zauważa z niepokojem, że kryzys gospodarczy w niewspółmiernym stopniu dotyka najmłodsze dzieci, czego wyrazem jest dramatyczny wzrost liczby dzieci żyjących w skrajnym ubóstwie w latach 2008–2010; przypomina, że ubóstwo w dzieciństwie wiąże się ściśle

Czwartek, 18 kwietnia 2013 r.

z gorszym stanem zdrowia, wolniejszym rozwojem poznawczym, słabymi wynikami w szkole i zagrożeniami społecznymi, w tym również z wyższymi kosztami w ramach systemu ochrony sądowej i społecznej; wzywa rząd Serbii do podjęcia stosownych działań i rozwiązania problemu ubóstwa dzieci i wykluczenia społecznego;

46. ponawia apel do władz Serbii o podjęcie dalszych kroków na rzecz współpracy transgranicznej z sąsiadującymi państwami członkowskimi UE: Bułgarią, Węgrami i Rumunią, w tym również w ramach strategii UE na rzecz regionu Dunaju, aby ułatwić rozwój gospodarczy m.in. regionów przygranicznych i obszarów zamieszkiwanych przez mniejszości; w związku z tym podkreśla znaczenie otwarcia terminalu dla samochodów ciężarowych i towarów komercyjnych na przejściu granicznym w Ribarci-Oltomantsi;

47. z zadowoleniem przyjmuje postępy w reformie systemu opieki nad dziećmi oraz w dalszej realizacji ustawy w sprawie opieki społecznej z 2011 r.; wyraża zaniepokojenie rosnącą liczbą dzieci pozostających pod opieką państwa, a w szczególności powolnym spadkiem liczby dzieci upośledzonych uczęszczających do instytucji opieki, a także dzieci romskich w szkołach specjalnych; ponadto wyraża zaniepokojenie z powodu szerzącej się coraz bardziej przestępczości młodościanych i przemocy wobec dzieci oraz wzywa władze do ochrony w równym stopniu praw słabszych dzieci, takich jak dzieci romskie, dzieci ulicy i dzieci żyjących w ubóstwie;

48. przypomina o podstawowym znaczeniu współpracy regionalnej dla powodzenia procesu integracji europejskiej krajów Bałkanów Zachodnich, ponieważ demonstrowa one gotowość i zdolność krajów ubiegających się o członkostwo do wypełniania zobowiązań państwa członkowskiego UE i konstruktywnego uczestniczenia w dalszym rozwoju integracji europejskiej w instytucjach unijnych; z zadowoleniem przyjmuje prace w dziedzinie pojednania oraz podkreśla, że Serbia powinna nadal odgrywać aktywną i konstruktywną rolę w regionie oraz w dalszym ciągu poszukiwać sposobów uznania cierpienia i poszanowania prawa do prawdy i sprawiedliwości w przypadku wszystkich ofiar zbrodni wojennych, co obejmuje również wsparcie na rzecz inicjatywy RECOM; przypomina, że rzeczywiste pojednanie różnych narodów i ludów, pokojowe rozwiązywanie konfliktów oraz nawiązanie stosunków dobrosąsiedzkich między państwami europejskimi ma kluczowe znaczenie z punktu widzenia trwałego pokoju i stabilności oraz istotnie przyczynia się do prawdziwie europejskiego procesu integracji; zachęca władze Serbii do ścisłej współpracy z krajami byłej Jugosławii w celu rozwiązania wszystkich problemów dotyczących sukcesji prawnej;

49. głęboko ubolewa z powodu oświadczenia prezydenta Nikolića z lipca 2012 r., w którym zanegował on ludobójstwo w Srebrenicy, a także wzywa go do przemyślenia swojego stanowiska i retoryki, aby umożliwić rzeczywiste i trwałe pojednanie; ponownie podkreśla, że nie należy negocjować żadnych zbrodni wojennych ani przypadków łamania praw człowieka podczas konfliktów w latach 90. ubiegłego stulecia w byłej Jugosławii, co dotyczy również ludobójstwa w Srebrenicy uznanego za takowe w ustaleniach i orzeczeniach Międzynarodowego Trybunału Karnego ds. zbrodni wojennych w byłej Jugosławii oraz Międzynarodowego Trybunału Sprawiedliwości;

50. potwierdza zdecydowane poparcie liberalizacji reżimu wizowego dla krajów Bałkanów Zachodnich; wzywa Serbię i państwa członkowskie UE, których problem ten dotyczy w największym stopniu, by wspólnie rozwiązały problem fikcyjnych podań o azyl; przypominając, że liberalizacja stanowi najbardziej widoczne i konkretne osiągnięcie europejskich procesów integracyjnych w regionie wzywa on, by uczyniono wszystko, by wdrożyć wszelkie niezbędne środki oraz spełnić kryteria umożliwiające ruch bezwizowy z krajami strefy Schengen; podkreśla, że ewentualne zawieszenie systemu bezwizowego odbyłoby się ze szkodą dla procesu akcesji krajów Bałkanów Zachodnich, które odnoszą zeń korzyści; zwraca uwagę, że Serbia musi zacieśnić współpracę z władzami państw członkowskich UE w celu rozwiązania problemu fikcyjnych podań o azyl oraz przyjąć i wdrożyć reformy z myślą o poprawie sytuacji mniejszości, które w największym stopniu nadużywają systemu bezwizowego i polityki azylowej niektórych państw członkowskich; wzywa państwa członkowskie najbardziej dotknięte problemem napływu osób fikcyjnie ubiegających się o azyl do przyjęcia odpowiednich mechanizmów rozpatrywania takich spraw oraz przede wszystkim o uznanie Bałkanów Zachodnich za „kraj bezpiecznego pochodzenia”; ponadto wzywa państwa członkowskie do pomocy Serbii w walce z przestępczością zorganizowaną powiązaną z przemytem osób fikcyjnie ubiegających się o azyl; odnotowuje ponadto, że Serbia w coraz większym stopniu staje się krajem przyjmującym osoby ubiegające się o azyl, a tym samym potrzebuje skuteczniejszego systemu zarządzania wnioskami o azyl; podkreśla, że niezbędne jest należyte informowanie obywateli o ograniczeniach systemu bezwizowego, aby zapobiec wszelkim formom nadużywania swobody przemieszczania się i polityki liberalizacji wizowej; zwraca uwagę, że liberalizacja jest jednym z największych osiągnięć w ramach ostatnich postępów kraju na drodze do integracji z UE, a zawieszenie systemu z całą pewnością miałoby negatywne skutki społeczne, gospodarcze i polityczne;

51. podkreśla centralną rolę aktywnych i niezależnych organizacji społeczeństwa obywatelskiego i parlamentu Serbii we wzmacnianiu i konsolidacji demokratycznych procesów politycznych w kraju; podkreśla znaczenie prowadzenia dialogu z organizacjami społeczeństwa obywatelskiego oraz podstawową rolę podmiotów społeczeństwa obywatelskiego w przyczynianiu się do pogłębiania dialogu i zacieśniania współpracy regionalnej;

Czwartek, 18 kwietnia 2013 r.

52. z zadowoleniem przyjmuje ściślejszą współpracę rządu z organizacjami pozarządowymi, ale wzywa do szerszego konsultowania się z nimi w ramach politycznego procesu decyzyjnego, w tym również w ramach kształtowania strategii politycznych i przepisów prawnych, a także monitorowania poczynań władz; wzywa rząd Serbii do wspólnego zaangażowania z organizacjami społeczeństwa obywatelskiego, podmiotami niepaństwowymi i partnerami społecznymi na wszystkich etapach procesu akcesji oraz do udostępniania niezbędnych informacji w kraju jako dowodu na zaangażowanie w zasadę włączania społeczeństwa obywatelskiego do kształtowania polityki, jako że zapewnienie odpowiedzialności i otwartości procesu ma podstawowe znaczenie;
53. składa gratulacje na ręce rządu Serbii w związku z kontynuowaniem programu niszczenia broni; zwraca uwagę, że powodzenie tego programu stanowi ważny czynnik w przezwyciężaniu tradycji przemocy w społeczeństwie serbskim, która wynika ze stanu wojny lat 90. ubiegłego stulecia;
54. z zadowoleniem przyjmuje oficjalną wizytę prezydenta Ivice Dačića w Bośni i Hercegowinie oraz oficjalne poparcie dla integralności terytorialnej i suwerenności tego kraju; uważa, że bezpośrednie stosunki Serbii z władzami Republiki Serbskiej muszą być zgodne z zadeklarowanym poparciem i nie powinny uderzać w integralność, suwerenność, kompetencje i sprawne funkcjonowanie instytucji państwa Bośni i Hercegowiny; ponadto wzywa władze Serbii, żeby aktywnie wspierały wszelkie niezbędne zmiany w konstytucji, dzięki którym instytucje państwowe Bośni i Hercegowiny będą mogły przeprowadzić ambitne reformy w ramach procesu integracji europejskiej;
55. z zadowoleniem wyraża się o idei rozpoczęcia negocjacji w sprawie podpisania traktatu o stosunkach dobrosąsiedzkich z Bułgarią i ma nadzieję, że będzie to korzystne dla rozwoju w całym regionie;
56. zachęca chorwackich i serbskich przywódców politycznych do poprawy wzajemnych stosunków; w związku z tym popiera wszelkie inicjatywy służące zacieśnianiu współpracy i pojednaniu między tymi krajami; podkreśla znaczenie stosunków dobrosąsiedzkich w procesie integracji europejskiej i nalega, by władze obu krajów podjęły dalsze wysiłki w celu rozwiązania problemu osób zaginionych; wzywa obydwa rządy do rozwiązania nierozstrzygniętych kwestii granicznych i do aktywnego wspierania powrotu uchodźców;
57. z zadowoleniem przyjmuje poprawę stosunków między Czarnogórą a Serbią; domaga się ściślejszej koordynacji prac pomiędzy rządami tych krajów w zakresie reform związanych z UE, w szczególności stawienia czoła wspólnym wyzwaniom w dziedzinie praworządności; zachęca rządy obu krajów do wzmożenia wysiłków na rzecz znalezienia rozwiązania wciąż nieuregulowanych kwestii granic;
58. z zadowoleniem przyjmuje osiągnięte przez Serbię i byłą Jugosłowiańską Republikę Macedonii porozumienie w sprawie swobodnego przepływu obywateli poza porozumieniami podpisanymi już przez Serbię; zauważa i z zadowoleniem przyjmuje ofertę prezydenta Nikolića dotyczącą mediacji na rzecz rozwiązania długotrwałego sporu między kościołami prawosławnymi w obydwu krajach przy pełnym poszanowaniu zasady rozdziału kościoła od państwa; zwraca się do obydwu rządów o otwarcie większej liczby punktów kontrolnych, aby przyspieszyć ruch graniczny w przypadku ludności lokalnej zamieszkującej regiony przygraniczne;
59. z zadowoleniem przyjmuje postępy w procesie z Sarajewa, a także zaangażowanie Serbii w ten proces; z zadowoleniem przyjmuje wyniki międzynarodowej konferencji zorganizowanej w Sarajewie w kwietniu 2012 r., na której Bośnia i Hercegowina, Chorwacja, Czarnogóra i Serbia uzgodniły wspólny regionalny program mieszkalnictwa; zdecydowanie popiera ten program i zachęca do współpracy między tymi krajami mającej na celu wypracowanie rozwiązań dla kwestii uchodźców i osób przesiedlonych w regionie; wzywa wszystkie strony do realizacji programu bez zbędnej zwłoki;
60. wzywa Serbię do poszanowania integralności terytorialnej Kosowa oraz do rozstrzygnięcia wszystkich kwestii dwustronnych w ramach dialogu z Prisztiną oraz w europejskim duchu dobrosąsiedztwa i wzajemnego zrozumienia;
61. zwraca uwagę na trudne wyzwania w dziedzinie polityki gospodarczej, którym należy stawić czoła; podkreśla potrzebę poprawy warunków prowadzenia działalności gospodarczej w odpowiedzi na wysokie bezrobocie i ponowny wzrost inflacji; zauważa, że nowe środki oszczędnościowe same w sobie nie mogą być skuteczne, jeżeli nie połączy się ich z polityką na rzecz wzrostu;
62. zachęca Serbię do zwrócenia szczególnej uwagi na kwestię dalszej poprawy warunków prowadzenia działalności gospodarczej, zwłaszcza jeżeli chodzi o procedury prywatyzacyjne i zamówienia publiczne;
63. z zadowoleniem przyjmuje prezentację planu działania w zakresie energii ze źródeł odnawialnych, którego celem jest opracowanie konkretnych środków, dzięki którym Serbia ma nadzieję wywiązać się ze swojego zobowiązania, powziętego w ramach Traktatu o wspólnocie energetycznej, do tego, aby w roku 2020 27 % ogólnego zużycia energii pokrywała energia ze źródeł odnawialnych;
64. ponownie podkreśla znaczenie historycznego pojednania w kontekście rzezi z lat 1941-1948 oraz zobowiązania prezydentów Węgry i Serbii do złożenia hołdu ofiarom tych zbrodni;

Czwartek, 18 kwietnia 2013 r.

65. uważa, że dwuletnia działalność wspólnej serbsko-węgierskiej komisji historyków to pozytywny krok w procesie wzajemnego zrozumienia i pojednania w kontekście historycznej traumy oraz wzywa władze do rozważenia zastosowania tego modelu w stosunku do wszystkich sąsiadów Serbii;

66. z zadowoleniem przyjmuje porozumienie osiągnięte między ministrami spraw zagranicznych Serbii i Chorwacji dotyczące utworzenia wspólnej komisji mieszanej, która zajmie się nierozstrzygniętymi kwestiami między tymi państwami, w tym oskarżeniami o ludobójstwo, o które kraje te wzajemnie się oskarżają; uważa, że stanowi to istotny postęp dla całego regionu w drodze do integracji z UE; w tym kontekście wzywa Radę do zintensyfikowania i wzmocnienia finansowanych przez UE wspólnych projektów transgranicznych w celu dalszego rozwijania dobrych stosunków sąsiedzkich i zacieśnienia współpracy regionalnej;

67. wzywa rząd Serbii, który w styczniu 2013 r. przejmie przewodnictwo we wspólnocie energetycznej, do podjęcia wszelkich niezbędnych kroków w celu dostosowania strategii w dziedzinie energii, przyjętej przez radę ministerialną wspólnoty energetycznej w Budwie w dniu 18 października 2012 r., do standardów UE w dziedzinie ochrony środowiska i celów klimatycznych przy jednoczesnym zagwarantowaniu uczestnictwa wszystkich zainteresowanych stron, w tym również organizacji społeczeństwa obywatelskiego, w procesie konsultacji;

68. zwraca się do Komisji o rozszerzenie planu działania w zakresie energii do roku 2050, aby uwzględnić w nim kraje wspólnoty energetycznej, ponieważ kraje te i UE dążą do w pełni zintegrowanego wewnętrznego rynku energii elektrycznej i gazu oraz stosują dorobek prawny UE w dziedzinie energii;

69. wzywa do propagowania polityki gospodarczej gwarantującej trwały wzrost gospodarczy, ochronę środowiska i tworzenie miejsc pracy; wzywa do podejmowania dalszych wysiłków na rzecz ułatwiania działalności MŚP, co jest sposobem podwyższania dochodów oraz redukcji wysokiego poziomu bezrobocia, zwłaszcza wśród ludzi młodych, a także dostępu finansowania; przypomina, że istnienie monopolii państwowych i prywatnych w poważnym stopniu utrudnia przejście na otwartą gospodarkę rynkową i wzywa rząd do podjęcia działań w kierunku rozbitcia tych monopolii;

70. zwraca uwagę na znaczny wzrost długu publicznego, a także na wysoką stopę bezrobocia; zachęca rząd do podjęcia środków mających na celu redukcję deficytu budżetowego oraz opracowanie strategii zatrudnienia skupiającej się na grupach społecznych, których zjawisko to dotyczy w największym stopniu i na młodzieży;

71. podkreśla, że skutki światowego kryzysu finansowego są negatywne dla społeczeństwa, zwłaszcza dla grup znajdujących się w najtrudniejszej sytuacji; wzywa zatem władze do podejmowania wszelkich starań w celu zminimalizowania niekorzystnych skutków w postaci ubóstwa, bezrobocia czy wykluczenia społecznego, a także do rozpoznania i zwalczania ich podstawowych przyczyn;

72. podkreśla, że Serbia ratyfikowała główne konwencje Międzynarodowej Organizacji Pracy (MOP) w sprawie praw pracowniczych oraz zmienioną Europejską kartę społeczną; zwraca uwagę, że prawa pracownicze i prawa związków zawodowych są nadal ograniczone pomimo gwarancji konstytucyjnych, i wzywa Serbię do dalszego rozszerzania tych praw; wyraża zaniepokojenie tym, że dialog społeczny jest wciąż niewystarczający oraz że konsultacje z partnerami społecznymi prowadzi się nieregularnie; wzywa do podejmowania dodatkowych kroków na rzecz wzmocnienia Rady Społeczno-Gospodarczej w celu dopilnowania, aby mogła ona odgrywać czynną rolę we wzmacnianiu dialogu społecznego i bardziej aktywną rolę konsultacyjną w procesie stanowienia prawa;

73. z ubolewaniem zauważa, że brak jest postępów w zakresie praw pracowniczych i związkowych; wzywa władze do szybkiego stworzenia warunków dla rzeczywistego dialogu socjalnego, który jeszcze się nie rozpoczął, do uproszczenia procedur rejestracji związku zawodowego oraz do działań na rzecz uznania już zarejestrowanych związków; zwraca uwagę na niedociągnięcia prawa pracy, które nie zostało dostosowane do prawodawstwa unijnego, a także na ustawę o strajkach, która nie odpowiada standardom UE ani MOP; zauważa ponadto, że faworyzowanie i nepotyzm to wciąż poważne problemy w Serbii; podkreśla znaczenie rekrutacji i awansu w oparciu o zasługi, zwłaszcza w sektorze publicznym, oraz zwraca uwagę, że zwalnianie pracowników z powodu ich orientacji lub przynależności politycznej jest niedopuszczalne;

74. wyraża zadowolenie z powodu pracy wykonanej dotychczas przez agencję ds. restytucji; wzywa władze do zadbania o to, aby agencja dysponowała wszelkimi niezbędnymi zasobami administracyjnymi i finansowymi umożliwiającymi jej niezależne wykonywanie powierzonych jej zadań; zachęca do restytucji w naturze, jeżeli jest to tylko możliwe; podkreśla potrzebę rozwiązania kwestii systemowego nabywania własności publicznej przez podmioty reprezentujące interes prywatny, a to poprzez sporządzenie pełnego wykazu własności publicznej i państwowej oraz dostosowanie ustawy o ziemi i budownictwie do standardów europejskich; zwraca uwagę na fakt, że nabywane są zwłaszcza grunty miejskie w wyniku nieodpowiednich procedur prawnych oraz że służą one praniu pieniędzy przez zorganizowane grupy przestępcze i podmioty interesu prywatnego;

75. wyraża zadowolenie z powodu przyjęcia nowych regulacji dotyczących projektu „Europejska stolica kultury”, które w latach 2020–2030 umożliwią uczestnictwo w nim krajom kandydującym do UE; popiera inicjatywę władz miejskich Belgradu polegającą na uruchomieniu kampanii promującej kandydaturę Belgradu do tytułu Europejskiej Stolicy Kultury 2020 i zachęca do realizowania podobnych projektów zbliżających Belgrad i Serbię do UE w wymiarze kulturowym, zwłaszcza w odniesieniu do koegzystencji różnych grup etnicznych, zrozumienia wielokulturowości i dialogu międzyreligijnego;

Czwartek, 18 kwietnia 2013 r.

76. podkreśla znaczenie rozwoju transportu publicznego, szczególnie z myślą o unowocześnieniu transportu kolejowego lub utworzeniu nowych połączeń kolejowych w ramach zrównoważonego systemu transportu; ubolewa z powodu niewielkich postępów w tej dziedzinie, jak i w dziedzinie transportu kombinowanego;
77. wzywa szczególnie władze Serbii do uproszczenia i przyspieszenia procedur administracyjnych dotyczących wydawania pozwoleń na budowę oraz licencji na połączenia sieciowe w ramach projektów w zakresie energii ze źródeł odnawialnych;
78. zwraca uwagę, że potrzebne są znaczne wysiłki w dziedzinie środowiska, a w szczególności w dziedzinie gospodarowania zasobami wodnymi, ochrony środowiska naturalnego i zanieczyszczenia powietrza; podkreśla, że niemożliwe są prawdziwe postępy bez odpowiedniej poprawy zdolności administracyjnych oraz wzywa rząd Serbii do podjęcia w związku z tym niezbędnych działań;
79. wyraża ubolewanie z powodu decyzji serbskiego rządu podniesienia maksymalnego dopuszczalnego poziomu aflatoksyny w mleku z 0,05 do 0,5 mikrogramów na kilogram w celu zwalczania trwającego kryzysu mleczarskiego; wzywa serbskie władze do zajęcia się w stosownym czasie podstawowymi przyczynami podniesienia dopuszczalnego poziomu aflatoksyny w mleku, a następnie do obniżenia maksymalnego dopuszczalnego poziomu tej toksyny zgodnie z normami UE;
80. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji oraz rządowi i parlamentowi Serbii.

P7_TA(2013)0187

Proces integracji Kosowa z Unią Europejską

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 18 kwietnia 2013 r. w sprawie procesu integracji Kosowa z Unią Europejską (2012/2867(RSP))

(2016/C 045/11)

Parlament Europejski,

- uwzględniając sprawozdanie specjalne Trybunału Obrachunkowego nr 18/2012 w sprawie pomocy Unii Europejskiej dla Kosowa związanej z przestrzeganiem zasady państwa prawa opublikowane dnia 30 października 2012 r.,
- uwzględniając decyzję Rady z dnia 22 października 2012 r. w sprawie upoważnienia Komisji do rozpoczęcia negocjacji umowy ramowej z Kosowem w sprawie uczestnictwa tego państwa w programach unijnych,
- uwzględniając komunikat Komisji w sprawie badania wykonalności podpisania układu o stabilizacji i stowarzyszeniu pomiędzy Unią Europejską a Kosowem (COM(2012)0602 final) z dnia 10 października 2012 r.,
- uwzględniając komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego i Rady pt. „Strategia rozszerzenia i najważniejsze wyzwania na lata 2012–2013” (COM(2012)0600) z 10 października 2012 r.,
- uwzględniając wygaśnięcie mandatu międzynarodowego przedstawiciela ds. cywilnych we wrześniu 2012 r. oraz stopniową likwidację międzynarodowego biura ds. cywilnych do końca 2012 r.,
- uwzględniając sprawozdania Sekretarza Generalnego ONZ dotyczące bieżącej działalności Misji Tymczasowej Administracji Organizacji Narodów Zjednoczonych w Kosowie i odnośnych wydarzeń, z których ostatnie – z dnia 8 listopada 2012 r. – obejmuje okres od 16 lipca do 15 października 2012 r.,
- uwzględniając ratyfikację przez zgromadzenie Kosowa w dniu 7 września 2012 r. umowy z UE w sprawie rozszerzenia mandatu EULEX do czerwca 2014 r.,
- uwzględniając wspólne działanie Rady 2008/124/WPZiB z dnia 4 lutego 2008 r. w sprawie misji Unii Europejskiej w zakresie praworządności w Kosowie EULEX KOSOWO, zmienione wspólnym działaniem Rady 2009/445/WPZiB z dnia 9 czerwca 2009 r., decyzją Rady 2010/322/WPZiB z dnia 8 czerwca 2010 r. oraz decyzją Rady 2012/291/WPZiB z dnia 5 czerwca 2012 r.,
- uwzględniając wnioski z posiedzenia Rady ds. Ogólnych z 7 grudnia 2009 r., 14 grudnia 2010 r. i 5 grudnia 2011 r., w których podkreślono i potwierdzono, że bez względu na stanowisko państw członkowskich dotyczące statusu Kosowa, państwo to powinno również odnieść korzyści z ewentualnego złagodzenia wymogów wizowych w przyszłości po spełnieniu przez ten kraj wszystkich warunków; z zadowoleniem przyjmuje nawiązanie dialogu dotyczącego kwestii wizowych w styczniu 2012 r. oraz przedstawienie planu działania w sprawie złagodzenia wymogów wizowych w czerwcu 2012 r.,

Czwartek, 18 kwietnia 2013 r.

- uwzględniając zorganizowany dialog w sprawie praworządności, który nawiązano w dniu 30 maja 2012 r.,
 - uwzględniając Krajową Radę ds. Integracji Europejskiej podlegającą urzędowi prezydenta, która jest organem koordynującym wysokiego szczebla mającym za zadanie osiągnięcie porozumienia w sprawie programu integracji europejskiej w oparciu o integracyjne i ponadpartyjne podejście przyjęte w maju 2012 r.,
 - uwzględniając konkluzje Rady z dnia 28 lutego 2012 r. w sprawie rozszerzenia oraz procesu stabilizacji i stowarzyszenia,
 - uwzględniając rezolucję Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1244 (1999), opinię doradcą MTS z dnia 22 lipca 2010 r. w sprawie kwestii zgodności jednostronnej deklaracji niepodległości Kosowa z prawem międzynarodowym oraz rezolucję Zgromadzenia Ogólnego ONZ z dnia 9 września 2010 r.⁽¹⁾, w której uznano treść opinii i z zadowoleniem przyjęto gotowość UE do ułatwienia dialogu między Belgradem a Prisztiną,
 - uwzględniając sprawozdanie misji Organizacji Bezpieczeństwa i Współpracy w Europie (OBWE) zatytułowane „Fair Trial Rights in Election Related Cases” (Prawo do sprawiedliwego procesu w dochodzeniach związanych z wyborami) sporządzone w październiku 2012 r.,
 - uwzględniając wspólne oświadczenia wydane na posiedzeniach międzyparlamentarnych PE-Kosowo w dniach 28–29 maja 2008 r., 6–7 kwietnia 2009 r., 22–23 czerwca 2010 r. oraz 20 maja 2011 r.,
 - uwzględniając swe poprzednie rezolucje,
 - uwzględniając art. 110 ust. 2 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że zakończenie się okresu nadzorowanej niepodległości jest ważnym krokiem dla Kosowa oraz wzmacnia odpowiedzialność władz Kosowa za zaproponowanie i przeprowadzenie reform na rzecz integracji z Unią Europejską;
- B. mając na uwadze, że 98 spośród 193 członków Organizacji Narodów Zjednoczonych, w tym 22 z 27 państw członkowskich UE, uznaje niepodległość Kosowa;
- C. mając na uwadze, że wszystkie państwa członkowskie UE popierają europejską perspektywę Kosowa, zgodnie z zobowiązaniami UE względem całego regionu Bałkanów Zachodnich i bez uszczerbku dla stanowiska państw członkowskich w sprawie statusu Kosowa;
- D. mając na uwadze, że wznowienie dialogu Belgrad-Prisztina na wysokim szczeblu to ważny krok w kierunku normalizacji stosunków pomiędzy obiema stronami pod warunkiem, że skutecznie i konstruktywnie zaangażują się one w negocjacje mające zaowocować konkretnymi rezultatami;
- E. mając na uwadze, że stosunki dobrosąsiedzkie mają podstawowe znaczenie dla bezpieczeństwa i stabilności w regionie;
- F. mając na uwadze, że stosunki UE-Kosowo znacznie rozwinęły się między innymi po opublikowaniu przez Komisję badania wykonalności, nawiązaniu dialogu w sprawie wiz oraz usystematyzowanego dialogu w sprawie praworządności;
- G. mając na uwadze, że perspektywa członkostwa Kosowa w UE jest silnym bodźcem do prowadzenia niezbędnych reform;
- H. mając na uwadze, że stale niezadowolająca sytuacja w zakresie praworządności opóźnia budowanie demokracji i szkodzi gospodarce, co osłabia długoterminowy rozwój;
- I. mając na uwadze, że do priorytetowych zadań misji EULEX należą: walka z korupcją i przestępczością zorganizowaną oraz prowadzenie dochodzeń w sprawie zbrodni wojennych i ściganie sprawców;
1. z zadowoleniem odnotowuje wyniki przeprowadzonego przez Komisję Europejską badania wykonalności, z którego wynika, że UE i Kosowo mogą podpisać układ o stabilizacji i stowarzyszeniu w sytuacji, gdy państwa członkowskie UE utrzymają odmienne poglądy na temat statusu Kosowa, pod warunkiem że Kosowo spełni pewne podstawowe warunki; zachęca Kosowo do dołożenia większych starań, jeżeli chodzi o realizowanie krótkoterminowych priorytetów wyznaczonych w badaniu wykonalności,

⁽¹⁾ A/RES/64/298.

Czwartek, 18 kwietnia 2013 r.

2. podkreśla, że podpisanie układu o stabilizacji i stowarzyszeniu jest ważnym krokiem na drodze do przyszłej integracji Kosowa ze strukturami europejskimi oraz ostatecznie do członkostwa w Unii; wyraża przekonanie, że układ taki stworzy nowe możliwości w odniesieniu do wzmocnienia współpracy sąsiedzkiej, a tym samym regionalnej integracji Kosowa;
3. niemniej jednak zachęca pozostałych pięć państw członkowskich do podjęcia kroków w kierunku uznania Kosowa i zachęca je, by dołożyły wszelkich starań, by ułatwić stosunki gospodarcze, społeczne, polityczne i dyplomatyczne między swoimi obywatelami a obywatelami Kosowa;
4. odnotowuje zakończenie się w dniu 10 września 2012 r. okresu nadzorowanej niepodległości po ogłoszeniu przez międzynarodową grupę kierowniczą w dniu 2 lipca 2012 r. orzeczenia, że w dużej mierze wdrożono kompleksową propozycję dotyczącą ustalenia statusu Kosowa; pozytywnie odnosi się do wygaśnięcia mandatu międzynarodowego przedstawiciela ds. cywilnych oraz dotychczasowych działań specjalnego przedstawiciela UE/szefa biura UE;
5. z zadowoleniem przyjmuje wznowiony dialog Belgrad-Prisztina na wysokim szczeblu zainicjowany przez wiceprzewodniczącą Komisji/wysoką przedstawiciel Unii Europejskiej ds. zagranicznych i polityki bezpieczeństwa Catherine Ashton i przez nią ułatwiany, jako że stał się on nowym bodźcem do prowadzenia rozmów pomiędzy stronami; domaga się pełnej realizacji wszystkich osiągniętych dotąd porozumień, szczególnie umów w sprawie zintegrowanego zarządzania granicami, a także wprowadzenia przewidzianych w porozumieniu punktów kontrolnych na wspólnych granicach; z zadowoleniem przyjmuje powołanie w Belgradzie urzędnika łącznikowego z Kosowa, co jest ważnym krokiem w tym kierunku;
6. z ubolewaniem odnotowuje, że 9. runda rozmów na wysokim szczeblu między Belgradem a Prisztiną zakończyła się brakiem kompleksowego porozumienia w sprawie zakresu uprawnień wspólnoty gmin serbskich; wzywa obie strony do kontynuowania i nasilenia rozmów w celu jak najszybszego znalezienia obopólnie satysfakcjonującego i trwałego rozwiązania wszystkich nierozstrzygniętych kwestii; podkreśla, że normalizacja stosunków leży w najlepszym interesie Serbii i Kosowa oraz ma kluczowe znaczenie dla odblokowania procesu integracji europejskiej;
7. podkreśla potrzebę dużej przejrzystości w przekazywaniu wyników dialogu Belgrad-Prisztina oraz zapewnienia zaangażowania zainteresowanych parlamentów i społeczeństwa obywatelskiego; w tym względzie zwraca uwagę na konieczność budowania zaufania społeczeństwa i konsultowania się z obywatelami przez negocjatorów Kosowa i Serbii;
8. ponownie podkreśla, że idea podziału Kosowa lub jakiegokolwiek innego kraju Bałkanów Zachodnich jest sprzeczna z duchem integracji europejskiej; ponownie wyraża wsparcie dla integralności terytorialnej Kosowa i dla wspólnie uzgodnionych rozwiązań nierozstrzygniętych sporów; wzywa wszystkie zainteresowane strony do konstruktywnego zaangażowania się w ułatwiony za sprawą UE dialog oraz do powstrzymania się od wszelkich działań mogących wywołać napięcie w regionie;
9. podkreśla konieczność lokalnej odpowiedzialności za proces pojednawczy; jest zdania, że władze Kosowa powinny podjąć dalsze kroki w celu dotarcia do mniejszości serbskiej, szczególnie na północy, w celu zapewnienia szerszej integracji społecznej tej mniejszości oraz dołożyć starań, by w pełni wdrożono zasadę konstytucyjną gwarantującą kosowskim Serbom dostęp do wszystkich usług urzędowych w ich języku; jednocześnie jest zdania, że należy zacieśniać współpracę między wszystkimi Serbami kosowskimi oraz że Komisja powinna wspierać odnośne projekty i propagować kontakty międzyludzkie; zachęca wszystkich Serbów kosowskich i ich przedstawicieli politycznych do wykorzystania wszelkich możliwości, jakie stwarza im konstytucja kosowska, i odgrywania konstruktywnej roli w polityce i społeczeństwie; uważa otwarcie biura administracyjnego w Kosowskiej Mitrowicy za pozytywny krok; odnotowuje jednak, że wielu działaczy społeczeństwa obywatelskiego w Kosowskiej Mitrowicy mają mniejszą swobodę wykonywania swej pracy w związku z silniejszymi nastrojami nacjonalistycznymi odczuwalnymi w zeszłym roku;
10. domaga się pełnej przejrzystości finansowania szkół i szpitali w północnym Kosowie zgodnie z założeniami planu Ahtisaariego;
11. ubolewa nad zniszczeniem dwóch cmentarzy serbskich i nalega, by władze Kosowa postawiły przed sądem osoby odpowiedzialne za tak haniebne czyny;
12. wzywa władze Kosowa i EULEX do podjęcia kroków w kierunku przygotowania planu działania oraz pełnego wdrożenia procesu decentralizacji, aby poprawić funkcjonowanie organów lokalnych, zgodnie z konstytucją Kosowa, również na północy;
13. z zadowoleniem przyjmuje decyzję zarządu Rady Współpracy Regionalnej o przyjęciu Kosowa w poczet członków tej organizacji; uważa, że jest to dla tego państwa ważny krok naprzód na drodze do integracji regionalnej i europejskiej;

Czwartek, 18 kwietnia 2013 r.

14. z zadowoleniem przyjmuje przegląd i rozszerzenie mandatu EULEX-u oraz mianowanie Bernda Borchardta na szefa misji; uważa, że w sprawozdaniu Trybunału Obrachunkowego w sprawie pomocy UE dla praworządności w Kosowie zwrócono uwagę na bardzo ważne problemy, jak skuteczność takiej pomocy, korupcja na wysokim szczeblu, przestępczość zorganizowana oraz brak jasno określonych celów; popiera analizę i zalecenia wysunięte w sprawozdaniu oraz wzywa wszystkie zainteresowane strony do zastosowania się do nich, a tym samym do poprawy skuteczności pomocy UE;
15. podkreśla znaczenie powodzenia misji EULEX dla trwałego rozwoju, konsolidacji instytucji i stabilności Kosowa; podkreśla ponadto, jak ważne dla Kosowa jest zacieśnienie współpracy z EULEX-em oraz zapewnienie wsparcia pracom EULEX-u we wszystkich obszarach objętych mandatem misji; jest zdania, że EULEX powinien pilnie zająć się kwestią konieczności zagwarantowania przejrzystości i odpowiedzialności swej pracy oraz apeluje o skuteczny i przejrzysty system w strukturach EULEX-u zapewniający uwzględnianie skarg obywateli i przedstawicieli społeczeństwa obywatelskiego; zachęca misję EULEX do szerszego informowania obywateli Kosowa o swych osiągnięciach, do pracy na rzecz podnoszenia zaufania do misji, a także do uwzględniania oczekiwań obywateli;
16. podkreśla potrzebę skutecznego zarządzania wewnętrznego, koordynacji i współpracy w ramach EULEX; apeluje do EULEX-u o wznowienie i zintensyfikowanie wysiłków na rzecz umacniania praworządności w Kosowie, a także o skoncentrowanie swoich uprawnień wykonawczych na zwalczaniu korupcji na wysokim szczeblu i przestępczości zorganizowanej; podkreśla odpowiedzialność misji EULEX w odniesieniu do jej uprawnień wykonawczych oraz mandatu dotyczącego monitorowania, wspierania i doradztwa; wzywa państwa członkowskie UE zwłaszcza do zagwarantowania właściwej obsady personalnej EULEX-u, zarówno pod względem kwalifikacji, długości umów o zatrudnienie, jak i repartycji płci, a także do odzwierciedlenia potrzeb lokalnych w składzie personalnym;
17. wspiera specjalny zespół dochodzeniowy utworzony w odpowiedzi na sprawozdanie Zgromadzenia Parlamentarnego Rady Europy w grudniu 2010 r.; jest zdania, że szczegółowe zbadanie wszystkich zarzutów postawionych w tym sprawozdaniu leży w interesie Kosowa; wzywa władze tego kraju i krajów ościennych do pełnej współpracy i do wspierania specjalnego zespołu dochodzeniowego;
18. podkreśla potrzebę skuteczniejszej współpracy i lepszej koordynacji pomocy pomiędzy państwami członkowskimi, instytucjami UE oraz innymi darczyńcami międzynarodowymi, aby unikać powielania działań i zapewnić skuteczne gospodarowanie zasobami; z zadowoleniem przyjmuje członkostwo Kosowa w Europejskim Banku Odbudowy i Rozwoju (EBOR) począwszy od grudnia 2012 r.;
19. zachęca władze Kosowa do zintensyfikowania wysiłków na rzecz zwalczania wysokiego bezrobocia i ubóstwa w kraju w drodze dalszych reform gospodarczych i poprawy warunków inwestycyjnych;
20. z zadowoleniem przyjmuje nawiązanie dialogu w sprawie wiz i przedstawienie planu działania dotyczącego tej kwestii w czerwcu 2012 r., domaga się szybkiego i rygorystycznego wdrożenia tego planu; wzywa Radę i Komisję do regularnego informowania Parlamentu Europejskiego o osiągniętych w tym względzie postępach;
21. wzywa władze Kosowa do realizacji czterech priorytetów krótkoterminowych, które stanowią kryteria rozpoczęcia dialogu na temat układu o stabilizacji i stowarzyszeniu w dziedzinie praworządności, mniejszości, zdolności administracyjnych i handlu, a także do rozszerzenia zdolności administracyjnych do celów negocjacji, szczególnie poprzez dalszą restrukturyzację Ministerstwa Handlu;
22. nalega na władze Kosowa, by w większym stopniu zobowiązały się do wzmocnienia praworządności oraz wykazały większą wolę polityczną w tym względzie; zwłaszcza dostarczając dowodów na walkę z przestępczością zorganizowaną i korupcją; z zainteresowaniem odnotowuje nawiązanie zorganizowanego dialogu na temat praworządności, który stanowi forum wysokiego szczebla do celów nadzorowania postępów czynionych w tej dziedzinie; nalega, aby władze Kosowa zaprzestały praktyki ulaskawiania licznych skazanych przestępców z okazji obchodzenia rocznicy ogłoszenia niepodległości Kosowa oraz aby stosowały surowsze kryteria udzielania takiego ulaskawienia, pamiętając zawsze o podziale władz;
23. wzywa władze Kosowa do zwiększenia niezawisłości, skuteczności, odpowiedzialności i bezstronności wymiaru sprawiedliwości, a także do szanowania jego niezależności, zarówno w działaniach podejmowanych przez to państwo, jak i oświadczeniach publicznych, w tym w odniesieniu do dochodzeń w sprawie osobistości politycznych lub aresztowania ich, oraz do szanowania mandatu misji EULEX i wykonywanych przez nią uprawnień wykonawczych;
24. wyraża zaniepokojenie brakiem znaczących postępów w walce z korupcją i przestępczością zorganizowaną; wzywa władze Kosowa do wykazania większej woli politycznej oraz odwagi do walki z korupcją na wysokim szczeblu, a także do większej przejrzystości i lepszego sprawowania rządów w drodze koordynacji pracy sił policyjnych Kosowa z wymiarem sprawiedliwości; ponownie wyraża zaniepokojenie wysokim poziomem przestępczości zorganizowanej w północnym Kosowie, odnotowuje przyjęcie przez rząd strategii antykorupcyjnej, jest zdania, że Kosowo musi przyjąć i sumiennie wdrożyć tę strategię; jest zaniepokojony brakiem pełnego zaangażowania ze strony Europolu i Interpolu w związku z nieuznaniem państwowości Kosowa, zwraca się do państw członkowskich o ułatwienie współpracy między EULEX-em

Czwartek, 18 kwietnia 2013 r.

a Europelem i Interpolem oraz o poszukiwanie możliwości włączenia Kosowa do Europolu i Interpolu, przynajmniej w charakterze obserwatora;

25. odnotowuje w tym względzie, że w sprawozdaniu Trybunału Obrachunkowego wyliczono szereg przypadków, w których władze Kosowa nie zastosowały się do rad i zaleceń wydanych przez instytucje UE lub opłacanych przez nią ekspertów w tej dziedzinie, szczególnie jeżeli chodzi o walkę z korupcją; zwraca uwagę na fakt, że przestępczość zorganizowana w Kosowie stanowi poważne zagrożenie i że sprzyja jej szerząca się bezkarność, częste ingerencje polityczne w działania organów wymiaru sprawiedliwości i organów ścigania oraz korupcja na wysokim szczeblu;

26. zwraca uwagę na szerzącą się korupcję i przestępczość zorganizowaną w regionie, która stanowi przeszkodę dla demokratycznego, społecznego i gospodarczego rozwoju Kosowa; domaga się w związku z tym strategii regionalnej oraz wzmożonej współpracy pomiędzy wszystkimi krajami w celu skuteczniejszej walki z tymi problemami, w szczególności z handlem kobietami i osobami niepełnoletnimi i wykorzystywaniem ich do celów wykorzystywania seksualnego lub zmuszania do żebrania; z zadowoleniem przyjmuje pomyślane działania w tej dziedzinie podjęte w ramach współpracy ochrydzkiej rządów w Prisztinie, Skopje, Podgoricy i Tiranie;

27. wyraża zaniepokojenie ograniczonymi ramami prawnymi ochrony świadków w Kosowie, co ma szczególne znaczenie w przypadku poważnych procesów sądowych; podkreśla znaczenie w pełni funkcjonalnego programu ochrony świadków; wzywa władze Kosowa do poprawy skuteczności i wiarygodności systemu ochrony świadków oraz domaga się, by EULEX silniej wspierał wysiłki w tym kierunku; nalega na państwa członkowskie, aby zgadzały się na relokację świadków w większej liczbie przypadków, podkreśla również potrzebę dalszego poszukiwania sposobów uznania cierpienia i poszanowania prawa do prawdy i sprawiedliwości wszystkich ofiar zbrodni wojennych, w tym wsparcia utworzenia regionalnej komisji ds. poszukiwania prawdy RECOM;

28. ubolewa, że w wyniku wojny w Kosowie w 1999 r. nadal zaginionych jest 1 869 osób; zwraca uwagę, że kwestia ta wymaga natychmiastowej reakcji, jako że odkrycie prawdy i umożliwienie rodzinom ofiar żałoby po stracie bliskich są zasadniczymi warunkami pojednania społeczności oraz pokojowej przyszłości w regionie; podkreśla potrzebę sprawniejszej współpracy pomiędzy komisjami ds. osób zaginionych oraz nalega, by władze zainteresowanych krajów udostępniły archiwa tajnej policji i wojska;

29. jest nadal zaniepokojony odbywającym się nadal handlem ludźmi przebiegającym przez terytorium Kosowa lub inicjowanym w tym kraju, szczególnie handlem dziećmi do celów wykorzystywania seksualnego; wzywa Kosowo do nasilenia działań na rzecz walki z handlem ludźmi, między innymi poprzez rozszerzenie uprawnień organów ścigania oraz wymiaru sprawiedliwości tego kraju;

30. wzywa wszystkie strony do zakończenia reformy ordynacji wyborczej w celu zapewnienia prawidłowo funkcjonujących ram wyborczych zgodnie z międzynarodowymi normami, w szczególności z normami Rady Europy mając głównie na celu ograniczenie możliwości fałszowania wyników wyborów oraz wzmocnienie odpowiedzialności politycznej prawodawcy; jest zaniepokojony niedociągnięciami w dochodzeniach i procesach sądowych dotyczących oszustw wyborczych podczas wyborów parlamentarnych w grudniu 2010 r., co podkreślono w sprawozdaniu OBWE z tych wyborów; wzywa właściwe organy do wzięcia pod uwagę zaleceń zawartych w sprawozdaniu OBWE; wzywa EULEX, by rozważył skorzystanie ze swych uprawnień wykonawczych w tej dziedzinie, jeżeli oceni, że wymiar sprawiedliwości Kosowa nie jest w stanie poradzić sobie z takimi niedociągnięciami;

31. z zadowoleniem przyjmuje znaczne ulepszenie ram regulacyjnych Kosowa, w tym progresywne ustawodawstwo oraz politykę dotyczącą powrotów i repatriacji, praw wspólnot, stosowania języków, niedyskryminacji, równouprawnienia płci oraz ludzi młodych;

32. podkreśla, że pomimo wprowadzonych ulepszeń, takie dziedziny jak ochrona praw człowieka i praw wspólnotowych, niedopuszczanie się dyskryminacji ze względu na orientację seksualną, a także uczestnictwo kobiet i ludzi młodych w procesach decyzyjnych nadal pozostają wyzwaniem; podkreśla, że kobiety, młodzież i wspólnoty nadal są w zbyt niskim stopniu reprezentowane zarówno na szczeblu centralnym, jak i lokalnym;

33. zdecydowanie potępia niedawne groźby pod adresem Nazlie Balaj, działaczki na rzecz praw człowieka i członkini Sieci Kobiet Kosowa, w odpowiedzi na jej publiczne opowiadanie się za nowelizacją ustawy o statusie męczenników, inwalidów i weteranów, członków Armii Wyzwolenia Kosowa, ofiar cywilnych i ich rodzin, która umożliwiłaby ofiarom przemocy seksualnej w czasie wojny uzyskanie statusu równego statusowi weteranów; wzywa też władze Kosowa do przeprowadzenia śledztwa w sprawie tego incydentu i do zapewnienia ochrony wszystkim obrońcom praw człowieka;

34. wzywa instytucje zarówno szczebla centralnego jak i lokalnego, aby skutecznie wdrażały ustawodawstwo dotyczące praw człowieka, a także przyczyniały się do dalszego rozwoju społeczeństwa wieloetnicznego;

Czwartek, 18 kwietnia 2013 r.

35. z zadowoleniem przyjmuje prace rzecznika praw obywatelskich, uważa również za wysoce pilną niezależność budżetową jego urzędu;
36. podkreśla potrzebę wzmocnienia niezależności zgromadzenia Kosowa i jego zdolności do nadzorowania budżetu, sektora wykonawczego i sektora bezpieczeństwa poprzez poprawę kontroli ustawodawstwa oraz wdrażania, a także wpływu strategii politycznych i przepisów prawnych;
37. podkreśla znaczenie realizacji niezbędnych reform administracji publicznej oraz zatrudniania większej liczby kobiet i osób należących do grup mniejszościowych na wszystkich szczeblach administracji;
38. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że ramy prawne Kosowa gwarantują prawa kobiet, a także to, że równouprawnienie płci jest stałym elementem systemu prawnego, z zadowoleniem przyjmuje postępy w tej dziedzinie; jest jednak zaniepokojony wysokim odsetkiem dziewcząt, które przerywają naukę szkolną oraz niedostateczną obecnością kobiet na rynku pracy, w tym w kluczowych sektorach życia społecznego; nalega jednak, aby rząd i parlament przyjmowały bardziej aktywne i skuteczne podejście do wdrażania tych przepisów, w tym przepisów przeciwko przemocy domowej i handlu ludźmi, aby w widoczny sposób poprawić sytuację w zakresie praw kobiet i równouprawnienia w Kosowie; wzywa władze Kosowa do aktywniejszego zachęcania kobiet do udziału w życiu politycznym i społecznym, do wspierania ich uczestnictwa w rynku pracy i do wzmocniania ich pozycji na tym rynku, a także do uwzględniania kwestii równouprawnienia w przepisach;
39. podkreśla centralną rolę aktywnych i niezależnych organizacji społeczeństwa obywatelskiego w dziedzinie wzmocnienia i konsolidacji demokratycznych procesów politycznych w kraju; uznaje znaczenie pracy prowadzonej przez te organizacje, a także organizacje kobiece; podkreśla znaczenie prowadzenia dialogu z organizacjami społeczeństwa obywatelskiego;
40. podkreśla centralną rolę organizacji społeczeństwa obywatelskiego w budowaniu zintegrowanego społeczeństwa, wzmocnianiu i konsolidacji demokratycznych procesów politycznych w kraju, a także wspieraniu dialogu i stosunków dobrosąsiedzkich w regionie, przyczyniając się tym samym do pogłębiania współpracy regionalnej w zakresie spraw społecznych i politycznych; z zadowoleniem przyjmuje aktywniejszą współpracę rządu z organizacjami pozarządowymi, domaga się jednak szerszych konsultacji z nimi w zakresie kształtowania polityki, w tym w kontekście monitorowania działalności władz; wzywa ponadto do wzmocnienia ich roli w procesie stabilizacji i stowarzyszenia;
41. podkreśla potrzebę zachęcania do aktywnej postawy obywatelskiej między innymi poprzez wzmocnienie społeczeństwa obywatelskiego oraz zapewnienie rzeczywistej wolności słowa;
42. uznaje, że o ile swoboda przystępowania do związków zawodowych jest zagwarantowana prawnie, o tyle wciąż istnieje potrzeba ulepszenia podstawowych praw pracowniczych i praw związkowych; zachęca Kosowo do wspierania dialogu społecznego w ramach procesu podejmowania decyzji, kształtowania polityki i budowania potencjału partnerów społecznych;
43. podkreśla, że EULEX powinien poprawić wsparcie dla policji Kosowa w zakresie szkolenia na temat łagodzenia krytycznych i szczególnie trudnych sytuacji przed demonstracjami oraz w ich trakcie; podkreśla, że władze przy wsparciu ze strony EULEX-u powinny podejmować aktywniejsze wysiłki na rzecz uzyskania sprawiedliwości dla ofiar przemocy seksualnej będącej następstwem konfliktu w Kosowie oraz w innych rejonach Bałkanów Zachodnich;
44. jest zaniepokojony faktem, że dyskryminacja jest nadal poważnym problemem w tym kraju; podkreśla znaczenie zagwarantowania równości wszystkim ludziom, niezależnie od pochodzenia etnicznego, płci, wieku, religii, orientacji seksualnej lub niepełnosprawności; zwraca uwagę na potrzebę kompleksowej strategii antydyskryminacyjnej obejmującej wszelkie powody dyskryminacji, a także pełnego wdrożenia prawa antydyskryminacyjnego; podkreśla znaczenie podnoszenia poziomu wiedzy na temat tego, co jest przejawem dyskryminacji, oraz przysługujących środków prawnych;
45. wzywa władze, aby wprowadziły w życie konstytucyjną zasadę niedyskryminacji ze względu na orientację seksualną, przyczyniły się do poprawiania wiedzy urzędników organów ścigania na temat praw mniejszości seksualnych oraz do walki z homofobią i transfobią; ubolewa w związku z tym nad brutalnym atakiem, jaki miał miejsce w Prisztinie w dniu 14 grudnia 2012 r., którego dopuściła się grupa ludzi składająca się m. in. z radykalnych islamistów, na lokal wydawcy magazynu Kosovo 2.0, w którym miał zostać wylansowany najnowszy numer pt. „Seks” obejmujący kwestie związane z mniejszościami seksualnymi; wzywa policję Kosowa i ministerstwo spraw wewnętrznych do przeprowadzenia dochodzenia w sprawie brutalnych ataków i gróźb w stosunku do zainteresowanych osób, a także postawienia winnych przed sądem; domaga się, aby władze podjęły wszelkie wysiłki na rzecz zagwarantowania pełnego poszanowania praw człowieka, w tym prawa do wolności myśli, słowa i zgromadzeń;

Czwartek, 18 kwietnia 2013 r.

46. podkreśla znaczenie niezależnych i wolnych mediów; w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje poprawki do kodeksu karnego w zakresie odpowiedzialności karnej redaktorów naczelnych, wydawców, drukarzy lub producentów oraz ochrony źródeł dziennikarskich, które weszły w życie z dniem 1 stycznia 2013 r.;

47. przyjmuje do wiadomości 3. sprawozdanie OBWE z oceny praw wspólnot z lipca 2012 r., w którym zwraca się uwagę, że choć istnieją kompleksowe i zaawansowane ramy prawne, wiele jeszcze pozostaje do zrobienia, aby zapewnić rzeczywistość i istotną ochronę praw wspólnot w Kosowie;

48. z zadowoleniem odnosi się do przyjęcia ustawodawstwa dotyczącego ochrony i wspierania wspólnot oraz dziedzictwa religijnego i kulturowego, a także do pomyślnego przejęcia przez Kosowo odpowiedzialności za bezpieczeństwo większości obiektów kulturowych i religijnych serbskiego kościoła prawosławnego; w tym kontekście ze szczególnym zadowoleniem odnosi się do utworzenia w ramach kosowskiej policji jednostki specjalnej wyłącznie do celów realizacji tego zadania; domaga się dalszego wdrażania odnośnego ustawodawstwa, w szczególności prawa dotyczącego wspólnot; ubolewa nad odmową przez władze Kosowa zgody na wizytę prezydenta Serbii Tomislawa Nikolića w tym państwie i na jego udział w obchodach Bożego Narodzenia w kościele prawosławnym w Gracanicy; pod tym względem pozytywnie ocenia spotkanie prezydenta Serbii Tomislawa Nikolića i prezydenta Kosowa Atifete Jahjagi, które odbyło się w Brukseli w dniu 6 lutego 2013 r. i przebiegło w otwartej i konstruktywnej atmosferze pod auspicjami Catherine Ashton, wiceprzewodniczącej Komisji i wysokiej przedstawiciel, w kontekście działań na rzecz normalizacji obustronnych

49. wyraża ubolewanie, że władze Serbii odmówiły wicepremier Kosowa Mimosie Kusari-Lila pozwolenia na przekroczenie granicy i złożenie wizyty w dolinie Preševo; ubolewa również nad tym, że obywatele Kosowa zmuszeni są czekać wiele godzin na możliwość przekroczenia granicy z Serbią;

50. podkreśla znaczenie rozszerzenia reprezentacji Kosowa w międzynarodowych instytucjach ds. kultury i dziedzictwa oraz poprawy stosunków z tymi instytucjami w celu lepszego chronienia obiektów kultu religijnego i zabytków oraz pomników kultury, podkreśla również znaczenie rozszerzenia reprezentacji Kosowa w europejskich i międzynarodowych organizacjach sportowych z myślą o umożliwieniu sportowcom kosowskim uczestniczenia we wszystkich międzynarodowych wydarzeniach sportowych, w tym w europejskich i światowych rozgrywkach pucharowych i olimpiadach;

51. z zadowoleniem przyjmuje stworzenie w większości gmin urzędów ds. wspólnot i powrotów, ubolewa jednak, że pomimo poczynionych postępów, powrót uchodźców i osób wewnętrznie przesiedlonych nadal pozostaje wyzwaniem, zwłaszcza w związku z przypadkami powstawania zagrożenia dla bezpieczeństwa; zachęca władze Kosowa do podejmowania dalszych wysiłków w tej dziedzinie, zarówno na szczeblu centralnym, jak i lokalnym, przy zwróceniu szczególnej uwagi na powracających Serbów, Romów, Aszkali i Egipcjan;

52. z zadowoleniem przyjmuje ostateczne zamknięcie skażonego ołowiem obozu Osterode w Kosowskiej Mitrowicy oraz przesiedlenie pozostałych rodzin, w tym wielu rodzin romskich, aszkalskich i egipskich, do nowo zbudowanych domów oraz bloku mieszkalnego z lokalami socjalnymi, które stanowią część przedsięwzięcia finansowanego z funduszy unijnych; jest zdania, iż jest to ważny krok w kierunku pełnej integracji i włączenia uchodźców i mniejszości w Kosowie do nurtu społeczeństwa; nalega, by władze Kosowa natychmiast rozpoczęły oczyszczanie skażonych obszarów oraz zwraca się do Komisji o udzielenie im odpowiedniej pomocy technicznej i finansowej; zwraca się do Kosowa o przekazanie znaczniejszych zasobów na przyjęcie i wdrożenie unijnych norm środowiskowych;

53. z zadowoleniem przyjmuje zainicjowanie przeglądu śródkresowego strategii i planu działania dotyczących Romów, Aszkali i Egipcjan; domaga się skuteczniejszego wdrażania i monitoringu strategii integracji Romów, Aszkali i Egipcjan w drodze dalszego budowania potencjału oraz lepszej koordynacji międzyinstytucjonalnej; podkreśla potrzebę pełnego wdrożenia „Forty Actions” w celu wspierania integracji społecznej wspólnot romskich, aszkalskich i egipskich zarówno na szczeblu centralnym, jak i lokalnym, zgodnie z celami europejskich ram dla strategii krajowych dotyczących integracji Romów; wzywa władze Kosowa do włączenia perspektywy płci do strategii integracji i planu działania odnoszących się do wspólnot Romów, Aszkali i Egipcjan;

54. wyraża zaniepokojenie, że dzieci romskie, aszkalskie i egipskie nadal znajdują się w trudnej sytuacji i są spychane na margines, wzywa władze, aby poświęcały odpowiednią uwagę poprawie warunków życia tych wspólnot, a także ich dostępu do edukacji;

55. jest zaniepokojony wysokim poziomem ubóstwa i śmiertelności dzieci oraz niskim poziomem ochrony zapewnianym przez kosowski system opieki społecznej, a także wysokimi kosztami opieki zdrowotnej ponoszonymi przez obywateli, które narażają rodziny znajdujące się w trudnej sytuacji na chroniczne ubóstwo;

56. podkreśla, że dzieci niepełnosprawne są nadal pozbawiane kształcenia w stopniu podstawowym, biorąc pod uwagę, że tylko 10 procent tych dzieci uczęszcza do szkół podstawowych; wzywa rząd do zagwarantowania osobom niepełnosprawnym oraz innym grupom ludzi znajdujących się w trudnej sytuacji pozbawionego dyskryminacji dostępu do opieki zdrowotnej, edukacji oraz usług socjalnych; z zadowoleniem odnosi się do przyjęcia przez zgromadzenie narodowe Kosowa zaleceń dotyczących wczesnego rozwoju dziecka;

Czwartek, 18 kwietnia 2013 r.

57. z zadowoleniem przyjmuje wprowadzenie w życie kompleksowego planu działania w zakresie ochrony dzieci w Kosowie oraz postępy w dziedzinie przyjęcia solidnego kodeksu sprawiedliwości dla nieletnich zbliżającego przepisy Kosowa do norm międzynarodowych i europejskich; niemniej jednak jest nadal zaniepokojony brakiem wyspecjalizowanej infrastruktury instytucjonalnej dla dzieci pozostających w konflikcie z prawem (ofiary i świadkowie);

58. z zadowoleniem przyjmuje wyniki końcowe przeprowadzonego w Kosowie w 2011 r. powszechnego spisu ludności, który jest pierwszym krokiem ku oferowaniu decydującym politycznym aktualnych i dokładnych informacji do celów kształtowania polityki; dostrzega jednak pozostałe wyzwania, jeżeli chodzi o dostępność danych, które byłyby wiarygodne pod względem statystycznym i porównywalne na szczeblu międzynarodowym i które są niezbędne do opracowywania udokumentowanych strategii politycznych oraz do monitorowania postępów Kosowa;

59. wzywa Kosowo do poprawy otoczenia biznesowego dla małych i średnich przedsiębiorstw poprzez ograniczanie obciążeń administracyjnych i obniżanie powiązanych z nimi kosztów, ułatwianie dostępu do środków finansowych oraz udzielanie szczególnego wsparcia nowo powstającym przedsiębiorstwom;

60. podkreśla, jak ważne zarówno z przyczyn gospodarczych, jak i politycznych będzie przyznanie Kosowu międzynarodowego kierunkowego numeru telefonicznego; jest zdania, że aktualna sytuacja jest zmatowiona i nie może się dłużej utrzymywać, domaga się zatem od właściwych organizacji międzynarodowych rozwiązania tej kwestii w możliwie najkrótszym czasie, a także apeluje do Serbii o niezgłaszanie weta w tej sprawie;

61. wzywa Kosowo do prac nad rozwojem energii odnawialnej oraz zróżnicowaniem źródeł energii z myślą o zamknięciu elektrowni Kosova A i modernizacji elektrowni Kosova B, zgodnie ze zobowiązaniami wynikającymi z Traktatu o Wspólnocie Energetycznej; podkreśla konieczność większego skupienia pomocy finansowej UE i EBOR na realizacji projektów w zakresie oszczędności energii, efektywności energetycznej i energii odnawialnej; ubolewa nad tym, że z projektu strategii EBOR dla Kosowa wynika, iż planuje on wesprzeć nowy projekt w dziedzinie węgla brunatnego (Kosova e Re); wzywa Komisję do podjęcia działania przeciwko planom, które są sprzeczne ze zobowiązaniami UE w zakresie klimatu;;

62. przyjmuje do wiadomości plany budowy nowej infrastruktury drogowej w celu poprawy połączeń pomiędzy Prisztiną a krajami sąsiadującymi; zwraca uwagę, że stosowane w Kosowie praktyki w zakresie udzielania zamówień publicznych są nadal niewłaściwe i podkreśla konieczność zapewnienia prawdziwej otwartości, konkurencyjności i przejrzystości procedur przetargowych dotyczących tak ogromnych przedsięwzięć; zauważa ponadto, że takie projekty infrastrukturalne powinny być realizowane zgodnie z kryteriami określonymi w aktualnym programie MFV; podkreśla znaczenie rozwoju transportu publicznego, szczególnie unowocześniania transportu kolejowego lub tworzenia nowych połączeń kolejowych w ramach zrównoważonego systemu transportu; sugeruje stworzenie transgranicznego systemu kolei szybkiej między wszystkimi krajami na Bałkanach Zachodnich powiązanego z siecią transeuropejską w Unii Europejskiej;

o

o o

63. zobowiązuje przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, Europejskiej Służbie Działań Zewnętrznych oraz rządowi i zgromadzeniu narodowemu Kosowa.

P7_TA(2013)0188

Uzupełnienie tabeli wyników dla procedury dotyczącej zakłóceń równowagi makroekonomicznej

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 18 kwietnia 2013 r. w sprawie uzupełnienia tabeli wskaźników w ramach procedury dotyczącej zakłóceń równowagi makroekonomicznej (2013/2582(RSP))

(2016/C 045/12)

Parlament Europejski,

— uwzględniając rozporządzenie (UE) nr 1176/2011 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 listopada 2011 r. w sprawie zapobiegania zakłóceniom równowagi makroekonomicznej i ich korygowania⁽¹⁾ (będące częścią tzw. sześciopak, zwane dalej rozporządzeniem w sprawie zakłóceń równowagi makroekonomicznej),

⁽¹⁾ Dz.U. L 306 z 23.11.2011, s. 25.

Czwartek, 18 kwietnia 2013 r.

- uwzględniając swą rezolucję z dnia 15 grudnia 2011 r. w sprawie planowanego wstępnego kształtu tabeli wskaźników do celów nadzorowania zakłóceń równowagi makroekonomicznej ⁽¹⁾,
 - uwzględniając dokument roboczy służb Komisji z dnia 14 listopada 2012 r. dotyczący uzupełnienia tabeli wskaźników w ramach procedury dotyczącej zakłóceń równowagi makroekonomicznej: nowy wskaźnik dotyczący sektora finansowego (SWD(2012)0389);
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji do Parlamentu Europejskiego, Rady, Europejskiego Banku Centralnego, Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego, Komitetu Regionów i Europejskiego Banku Inwestycyjnego przedkładane w ramach mechanizmu ostrzegania 2013 r. (COM(2012)0751),
 - uwzględniając poglądy Europejskiej Rady ds. Ryzyka Systemowego w sprawie tabeli przewidywanych wskaźników mających znaczenie dla stabilności rynków finansowych z dnia 9 grudnia 2011 r.,
 - uwzględniając pismo Komisji do przewodniczącego Parlamentu Europejskiego z dnia 19 grudnia 2011 r. zawierające istotne informacje i dokumenty dotyczące zmienionej tabeli wskaźników w ramach procedury dotyczącej zakłóceń równowagi makroekonomicznej;
 - uwzględniając pytanie do Komisji w sprawie uzupełnienia tabeli wskaźników w ramach procedury dotyczącej zakłóceń równowagi makroekonomicznej (O-000039/2013 – B7-0117/2013),
 - uwzględniając art. 115 ust. 5 oraz art. 110 ust. 2 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że procedura dotycząca zakłóceń równowagi makroekonomicznej to narzędzie polityczne wprowadzone w ramach szóstego pakietu, które stanowi ważny filar zarządzania gospodarczego strefy euro mający na celu zapobieganie zakłóceniom równowagi makroekonomicznej w państwach członkowskich i korygowanie ich, ze zwróceniem szczególnej uwagi na te zakłócenia, które mogą potencjalnie wiązać się ze skutkami ubocznymi dla innych państw członkowskich;
- B. mając na uwadze, że tabela stworzona zgodnie z art. 4 rozporządzenia w sprawie zakłóceń równowagi makroekonomicznej zawierała pierwotnie dziesięć wskaźników obejmujących szeroki zakres nadzoru w ramach procedury dot. zakłóceń równowagi makroekonomicznej;
- C. mając na uwadze, że w listopadzie 2012 r. Komisja dodała wskaźnik dotyczący stopy wzrostu zobowiązań sektora finansowego, o czym poinformowała Parlament w piśmie z dnia 19 listopada 2012 r., a także opublikowała odnośną analizę w sprawozdaniu dotyczącym mechanizmu ostrzegania w dniu 28 listopada 2012 r.;
- D. mając na uwadze, że zgodnie z motywem 12 rozporządzenia w sprawie zapobiegania zakłóceniom równowagi makroekonomicznej „Komisja powinna przedstawić propozycje dotyczące planów określenia wskaźników i progów oraz ich zmian właściwym komisjom Parlamentu Europejskiego i Rady, tak aby mogły one przedłożyć swoje komentarze”;
1. głęboko ubolewa nad faktem, że Komisja zignorowała ducha współpracy propagowanego w rozporządzeniu w sprawie zakłóceń równowagi makroekonomicznej, dokonując aktualizacji tabeli wskaźników do celów nadzorowania zakłóceń równowagi makroekonomicznej;
 2. ubolewa ponadto nad faktem, że Parlament otrzymał odnośny komunikat zaledwie na kilka dni przed publikacją tabeli wskaźników przez Komisję w listopadzie 2012 r.;
 3. zwraca się do Komisji o zawiadomienie Parlamentu i Rady z odpowiednim wyprzedzeniem o ewentualnym zamiarze dokonania kolejnych aktualizacji tabeli przed 2015 r.;
 4. zauważa z ubolewaniem brak równego traktowania współustawodawców w tym procesie, jako że Komisja rzekomo skonsultowała się z odnośną grupą roboczą Rady;
 5. podkreśla, że rezolucja z dnia 15 grudnia 2011 r. w sprawie tabeli wskaźników, w której Parlament zwraca się o dodanie wskaźnika dla sektora finansowego, nie może zostać uznana za odpowiedni sposób konsultowania się z Parlamentem przewidziany w motywie 12 rozporządzenia w sprawie zakłóceń równowagi makroekonomicznej, jako że rezolucję przyjęto rok wcześniej i nie stanowiła ona odpowiedzi na wniosek Komisji; zwraca ponadto uwagę, że wybór oraz konstrukcja wskaźnika zakładały wysoki poziom uznaniowości, czego dowodem jest dokument roboczy służb Komisji z dnia 14 listopada 2012 r.;
 6. przyjmuje do wiadomości oświadczenie Europejskiej Rady ds. Ryzyka Systemowego z dnia 9 grudnia 2011 r. zawierające zastrzeżenia dotyczące wskaźnika finansowego, w których stwierdza ona, że tabela wskaźników „powinna obejmować zobowiązania krótkoterminowe (sumę zobowiązań, które stają się wymagalne w terminie jednego roku) dla nieskonsolidowanego sektora finansowego, bez depozytów bankowych, jako udział w ogóle zobowiązań” oraz że „wskaźnik ten powinno się preferować w stosunku do wskaźników opartych na środkach kapitałowych przepływu

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0583.

Czwartek, 18 kwietnia 2013 r.

funduszy, takich jak wskaźnik zadłużenia lub wykorzystanie dźwigni finansowej, ponieważ – jako że kapitał własny szacuje się w oparciu o wartości rynkowe – jest on bardzo podatny na zmiany zachodzące na giełdzie”; przypomina Komisji, że zgodnie z art. 4 ust. 5 rozporządzenia w sprawie zapobiegania zakłóceniom równowagi makroekonomicznej „w trakcie opracowywania wskaźników dotyczących stabilności rynku finansowego w należyтым stopniu uwzględnia się prace Europejskiej Rady ds. Ryzyka Systemowego”;

7. nie będzie dłużej tolerować tego, że w służbach Komisji nadal nie nastąpiła jeszcze niezbędna zmiana kulturowa polegająca na pełnym uznaniu roli Parlamentu Europejskiego w zarządzaniu gospodarczym; podkreśla, że konieczne jest, by Komisja w sposób zdecydowany respektowała Parlament jako współustawodawcę w zakresie nadzoru wielostronnego, o czym stanowi m. in. art. 121 ust. 6 i art. 136 TFUE, a także do traktowania Parlamentu na równi z Radą w zakresie wszystkich aktów unijnych w tej dziedzinie; przypomina Komisji, że zasięganie opinii Parlamentu w sprawie zmian tabeli wskaźników to również element wzorcowych praktyk w dziedzinie kurtuazyjnych stosunków pomiędzy instytucjami;

8. przypomina Komisji o jej zobowiązaniu do odpowiedzialności wobec Parlamentu, o którym mowa w art. 17 ust. 8 TUE;

9. zobowiązuje swojego Przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji i EBC.

P7_TA(2013)0189

Wietnam, w szczególności swoboda wypowiedzi

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 18 kwietnia 2013 r. w sprawie Wietnamu, w szczególności o wolności wypowiedzi (2013/2599(RSP))

(2016/C 045/13)

Parlament Europejski,

- uwzględniając umowę o partnerstwie i współpracy między UE a Wietnamem podpisaną dnia 27 czerwca 2012 r. oraz dialog na temat praw człowieka między UE a Wietnamem prowadzony dwa razy w roku między UE a rządem Wietnamu,
 - uwzględniając Międzynarodowy pakt praw obywatelskich i politycznych, do którego Wietnam przystąpił w 1982 r.,
 - uwzględniając wyniki powszechnego okresowego przeglądu praw człowieka z dnia 24 września 2009 r. w sprawie Wietnamu, dokonanego przez Radę Praw Człowieka ONZ,
 - uwzględniając sprawozdanie specjalnego sprawozdawcy ONZ w sprawie propagowania i ochrony prawa do wolności poglądów i wolności wypowiedzi przedstawione podczas 14. sesji Rady Praw Człowieka w kwietniu 2010 r.,
 - uwzględniając oświadczenie rzecznika wysokiej przedstawiciel UE Catherine Ashton z dnia 24 września 2012 r. dotyczące skazania blogerów w Wietnamie,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 11 grudnia 2012 r. w sprawie strategii wolności cyfrowej w polityce zagranicznej UE ⁽¹⁾,
 - uwzględniając swoje wcześniejsze rezolucje w sprawie Wietnamu,
 - uwzględniając art. 122 ust. 5 i art. 110 ust. 4 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że dnia 24 września 2012 r. troje wybitnych dziennikarzy – Nguyen Van Hai/Dieu Cay, Ta Phong Tan oraz Pan Thanh Hai – zostało skazanych na karę pozbawienia wolności; mając na uwadze, że po rozpatrzeniu odwołania utrzymano wyroki odpowiednio 12, 10 i 3 lat więzienia, a następnie umieszczenia dziennikarzy na wiele lat w areszcie domowym, za zamieszczanie artykułów na stronie internetowej wietnamskiego Klubu Wolnych Dziennikarzy;
- B. mając na uwadze, że zgodnie z niedawnymi doniesieniami międzynarodowych organizacji praw człowieka 32 dysydentów otrzymało surowe wyroki pozbawienia wolności lub oczekuje na proces w Wietnamie; 14 działaczy prodemokratycznych skazano na łącznie ponad 100 lat pozbawienia wolności za korzystanie z przysługującego im prawa do wolności wypowiedzi; grupę 22 pokojowych działaczy ekologicznych skazano na karę pozbawienia wolności wynoszącą od 10 lat do kary dożywocia; dziennikarza pracującego dla prasy państwowej wyrzucono po tym, jak na swoim własnym blogu zamieścił post krytykujący sekretarza generalnego Partii Komunistycznej; cyberdysydenci, w tym Le Cong Cau i Huynh Ngoc Tuan, są często zastraszani i atakowani przez policję;

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2012)0470.

Czwartek, 18 kwietnia 2013 r.

- C. mając na uwadze, że wielu więźniów sumienia skazano na mocy ogólnikowo sformułowanych przepisów dotyczących „bezpieczeństwa narodowego”, w których nie czyni się rozróżnienia między aktami przemocy a pokojowymi wypowiedziami o odmiennych opiniach lub przekonaniach, takich jak „propaganda przeciwko Socjalistycznej Republice Wietnamu” (art. 88 kodeksu karnego), „działania, których celem jest obalenie władzy ludu” (art. 79), „wprowadzanie podziałów między ludnością religijną i niereligijną” (art. 87) oraz „nadużywanie wolności demokratycznych w celu naruszenia interesów państwa” (art. 258); mając na uwadze, że w celu zatrzymania dysydentów coraz częściej korzysta się z rozporządzenia nr 44 z 2002 r. zezwalającego na zatrzymanie bez rozprawy sądowej;
- D. mając na uwadze, że blogerzy i obrońcy praw człowieka coraz częściej zwracają się w stronę Internetu, aby wyrażać swoje opinie polityczne, pokazywać korupcję i zwracać uwagę na grabież ziemi i inne przypadki oficjalnego nadużywania władzy;
- E. mając na uwadze, że władze wietnamskie systematycznie tłumią wolność wypowiedzi i pokojowego zgromadzania się oraz prześladują tych, którzy kwestionują politykę rządową, naświetlają przypadki korupcji urzędników lub apelują o system rządów alternatywny dla rządów jednopartyjnych;
- F. mając na uwadze, że Wietnam opracowuje dekret o zarządzaniu usługami internetowymi i internetowymi treściami informacyjnymi oraz o dostarczaniu i wykorzystywaniu ich – nowy dekret dotyczący zarządzania Internetem, który zalegalizowałby filtrowanie treści, cenzurę i nakładanie sankcji przez rząd na ogólnikowo sformułowane „czyny zabronione” i który nałożyłby na firmy i dostawców internetowych, w tym zagranicznych, obowiązek współpracy z rządem w zakresie nadzorowania i śledzenia cyberdysydentów; mając na uwadze, że coraz bardziej zagrożone są wolności cyfrowe;
- G. mając na uwadze, że w 2009 r., podczas powszechnego okresowego przeglądu Rady Praw Człowieka ONZ dotyczącego sytuacji w zakresie praw człowieka w Wietnamie, Wietnam przyjął szereg zaleceń dotyczących wolności wypowiedzi, w tym zalecenie „pełnego zagwarantowania prawa do otrzymywania, poszukiwania i przekazywania informacji i pomysłów zgodnie z art. 19 Międzynarodowego paktu praw obywatelskich i politycznych”; mając na uwadze, że Wietnam wciąż nie zastosował się do tych zaleceń;
- H. mając na uwadze mające miejsce konfiskatę ziemi przez urzędników rządowych, używanie nadmiernej siły w odpowiedzi na protesty opinii publicznej przeciwko eksmisjom, arbitralne aresztowanie działaczy i surowe wyroki dla protestujących, podczas gdy niejasne pozostają kwestie praw do ziemi i użytkowania gruntów;
- I. mając na uwadze, że tłumi się wolność religii i przekonań, a Kościół katolicki i nieuznane religie, takie jak Zjednoczony Kościół Buddyjski Wietnamu, Kościoły protestanckie i inne wciąż cierpią z powodu poważnego prześladowania na tle religijnym;
- J. mając na uwadze, że Wietnam rozpoczął szeroko zakrojone konsultacje społeczne w celu opracowania nowej konstytucji, lecz wobec osób, które wyraziły swoją opinię, stosowano sankcje i naciski;
- K. mając na uwadze, że Wietnam ubiega się o miejsce w Radzie Praw Człowieka ONZ w kadencji 2014–2016;
1. wyraża głębokie zaniepokojenie skazaniem i surowym ukaraniem dziennikarzy i blogerów w Wietnamie; potępia ciągłe naruszenia praw człowieka w Wietnamie, w tym zastraszanie, prześladowanie, ataki, arbitralne aresztowania, surowe wyroki więzienia i niesprawiedliwe procesy, popełniane wobec działaczy politycznych, dziennikarzy, blogerów, dysydentów i obrońców praw człowieka działających w Internecie i poza nim, co jest oczywistym naruszeniem międzynarodowych zobowiązań w dziedzinie praw człowieka;
 2. wzywa władze, by natychmiast i bezwarunkowo zwolniły wszystkich blogerów, dziennikarzy internetowych i obrońców praw człowieka; wzywa rząd, by zaprzestał wszelkich form represji wobec tych, którzy realizują swoje prawa wolności wypowiedzi, wolności przekonań i zgromadzeń zgodnie z międzynarodowymi standardami w dziedzinie praw człowieka;
 3. wzywa rząd wietnamski, by zmienił lub uchylił prawo ograniczające wolność wypowiedzi i prasy, żeby stworzyć forum dialogu i demokratycznej debaty; wzywa również rząd, by zmienił projekt dekretu o zarządzaniu usługami internetowymi i internetowymi treściami informacyjnymi oraz o dostarczaniu i wykorzystywaniu ich, tak by zapewnić, że projekt ten będzie chronił prawo swobody wypowiedzi w Internecie;
 4. nalega na rząd wietnamski, by zaprzestał przymusowych eksmisji, tak by zapewnić swobodę wypowiedzi tym, którzy ujawniają nadużycia w sprawach gruntów, oraz zagwarantować przymusowo eksmitowanym dostęp do środków zaskarżenia i odpowiednią kompensację zgodnie z międzynarodowymi standardami i zobowiązaniami wynikającymi z międzynarodowych aktów dotyczących praw człowieka;

Czwartek, 18 kwietnia 2013 r.

5. wzywa władze, żeby zastosowały się do międzynarodowych zobowiązań Wietnamu i położyły kres prześladowaniom religijnym oraz zlikwidowały prawne bariery dla niezależnych organizacji religijnych, które swobodnie prowadzą pokojową działalność religijną, co wiąże się z uznaniem wszystkich wspólnot religijnych, swobodnym praktykowaniem religii i zwrotem majątku arbitralnie zajętego przez państwo od Zjednoczonego Kościoła Buddyjskiego Wietnamu, Kościoła katolickiego i wszelkiej innej wspólnoty religijnej;

6. wyraża głębokie zaniepokojenie warunkami przetrzymywania więźniów sumienia związanymi ze złym traktowaniem i brakiem opieki medycznej; domaga się, by władze zagwarantowały im integralność fizyczną i psychiczną, zapewniły nieograniczony dostęp do doradztwa prawnego i odpowiednią opiekę medyczną osobom jej potrzebującym;

7. ponownie podkreśla, że dialog w sprawie praw człowieka między UE i Wietnamem powinien prowadzić do konkretnych postępów w sprawie praw człowieka i demokratyzacji; w związku z tym wzywa Unię Europejską, by na najwyższych szczeblach konsekwentnie zgłaszała zastrzeżenia do naruszeń praw człowieka w Wietnamie oraz zwiększyła nacisk na władze wietnamskie, by zniosły kontrole Internetu i blogów oraz zakazy nałożone na media prywatne, a także umożliwiły grupom i jednostkom wspieranie praw człowieka oraz publiczne wyrażanie opinii i krytyki, podjęły kroki w kierunku zniesienia kary śmierci, uchylily lub zmieniły ustawy o bezpieczeństwie narodowym, które wykorzystuje się do kryminalizowania pokojowej opozycji, oraz zwolniły więźniów sumienia;

8. przypomina wszystkim stronom, że art. 1 umowy o partnerstwie i współpracy (UPW) stwierdza, co następuje: „poszanowanie praw człowieka i zasad demokratycznych jest podstawą współpracy między Umawiającymi się Stronami i postanowień tej umowy oraz stanowi jej istotny element” zwraca się do wysokiej przedstawiciel, by oceniła zgodność polityki rządu wietnamskiego z warunkami zawartymi w UPW;

9. zachęca Wietnam do podjęcia działań na rzecz ratyfikacji rzymskiego statutu Międzynarodowego Trybunału Karnego (MTK) oraz konwencji przeciw torturom (KPT); wzywa rząd, by powołał niezależną krajową komisję ds. praw człowieka;

10. domaga się, by Międzyrządowa Komisja ds. Praw Człowieka ASEAN zbadała sytuację praw człowieka w Wietnamie, skupiając się zwłaszcza na swobodzie wypowiedzi, oraz by przedstawiła zalecenia dla tego kraju;

11. z zadowoleniem przyjmuje, że rząd Wietnamu wezwał społeczeństwo do zgłaszania uwag w sprawie pierwszej reformy konstytucyjnej od 1992 r. oraz że teraz wydłużono termin na konsultacje do września 2013 r., ale ubolewa, że konsultacje publiczne doprowadziły do sankcji i nacisków przeciw tym, którzy zasadnie wyrazili swoje opinie; ma nadzieję, że nowa konstytucja priorytetowo reguluje kwestie praw obywatelskich i politycznych oraz swobód religijnych; w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje otwarcie dialogu z organizacjami praw człowieka; wyraża nadzieję, że w dłuższej perspektywie może to skutkować ważnymi reformami w dziedzinie prawa pracy, edukacji i praw człowieka; zaleca, by zaproszono specjalnego sprawozdawcę ONZ ds. wolności wypowiedzi i poglądów na wizytę w kraju oraz by władze w pełni wdrożyły jakiegokolwiek jego zalecenia;

12. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji wiceprzewodniczącej Komisji/wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, Radzie, Komisji, rządowi państw członkowskich, rządowi i parlamentowi Wietnamu, rządowi państw członkowskich ASEAN, wysokiemu komisarzowi ONZ ds. praw człowieka oraz sekretarzowi generalnemu ONZ.

Czwartek, 18 kwietnia 2013 r.

P7_TA(2013)0190

Sytuacja praw człowieka w Kazachstanie

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 18 kwietnia 2013 r. w sprawie sytuacji w zakresie praw człowieka w Kazachstanie (2013/2600(RSP))

(2016/C 045/14)

Parlament Europejski,

- uwzględniając swoje poprzednie rezolucje w sprawie Kazachstanu, w tym rezolucje z dnia 15 marca 2012 r. w sprawie Kazachstanu ⁽¹⁾, 15 grudnia 2011 r. w sprawie postępów w realizacji strategii UE wobec Azji Środkowej ⁽²⁾ oraz 17 września 2009 r. w sprawie Jewgienija Żowtisa w Kazachstanie ⁽³⁾,
 - uwzględniając swoją rezolucję z dnia 22 listopada 2012 r. zawierającą zalecenia Parlamentu Europejskiego dla Rady, Komisji i Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych w sprawie negocjacji na temat udoskonalonej umowy o partnerstwie i współpracy między UE a Kazachstanem ⁽⁴⁾,
 - uwzględniając oświadczenie rzecznika wysokiej przedstawiciel Catherine Ashton z dnia 9 października 2012 r. w sprawie procesu Władimira Kozłowa w Kazachstanie oraz oświadczenie wysokiej przedstawiciel z dnia 17 stycznia 2012 r. w sprawie wyborów parlamentarnych w Kazachstanie,
 - uwzględniając opinię prawną Międzynarodowej Komisji Prawników z dnia 13 lutego 2013 r. w sprawie postępowania dyscyplinarnego wobec prawników w Kazachstanie,
 - uwzględniając oświadczenie przedstawiciela OBWE ds. wolności środków przekazu z dnia 25 stycznia 2012 r. dotyczące sytuacji w Kazachstanie w tym zakresie,
 - uwzględniając oświadczenie dyrektora Biura OBWE ds. Instytucji Demokratycznych i Praw Człowieka z dnia 1 lutego 2012 r. w sprawie zdecydowanych działań przeciwko kazachskiej opozycji,
 - uwzględniając oświadczenie Międzynarodowego Partnerstwa na rzecz Praw Człowieka (IPHR) z dnia 20 marca 2013 r. pt. „Przegląd problemów w zakresie praw człowieka w Kazachstanie”,
 - uwzględniając art. 122 ust. 5 i art. 110 ust. 4 Regulaminu,
- A. mając na uwadze, że w dniu 21 grudnia 2012 r., w następstwie powództwa wniesionego w dniu 20 listopada 2012 r. przez Prokuratora Generalnego Kazachstanu, sąd okręgowy w Ałma-Acie zakazał działalności niezarejestrowanej partii opozycyjnej Alga! pod zarzutem ekstremizmu; mając na uwadze, że zakaz ten obarcza osobistą odpowiedzialnością Aliję Turusbekową, żonę Władimira Kozłowa;
- B. mając na uwadze, że w dniu 25 grudnia 2012 r. zdelegalizowano pod zarzutem ekstremizmu szereg opozycyjnych środków przekazu, w tym osiem kazachskich dzienników i 23 internetowe portale informacyjne, które prokurator określił jako „jeden połączony środek przekazu »Respublika«”; mając na uwadze, że w dniu 22 lutego 2013 r. decyzję tę podtrzymał sąd apelacyjny, co oznacza zakaz wykonywania zawodu dla dziennikarzy, których ona dotyczy;
- C. mając na uwadze, że Kazachstan jest ważnym podmiotem międzynarodowym i ma pierwszorzędne znaczenie dla rozwoju politycznego i społeczno-gospodarczego oraz sytuacji w zakresie bezpieczeństwa całego regionu; mając na uwadze, że Kazachstan odgrywa pozytywną rolę w Azji Środkowej, dążąc do rozwijania stosunków dobrosąsiedzkich z krajami z nim graniczącymi, do ponownego podjęcia współpracy w regionie i do pokojowego rozwiązania wszelkich sporów dwustronnych; mając na uwadze, że UE jest żywotnie zainteresowana intensyfikacją współpracy politycznej, gospodarczej i w zakresie bezpieczeństwa z tym regionem dzięki silnym i otwartym stosunkom UE-Kazachstan;

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2012)0089.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2011)0588.

⁽³⁾ Dz.U. C 224 E z 19.8.2010, s. 30.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2012)0459.

Czwartek, 18 kwietnia 2013 r.

- D. mając na uwadze, że Kazachstan od dawna ogranicza główne prawa obywatelskie i polityczne, takie jak prawo do zgromadzeń, wolności słowa i religii; mając na uwadze, że w ostatnich latach nastąpił regres w poszanowaniu podstawowych swobód, a w 2012 r. – w następstwie gwałtownych zajęć w Żangaözen w grudniu 2011 r. – otwarcie rozprawiono się z krytykami rządu;
- E. mając na uwadze, że w ostatnich miesiącach wielu liderów opozycji, obrońców praw człowieka, dziennikarzy i działaczy społeczeństwa obywatelskiego poddano prześladowaniom i wszczęto wobec nich postępowania karne, w szeregu przypadków zakończone wyrokami pozbawienia wolności;
- F. mając na uwadze, że w dniu 13 marca 2013 r. sąd kasacyjny odmówił dopuszczenia apelacji w sprawie Władimira Kozłowa, skazanego na siedem i pół roku pozbawienia wolności i konfiskatę mienia pod zarzutem „podżegania do niezgody społecznej”, „wzywania do obalenia siłą porządku konstytucyjnego” oraz „tworzenia zorganizowanej grupy i kierowania nią w celu prowadzenia działalności przestępczej”; mając na uwadze, że W. Kozłow przygotowuje obecnie apelację do Sądu Najwyższego jako ostatniej instancji odwoławczej w jego sprawie;
- G. mając na uwadze, że w dniu 7 grudnia 2012 r. obrońca praw człowieka Wadim Kuramszin został skazany na 12 lat pozbawienia wolności za szantażowanie asystenta prokuratora okręgowego; mając na uwadze, że w dniu 14 lutego 2013 r. sąd apelacyjny podtrzymał ten wyrok; mając na uwadze, że ponowne zatrzymanie Wadima Kuramszina nastąpiło po jego powrocie z wrześniowej konferencji OBWE w Warszawie i uwolnieniu po poprzednim procesie w sierpniu 2012 r.;
- H. mając na uwadze, że kazachski rząd rozważa rozpoczęcie prac nad nowym planem działania w dziedzinie praw człowieka na lata 2013–2020;
- I. mając na uwadze, że władze Kazachstanu powołały grupę roboczą pod kierownictwem Prokuratora Generalnego w celu zreformowania kodeksu karnego; mając na uwadze, że w dniach 15 i 16 marca 2013 r. miał miejsce okrągły stół na temat reformy kazachskiego kodeksu karnego w oparciu o zasady państwa prawa, z udziałem delegacji Komisji Weneckiej jako doradcy w sprawie reformy; mając na uwadze, że Parlament Europejski wezwał władze Kazachstanu do dostosowania prawa karnego tego kraju – w tym art. 164 dotyczącego „podżegania do niezgody społecznej” – do standardów międzynarodowych;
- J. mając na uwadze, że władze Kazachstanu wielokrotnie wykorzystywały zarzut „podżegania do niezgody społecznej”, co stanowi niejasne i zbyt ogólne pojęcie, którego można nadużywać, chcąc uznać za niezgodne z prawem uzasadnione korzystanie z prawa wolności słowa i zrzeszania się, chronionego międzynarodowym prawem praw człowieka;
- K. mając na uwadze, że w dniu 1 stycznia 2013 r. rozpoczęła się trzyletnia kadencja Kazachstanu jako członka Rady Praw Człowieka ONZ (UNHRC);
- L. mając na uwadze, że Kazachstan, jako członek OBWE, której przewodniczył w roku 2010, zobowiązał się do przestrzegania i stosowania podstawowych zasad obowiązujących w tej organizacji;
- M. mając na uwadze, że zniesławienie nadal podlega sankcjom karnym oraz że ustawa o wprowadzeniu zmian i uzupełnień do prawa o sieciach informacyjno-komunikacyjnych z dnia 10 lipca 2009 r. zrównuje zasoby internetowe (strony internetowe, czaty, blogi, fora dyskusyjne) ze środkami masowego przekazu oraz czyni je i ich właścicieli odpowiedzialnymi za taki sam zakres przestępstw;
- N. mając na uwadze, że pod koniec listopada 2012 r. wysoka przedstawiciel/wiceprzewodnicząca Komisji Catherine Ashton odbyła podróż do Azji Środkowej i odwiedziła Kazachstan w okresie, gdy obejmowano zakazem sądowym działalność opozycji i środków przekazu; mając na uwadze, że nie wydała ona żadnego oświadczenia w tej sprawie podczas swojej wizyty lecz później, w grudniu 2012 r.;
- O. mając na uwadze, że w lipcu 2012 r., po złożeniu dwudniowej wizyty w Kazachstanie, Wysoka Komisarz ONZ ds. Praw Człowieka Navi Pillay wezwała władze, aby zezwoliły na niezależne międzynarodowe dochodzenie w sprawie wydarzeń w Żangaözen, ich przyczyn i następstw;
1. podkreśla znaczenie stosunków między UE a Kazachstanem oraz zacieśnienia współpracy gospodarczej i politycznej we wszystkich dziedzinach; podkreśla, że UE jest niezwykle zainteresowana trwałymi stosunkami z Kazachstanem w postaci współpracy politycznej i gospodarczej;
 2. zdecydowanie krytycznie odnosi się do zakazu działalności partii opozycyjnych, którym zarzuca się ekstremizm, w tym niezarejestrowanej partii „Alga!”, a także do zakazu działalności głównych niezależnych podmiotów medialnych, gdyż oznacza to pogwałcenie zasad wolności słowa i zgromadzeń oraz budzi poważne obawy, że w przyszłości wobec niezależnych mediów i opozycji mogą być stosowane represje;

Czwartek, 18 kwietnia 2013 r.

3. wzywa władze do przestrzegania zasad i zobowiązań dotyczących standardów OBWE w dziedzinie wolności słowa, zgromadzeń i stowarzyszeń; zachęca Kazachstan, by postrzegał krytykę nie jako zagrożenie, ale jako konstruktywne narzędzie doskonalenia polityki i lepszej integracji;
4. podkreśla, że Aliji Turusbekowej nie można pociągać do odpowiedzialności za działania osób trzecich;
5. wzywa UE i państwa członkowskie, by dążyły do uzyskania gwarancji chroniących dziennikarzy, działaczy opozycji i obrońców praw człowieka oraz ich rodziny, szczególnie tych spośród nich, którzy odwiedzają instytucje UE, by omawiać zagadnienia dotyczące praw człowieka, przed jakimkolwiek kierowanymi później wobec nich groźbami, naciskami czy prześladowaniami;
6. ponownie wyraża zaniepokojenie z powodu przetrzymywania przywódców opozycji, dziennikarzy i prawników w wyniku procesów niespełniających międzynarodowych norm, a także apeluje raz jeszcze o zwolnienie wszystkich osób skazanych na podstawie mglistych zarzutów karnych, które można uznać za umotywowane politycznie, w tym Władimira Kozłowa, Wadima Kuraszima i Rozy Tuletajewej; wyraża obawy co do uczciwości procesów i ponownie wzywa do zagwarantowania w procesach przejrzystości i poszanowania międzynarodowych norm, do zaprzestania wydawania wyroków na podstawie mglistych zarzutów karnych oraz do zachowania niezawisłości wymiaru sprawiedliwości;
7. wzywa władze Kazachstanu do zagwarantowania warunków przetrzymywania zgodnych z międzynarodowymi normami oraz do umożliwienia wszystkim więźniom, w tym przywódcy opozycji Władimirowi Kozłowskiemu, odpowiedniego leczenia; wzywa do pełnego wdrożenia elementów poprawy wprowadzonych w ramach niedawnej reformy systemu więziennictwa oraz do dalszej poprawy zmierzającej do spełnienia międzynarodowych norm;
8. zdecydowanie podkreśla, że uzasadniona walka z terroryzmem i ekstremizmem nie powinna być wykorzystywana jako pretekst do zakazywania działalności opozycji oraz ograniczania wolności słowa czy niezawisłości sądownictwa;
9. podkreśla, że Kazachstan to coraz ważniejszy międzynarodowy partner w regionie, zarówno jeśli chodzi o współpracę z NATO, wspieranie rozmów grupy E3+3 z Iranem, jak i o utworzenie w Kazachstanie międzynarodowego banku paliwa; z zadowoleniem przyjmuje ambicję Kazachstanu, by działać jako aktywny mediator i podmiot wspierający międzynarodowe bezpieczeństwo w szeroko pojętym regionie; apeluje do władz Kazachstanu o wywiązywanie się z podpisanych zobowiązań międzynarodowych, w tym zobowiązań dotyczących praworządności i niezawisłości sądownictwa;
10. wzywa Kazachstan do tworzenia klimatu, w którym działacze opozycji, dziennikarze i prawnicy mogą swobodnie wykonywać swoją działalność, co należy uzyskać także za pomocą reform prawnych; podkreśla zobowiązanie UE do wspierania Kazachstanu w tych wysiłkach;
11. wzywa Kazachstan do przeprowadzenia przeglądu przepisów dotyczących religii oraz do zniesienia restrykcji dotyczących rejestracji wyznania i wykonywania praktyk religijnych;
12. podkreśla znaczenie przestrzegania i wspierania praw pracowników do zakładania niezależnych związków zawodowych oraz prowadzenia strajku i rokowañ zbiorowych z pracodawcami, zgodnie z zobowiązaniami wynikającymi dla Kazachstanu z międzynarodowego prawa praw człowieka;
13. z zadowoleniem przyjmuje dialog z delegacją Komisji Weneckiej dotyczący nowego kodeksu postępowania karnego i zachęca do dalszej współpracy z Komisją Wenecką w celu jak najpełniejszego skorzystania z jej doświadczeń; podkreśla, że reformy powinny mieć na celu poprawę niezawisłości sądownictwa oraz praworządności, a także wypełnianie międzynarodowych standardów; ponownie apeluje o zmianę art. 164 dotyczącego „podżegania do niezgody społecznej” i wzywa Europejską Służbę Działań Zewnętrznych (ESDZ) do ścisłego monitorowania reform i treści nowych przepisów;
14. raz jeszcze wzywa władze Kazachstanu, by dokończyły wdrażanie obecnego planu działania na rzecz praw człowieka w oparciu o zalecenia Komisji Weneckiej i z wykorzystaniem pomocy technicznej UE w ramach inicjatywy na rzecz praworządności; zachęca Kazachstan do starań o opracowanie nowego planu działań na rzecz praw człowieka na lata 2013–2020 i popiera te starania; zachęca władze Kazachstanu do współpracy z organizacjami pozarządowymi;
15. z zadowoleniem przyjmuje regularnie prowadzone między UE a Kazachstanem dialogi dotyczące praw człowieka; podkreśla znaczenie prowadzonego między UE a władzami Kazachstanu dialogu dotyczącego praw człowieka i z zadowoleniem przyjmuje konstruktywne podejście strony kazachskiej; apeluje o intensyfikację dialogów z myślą o utworzeniu forum umożliwiającego otwarte poruszanie różnych zagadnień; podkreśla, że dialogi te powinny być skuteczne i ukierunkowane na wyniki, a także w miarę możliwości powinno w nich uczestniczyć społeczeństwo obywatelskie;

Czwartek, 18 kwietnia 2013 r.

16. z zadowoleniem przyjmuje międzynarodowe programy wymiany studentów wprowadzone przez rząd Kazachstanu; podkreśla fundamentalne znaczenie pobytu za granicą z punktu widzenia edukacji demokratycznej kazachskich studentów; z zadowoleniem przyjmuje wsparcie oferowane powracającym studentom przez władze Kazachstanu;
 17. wzywa UE, a w szczególności ESDZ, do uważnego monitorowania rozwoju wydarzeń w Kazachstanie, w razie potrzeby zgłaszania obaw władzom tego kraju, oferowania pomocy oraz regularnego zdawania sprawozdań Parlamentowi Europejskiemu; wzywa również delegaturę UE w Astanie do odgrywania bardziej aktywnej roli w monitorowaniu sytuacji, w tym w formie obserwacji procesów i wizyt w więzieniach;
 18. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Europejskiej Służbie Działań Zewnętrznych, Specjalnemu Przedstawicielowi UE ds. Praw Człowieka, rządów i parlamentom państw członkowskich, Organizacji Bezpieczeństwa i Współpracy w Europie, Radzie Praw Człowieka ONZ oraz rządowi i parlamentowi Kazachstanu.
-

Czwartek, 18 kwietnia 2013 r.

ZALECENIA

PARLAMENT EUROPEJSKI

P7_TA(2013)0180

Zasada ONZ dotycząca „obowiązku ochrony”**Zalecenie Parlamentu Europejskiego dla Rady z dnia 18 kwietnia 2013 r. w sprawie zasady ONZ dotyczącej obowiązku ochrony (2012/2143(INI))**

(2016/C 045/15)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wartości, cele, zasady i strategię polityczne Unii Europejskiej zapisane, między innymi, w art. 2, 3 i 21 Traktatu o Unii Europejskiej,
- uwzględniając Kartę Narodów Zjednoczonych,
- uwzględniając Powszechną deklarację praw człowieka,
- uwzględniając Konwencję w sprawie zapobiegania i karania zbrodni ludobójstwa z dnia 9 grudnia 1948 r.,
- uwzględniając Rzymski Statut Międzynarodowego Trybunału Karnego (MTK),
- uwzględniając rezolucję Zgromadzenia Ogólnego Narodów Zjednoczonych (ZO ONZ) A/RES/63/308 z dnia 7 października 2009 r. w sprawie obowiązku ochrony,
- uwzględniając rezolucję Rady Bezpieczeństwa Organizacji Narodów Zjednoczonych nr 1674 z kwietnia 2006 r. oraz rezolucję Rady Bezpieczeństwa Organizacji Narodów Zjednoczonych nr 1894 z listopada 2009 r. w sprawie ochrony ludności cywilnej w konfliktach zbrojnych ⁽¹⁾,
- uwzględniając rezolucje 1325 (2000 r.) i 1820 (2008 r.) Rady Bezpieczeństwa ONZ w sprawie kobiet, pokoju i bezpieczeństwa, rezolucję 1888 (2009 r.) Rady Bezpieczeństwa ONZ w sprawie przemocy seksualnej wobec kobiet i dzieci w sytuacjach konfliktu zbrojnego, rezolucję 1889 (2009 r.) Rady Bezpieczeństwa ONZ mającą na celu usprawnienie wdrażania i kontroli stosowania rezolucji 1325 (2000 r.) Rady Bezpieczeństwa ONZ oraz rezolucję 1960 (2010 r.) Rady Bezpieczeństwa ONZ, na mocy której ustanowiono mechanizm służący gromadzeniu danych o osobach dopuszczających się przemocy seksualnej w konfliktach zbrojnych i sporządzaniu list z nazwiskami takich osób,
- uwzględniając rezolucję Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1970 z dnia 26 lutego 2011 r. w sprawie Libii odnoszącą się do obowiązku ochrony i zezwalającą na szereg środków innych niż środki przymusu, mających zapobiec eskalacji aktów okrucieństwa, oraz rezolucję Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1973 z dnia 17 marca 2011 r. w sprawie Libii, pozwalającą państwom członkowskim na podjęcie wszystkich koniecznych kroków w celu ochrony ludności cywilnej i zamieszkiwanych przez nią obszarów i zawierającą po raz pierwszy w historii wyraźne odniesienie do pierwszego filaru obowiązku ochrony, po której nastąpiły podobne odwołania w rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1975 w sprawie Wybrzeża Kości Słoniowej, rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 1996 w sprawie Sudanu i rezolucji Rady Bezpieczeństwa ONZ nr 2014 w sprawie Jemenu,
- uwzględniając ust. 138 i 139 dokumentu końcowego ze światowego szczytu ONZ z 2005 r. ⁽²⁾,

⁽¹⁾ S/RES/1674.⁽²⁾ A/RES/60/1.

Czwartek, 18 kwietnia 2013 r.

- uwzględniając sprawozdanie Międzynarodowej Komisji ds. Interwencji i Suwerenności Państwa (ICISS) zatytułowane „Obowiązek ochrony” (2001 r.), sprawozdanie panelu wysokiego szczebla ONZ ds. zagrożeń, wyzwań i zmian zatytułowane „Bezpieczniejszy świat: nasza wspólna odpowiedzialność”⁽¹⁾ (2004 r.) oraz sprawozdanie Sekretarza Generalnego ONZ zatytułowane „Większa wolność: rozwój, bezpieczeństwo i prawa człowieka dla wszystkich”⁽²⁾ (2005 r.),
- uwzględniając sprawozdania Sekretarza Generalnego ONZ, szczególnie w sprawie dopełniania obowiązku ochrony z 2009 r.⁽³⁾, w sprawie wczesnego ostrzegania, oceny i obowiązku ochrony z 2010 r.⁽⁴⁾, w sprawie roli regionalnych i lokalnych ustaleń dotyczących wywiązywania się z obowiązku ochrony z 2011 r.⁽⁵⁾ oraz w sprawie obowiązku ochrony: terminowa i zdecydowana reakcja z 2012 r.⁽⁶⁾,
- uwzględniając wewnętrzny panel przeglądowy Sekretarza Generalnego ONZ w sprawie działań ONZ w Sri Lance z listopada 2012 r., który bada, dlaczego społeczność międzynarodowa nie zapewniła ochrony ludności cywilnej przed nagminnymi naruszeniami prawa humanitarnego i praw człowieka, oraz wydaje zalecenia dotyczącego przyszłych działań ONZ na rzecz skutecznego reagowania na podobne sytuacje obejmujące masowe bestialskie zbrodnie,
- uwzględniając sprawozdanie Sekretarza Generalnego ONZ z dnia 25 lipca 2012 r. pt. „Zwiększenie roli mediacji w pokojowym rozstrzygnięciu sporów, zapobieganiu konfliktom i ich rozwiązywaniu”,
- uwzględniając brazylijską inicjatywę przedstawioną na forum ONZ w dniu 9 września 2011 r. pt. „Odpowiedzialność podczas ochrony: elementy rozwoju i promowania nowej koncepcji”,
- uwzględniając unijny program zapobiegania konfliktom siłowym (program z Göteborga) z 2001 r. oraz roczne sprawozdania z jego wdrożenia,
- uwzględniając priorytety UE na 65. sesję Zgromadzenia Ogólnego ONZ, które odbyło się w dniu 25 maja 2010 r.⁽⁷⁾,
- uwzględniając Pokojową Nagrodę Nobla 2012, która nie tylko honoruje historyczny wkład UE w budowanie pokojowej Europy i świata, lecz również zwiększa oczekiwania co do jej przyszłego zaangażowania na rzecz bardziej pokojowego porządku na świecie opartego w większym stopniu na zasadach prawa międzynarodowego,
- uwzględniając Konsensus europejski w sprawie rozwoju⁽⁸⁾ i Konsensus europejski w sprawie pomocy humanitarnej⁽⁹⁾,
- uwzględniając zalecenie Parlamentu Europejskiego dla Rady z dnia 8 czerwca 2011 r. na 66. sesję Zgromadzenia Ogólnego Narodów Zjednoczonych⁽¹⁰⁾ oraz z dnia 13 czerwca 2012 r. w sprawie 67. sesji Zgromadzenia Ogólnego Narodów Zjednoczonych⁽¹¹⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 16 lutego 2012 r. w sprawie XIX sesji Rady Praw Człowieka ONZ⁽¹²⁾,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 11 maja 2011 r. w sprawie pozycji UE jako światowego gracza i jej roli w organizacjach wielostronnych⁽¹³⁾,
- uwzględniając rezolucję Parlamentu z dnia 19 lutego 2009 r. w sprawie europejskiej strategii bezpieczeństwa i EPBiO⁽¹⁴⁾,
- uwzględniając art. 121 ust. 3 oraz art. 97 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych oraz opinię Komisji Rozwoju (A7-0130/2013),

⁽¹⁾ <http://www.un.org/secureworld/report3.pdf>

⁽²⁾ A/59/2005.

⁽³⁾ A/63/677.

⁽⁴⁾ A/64/864.

⁽⁵⁾ A/65/877-S/2011/393.

⁽⁶⁾ A/66/874-S/2012/578.

⁽⁷⁾ 10170/2010.

⁽⁸⁾ Dz.U. C 46 z 24.2.2006, s. 1.

⁽⁹⁾ Dz.U. C 25 z 30.1.2008, s. 1.

⁽¹⁰⁾ Dz.U. C 380 E z 11.12.2012, s. 140.

⁽¹¹⁾ Teksty przyjęte P7_TA(2012)0240.

⁽¹²⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2012)0058.

⁽¹³⁾ Dz.U. C 377 E z 7.12.2012, s. 66.

⁽¹⁴⁾ Dz.U. C 76 E z 25.3.2010, s. 61.

Czwartek, 18 kwietnia 2013 r.

- A. mając na uwadze, że dokument końcowy ze światowego szczytu ONZ z 2005 r. ustanawia po raz pierwszy wspólną definicję zasady obowiązku ochrony; mając na uwadze, że zasada obowiązku ochrony, ustanowiona w ust. 138 i 139 dokumentu końcowego ze światowego szczytu ONZ z 2005 r., stanowi ważny krok w kierunku zwiększenia pokoju na świecie dzięki ustanowieniu obowiązku państw w zakresie ochrony swojej ludności przed ludobójstwem, zbrodniami wojennymi, czystkami etnicznymi i zbrodniami przeciw ludzkości, a także nałożeniu na społeczność międzynarodową obowiązku udzielania pomocy państwom w ponoszeniu tej odpowiedzialności reagowania, jeżeli państwa nie są w stanie zapewnić obywatelom ochrony przed wymienionymi czterema rodzajami zbrodni i naruszeń;
- B. mając na uwadze, że podstawą zasady dotyczącej obowiązku ochrony są trzy filary, a mianowicie: (I) państwo ponosi główną odpowiedzialność za ochronę ludności przed ludobójstwem, zbrodniami wojennymi, zbrodniami przeciw ludzkości i czystkami etnicznymi; (II) społeczność międzynarodowa winna pomagać państwom w wywiązywaniu się z zobowiązań w zakresie ochrony; (III) w przypadku gdy państwo nie jest w stanie zapewnić swojej ludności ochrony lub w rzeczywistości popełnia te zbrodnie, społeczność międzynarodowa ma obowiązek podjęcia działań zbiorowych;
- C. mając na uwadze, że – zgodnie z wykonanymi pracami nad obowiązkiem ochrony poprzedzającymi uzgodnienie dokumentu końcowego ze światowego szczytu ONZ z 2005 r., a zwłaszcza w sprawozdaniu z 2001 r. Międzynarodowej Komisji ds. Interwencji i Suwerenności Państwa (ICISS) w sprawie obowiązku ochrony zasada obowiązku ochrony została ściślej zdefiniowana, aby objąć takie elementy jak odpowiedzialność za prewencję, odpowiedzialność za działanie i odpowiedzialność za odbudowę, o których mowa w sprawozdaniu ICISS;
- D. mając na uwadze, że koncepcja „obowiązku ochrony” jest pożądana, ponieważ precyzuje i wzmacnia istniejące zobowiązania państw w zakresie zapewnienia ochrony ludności cywilnej; mając na uwadze, że koncepcja ta, sformułowana na skutek porażki społeczności międzynarodowej w Rwandzie w 1994 r., ma decydujące znaczenie dla przetrwania wspólnoty narodów;
- E. mając na uwadze, że w omawianych przypadkach to uzasadnione użycie siły powinno się odbywać w sposób ostrożny, proporcjonalny i ograniczony;
- F. mając na uwadze, że rozwój zasady obowiązku ochrony stanowi ważny krok w kierunku zdolności do przewidywania ludobójstwa, zbrodni wojennych, czystek etnicznych i zbrodni przeciw ludzkości oraz zapobiegania im i reagowania na nie, a także ochrony podstawowych zasad prawa międzynarodowego, w szczególności międzynarodowego prawa humanitarnego, prawa dotyczącego uchodźców oraz praw człowieka; mając na uwadze, że zasady powinny być stosowane w sposób jak najbardziej spójny i jednolity niezwykle istotne jest, by wczesne ostrzeżenie i ocena były przeprowadzane w uczciwy, ostrożny i profesjonalny sposób i by stosowanie siły pozostało środkiem, po który sięga się jedynie w ostateczności;
- G. mając na uwadze, że ponad dziesięć lat po pojawieniu się zasady obowiązku ochrony oraz osiem lat po jej przyjęciu przez społeczność międzynarodową na szczycie światowym ONZ w 2005 r. niedawne wydarzenia znowu zwróciły uwagę na znaczenie oraz na wyzwania wynikające z zapewnienia bieżącej i zdecydowanej reakcji na cztery podstawowe zbrodnie objęte tą zasadą, a także konieczności zapewnienia większej operacyjności tej zasady w celu jej wdrożenia w sposób skuteczny i zapobiegnięcia masowym aktom okrucieństwa;
- H. mając na uwadze, że rozwój zasady obowiązku ochrony – w szczególności jej elementu prewencyjnego – może przyspieszyć światowe wysiłki zmierzające do zwiększenia pokoju na świecie, ponieważ wiele masowych aktów okrucieństwa następuje w okresach gwałtownych konfliktów i wymaga utworzenia skutecznego potencjału w zakresie zapobiegania konfliktom pod względem strukturalnym i operacyjnym, zmniejszając tym samym potrzebę wykorzystania siły jako środka wykorzystywanego w ostateczności;
- I. mając na uwadze, że wykorzystanie wszystkich narzędzi dostępnych w ramach rozdziałów VI, VII i VIII Karty obejmujących różne narzędzie od środków innych niż przymusowe po działania zbiorowe, ma podstawowe znaczenie dla dalszego rozwoju i legalności zasady obowiązku ochrony;
- J. mając na uwadze, że najskuteczniejszą formą zapobiegania konfliktom, przemocy i cierpieniu ludzkiemu jest wspieranie przestrzegania praw człowieka i podstawowych wolności, wprowadzenie rządów prawa, dobrego rządzenia, bezpieczeństwa ludzkiego, rozwoju gospodarczego, likwidowania ubóstwa, wspieranie integracji, praw społeczno-gospodarczych, równości mężczyzn i kobiet oraz demokratycznych wartości i praktyk, a także ograniczanie nierówności ekonomicznych;
- K. mając na uwadze, że interwencja wojskowa w 2011 r. w Libii zwróciła uwagę na potrzebę wyjaśnienia roli organizacji szczebla regionalnego i organizacji niższego szczebla w stosowaniu obowiązku ochrony; mając na uwadze, że takie organizacje mogą być zarówno podmiotami sankcjonującymi obowiązek ochrony, jak i podmiotami zajmującymi się wdrażaniem zasady, lecz często brak im zdolności i zasobów;

Czwartek, 18 kwietnia 2013 r.

- L. mając na uwadze, że prawa człowieka odgrywają najważniejszą rolę w stosunkach międzynarodowych;
- M. mając na uwadze, że zachodzi potrzeba zmiany naszego podejścia do obowiązku ochrony, tak aby zasada ta została włączona do wszystkich naszych programów dotyczących współpracy na rzecz rozwoju, zarządzania pomocą i zarządzania kryzysowego, przy czym powinniśmy opierać się na programach, w których już uwzględniono koncepcję obowiązku ochrony;
- N. mając na uwadze, że bardziej spójne wdrażanie elementu prewencyjnego zasady dotyczącej obowiązku ochrony, łącznie ze środkami mediacyjnymi i dyplomacją prewencyjną na wczesnym etapie, mogłoby zapobiec możliwości powstania konfliktu i przemocy lub ograniczyłoby je i pomogło zapobiegać ich eskalacji, a tym samym ewentualnie pomogło w zapobiegnięciu międzynarodowej interwencji w świetle elementu odpowiedzialności za działanie zasady obowiązku ochrony; mając na uwadze, że dyplomacja dwutorowa jest ważnym narzędziem dyplomacji prewencyjnej, która opiera się na wymiarze ludzkim starań na rzecz pojednania;
- O. mając na uwadze, że obowiązek ochrony jest przede wszystkim doktryną o charakterze zapobiegawczym i że interwencja zbrojna powinna być ostatecznym rozwiązaniem w sytuacjach, w których się ją stosuje; mając na uwadze, że zasadę obowiązku ochrony należy stosować – w miarę możliwości – przede wszystkim w ramach działań dyplomatycznych i długofalowych działań rozwojowych, które koncentrują się na budowaniu potencjału w zakresie praw człowieka, dobrych rządów, praworządności, wspierania edukacji i opieki zdrowotnej, ograniczania ubóstwa, zapobiegania konfliktom poprzez edukację i rozwój wymiany handlowej, skutecznej kontroli zbrojeń, przeciwdziałania nielegalnemu handlowi bronią i wzmocnienia systemów wczesnego ostrzegania; mając ponadto na uwadze, że istnieje wiele pozamilitarnych alternatywnych środków przymusu, takich jak dyplomacja prewencyjna, sankcje, mechanizm rozliczalności i mediacja; mając na uwadze przewodnią rolę, którą UE musi nadal odgrywać w dziedzinie zapobiegania konfliktom;
- P. mając na uwadze, że współpraca z organizacjami regionalnymi stanowi ważny wymiar zobowiązania do zapewnienia ochrony; mając na uwadze, że w związku z tym konieczne jest zaapelowanie o zwiększenie zasobów regionalnych w dziedzinie prewencji oraz wskazanie skutecznych strategii politycznych służących zapobieganiu wspomnianym powyżej czterem zbrodniom; mając na uwadze, że zbliżający się szczyt UE–Afryka, zaplanowany na 2014 rok, stanowi dobrą okazję do wyrażenia naszego poparcia dla Unii Afrykańskiej w roli przywódcy i wspierania odpowiedzialności Afryki w zakresie wykonywania zobowiązań dotyczących zapewnienia ochrony;
- Q. mając na uwadze, że w wytycznych ONZ dotyczących skutecznej mediacji określono dylemat związany z tym, że nakazy aresztowania wydawane przez Międzynarodowy Trybunał Karny (MTK), systemy sankcji oraz krajowe i międzynarodowe polityczne strategie przeciwdziałania terroryzmowi wpływają też na sposób, w jaki niektóre strony konfliktu mogą być włączane w proces mediacyjny; mając na uwadze, że od czasu utworzenia MTK nastąpił znaczący postęp w definiowaniu w prawie międzynarodowym przestępstw, które wymagają natychmiastowej reakcji społeczności międzynarodowej, jednak nadal brak jest niezależnego mechanizmu pozwalającego ocenić, kiedy te definicje mają zastosowanie; mając na uwadze, że wdrożenie statutu rzymskiego zwiększyłoby skuteczność systemu MTK; mając na uwadze, że statut rzymski nie został ratyfikowany przez wszystkie państwa społeczności międzynarodowej;
- R. mając na uwadze, że MTK i obowiązek ochrony są wzajemnie powiązane, ponieważ celem obu jest zapobieganie ludobójstwu, zbrodniom przeciw ludzkości i zbrodniom wojennym; mając na uwadze, że z jednej strony obowiązek ochrony wspiera misję MTK mającą na celu walkę z bezkarnością przez nawoływanie państw do ponoszenia odpowiedzialności sądowej, a z drugiej strony obowiązek ochrony wspiera zasadę komplementarności MTK, zgodnie z którą główny obowiązek pociągania do odpowiedzialności spoczywa na poszczególnych państwach;
- S. mając na uwadze, że MTK odgrywa kluczową rolę w zapobieganiu zbrodniom, ale także w procesie odbudowy państw i mediacji;
- T. mając na uwadze, że UE zawsze aktywnie wspierała obowiązek ochrony na arenie międzynarodowej; mając na uwadze, że musi ona wzmocnić swoją rolę globalnego gracza politycznego, chroniącego praw człowieka i prawo humanitarne oraz odzwierciedlającego to polityczne poparcie we własnej polityce;
- U. mając na uwadze, że państwa członkowskie UE również zatwierdziły zasadę obowiązku ochrony; mając na uwadze, że jedynie niektóre spośród nich wprowadziły to pojęcie do tekstów krajowych;
- V. mając na uwadze, że niedawne doświadczenia w związku z konkretnymi sytuacjami kryzysowymi, na przykład w Sri Lance, Wybrzeżu Kości Słoniowej, Libii i Syrii wskazały na utrzymujące się wyzwania, jeżeli chodzi o wypracowanie wspólnego zrozumienia co do zapewnienia terminowego i skutecznego stosowania zasady obowiązku ochrony, jak również tworzenie wspólnej woli politycznej i potencjału, by w sposób skuteczny zapobiec lub położyć kres ludobójstwu, zbrodniom wojennym, czystkom etnicznym i zbrodniom przeciw ludzkości popełnianym czy to przez krajowe i lokalne władze, czy podmioty niepaństwowe, prowadzącym do licznych ofiar wśród ludności cywilnej;

Czwartek, 18 kwietnia 2013 r.

- W. mając na uwadze, że w sytuacjach, w których stosuje się zasadę obowiązku ochrony, niezwykle istotne jest zachowanie rozróżnienia mandatów podmiotów wojskowych i mandatów podmiotów udzielających pomocy humanitarnej w celu zagwarantowania, że wszystkie podmioty udzielające pomocy humanitarnej będą postrzegane jako bezstronne i neutralne, a także aby nie utrudniać skutecznego udzielania pomocy, w tym pomocy medycznej lub innej, i dostępu do beneficjentów i aby nie stwarzać zagrożenia dla osobistego bezpieczeństwa pracowników organizacji humanitarnych działających w terenie;
- X. mając na uwadze, że inicjatywa Brazylii pod hasłem „odpowiedzialność podczas ochrony” stanowi godny pochwały wkład w niezbędne opracowanie kryteriów, których spełnienie będzie konieczne przy realizacji mandatu w zakresie obowiązku ochrony i które obejmują proporcjonalność zasięgu i czasu trwania danej interwencji, szczegółową analizę skutków, jasne określenie ex ante celów politycznych oraz przejrzystość przy uzasadnianiu interwencji; mając na uwadze, że należy zaostrzyć mechanizmy monitorowania i przeglądu przyjętych mandatów, w tym za pośrednictwem specjalnych doradców Sekretarza Generalnego ONZ ds. przeciwdziałania ludobójstwu oraz ds. obowiązku ochrony oraz Wysokiego Komisarza NZ ds. Praw Człowieka, a ponadto mechanizmy te powinny działać w „uczciwy, rozważny i profesjonalny sposób, bez ingerencji politycznych czy podwójnych standardów”⁽¹⁾;
- Y. mając na uwadze, że od czasu utworzenia MTK nastąpił znaczący postęp w definiowaniu w prawie międzynarodowym przestępstw, które wymagają natychmiastowej reakcji społeczności międzynarodowej, jednak nadal brak jest niezależnych mechanizmów pozwalających ocenić, kiedy te definicje mają zastosowanie;
- Z. mając na uwadze, że Wysoki Komisarz Narodów Zjednoczonych ds. Praw Człowieka odgrywa ważną rolę, jeśli chodzi o informowanie o toczących się sprawach, które dotyczą masowych bestialskich zbrodni; mając na uwadze, że Rada Praw Człowieka ONZ odgrywa coraz ważniejszą rolę we wdrażaniu koncepcji obowiązku ochrony, w tym również poprzez udzielanie zezwoleń na prowadzenie misji informacyjnych i powoływanie komisji śledczych w celu gromadzenia i udostępniania informacji na temat czterech określonych rodzajów zbrodni i naruszeń, a także poprzez coraz większą gotowość do uciekania się do koncepcji obowiązku ochrony w sytuacjach kryzysowych, takich jak w Libii i Syrii;
- AA. mając na uwadze, że wąskie, a zarazem pogłębione podejście do realizacji obowiązku ochrony powinno ograniczać stosowanie tej zasady do czterech określonych rodzajów masowych bestialskich zbrodni i naruszeń;
- AB. mając na uwadze, że zasady obowiązku ochrony nie należy stosować w nadzwyczajnych sytuacjach humanitarnych ani podczas klęsk żywiołowych; mając na uwadze, że nie należy podejmować działań humanitarnych jako usprawiedliwienia dla działań politycznych, a także mając na uwadze, że wszystkie zaangażowane strony powinny respektować przestrzeń humanitarną;
- AC. mając na uwadze, że w sytuacjach pokonfliktowych należy udzielać kompleksowej pomocy; mając na uwadze, że potrzebne są większe wysiłki w celu stwierdzenia odpowiedzialności za poważne naruszenia praw człowieka i międzynarodowego prawa humanitarnego oraz w celu zwalczania bezkarności;
1. zwraca się do wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa/wiceprzewodniczącej Komisji, ESDZ, Komisji, państw członkowskich i Rady z następującymi zaleceniami:
- a) potwierdzenie zaangażowania UE na rzecz obowiązku ochrony poprzez przyjęcie międzyinstytucjonalnego konsensusu w sprawie obowiązku ochrony, w tym wspólnej interpretacji skutków obowiązku ochrony dla działań zewnętrznych UE oraz roli, jaką jej działania i instrumenty mogą odgrywać w trudnych sytuacjach, do wspólnego przygotowania przez Radę ESDZ, Komisję i Parlament, z uwzględnieniem opinii zainteresowanych stron, w tym przedstawicieli społeczeństwa obywatelskiego i organizacji pozarządowych;

⁽¹⁾ Artykuł 51, „Obowiązek ochrony: terminowa i zdecydowana reakcja”, sprawozdanie Sekretarza Generalnego ONZ z dnia 25 lipca 2012 r. (A/66/874-S/2012/578).

Czwartek, 18 kwietnia 2013 r.

- b) włączenie do przedstawianego Parlamentowi rocznego sprawozdania wysokiej przedstawiciel/wiceprzewodniczącej Komisji, poświęconego wspólnej polityce zagranicznej i bezpieczeństwa, rozdziału dotyczącego działań UE w dziedzinie zapobiegania konfliktom i ich łagodzenia za pośrednictwem zasady dotyczącej obowiązku ochrony; zawarcie w tym rozdziale analizy przydatności odpowiednich instrumentów i struktur administracyjnych w kontekście realizacji obowiązku ochrony, a także wskazywać niezbędne zmiany; przygotowanie tego rozdziału we współpracy ze Specjalnym Przedstawicielem UE ds. Praw Człowieka i uwzględnienie różnych stanowisk przyjmowanych przez Parlament Europejski w odniesieniu do konkretnych kwestii związanych z zapobieganiem konfliktom lub ochroną praw człowieka; oraz omówienie wyników z Parlamentem;
- c) uwzględnienie zasady obowiązku ochrony w ramach pomocy rozwojowej UE; dalsza profesjonalizacja i wzmocnienie dyplomacji prewencyjnej, mediacji i zdolności Unii w zakresie zapobiegania kryzysom i reagowania na nie, ze szczególnym uwzględnieniem gromadzenia i wymiany informacji oraz systemów wczesnego ostrzegania; usprawnienie koordynacji różnych struktur Komisji, Rady i Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych, w odniesieniu do wszystkich aspektów obowiązku ochrony, a także regularne informowanie Parlamentu o inicjatywach podejmowanych z myślą o wsparciu idei obowiązku ochrony;
- d) zagwarantowanie skutecznego planowania polityki, koncepcji operacyjnych i celów rozwoju potencjału w ramach wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony (WPBiO), aby umożliwić Unii pełną realizację zasady dotyczącej obowiązku ochrony w ramach ścisłej współpracy międzynarodowej z ONZ i organizacjami regionalnymi;
- e) dalszy rozwój zdolności UE w zakresie mediacji i zapobiegania konfliktom, co obejmuje gotowość ekspertów prawnych, funkcjonariuszy policji i analityków regionalnych, jak i utworzenie autonomicznego europejskiego instytutu na rzecz pokoju, którego celem byłoby dostarczanie UE informacji na potrzeby mediacji oraz udostępnianie środków do ich prowadzenia, dyplomacja dwutorowa oraz wymiana sprawdzonych praktyk w dziedzinie zaprowadzania pokoju i deeskalacji; wzmocnienie prewencyjnych elementów zewnętrznych instrumentów UE, zwłaszcza instrumentu na rzecz stabilności;
- f) wzmocnienie powiązań między systemami wczesnego ostrzegania, planowaniem polityki oraz procesem podejmowania decyzji na wysokim szczeblu w łonie ESDZ i Rady;
- g) uwzględnienie systematycznej oceny czynników ryzyka wskazujących na ludobójstwo, zbrodnie wojenne, czystki etniczne i zbrodnie przeciwko ludzkości w regionalnych i krajowych dokumentach strategicznych, a także włączenie kwestii zapobiegania im do dialogu prowadzonego z krajami trzecimi, w których występuje zagrożenie takimi rodzajami zbrodni i naruszeń;
- h) nawiązanie współpracy z pracownikami delegatur UE i ambasad państw członkowskich oraz szkolenie ich, a także członków misji cywilnych i wojskowych w zakresie międzynarodowych praw człowieka, prawa humanitarnego i prawa karnego, w tym w zakresie zdolności wykrywania sytuacji, w których mogą mieć miejsce cztery określone rodzaje zbrodni i naruszeń, w tym również poprzez regularne kontakty z lokalnym społeczeństwem obywatelskim; zadbanie o to, aby specjaliści przedstawiciele UE w razie potrzeby stali na straży zasady obowiązku ochrony oraz rozszerzenie mandatu Specjalnego Przedstawiciela UE ds. Praw Człowieka w taki sposób, aby obejmował on kwestie związane z obowiązkiem ochrony; określenie na potrzeby obowiązku ochrony punktu kontaktowego UE w ramach istniejących struktur i zasobów Europejskiej Służby Działań Zewnętrznych, którego zadaniem byłoby zwłaszcza obszernie informowanie o skutkach wynikających z obowiązku ochrony oraz dbanie o sprawny przepływ informacji na temat sytuacji kryzysowych między wszystkimi zainteresowanymi podmiotami, zachęcając również do utworzenia w państwach członkowskich punktów kontaktowych ds. obowiązku ochrony; dalsze usprawnianie i wzmocnianie dyplomacji prewencyjnej i mediacji;
- i) rozpoczęcie i promowanie debaty wewnątrz UE na temat reformy Rady Bezpieczeństwa ONZ, która jest jedynym organem międzynarodowym uprawnionym do zezwolenia na interwencje w ramach realizacji obowiązku ochrony bez zgody państwa, którego środki takie dotyczą;
- j) angażowanie i szkolenie przedstawicieli społeczeństwa obywatelskiego i organizacji pozarządowych, którzy mogliby uczestniczyć w dyplomacji nieformalnej (track II dyplomacy), z myślą o propagowaniu wymiany dobrych praktyk w tej dziedzinie;
- k) wzmocnienie współpracy z organizacjami regionalnymi i subregionalnymi, w tym również poprzez usprawnianie podejmowanych przez nie środków w zakresie prewencji, budowania potencjału i reagowania w związku z zasadą obowiązku ochrony;

Czwartek, 18 kwietnia 2013 r.

- l) zadbanie o szybką ratyfikację przez wszystkie państwa członkowskie UE poprawek do Statutu MTK zawierających definicję zbrodni agresji, ponieważ Trybunał może odgrywać kluczową rolę w zapobieganiu masowym bestialskim zbrodniom oraz w działaniach mających na celu zapewnienie odpowiedzialności;
- m) położenie nacisku na przestrzeganie klauzuli dotyczącej MTK w umowach z krajami trzecimi i rozważenie możliwości dokonania przeglądu porozumienia z krajami, które nie stosują się do nakazów aresztowania wystawianych przez MTK;
- n) opowiedzenie się za dwutorowym podejściem, tj. promowaniem powszechnej akceptacji obowiązku ochrony, a jednocześnie zachęcanie państw do wspierania MTK i udzielania mu pomocy;
2. zachęca wysoką przedstawiciel/wiceprzewodniczącą i Radę do:
- a) aktywnego wkładu do debaty na temat zasady obowiązku ochrony w oparciu o obowiązujące międzynarodowe prawa człowieka i konwencje genewskie, tak aby społeczność międzynarodowa skupiła się na elemencie prewencyjnym w ramach obowiązku ochrony i na powszechnym stosowaniu narzędzi niezwiązanych ze środkami przymusu, a także opracowania w związku z tym konkretnego planu działania, obejmującego również uwagi dotyczące odpowiedzialności za odbudowę/potrzeby odbudowy;
- b) dalszego propagowania koncepcji obowiązku ochrony na forum ONZ i do działań na rzecz upowszechnienia jej jako zasadniczego elementu modelu bezpieczeństwa zbiorowego opartego na wielostronności i przewodniej roli Narodów Zjednoczonych oraz uwzględniającego wzmocnienie pozycji MTK; przypomnienia, że obowiązek ochrony obejmuje również odpowiedzialność za walkę z bezkarnością;
- c) wspierania wysiłków sekretarza generalnego ONZ na rzecz ożywienia i poprawy zrozumienia skutków zasady dotyczącej obowiązku ochrony i współpracy z innymi członkami ONZ, którzy chcą zwiększyć zdolność społeczności międzynarodowej do zapobiegania masowym bestialskim zbrodniom i do reagowania na te zbrodnie;
- d) wezwania Rady Bezpieczeństwa ONZ uwzględnienia brazylijskiej inicjatywy pod hasłem „odpowiedzialność podczas ochrony” w celu zapewnienia skutecznego stosowania zasady obowiązku ochrony, wyrządzając jak najmniej szkód i wniesienia wkładu w niezbędne opracowanie kryteriów, których spełnienie będzie konieczne przy realizacji trzeciego filaru zasady dotyczącej obowiązku ochrony i które obejmują proporcjonalność zasięgu i czasu trwania danej interwencji, staranne wyważenie konsekwencji, jasne określenie ex ante celów politycznych oraz przejrzystość przy uzasadnianiu interwencji; z uwagi na fakt, że opracowanie takich kryteriów może zaoferować gwarancje, dzięki którym państwa nieufne wobec doktryny zasady obowiązku ochrony przekonają się do jej stosowalności, zaostrzenie mechanizmów monitorowania i przeglądu przyjętych mandatów, w tym za pośrednictwem specjalnych doradców Sekretarza Generalnego ONZ ds. przeciwdziałania ludobójstwu oraz ds. obowiązku ochrony oraz Wysokiego Komisarza NZ ds. Praw Człowieka i stosowanie tych mechanizmów w „uczciwy, rozważny i profesjonalny sposób, bez ingerencji politycznych czy podwójnych standardów”⁽¹⁾;
- e) wyciągnięcia – we współpracy z państwami członkowskimi i partnerami międzynarodowymi – wniosków ze stosowania zasady obowiązku ochrony w Libii w 2011 r. i z aktualnej sytuacji w Syrii, którą charakteryzuje niezdolność do podjęcia działań;
- f) zaproponowania pięciu stałym członkom Rady Bezpieczeństwa ONZ przyjęcia kodeksu postępowania, który dobrowolnie ograniczy stosowanie prawa weta do przypadków ludobójstwa, zbrodni wojennych, czystek etnicznych i zbrodni przeciw ludzkości;
- g) współpracy z regionalnymi partnerami UE, aby wyraźniej podkreślić rolę organizacji regionalnych i subregionalnych w związku ze stosowaniem zasady obowiązku ochrony;
- h) dążenia do ustanowienia obowiązku ochrony jako nowej normy prawa międzynarodowego w zakresie, na jaki podczas światowego szczytu w 2005 r. zgodziły się państwa należące do ONZ;
- i) zakomunikowania Radzie Bezpieczeństwa, że nawet jeśli nowa zasada, jaką jest obowiązek ochrony, stanie się normą prawa międzynarodowego, nie musi to koniecznie oznaczać, że ograniczone zostaną uprawnienia decyzyjne Rady;

⁽¹⁾ Artykuł 51, „Obowiązek ochrony: terminowa i zdecydowana reakcja”, sprawozdanie Sekretarza Generalnego ONZ z dnia 25 lipca 2012 r. (A/66/874-S/2012/578).

Czwartek, 18 kwietnia 2013 r.

- j) udzielenia pomocy przy wzmocnianiu ram i zdolności na szczeblu ONZ w zakresie mediacji, dyplomacji dwutorowej, wymiany najlepszych praktyk w dziedzinie pokojowego rozwiązywania rodzących się konfliktów i deeskalacji oraz systemów wczesnego ostrzegania, takich jak te stosowane przez jednostkę wsparcia mediacji przy Departamencie Spraw Politycznych; zwiększenia roli Biura Specjalnego Doradcy ds. Zapobiegania Ludobójstwu i Specjalnego Doradcy ds. Obowiązku Ochrony; zaangażowania Rady Praw Człowieka w debatę na temat obowiązku ochrony;
 - k) zapewnienia we współpracy z państwami członkowskimi będącymi członkami Rady Bezpieczeństwa ONZ, a także wszystkich partnerów międzynarodowych do zadbania o pełną spójność ewentualnych dalszych zmian w koncepcji obowiązku ochrony z międzynarodowym prawem humanitarnym, a także do opowiedzenia się za ścisłym przestrzeganiem i monitorowaniem przepisów międzynarodowego prawa humanitarnego w przypadkach, w których zastosowanie będzie mieć zasada obowiązku ochrony;
 - l) podjęcia kwestii jednego głosu UE w Radzie Bezpieczeństwa ONZ oraz wspólnego budżetu na misje w ramach wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa na podstawie mandatu ONZ;
 - m) włączania w o wiele większym stopniu kobiet, w tym przywódczyni i grup kobiet we wszystkie działania służące zapobieganiu konfliktom oraz łagodzeniu i rozwiązywaniu konfliktów zgodnie z rezolucjami nr 1325 i 1820 Rady Bezpieczeństwa ONZ;
 - n) współpracy z ONZ z myślą o jednoznacznym powiązaniu kwestii realizacji obowiązku ochrony z walką przeciwko bezkarności w przypadku najpoważniejszych zbrodni objętych tą koncepcją;
3. wzywa wysoką przedstawiciel/wiceprzewodniczącą:
- a) do przedstawienia Komisji Spraw Zagranicznych Parlamentu Europejskiego w ciągu sześciu miesięcy od przyjęcia niniejszego zalecenia konkretnego planu działania w zakresie działań następczych wynikających z propozycji Parlamentu oraz zawierającego w szczególności etapy na drodze do osiągnięcia konsensusu w sprawie obowiązku ochrony;
4. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszego zalecenia Radzie oraz przedstawienia go do wiadomości Komisji, wysokiej przedstawiciel/wiceprzewodniczącej, ESDZ oraz państwom członkowskim.
-

Wtorek, 16 kwietnia 2013 r.

II

(Komunikaty)

KOMUNIKATY INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

PARLAMENT EUROPEJSKI

P7_TA(2013)0106

Wniosek o uchylenie immunitetu poselskiego Hansa-Petera Martina**Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 16 kwietnia 2013 r. w sprawie wniosku o uchylenie immunitetu Hansa-Petera Martina (2012/2326(IMM))**

(2016/C 045/16)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek o uchylenie immunitetu Hansa-Petera Martina, przekazany dnia 27 czerwca 2012 r. przez stałego przedstawiciela Austrii przy Unii Europejskiej w związku ze sprawą prowadzoną przez prokuraturę w Wiedniu i ogłoszony na posiedzeniu plenarnym w dniu 12 grudnia 2012 r.,
 - uwzględniając wyjaśnienia Hansa-Petera Martina przedstawione w dniu 20 lutego 2013 r. zgodnie z art. 7 ust. 3 Regulaminu,
 - uwzględniając art. 9 Protokołu nr 7 w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej, jak również art. 6 ust. 2 Aktu dotyczącego wyboru członków Parlamentu Europejskiego w powszechnych wyborach bezpośrednich z dnia 20 września 1976 r.,
 - uwzględniając wyroki Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 12 maja 1964 r., 10 lipca 1986 r., 15 i 21 października 2008 r., 19 marca 2010 r. oraz 6 września 2011 r.⁽¹⁾,
 - uwzględniając swoją decyzję z dnia 13 września 2011 r. w sprawie wniosku o uchylenie immunitetu Hansa-Petera Martina⁽²⁾,
 - uwzględniając przepisy art. 57 austriackiej konstytucji,
 - uwzględniając art. 6 ust. 2 i art. 7 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Prawnej (A7-0106/2013),
- A. mając na uwadze, że Parlament zdecydował w dniu 13 września 2011 r. o uchyleniu immunitetu Hansa-Petera Martina, posła do Parlamentu Europejskiego, na wniosek prokuratury w Wiedniu przekazany w dniu 29 kwietnia 2011 r. i ogłoszony na posiedzeniu plenarnym w dniu 12 maja 2011 r., w związku z zarzucanym mu przestępstwem sprzeniewierzenia funduszy partyjnych, o którym mowa w par. 2b ustawy o partiach politycznych;

⁽¹⁾ Wyrok z dnia 12 maja 1964 r. w sprawie 101/63, Wagner/Fohrmann i Krier (Zbiór 1964, s. 387); wyrok z dnia 10 lipca 1986 r. w sprawie 149/85, Wybot/Faure i inni (Zbiór 1964, s. 2391); wyrok z dnia 15 października 2008 r. w sprawie T-345/05, Mote/Parlament (Zbiór 2008, s. II-2849); wyrok z dnia 21 października 2008 r. w połączonych sprawach C-200/07 i C-201/07, Marra/De Gregorio i Clemente (Zbiór 2008, s. I-7929); wyrok z dnia 19 marca 2010 r. w sprawie T-42/06, Gollnisch/Parlament (Zbiór 2010, s. II-1135); wyrok z dnia 6 września 2011 r. w sprawie C-163/10, Patriciello (Zbiór 2011, s. I-7565).

⁽²⁾ Dz.U. C 51 E z 22.2.2013, s. 150.

Wtorek, 16 kwietnia 2013 r.

- B. mając na uwadze, że prokuratura w Wiedniu złożyła obecnie wniosek o rozszerzenie uchylenia immunitetu Hansa-Petera Martina, by umożliwić przeprowadzenie postępowania przygotowawczego przeciwko niemu w oparciu o wniesione dodatkowe oskarżenia, dotyczące w szczególności rzekomego oszustwa;
- C. mając na uwadze, że rozszerzenie uchylenia immunitetu Hansa-Petera Martina dotyczy w szczególności zarzucanego mu przestępstwa kwalifikowanego oszustwa z par. 146 i 147 ust. 3 austriackiego kodeksu karnego;
- D. mając na uwadze, że zgodnie z art. 9 Protokołu w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej posłowie korzystają na terytorium swojego państwa z immunitetów przyznawanych członkom parlamentu ich państwa;
- E. mając na uwadze, że zgodnie z art. 57 ust. 2 austriackiej federalnej ustawy zasadniczej posłowie do Rady Narodowej (*Nationalrat*) mogą być aresztowani pod zarzutem przestępstwa tylko za zgodą Rady Narodowej, chyba że zostaną schwytani na gorącym uczynku, a także mając na uwadze, że przeszukania w domach posłów do Rady Narodowej wymagają jej zgody; mając na uwadze, że zgodnie z art. 57 ust. 3 austriackiej federalnej ustawy zasadniczej przeciwko posłom do Rady Narodowej nie można wnieść oskarżenia o przestępstwo bez zgody Rady Narodowej, chyba że przestępstwo to w sposób oczywisty nie ma związku z działalnością polityczną danego posła, a także mając na uwadze, że zgodnie z tym przepisem jeśli dany poseł lub jedna trzecia członków odpowiedniej komisji stałej złoży taki wniosek, to zainteresowany organ musi uzyskać decyzję Rady Narodowej stwierdzającą, czy istnieje wspomniany związek z działalnością polityczną;
- F. mając na uwadze, że art. 9 Protokołu w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej i art. 57 austriackiej federalnej ustawy zasadniczej (*Bundesverfassungsgesetz*) nie wykluczają uchylenia immunitetu Hansa-Petera Martina;
- G. mając na uwadze, że w związku z tym w danym przypadku należy zalecić uchylenie immunitetu;
 - 1. podejmuje decyzję o uchyleniu immunitetu Hansa-Petera Martina;
 - 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej decyzji oraz sprawozdania właściwej komisji odpowiednim organom austriackim i Hansowi-Peterowi Martinowi.

P7_TA(2013)0107

Wniosek o uchylenie immunitetu poselskiego Jürgena Creutzmanna

Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 16 kwietnia 2013 r. w sprawie wniosku o uchylenie immunitetu Jürgena Creutzmanna (2013/2016(IMM))

(2016/C 045/17)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek o uchylenie immunitetu Jürgena Creutzmanna, przekazany dnia 15 stycznia 2013 r. przez ministerstwo sprawiedliwości Republiki Federalnej Niemiec w związku ze sprawą toczącą się przed prokuratorem naczelnym we Frankenthal (Niemcy) i ogłoszony na posiedzeniu plenarnym w dniu 17 stycznia 2013 r.,
- po wysłuchaniu wyjaśnień Jürgena Creutzmanna zgodnie z art. 7 ust. 3 Regulaminu,
- uwzględniając art. 9 Protokołu nr 7 w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej, jak również art. 6 ust. 2 Aktu dotyczącego wyboru członków Parlamentu Europejskiego w powszechnych wyborach bezpośrednich z dnia 20 września 1976 r.,
- uwzględniając wyroki Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dni 12 maja 1964 r., 10 lipca 1986 r., 15 i 21 października 2008 r., 19 marca 2010 r. i 6 września 2011 r.⁽¹⁾,

⁽¹⁾ Wyrok z dnia 12 maja 1964 r. w sprawie 101/63, Wagner/Fohrmann i Krier (Zbiór 1964, s. 387); wyrok z dnia 10 lipca 1986 r. w sprawie 149/85, Wybot/Faure i inni (Zbiór 1964, s. 2391); wyrok z dnia 15 października 2008 r. w sprawie T-345/05, Mote/Parlament (Zbiór 2008, s. II-2849); wyrok z dnia 21 października 2008 r. w połączonych sprawach C-200/07 i C-201/07, Marra/De Gregorio i Clemente (Zbiór 2008, s. I-7929); wyrok z dnia 19 marca 2010 r. w sprawie T-42/06, Gollnisch/Parlament (Zbiór 2010, s. II-1135); wyrok z dnia 6 września 2011 r. w sprawie C-163/10, Patriciello (Zbiór 2011, s. I-7565).

Wtorek, 16 kwietnia 2013 r.

- uwzględniając art. 46 niemieckiej ustawy zasadniczej (*Grundgesetz*),
- uwzględniając art. 6 ust. 2 i art. 7 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Prawnej (A7-0107/2013),
- A. mając na uwadze, że prokurator naczelny we Frankenthal (Niemcy) zwrócił się o uchylenie immunitetu poselskiego posła do Parlamentu Europejskiego Jürgena Creutzmanna w związku z wszczęciem postępowania dotyczącego domniemanego przestępstwa;
- B. mając na uwadze, że wniosek prokuratora naczelnego odnosi się do postępowania – na mocy § 229 niemieckiego kodeksu karnego – dotyczącego domniemanego przestępstwa polegającego na spowodowaniu uszkodzenia ciała w wyniku niedbalstwa;
- C. mając na uwadze, że zgodnie z art. 9 Protokołu w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej posłowie korzystają na terytorium swojego państwa z immunitetów przyznawanych członkom parlamentu ich państwa;
- D. mając na uwadze, że na mocy art. 46 ust. 2 niemieckiej ustawy zasadniczej (*Grundgesetz*) poseł nie może zostać pociągnięty do odpowiedzialności za czyn karalny bez zgody Parlamentu, chyba że został ujęty w trakcie popełniania czynu lub w ciągu następnej doby;
- E. mając na uwadze, że w związku z powyższym Parlament musi uchylić immunitet Jürgena Creutzmanna, aby możliwe było kontynuowanie postępowania przeciwko niemu;
- F. mając na uwadze, że art. 9 Protokołu w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej i art. 46 ust. 2 niemieckiej ustawy zasadniczej (*Grundgesetz*) nie wykluczają uchylenia immunitetu Jürgena Creutzmanna;
- G. mając na uwadze, że w związku z tym w danym przypadku wskazane jest uchylenie immunitetu poselskiego;
 1. podejmuje decyzję o uchyleniu immunitetu Jürgena Creutzmanna;
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do niezwłocznego przekazania niniejszej decyzji oraz sprawozdania właściwej komisji, właściwym władzom Republiki Federalnej Niemiec oraz Jürgenowi Creutzmannowi.

P7_TA(2013)0108

Wniosek o uchylenie immunitetu poselskiego Ewalda Stadlera

Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 16 kwietnia 2013 r. w sprawie wniosku o uchylenie immunitetu Ewalda Stadlera (2012/2239(IMM))

(2016/C 045/18)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek prokuratury w Wiedniu z dnia 9 lipca 2012 r. o uchylenie immunitetu Ewalda Stadlera w związku ze prowadzonym śledztwem, ogłoszony na posiedzeniu plenarnym w dniu 10 września 2012 r.,
- po wysłuchaniu wyjaśnień Ewalda Stadlera w dniu 20 lutego 2013 r., zgodnie z art. 7 ust. 3 Regulaminu,
- uwzględniając art. 9 Protokołu nr 7 w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej, jak również art. 6 ust. 2 Aktu dotyczącego wyboru członków Parlamentu Europejskiego w powszechnych wyborach bezpośrednich z dnia 20 września 1976 r.,
- uwzględniając art. 57 austriackiego *Bundesverfassungsgesetz* (federalnej ustawy konstytucyjnej),
- uwzględniając wyroki Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 12 maja 1964 r., 10 lipca 1986 r., 15 i 21 października 2008 r., 19 marca 2010 r. i 6 września 2011 r.⁽¹⁾,

⁽¹⁾ Wyrok z dnia 12 maja 1964 r. w sprawie 101/63, Wagner/Fohrmann i Krier (Zbiór 1964, s. 387); wyrok z dnia 10 lipca 1986 r. w sprawie 149/85, Wybot/Faure i inni (Zbiór 1964, s. 2391); wyrok z dnia 15 października 2008 r. w sprawie T-345/05, Mote/Parlament (Zbiór 2008, s. II-2849); wyrok z dnia 21 października 2008 r. w połączonych sprawach C-200/07 i C-201/07, Marra/De Gregorio i Clemente (Zbiór 2008, s. I-7929); wyrok z dnia 19 marca 2010 r. w sprawie T-42/06, Gollnisch/Parlament (Zbiór 2010, s. II-1135); wyrok z dnia 6 września 2011 r. w sprawie C-163/10, Patriciello (Zbiór 2011, s. I-7565).

Wtorek, 16 kwietnia 2013 r.

- uwzględniając art. 6 ust. 2 i art. 7 Regulaminu,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji Prawnej (A7-0120/2013),
- A. mając na uwadze, że prokuratura w Wiedniu zwróciła się z wnioskiem o uchylenie immunitetu posła do Parlamentu Europejskiego Ewalda Stadlera, żeby umożliwić austriackim władzom przeprowadzenie niezbędnego śledztwa i wszczęcie postępowania sądowego przeciwko Ewaldowi Stadlerowi;
- B. mając na uwadze, że uchylenie immunitetu Ewalda Stadlera wiąże się z zarzutami dotyczącymi przestępstwa usiłowania poważnego wymuszenia z par. 15, par. 105 ust. 1 i par. 106 ust. 1 pkt 1 austriackiego kodeksu karnego oraz przestępstwa składania fałszywych zeznań z par. 288 ust. 1 kodeksu karnego;
- C. mając na uwadze, że zgodnie z art. 9 Protokołu w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej posłowie do Parlamentu Europejskiego na terytorium swojego państwa korzystają z immunitetów przyznawanych członkom parlamentu ich państwa;
- D. mając na uwadze, że zgodnie z art. 57 ust 2 austriackiej federalnej ustawy konstytucyjnej posłowie do Rady Narodowej (*Nationalrat*) mogą być zatrzymani w związku z popełnieniem przestępstwa tylko za zgodą Rady Narodowej, chyba że zostali złapani na gorącym uczynku, a także że przeszukanie w mieszkaniu posła do Rady Narodowej podobnie wymaga zgody Rady Narodowej; mając na uwadze, że na podstawie art. 57 ust. 3 austriackiej federalnej ustawy zasadniczej posła do Rady Narodowej nie wolno pociągać do odpowiedzialności za czyn karalny, chyba że przedmiotowe przestępstwo w sposób oczywisty nie wiąże się z działalnością polityczną danego posła, a także mając na uwadze, że zgodnie z tym przepisem jeśli dany poseł lub jedna trzecia członków odpowiedniej komisji stałej złoży taki wniosek, to zainteresowany organ musi uzyskać decyzję Rady Narodowej stwierdzającą, czy istnieje wspomniany związek z działalnością polityczną;
- E. mając na uwadze, że dla dalszego prowadzenia śledztwa przeciwko Ewaldowi Stadlerowi konieczne jest zniesienie jego immunitetu;
- F. mając na uwadze, że Ewald Stadler jest posłem do Parlamentu Europejskiego od 7 grudnia 2011 r.;
- G. mając na uwadze, że od marca 2010 r. prokuratura w Wiedniu prowadziła śledztwo przeciwko Ewaldowi Stadlerowi;
- H. mając na uwadze, że art. 9 Protokołu w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej i art. 57 austriackiej federalnej ustawy zasadniczej (*Bundesverfassungsgesetz*) nie wykluczają uchylenia immunitetu Ewalda Stadlera;
- I. mając na uwadze, że w związku z tym w danym przypadku wskazane jest uchylenie immunitetu;
 1. podejmuje decyzję o uchyleniu immunitetu Ewalda Stadlera;
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do natychmiastowego przekazania niniejszej decyzji i sprawozdania właściwej komisji właściwym władzom Republiki Austriackiej oraz Ewaldowi Stadlerowi.

P7_TA(2013)0121

Równa liczba głosów w głosowaniu dotyczącym interwencji w postępowaniu sądowym (wykładnia art. 159 ust. 3 Regulaminu)

Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 16 kwietnia 2013 r. w sprawie równej liczby głosów w głosowaniu dotyczącym interwencji w postępowaniu sądowym (wykładnia art. 159 ust. 3 Regulaminu)

(2016/C 045/19)

Parlament Europejski,

- uwzględniając pismo przewodniczącego Komisji Spraw Konstytucyjnych z dnia 20 marca 2013 r.,
- uwzględniając art. 211 Regulaminu,
- 1. przyjmuje następującą wykładnię art. 159 ust. 3 Regulaminu:

Wtorek, 16 kwietnia 2013 r.

„Artykuł 159 ust. 3 powinien być rozumiany w ten sposób, że w przypadku wystąpienia równej liczby głosów w głosowaniu nad projektem zalecenia, na podstawie art. 128 ust. 4, nieinterweniowania w postępowaniu przed Trybunałem Sprawiedliwości Unii Europejskiej, taka równa ilość głosów nie oznacza przyjęcia zalecenia interweniowania przez Parlament w tym postępowaniu. W takim przypadku uznaje się, że właściwa komisja nie sformułowała zalecenia.”

2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej decyzji do wiadomości Radzie oraz Komisji.
-

Wtorek, 16 kwietnia 2013 r.

III

(Akty przygotowawcze)

PARLAMENT EUROPEJSKI

P7_TA(2013)0103

Europejska Agencja ds. Bezpieczeństwa Sieci i Informacji (ENISA) *I**

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 16 kwietnia 2013 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie Europejskiej Agencji ds. Bezpieczeństwa Sieci i Informacji (ENISA) (COM(2010)0521 – C7-0302/2010 – 2010/0275(COD))

(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)

(2016/C 045/20)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2010)0521),
 - uwzględniając art. 294 ust. 2 oraz art. 114 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którymi Komisja przedstawiła wniosek Parlamentowi (C7-0302/2010),
 - uwzględniając art. 294 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 17 lutego 2011 r. ⁽¹⁾,
 - uwzględniając zobowiązanie przedstawiciela Rady, przekazane pismem z dnia 8 lutego 2013 r., do zatwierdzenia stanowiska Parlamentu Europejskiego, zgodnie z art. 294 ust. 4 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając art. 55 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Przemysłu, Badań Naukowych i Energii, opinie Komisji Budżetowej oraz Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych (A7-0056/2013),
1. przyjmuje poniższe stanowisko w pierwszym czytaniu;
 2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do swojego wniosku lub zastąpienie go innym tekstem;
 3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, a także parlamentom krajowym.

P7_TC1-COD(2010)0275

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 16 kwietnia 2013 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2013 w sprawie Agencji Unii Europejskiej ds. Bezpieczeństwa Sieci i Informacji (ENISA) oraz uchylające rozporządzenie (WE) nr 460/2004

(Jako że pomiędzy Parlamentem i Radą osiągnięte zostało porozumienie, stanowisko Parlamentu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, rozporządzenia (UE) nr 526/2013.)

⁽¹⁾ Dz.U. C 107 z 6.4.2011, s. 58.

Wtorek, 16 kwietnia 2013 r.

P7_TA(2013)0104

Przypadkowe odłowy waleni *I**

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 16 kwietnia 2013 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego rozporządzenie Rady (WE) nr 812/2004 ustanawiające środki dotyczące przypadkowych odłowów waleni na łowiskach i zmieniające rozporządzenie (WE) nr 88/98 (COM(2012)0447– C7-0213/2012 – 2012/0216(COD))

(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)

(2016/C 045/21)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2012)0447),
 - uwzględniając art. 294 ust. 2 oraz art. 43 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którymi wniosek został przedstawiony Parlamentowi przez Komisję (C7-0213/2012),
 - uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 14 listopada 2012 r. ⁽¹⁾,
 - uwzględniając art. 294 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając art. 55 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rybołówstwa (A7-0042/2013),
1. przyjmuje poniższe stanowisko w pierwszym czytaniu;
 2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzić znaczące zmiany do swojego wniosku lub zastąpić go innym tekstem;
 3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, a także parlamentom narodowym.

P7_TC1-COD(2012)0216

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 16 kwietnia 2013 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2013 zmieniającego rozporządzenie Rady (WE) nr 812/2004 ustanawiające środki dotyczące przypadkowych odłowów waleni na łowiskach i zmieniające rozporządzenie (WE) nr 88/98

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 43 ust. 2,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

działając zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽¹⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie Rady (WE) nr 812/2004 ⁽²⁾ nadaje Komisji uprawnienia w zakresie wykonania niektórych przepisów tego rozporządzenia.

⁽¹⁾ Dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym.

⁽²⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 16 kwietnia 2013 r.

⁽³⁾ Dz.U. L 150 z 30.4.2004, s. 12.

Wtorek, 16 kwietnia 2013 r.

- (2) Na skutek wejścia w życie traktatu lizbońskiego uprawnienia przekazane Komisji na mocy rozporządzenia (WE) nr 812/2004 muszą zostać dostosowane do postanowień art. 290 i 291 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.
- (3) W celu ~~stosowania niektórych przepisów rozporządzenia (WE) nr 812/2004~~ **zapewnienia skutecznej zmiany niektórych przepisów z myślą o odzwierciedleniu postępu technicznego i naukowego** należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjęcia aktów zgodnie z art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej w odniesieniu do warunków technicznych i warunków użytkowania akustycznych urządzeń odstrasżających. [Popr. 1]
- (4) Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych do przyjęcia aktów delegowanych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów.
- (5) Przygotowując i opracowując akty delegowane, Komisja powinna zapewnić jednoczesne, terminowe i odpowiednie przekazywanie stosownych dokumentów Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
- (6) W celu zapewnienia jednakowych warunków wdrażania przepisów rozporządzenia (WE) nr 812/2004 dotyczących procedury i formatu w kontekście realizacji obowiązków w zakresie sprawozdawczości przez państwa członkowskie należy powierzyć Komisji uprawnienia wykonawcze. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiającym przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję⁽¹⁾.
- (6a) **W związku z odnoszącym się do państw członkowskich wymogiem przyjęcia niezbędnych środków w celu wprowadzenia systemu ścisłej ochrony walen, w świetle niedociągnięć rozporządzenia (WE) nr 812/2004 i niepowodzeń w jego wdrażaniu, wskazanych przez Komisję w komunikacie do Parlamentu Europejskiego i Rady dotyczącym przypadkowych połowów walen w rybołówstwie⁽²⁾ i przez ICES w odnośnej opinii naukowej z 2010 r., oraz w świetle nieuwzględnienia dyrektywy Rady 92/43/EWG⁽³⁾ („dyrektywa siedliskowa”), Komisja powinna najpóźniej do końca 2015 r. przedstawić wniosek legislacyjny dotyczący spójnych, kompleksowych ram prawnych zapewniających skuteczną ochronę walen przed wszelkimi zagrożeniami.** [Popr. 2]
- (7) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenie (WE) nr 812/2004,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

W rozporządzeniu (WE) nr 812/2004 wprowadza się następujące zmiany:

- 1) art. 3 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Akustyczne urządzenia odstrasżające używane w zastosowaniu art. 2 ust. 1 powinny być zgodne z warunkami technicznymi i warunkami użytkowania. Warunki techniczne i warunki użytkowania są określone w załączniku II. Komisja jest uprawniona do dokonywania zmian w załączniku II w drodze aktów delegowanych przyjmowanych zgodnie z art. 8a w celu dostosowywania załącznika do postępu naukowego i technicznego.”;

- 1a) w art. 7 dodaje się ustęp w brzmieniu:

„3. Komisja dokona, przed końcem 2015 r., przeglądu skuteczności środków określonych w niniejszym rozporządzeniu i przedłoży wniosek ustawodawczy przewidujący spójne i kompleksowe ramy mające na celu zapewnienie skutecznej ochrony walen.” [Popr. 3]

⁽¹⁾ Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13.

⁽²⁾ Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego i Rady pt. „Przypadkowe połowy walen w rybołówstwie: sprawozdanie z wdrażania określonych przepisów rozporządzenia Rady (WE) nr 812/2004 oraz z oceny naukowej wpływu stosowania sieci skrzelowych, sieci trójściennych i sieci oplatających na walenie w Morzu Bałtyckim, zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 2187/2005” (COM(2009)0368).

⁽³⁾ Dyrektywa Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory (Dz. U. L 206, 22.7.1992, s. 7).

Wtorek, 16 kwietnia 2013 r.

2) art. 8 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 8

Wdrażanie

Szczegółowe zasady dotyczące procedury i formatu składania sprawozdań zgodnie z art. 6 mogą zostać ustanowione pomocą drodzą aktów wykonawczych zgodnie z procedurą kontrolną, o której mowa w art. 8b ust. 2.”;

3) dodaje się art. 8a i 8b w brzmieniu:

„Artykuł 8a

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjęcia aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.

2. Uprawnienia **do przyjęcia aktów delegowanych**, o których mowa w art. 3 ust. 1, powierza się Komisji na ~~czas~~ ~~nieokreślony~~ **okres trzech lat od dnia ... (*)**. **Komisja sporządza sprawozdanie dotyczące przekazania uprawnień nie później niż dziewięć miesięcy przed końcem okresu trzech lat. Przekazanie uprawnień zostaje automatycznie przedłużone na takie same okresy, chyba że Parlament Europejski lub Rada sprzeciwią się takiemu przedłużeniu nie później niż trzy miesiące przed końcem każdego okresu.** [Popr. 4]

3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 3 ust. 1, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność jakichkolwiek już obowiązujących aktów delegowanych.

4. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

5. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 3 ust. 1 wchodzi w życie tylko jeśli Parlament Europejski albo Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie lub jeśli, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

Artykuł 8b

Procedura komitetowa

1. Komisję wspiera Komitet ds. Rybołówstwa i Akwakultury powołany na mocy art. 30 rozporządzenia (WE) nr 2371/2002. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiającego przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (**).

2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

(*) **Data wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.**

(**) Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13.”.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący

W imieniu Rady
Przewodniczący

Wtorek, 16 kwietnia 2013 r.

P7_TA(2013)0105

Uprawnienia do połowów i rekompensata finansowa przewidziane w Umowie o partnerstwie w sprawie połowów między Unią Europejską a Republiką Mauritiusu ***

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 16 kwietnia 2013 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia Umowy o partnerstwie w sprawie połowów między Unią Europejską a Republiką Mauritiusu oraz Protokołu ustalającego uprawnienia do połowów i rekompensatę finansową przewidziane w umowie o partnerstwie w sprawie połowów (13501/2012 – C7-0007/2013 – 2012/0215(NLE))

(Zgoda)

(2016/C 045/22)

Parlament Europejski,

- uwzględniając projekt decyzji Rady (13501/2012),
 - uwzględniając projekt Umowy o partnerstwie w sprawie połowów między Unią Europejską a Republiką Mauritiusu oraz projekt Protokołu ustalającego uprawnienia do połowów i rekompensatę finansową przewidziane w umowie o partnerstwie w sprawie połowów (13503/2012),
 - uwzględniając wniosek o wyrażenie zgody przedstawiony przez Radę na podstawie art. 43 ust. 2 oraz art. 218 ust. 6 akapit drugi lit. a) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (C7-0007/2013),
 - uwzględniając art. 81 i art. 90 ust. 7 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Rybołówstwa oraz opinię Komisji Budżetowej (A7-0127/2013),
1. wyraża zgodę na zawarcie umowy i protokołu;
 2. wzywa Komisję, aby przedstawiła Parlamentowi protokół i wnioski z posiedzeń wspólnego komitetu, o którym mowa w art. 9 umowy, a także wieloletni program sektorowy przewidziany w art. 3 protokołu oraz odnośne oceny roczne; wzywa Komisję do ułatwienia udziału przedstawicieli Parlamentu, w charakterze obserwatorów, w posiedzeniach wspólnego komitetu; wzywa Komisję do przedłożenia Parlamentowi i Radzie, w ciągu ostatniego roku stosowania protokołu oraz przed rozpoczęciem negocjacji w sprawie jego odnowienia, pełnego sprawozdania z oceny jego realizacji, bez zbędnego ograniczania dostępu do tego dokumentu;
 3. wzywa Radę i Komisję, aby – działając w granicach swoich uprawnień – niezwłocznie i w pełni informowały Parlament na wszystkich etapach procedur związanych z nowym protokołem i jego odnowieniem na mocy art. 13 ust. 2 Traktatu o Unii Europejskiej oraz art. 218 ust. 10 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej;
 4. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, jak również rządowi i parlamentom państw członkowskich oraz Republici Mauritiusu.

P7_TA(2013)0109

Uruchomienie Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji: wniosek EGF/2011/023 IT/Antonio Merloni SpA z Włoch

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 16 kwietnia 2013 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji, zgodnie z pkt 28 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami (wniosek EGF/2011/023 IT/Antonio Merloni SpA z Włoch) (COM(2013)0090 – C7-0046/2013 – 2013/2032(BUD))

(2016/C 045/23)

Wtorek, 16 kwietnia 2013 r.

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedłożony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2013)0090 – C7-0046/2013),
 - uwzględniając Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami (porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 17 maja 2006 r.)⁽¹⁾, w szczególności jego pkt 28,
 - uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 1927/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. ustanawiające Europejski Fundusz Dostosowania do Globalizacji⁽²⁾ (rozporządzenie w sprawie EFG),
 - uwzględniając procedurę rozmów trójstronnych przewidzianą w pkt 28 porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r.,
 - uwzględniając pismo Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Budżetowej (A7-0111/2013),
- A. mając na uwadze, że Unia Europejska opracowała odpowiednie instrumenty ustawodawcze i budżetowe w celu udzielenia dodatkowego wsparcia pracownikom zwolnionych w wyniku poważnych zmian strukturalnych w handlu światowym oraz z myślą o ułatwieniu im powrotu na rynek pracy;
- B. mając na uwadze, że zakres zastosowania Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji (EFG) został rozszerzony w odniesieniu do wniosków przedłożonych w dniach od 1 maja 2009 r. do 30 grudnia 2011 r. i obejmuje pomoc dla pracowników, których zwolnienie było bezpośrednim skutkiem światowego kryzysu finansowego i gospodarczego;
- C. mając na uwadze, że pomoc finansowa Unii dla zwolnionych pracowników powinna być dynamiczna i powinno się jej udzielać jak najszybciej i jak najskuteczniej, zgodnie ze wspólną deklaracją Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji przyjętą na posiedzeniu pojedynczym w dniu 17 lipca 2008 r., a także przy należytych uwzględnieniu porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. w odniesieniu do przyjęcia decyzji o uruchomieniu środków z EFG;
- D. mając na uwadze, że Włochy złożyły wniosek EGF/2011/023 IT/Antonio Merloni o wsparcie finansowe z EFG w związku ze zwolnieniami w Antonio Merloni SpA we Włoszech, w którym zwróciły się o wsparcie w odniesieniu do 1 517 zwolnień w czteromiesięcznym okresie referencyjnym od dnia 23 sierpnia 2011 r. do dnia 23 grudnia 2011 r., przy czym wobec wszystkich tych zwolnień przewidziano środki współfinansowane z EFG;
- E. mając na uwadze, że złożony wniosek spełnia kryteria kwalifikowalności przewidziane w rozporządzeniu w sprawie EFG;
1. zgadza się z Komisją, że warunki przewidziane w art. 2 lit. a) rozporządzenia w sprawie EFG zostały spełnione i że w związku z tym Włochy mają prawo do pomocy finansowej na mocy wspomnianego rozporządzenia;
 2. z ubolewaniem zauważa, że władze Włoch przedłożyły wniosek o uruchomienie środków finansowych z EFG w dniu 29 grudnia 2011 r., a ocenę tego wniosku Komisja udostępniła w dniu 20 lutego 2013 r.; ubolewa nad długim procesem sporządzania oceny trwającym 14 miesięcy; wzywa Komisję do zakończenia etapu oceny i ostatecznego przedstawienia wniosków w sprawie decyzji w czterech pozostałych sprawach zgłoszonych w 2011 r.
 3. stwierdza, że zakłady produkcyjne Antonio Merloni SpA, wytwarzające sprzęt gospodarstwa domowego, znajdowały się w regionach Marche i Umbria, konkretnie w prowincjach Ankona i Perugia; zauważa, że w 2002 r. Antonio Merloni SpA, piąty co do wielkości producent sprzętu w Unii, zmienił strategię sprzedaży i w 2006 r. zaczął bezpośrednią sprzedaż swoich produktów pod własną marką; zauważa, że w wyniku światowego kryzysu gospodarczego spółka borykała się z trudnościami finansowymi, które nasiliło zaostrzenie warunków uzyskania kredytu finansowego; zauważa, że spadek produkcji w wyniku spadkowej tendencji na szczeblu europejskim w połączeniu z trudnościami finansowymi spowodował zakończenie działalności gospodarczej Antonio Merloni SpA; zauważa, że zwolniono ogółem 2 217 pracowników, spośród których 700 zatrudniła QA Group SpA; zauważa, że w związku z tym wniosek dotyczy 1 517 pracowników, którzy stali się bezrobotni w wyniku zamknięcia Antonio Merloni SpA;

⁽¹⁾ Dz.U. C 139 z 14.6.2006, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 406 z 30.12.2006, s. 1.

Wtorek, 16 kwietnia 2013 r.

4. zauważa, że orzeczenie o niewypłacalności spółki Antonio Merloni SpA wydano w październiku 2008 r., a dopiero w grudniu 2011 r. zakończono sprzedaż aktywów spółki i przejście 700 pracowników przedsiębiorstwa; zauważa, że pierwszy wniosek o udzielenie wsparcia w ramach EFG włoskie władze złożyły w 2009 r.; tym niemniej konieczne było ponowne złożenie wniosku w ostatnich miesiącach 2011 r. z uwagi na to, że pracownicy otrzymali oficjalne wypowiedzenia dopiero w momencie zakończenia sprzedaży aktywów oraz zakończenia postępowania administracyjnego;
5. przypomina, że ze środków w ramach EFG wspierano już pracowników zwolnionych z pracy w sektorze produkcji artykułów gospodarstwa domowego (sprawa EGF/2009/010 LT/Snaigè) ⁽¹⁾;
6. podkreśla, że w latach przed kryzysem prowincje Ankona i Perugia miały stopę bezrobocia niższą od średniej krajowej; zauważa, że w 2009 r. bezrobocie zwiększyło się o 40 % w porównaniu do roku poprzedzającego, a w 2010 r. stopa bezrobocia ustabilizowała się w Perugii i spadła w Ankonie, głównie z uwagi na spadek współczynnika aktywności zawodowej, a nie wzrost zatrudnienia; zauważa, że w 2009 r. PKB w regionie spadł o ok. 3 %, a obroty przemysłu w porównaniu do roku poprzedniego zmniejszyły się o 14,6 % w Marche i o 16,4 % w Umbrii; zauważa, że ten spadek spowodował wzrost liczby godzin płaconych przez Cassa Integrazione Guadagni ⁽²⁾ w branżach produkcyjnych o 368 % w Marche i o 444 % w Umbrii; zauważa, że 1 517 zwolnień w Antonio Merloni SpA objętych omawianym wnioskiem jeszcze pogłębiło problem;
7. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że aby szybko zapewnić wsparcie pracownikom, włoskie władze postanowiły rozpocząć wdrażanie środków w dniu 29 marca 2012 r., jeszcze na długo przed zapadnięciem ostatecznej decyzji o przyznaniu z EFG pomocy na zaproponowany skoordynowany pakiet; tym niemniej ubolewa nad tym, że interwencja w ramach EFG mogła nastąpić dopiero po upływie niemal trzech i pół roku od momentu wydania orzeczenia o niewypłacalności spółki;
8. zauważa, że skoordynowany pakiet zindywidualizowanych usług podlegających współfinansowaniu obejmuje środki na rzecz reintegracji 1 517 pracowników na rynku zatrudnienia, takie jak doradztwo zawodowe, pomoc w szukaniu pracy, wspieranie przedsiębiorczości, szkolenia zawodowe i podnoszenie kwalifikacji, doradztwo dla pracowników w wieku powyżej 50 lat, zasiłki na szukanie pracy, zasiłki dla zatrudniających, zasiłki na koszty dojazdu do pracy i zmianę miejsca zamieszkania;
9. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że podczas opracowywania środków skoordynowanego pakietu EFG konsultowano się z partnerami społecznymi i że środki te stały się częścią społecznego planu „Accordo di Programma” podpisanego przez ministerstwo rozwoju gospodarczego i właściwe władze regionalne oraz że wykorzystanie wsparcia z EFG będzie nadzorowała grupa koordynująca;
10. przypomina, jak ważne jest zwiększenie szans wszystkich pracowników na zatrudnienie przez odpowiednie szkolenia oraz uznanie umiejętności i kompetencji zdobytych przez pracownika w trakcie kariery zawodowej, a także jak ważne jest zapewnienie równego dostępu do środków w ramach EFG niezależnie od rodzaju umowy o pracę czy stosunku pracy; oczekuje, że szkolenia oferowane w ramach skoordynowanego pakietu będą dostosowane nie tylko do poziomu wykształcenia i potrzeb zwolnionych pracowników, lecz także do faktycznej sytuacji gospodarczej;
11. zwraca się do Komisji o szczegółowe podanie w przyszłych wnioskach następujących informacji: jakie rodzaje szkoleń będą udostępniane za okazaniem bonów, w jakich sektorach pracownicy prawdopodobnie będą mogli znaleźć zatrudnienie, oraz zwraca się o udzielenie odpowiedzi na pytanie, czy oferowane szkolenie dopasowane jest do prognoz gospodarczych i zapotrzebowania na rynku pracy w regionach dotkniętych problemem zwolnień; z zadowoleniem przyjmuje jednak ściśle powiązanie bonu z uzgodnioną z każdym pracownikiem ścieżką powrotu na rynek pracy;
12. wzywa włoskie władze do wykorzystania w pełni wsparcia w ramach EFG oraz do zachęcania jak największej liczby pracowników do skorzystania z tych środków; przypomina, że pierwsze interwencje w ramach EFG charakteryzowały się stosunkowo niskim poziomem wdrażania środków budżetowych, głównie z powodu niewielkiej skali korzystania ze środków;
13. z zadowoleniem przyjmuje wprowadzenie do skoordynowanego pakietu zindywidualizowanych usług modułu „Poradnictwo zawodowe dla osób, które ukończyły 50. rok życia” przeznaczonego dla starszych pracowników stanowiących 12 % pracowników, którzy mają zostać objęci pomocą;
14. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że wkład w wydatki na zmianę miejsca zamieszkania jest wypłacany jednorazowo za okazaniem dowodu poniesionych kosztów;

⁽¹⁾ Dyrektywa 2010/202/UE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 88 z 8.4.2010, s. 15).

⁽²⁾ CIG jest systemem ustanowionym w prawie włoskim, na który składają się pieniężne zasiłki wypłacane przez Istituto Nazionale della Previdenza Sociale-INPS (Państwowe Biuro Ubezpieczeń Społecznych) pracownikom, którym zawieszono wykonywanie pracy lub którzy pracują w zmniejszonym wymiarze godzin.

Wtorek, 16 kwietnia 2013 r.

15. zauważa, że kwotę 5 684 000 EUR z łącznej kwoty kosztów pakietu usług wynoszącej 7 451 972 EUR przeznacza się na różnorodne zachęty finansowe i dodatki, w tym na zwiększenie mobilności zwolnionych pracowników; zaleca przeznaczanie w składanych w przyszłości wnioskach o uruchomienie środków proporcjonalnych kwot na środki powiązane ze szkoleniami;
16. zwraca uwagę, że największa część kosztów zindywidualizowanych usług zostanie przeznaczona na dodatek na poszukiwanie pracy (2 000 EUR na pracownika za każdy dzień korzystania ze środków EFG), co stanowi w uproszczeniu ekwiwalent włoskiej diety CIGS; podkreśla z tego względu, że wsparcie ze środków EFG należy przeznaczać przede wszystkim na programy szkoleniowe, a nie bezpośrednio na diety, za które na mocy przepisów krajowych odpowiadają państwa członkowskie; zaleca, aby w razie uruchamiania środków z funduszu w przyszłości zniechęcać do takich działań;
17. zauważa stosunkowo wysoką dopłatę za zatrudnienie (5 000 EUR za pracownika); z zadowoleniem przyjmuje fakt, że środki takie będą wypłacane wyłącznie pracodawcom gwarantującym stałe umowy pracownikom, którzy mają zostać objęci pomocą, oraz oczekuje, że Komisja dostarczy odnośnych szczegółowych informacji dotyczących warunków umów oferowanych tym pracownikom;
18. odnotowuje, że informacje na temat skoordynowanego pakietu zindywidualizowanych usług, które mają być finansowane z EFG, obejmują dane na temat komplementarności z działaniami finansowanymi z funduszy strukturalnych; ponownie wzywa Komisję do przedstawiania analizy porównawczej tych danych w sprawozdaniach rocznych w celu zapewnienia pełnego przestrzegania obowiązujących przepisów i zapobiegania powielaniu usług finansowanych przez Unię;
19. zwraca się do zainteresowanych instytucji o podjęcie niezbędnych działań na rzecz poprawy przepisów proceduralnych i budżetowych celem szybszego uruchamiania środków z EFG; docenia ulepszoną procedurę wprowadzoną przez Komisję w następstwie wniosku Parlamentu o przyspieszenie uwalniania dotacji, mającą na celu przedstawianie władzy budżetowej oceny Komisji dotyczącej kwalifikowalności wniosku o wsparcie z EFG równocześnie z wnioskiem o uruchomienie środków; wyraża nadzieję, że w nowym rozporządzeniu w sprawie Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji (2014–2020) zostaną uwzględnione dalsze usprawnienia procedury oraz że uda się osiągnąć większą skuteczność, przejrzystość i widoczność EFG;
20. podkreśla znaczenie dobrej i opartej na szybkich działaniach współpracy między Komisją a państwami członkowskimi podczas przygotowywania wniosków na mocy nowego rozporządzenia w sprawie EFG;
21. przypomina, że instytucje zobowiązały się do zagwarantowania sprawnej i szybkiej procedury przyjmowania decyzji w sprawie uruchomienia środków z EFG, co ma zapewniać jednorazowe, ograniczone w czasie indywidualne wsparcie mające pomóc pracownikom zwolnionym w wyniku globalizacji oraz kryzysu gospodarczego; podkreśla rolę, jaką EFG może odegrać w powrocie zwolnionych pracowników na rynek pracy;
22. podkreśla, że zgodnie z art. 6 rozporządzenia w sprawie EFG należy zadbać o to, aby EFG wspierał powrót na rynek pracy zwolnionych pracowników; ponadto podkreśla, że pomoc z EFG może współfinansować jedynie aktywne środki na rynku pracy prowadzące do długotrwałego zatrudnienia; ponownie podkreśla, że wsparcie EFG nie zastępuje działań, za podjęcie których – na mocy prawa krajowego lub układów zbiorowych – odpowiedzialne są przedsiębiorstwa, ani środków restrukturyzacji przedsiębiorstw lub sektorów;
23. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że w następstwie wniosków Parlamentu w budżecie na rok 2013 ujęto środki na płatności w wysokości 50 000 000 EUR w linii budżetowej EFG 04 05 01; przypomina, że EFG stworzono jako odrębny szczególnie instrument z własnymi celami i terminami i że w związku z tym zasługuje on na odrębne środki, co pozwoli – w miarę możliwości – uniknąć przesunięć z innych pozycji budżetowych, jak to miało miejsce w przeszłości, co mogłoby być ze szkodą dla realizacji celów politycznych EFG;
24. wyraża ubolewanie z powodu decyzji Rady o zablokowaniu przedłużenia odstępstwa związanego z kryzysem, które oprócz pracowników tracących pracę z powodu zmian strukturalnych w handlu światowym pozwalało na objęcie pomocą finansową również pracowników zwalnianych w wyniku obecnego kryzysu gospodarczego, a także na podwyższenie stopy współfinansowania przez Unię do wartości 65 % kosztów programu w przypadku wniosków złożonych po dniu 30 grudnia 2011 r.; wzywa Radę do bezzwłocznego przywrócenia tego środka;
25. zatwierdza decyzję załączoną do niniejszej rezolucji;
26. zobowiązuje swojego przewodniczącego do podpisania wraz z przewodniczącym Rady niniejszej decyzji i zapewnienia jej publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*;
27. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji wraz z załącznikiem Radzie i Komisji.

Wtorek, 16 kwietnia 2013 r.

ZAŁĄCZNIK

DECYZJA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

w sprawie uruchomienia środków z Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji, zgodnie z pkt 28 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami (wniosek EGF/2011/023 IT/ Antonio Merloni SpA z Włoch)

(Tekst tego załącznika nie został powtórzony w tym miejscu, ponieważ odpowiada on końcowej wersji decyzji 2013/278/UE.)

P7_TA(2013)0110

Uruchomienie Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji: wniosek EGF/2011/016 IT/Agile Włochy

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 16 kwietnia 2013 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji zgodnie z pkt 28 Porozumienia międzyinstytucjonalnego pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami z dnia 17 maja 2006 r. (wniosek EGF/2011/016 IT/Agile Włochy) (COM(2013)0120 – C7-0060/2013 – 2013/2049(BUD))

(2016/C 045/24)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedłożony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2013)0120 – C7-0060/2013),
 - uwzględniając Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami (porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 17 maja 2006 r.)⁽¹⁾, w szczególności jego pkt 28,
 - uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 1927/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. ustanawiające Europejski Fundusz Dostosowania do Globalizacji⁽²⁾,
 - uwzględniając procedurę rozmów trójstronnych przewidzianą w pkt 28 porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r.,
 - uwzględniając pismo Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Budżetowej (A7-0133/2013),
- A. mając na uwadze, że Unia opracowała instrumenty ustawodawcze i budżetowe w celu udzielenia dodatkowego wsparcia pracownikom dotkniętym skutkami poważnych zmian strukturalnych w handlu światowym oraz z myślą o ułatwieniu im powrotu na rynek pracy,
- B. mając na uwadze, że zakres działań Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji (EFG) został rozszerzony w odniesieniu do wniosków przedłożonych w okresie od dnia 1 maja 2009 r. do 30 grudnia 2011 r. i obejmuje pomoc dla pracowników, których zwolnienie było bezpośrednim skutkiem światowego kryzysu finansowego i gospodarczego,
- C. mając na uwadze, że pomoc finansowa Unii dla zwolnionych pracowników powinna być dynamiczna i powinno się jej udzielać jak najszybciej i jak najskuteczniej, zgodnie ze wspólną deklaracją Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji, przyjętą na posiedzeniu pojedynczym w dniu 17 lipca 2008 r., a także przy należyтым uwzględnieniu Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. w odniesieniu do przyjęcia decyzji o uruchomieniu EFG,

⁽¹⁾ Dz.U. C 139 z 14.6.2006, s.1.

⁽²⁾ Dz.U. L 406 z 30.12.2006, s. 1.

Wtorek, 16 kwietnia 2013 r.

- D. mając na uwadze, że Włochy złożyły wniosek EGF/2011/016 IT/Agile w sprawie wkładu finansowego z EFG w związku ze zwolnieniem 1 257 pracowników w Agile S.r.l. w okresie referencyjnym od dnia 22 września 2011 r. do 22 grudnia 2011 r., przy czym wobec 856 pracowników przewidziano środki współfinansowane z EFG,
- E. mając na uwadze, że złożony wniosek spełnia kryteria kwalifikowalności przewidziane w rozporządzeniu w sprawie EFG,
1. zgadza się z Komisją, że warunki przewidziane w art. 2 lit. a) rozporządzenia w sprawie EFG zostały spełnione i że w związku z tym Włochy mają prawo do pomocy finansowej na mocy wspomnianego rozporządzenia;
 2. z ubolewaniem zauważa, że władze Włoch przedłożyły wniosek o uruchomienie środków finansowych z EFG w dniu 30 grudnia 2011 r., a ocenę tego wniosku Komisja udostępniła w dniu 7 marca 2013 r.; ubolewa nad długim procesem sporządzania oceny trwającym 15 miesięcy; wzywa Komisję do zakończenia etapu oceny i ostatecznego przedstawienia wniosków w sprawie decyzji w czterech pozostałych sprawach zgłoszonych w 2011 r.;
 3. zauważa, że powodem zwolnienia 1 257 pracowników w Agile S.r.l., przedsiębiorstwie prowadzącym działalność w sektorze technologii informacyjno-komunikacyjnych (ICT) we Włoszech, było poważniejsze niż się spodziewano pogorszenie koniunktury w sektorze IT oraz zaostrzenie warunków kredytowych w następstwie kryzysu gospodarczego i finansowego, będące dodatkowym obciążeniem na przedsiębiorstwa, któremu nie udało się wypracować rozwiązania pozwalającego na utrzymanie rentowności i które rozpoczęło w 2010 r. postępowanie upadłościowe;
 4. przypomina, że Komisja uznała już, że sektor ICT został już w przeszłości dotknięty kryzysem, jako że ze środków EFG wspierano pracowników zwolnionych w sektorze ICT w Holandii (sprawa EGF/2010/012 Noord Holland)⁽¹⁾;
 5. podkreśla fakt, że zwolnienia w Agile nastąpiły na prawie całym obszarze Włoch i dotyczą one 12 z 20 włoskich regionów: Piemontu, Lombardii, Veneto, Emilii-Romagni, Toskanii, Umbrii, Lazio, Kampanii, Puglii, Basilicaty oraz Kalabrii i Sycylii;
 6. zauważa, że w ciągu trzech lat (2008–2010) stopa bezrobocia we Włoszech wzrosła od 6,8 % do 8,5 % oraz że w ośmiu z 12 dotkniętych regionów wzrost był wyższy niż średnia krajowa i oscylował między 1,9 % a 2,6 %; podkreśla, że zwolnienia w Agile jeszcze bardziej pogorszą obecną trudną sytuację w zatrudnieniu, szczególnie w regionach południowych, gdzie możliwości ożywienia gospodarczego przedstawiają się mniej optymistycznie;
 7. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że aby szybko zapewnić wsparcie pracownikom, włoskie władze postanowiły rozpocząć wdrażanie zindywidualizowanych środków w dniu 15 marca 2012 r., jeszcze na długo przed zapadnięciem ostatecznej decyzji o przyznaniu z EFG pomocy na zaproponowany skoordynowany pakiet;
 8. wzywa włoskie władze do wykorzystania w pełni wsparcia w ramach EFG oraz do zachęcania jak największej liczby pracowników do skorzystania z tych środków; przypomina, że pierwsze interwencje w ramach EFG charakteryzowały się stosunkowo niskim poziomem wdrażania środków budżetowych, głównie z powodu niewielkiej skali korzystania ze środków;
 9. zauważa, że skoordynowany pakiet zindywidualizowanych usług, które mają być współfinansowane, obejmuje reintegrację na rynku pracy 856 pracowników za pomocą doradztwa zawodowego, oceny umiejętności, monitorowania zwolnień oraz wsparcia w poszukiwaniu pracy, szkoleń zawodowych, podnoszenia kwalifikacji, kształcenia podyplomowego, wspierania przedsiębiorczości i wkładu w założenie działalności gospodarczej, a także dopłat za zatrudnienie, opieki mentorskiej po reintegracji na rynku pracy, dodatków na poszukiwanie pracy, wsparcia finansowego na wydatki specjalne, jak wsparcie dla opiekunów osób pozostających na utrzymaniu, wsparcie na koszty dojazdów oraz wkład w wydatki na zmianę miejsca zamieszkania w celu podjęcia nowej pracy;
 10. z zadowoleniem przyjmuje włączenie do skoordynowanego pakietu zindywidualizowanych usług modułu „Opieka mentorska po reintegracji na rynku pracy”, który ma na celu dopilnowanie, by powrót pracowników na rynek pracy odbywał się w sposób zrównoważony;
 11. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że wkład w wydatki na zmianę miejsca zamieszkania jest wypłacany jednorazowo za okazaniem dowodu poniesionych kosztów;
 12. z zadowoleniem przyjmuje wsparcie finansowe na wydatki specjalne, jak wsparcie dla opiekunów mające na celu umożliwienie pracownikom opiekującym się osobami pozostającymi na utrzymaniu (jak dzieci, osoby starsze lub niepełnosprawne) dalszą nad nimi opiekę, tak aby pracownicy biorący udział w tym programie mogli pogodzić szkolenie i poszukiwanie pracy z obowiązkami rodzinnymi;
 13. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że z partnerami społecznymi przeprowadzono konsultacje w sprawie kształtu środków w ramach skoordynowanego pakietu EFG, a w szczególności, iż na szczeblu lokalnym zaangażowano w ten proces związki zawodowe, oraz że na kolejnych etapach wdrażania EFG i w zakresie dostępu do EFG wdrażana będzie polityka równości kobiet i mężczyzn oraz zasada niedyskryminacji;

⁽¹⁾ Dyrektywa 2011/99/UE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 41 z 15.2.2011, s. 8)

Wtorek, 16 kwietnia 2013 r.

14. przypomina, jak ważne jest zwiększenie szans wszystkich pracowników na zatrudnienie przez odpowiednie szkolenia oraz uznanie umiejętności i kompetencji zdobytych przez pracownika w trakcie kariery zawodowej; oczekuje, że szkolenia oferowane w ramach skoordynowanego pakietu będą dostosowane nie tylko do potrzeb zwolnionych pracowników, lecz także do faktycznej sytuacji gospodarczej;
15. zwraca się do Komisji o szczegółowe podanie w przyszłych wnioskach następujących informacji: jakie rodzaje szkoleń będą udostępniane, w jakich sektorach pracownicy prawdopodobnie będą mogli znaleźć zatrudnienie, oraz zwraca się o udzielenie odpowiedzi na pytanie, czy oferowane szkolenie dopasowane jest do prognoz gospodarczych i zapotrzebowania na rynku pracy w regionach dotkniętych problemem zwolnień; z zadowoleniem przyjmuje jednak ściśle powiązanie bonu z uzgodnioną z każdym pracownikiem ścieżką powrotu na rynek pracy;
16. zauważa, że informacje na temat skoordynowanego pakietu zindywidualizowanych usług, które mają być finansowane z EFG, obejmują dane na temat komplementarności z działaniami finansowanymi z funduszy strukturalnych; podkreśla, że władze Włoch potwierdziły, że działania kwalifikowalne nie są objęte pomocą w ramach innych instrumentów finansowych Unii; ponownie wzywa Komisję do przedstawiania analizy porównawczej tych danych w sprawozdaniach rocznych w celu zapewnienia pełnego przestrzegania obowiązujących przepisów i zapobiegania powielaniu usług finansowanych przez Unię;
17. podkreśla wagę prawidłowej i sprawnej współpracy Komisji z państwami członkowskimi przy przygotowywaniu wniosków w ramach oczekiwanego nowego rozporządzenia w sprawie EFG w celu szybkiego udzielania pomocy z EFG;
18. zwraca się do zainteresowanych instytucji o podjęcie niezbędnych działań na rzecz poprawy przepisów proceduralnych celem szybszego uruchamiania środków z EFG; docenia ulepszoną procedurę wprowadzoną przez Komisję w następstwie wniosku Parlamentu o przyspieszenie uwalniania dotacji, mającą na celu przedstawianie władzy budżetowej oceny Komisji dotyczącej kwalifikowalności wniosku o wsparcie z EFG równocześnie z wnioskiem o uruchomienie środków; wyraża nadzieję, że w nowym rozporządzeniu w sprawie Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji (2014-2020) zostaną uwzględnione dalsze usprawnienia procedury oraz że uda się osiągnąć większą skuteczność, przejrzystość i rozpoznawalność EFG;
19. podkreśla, że zgodnie z art. 6 rozporządzenia w sprawie EFG należy zadbać o to, aby EFG wspierał reintegrację na rynku pracy poszczególnych zwolnionych pracowników w ramach stabilnego zatrudnienia; ponadto podkreśla, że w ramach pomocy z EFG można współfinansować jedynie aktywne środki na rynku pracy prowadzące do długotrwałego zatrudnienia; ponownie podkreśla, że wsparcie EFG nie zastępuje działań, za podjęcie których – na mocy prawa krajowego lub układów zbiorowych – odpowiedzialne są przedsiębiorstwa, ani środków restrukturyzacji przedsiębiorstw lub sektorów;
20. zatwierdza decyzję załączoną do niniejszej rezolucji;
21. zobowiązuje swojego przewodniczącego do podpisania wraz z przewodniczącym Rady niniejszej decyzji i zadbania o jej publikację w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*;
22. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji wraz z załącznikiem Radzie i Komisji.

ZAŁĄCZNIK

DECYZJA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji zgodnie z pkt 28 Porozumienia międzyinstytucjonalnego pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami z dnia 17 maja 2006 r. (wniosek EGF/2011/016 IT/Agile Włochy)

(Tekst tego załącznika nie został powtórzony w tym miejscu, ponieważ odpowiada on końcowej wersji decyzji 2013/277/UE.)

Wtorek, 16 kwietnia 2013 r.

P7_TA(2013)0111

Uruchomienie Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji: wniosek EGF/2011/010 AT/Austria Tabak z Austrii

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 16 kwietnia 2013 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji, zgodnie z pkt 28 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami (wniosek EGF/2011/010 AT/Austria Tabak z Austrii) (COM(2013)0119 – C7-0059/2013 – 2013/2048(BUD))

(2016/C 045/25)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedłożony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2013)0119 – C7-0059/2013),
 - uwzględniając Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami (porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 17 maja 2006 r.)⁽¹⁾, a w szczególności jego pkt 28,
 - uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 1927/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. ustanawiające Europejski Fundusz Dostosowania do Globalizacji⁽²⁾,
 - uwzględniając procedurę rozmów trójstronnych przewidzianą w pkt 28 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r.,
 - uwzględniając pismo Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Budżetowej (A7-0134/2013),
- A. mając na uwadze, że Unia Europejska przy pomocy Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji (EFG) opracowała odpowiednie instrumenty ustawodawcze i budżetowe w celu udzielenia dodatkowego wsparcia pracownikom zwolnionym z pracy w wyniku poważnych zmian strukturalnych w handlu światowym oraz z myślą o ułatwieniu im powrotu na rynek pracy,
- B. mając na uwadze, że zakres EFG został rozszerzony o wnioski przedłożone od dnia 1 maja 2009 r. do 30 grudnia 2011 r. i obejmuje również pomoc dla pracowników, których zwolnienie było bezpośrednim skutkiem światowego kryzysu finansowego i gospodarczego,
- C. mając na uwadze, że pomoc finansowa Unii dla zwolnionych pracowników powinna być dynamiczna i powinno się jej udzielać jak najszybciej i jak najskuteczniej, zgodnie ze wspólną deklaracją Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji, przyjętą na posiedzeniu pojedynawczym w dniu 17 lipca 2008 r., a także przy należyтым uwzględnieniu porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. w odniesieniu do przyjęcia decyzji o uruchomieniu EFG,
- D. mając na uwadze, że Austria złożyła wniosek EGF/2011/010 AT/Austria Tabak o wsparcie finansowe z EFG w następstwie zwolnienia 320 pracowników w przedsiębiorstwie Austria Tabak GmbH oraz u 14 austriackich dostawców i producentów znajdujących się poniżej w łańcuchu dostaw – w tym 270 osób zostało wskazanych jako odbiorcy środków współfinansowanych z EFG – w czteromiesięcznym okresie referencyjnym od dnia 20 sierpnia 2011 r. do dnia 19 grudnia 2011 r.,
- E. mając na uwadze, że złożony wniosek spełnia kryteria kwalifikowalności przewidziane w rozporządzeniu w sprawie EFG,
1. zgadza się z Komisją, że warunki przewidziane w art. 2 lit. c) rozporządzenia w sprawie EFG zostały spełnione i że Austria w związku z tym ma prawo do pomocy finansowej na mocy wspomnianego rozporządzenia;
 2. z ubolewaniem stwierdza, że władze austriackie przedłożyły wniosek o uruchomienie środków finansowych z EFG w dniu 20 grudnia 2011 r., zaś ocenę tego wniosku Komisja udostępniła w dniu 7 marca 2013 r.; ubolewa nad długim procesem sporządzania oceny trwającym 15 miesięcy; wzywa Komisję do zakończenia etapu oceny i ostatecznego przedstawienia wniosków w sprawie decyzji w pozostałych sprawach zgłoszonych w 2011 r.
 3. zwraca uwagę na fakt, że przyczyną zwolnień pracowników było zamknięcie ostatniego zakładu produkcyjnego przedsiębiorstwa Austria Tabak w powiecie Hainburg in the Bruck an der Leitha (Niederösterreich/Dolna Austria) w wyniku decyzji podjętej przez właściciela – przedsiębiorstwo Japan Tobacco International (JTI)⁽³⁾; odnotowuje, że wspomniana fabryka papierosów była zamykana stopniowo od drugiej połowy 2011 r. do połowy 2012 r., przy czym łącznie pracę straciło 320 osób;

⁽¹⁾ Dz.U. C 139 z 14.6.2006, s.1.

⁽²⁾ Dz.U. L 406 z 30.12.2006, s. 1.

⁽³⁾ Przedsiębiorstwo JTI, z siedzibą w Genewie, należy do Japan Tobacco Inc. i jest jedną z największych korporacji tytoniowych na świecie (10,8 % udziału w rynku światowym w 2007 r.), obok państwowego chińskiego przedsiębiorstwa China National Tobacco Corporation (32 % udziału w rynku w 2007 r.), przedsiębiorstwa Philips Morris International (18,7 % udziału w rynku w 2007 r.) i przedsiębiorstwa British American Tobacco (17,1 % udziału w rynku w 2007 r.). Obecnie JTI działa w 120 państwach i zatrudnia 25 tysięcy pracowników.

Wtorek, 16 kwietnia 2013 r.

4. podkreśla, że zamknięcie Austria Tabak, wówczas drugiego największego pracodawcy w powiecie Bruck an der Leitha, z którym powiązanych było wiele małych przedsiębiorstw, spowodowało, że sytuacja w tym powiecie stała się wyjątkowo trudna; odnotowuje, że we wrześniu 2011 r. liczba ofert pracy spadła niemalże o połowę (- 47 %) w porównaniu z tym samym miesiącem rok wcześniej; jednocześnie w Dolnej Austrii (NUTS II) i na szczeblu krajowym spadek liczby ofert pracy był znacznie niższy (wyniósł odpowiednio - 4 % i - 7 %); ponadto powołuje się na dane statystyczne, które pokazują, że już w latach 2006–2010 przedmiotowy region miał najwyższe wskaźniki bezrobocia spośród siedmiu regionów NUTS III w Dolnej Austrii ⁽¹⁾, w związku z czym przeprowadzka do innego regionu nie była łatwym wyborem dla zwolnionych pracowników, jako że wielu z nich zarabiało stosunkowo niewiele; w takiej sytuacji zmiana miejsca zamieszkania może być jeszcze trudniejsza;

5. przypomina, że na szczeblu NUTS II w kraju związkowym Dolna Austria dochodziło również do innych masowych zwolnień, w związku z którymi przedłożono Komisji wnioski o wsparcie z EFG: w 2009 r. w sektorze metalurgii zwolniono 704 pracowników ⁽²⁾, a w 2010 r. w branżach związanych z sektorem transportu drogowego - 1 274 pracowników ⁽³⁾;

6. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że aby szybko zapewnić wsparcie pracownikom, władze austriackie postanowiły rozpocząć wdrażanie zindywidualizowanych środków w dniu 15 listopada 2011 r., na długo przed tym, zanim zapadła ostateczna decyzja w sprawie przyznania z EFG pomocy na proponowany skoordynowany pakiet;

7. odnotowuje, że skoordynowany pakiet zindywidualizowanych usług, które mają być współfinansowane, zawiera środki na rzecz powrotu do pracy 270 pracowników, takie jak doradztwo zawodowe, pomoc w znalezieniu pracy, opieka mentorska w zakresie zatrudnienia, różne rodzaje szkoleń i zdobywania kwalifikacji, w tym kształcenie zawodowe w wyższych szkołach technicznych i zawodowych, staże w przedsiębiorstwach, praktyka w zakładach pracy, intensywne wsparcie pracowników, którzy ukończyli 50 rok życia, a także środki finansowe na szkolenia i utrzymanie podczas okresu szkoleń i aktywnego poszukiwania pracy;

8. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że przeprowadzono z partnerami społecznymi konsultacje w sprawie kształtu środków w ramach skoordynowanego pakietu EFG oraz że na różnych etapach wdrażania EFG i w zakresie dostępu do EFG prowadzona była i będzie polityka równości kobiet i mężczyzn oraz zasada niedyskryminacji;

9. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że środki wsparcia z EFG będą przyznawane pracownikom za pośrednictwem fundacji na rzecz zatrudnienia ustanowionej jako część planu socjalnego uzgodnionego z partnerami społecznymi; przypomina, że fundacje na rzecz zatrudnienia to powoływane przez sektorowych partnerów społecznych instytucje, których celem jest udzielanie wsparcia pracownikom w trakcie przemian w przemyśle poprzez działania szkoleniowe zwiększające ich szanse na zatrudnienie; przypomina również, że ten model zapewniania aktywnych działań na rynku pracy okazał się w przeszłości bardzo skuteczny w odniesieniu do reintegracji pracowników na rynku pracy i wykorzystania w tym celu środków z EFG;

10. wzywa władze austriackie do pełnego wykorzystania wsparcia w ramach EFG oraz do zachęcania jak największej liczby pracowników do skorzystania z tych środków;

11. z zadowoleniem przyjmuje propozycję skoordynowanego pakietu zindywidualizowanych usług i szczegółowe opisy działań przedstawionych we wniosku Komisji; z zadowoleniem przyjmuje również fakt, że proponowane szkolenia powiązane są z przyszłymi perspektywami gospodarczymi i przyszłymi potrzebami regionu w zakresie określonych umiejętności i kwalifikacji;

12. przypomina, jak ważne jest zwiększenie szans wszystkich pracowników na zatrudnienie poprzez odpowiednie szkolenia oraz uznanie umiejętności i kompetencji zdobytych przez pracownika w trakcie kariery zawodowej; oczekuje, że szkolenia oferowane w ramach skoordynowanego pakietu będą dostosowane nie tylko do potrzeb zwolnionych pracowników, lecz także do faktycznej sytuacji gospodarczej;

13. zwraca uwagę na świadczenia na pokrycie kosztów utrzymania przeznaczone dla pracowników szkolących się i poszukujących pracy w kwocie 1 000 EUR miesięcznie (zaplanowane na okres 13 miesięcy - zasiłek dla bezrobotnych ma zostać wstrzymany na ten okres), które będą powiązane ze świadczeniami na rzecz szkoleń w wysokości 200 EUR miesięcznie dla każdego pracownika; przypomina, że wsparcie z EFG powinno być w przyszłości przyznawane głównie na szkolenie i poszukiwanie pracy, a także na programy doradztwa zawodowego, ponadto powinno być ono zawsze uzupełniające i udostępniane równoległe do środków dostępnych dla zwolnionych pracowników na mocy prawa krajowego lub układów zbiorowych;

⁽¹⁾ Statistik Austria: Statistisches Jahrbuch 2012.

⁽²⁾ EGF/2010/007 AT/Steiermark-Niederösterreich (Dz.U. L 263 z 7.10.2011., s. 9).

⁽³⁾ EGF/2011/001 AT/Niederösterreich-Oberösterreich (Dz.U. L 317 z 30.11.2011, s. 28).

Wtorek, 16 kwietnia 2013 r.

14. wyraża ubolewanie, że 4 266 000 EUR z całkowitej wartości pakietu wynoszącej 5 864 615 EUR jest przeznaczony na różne zasiłki finansowe, co stanowi odsetek podobny do odsetka przeznaczonego na ten cel w poprzednich przypadkach; zaleca przeznaczanie w składanych w przyszłości wnioskach o uruchomienie środków proporcjonalnych kwot na środki powiązane ze szkoleniami;
15. odnotowuje, że informacje na temat skoordynowanego pakietu zindywidualizowanych usług, które mają być finansowane z EFG, obejmują dane na temat komplementarności z działaniami finansowanymi z funduszy strukturalnych; ponownie wzywa Komisję do przedstawiania analizy porównawczej tych danych w sprawozdaniach rocznych w celu zapewnienia pełnego przestrzegania obowiązujących przepisów i zapobiegania powielaniu usług finansowanych przez Unię;
16. zwraca się do zainteresowanych instytucji o podjęcie niezbędnych działań na rzecz poprawy przepisów proceduralnych i budżetowych celem szybszego uruchamiania środków z EFG; docenia ulepszoną procedurę wprowadzoną przez Komisję w następstwie wniosku Parlamentu o przyspieszenie uwalniania dotacji, mającą na celu przedstawianie władzy budżetowej oceny Komisji dotyczącej kwalifikowalności wniosku o wsparcie z EFG równocześnie z wnioskiem o uruchomienie środków; wyraża nadzieję, że w nowym rozporządzeniu w sprawie EFG (2014–2020) zostaną uwzględnione dalsze usprawnienia procedury oraz że uda się osiągnąć większą skuteczność, przejrzystość i widoczność EFG;
17. przypomina, że instytucje zobowiązały się do zagwarantowania sprawnej i szybkiej procedury przyjmowania decyzji w sprawie uruchomienia środków z EFG, co ma zapewniać jednorazowe, ograniczone w czasie indywidualne wsparcie mające pomóc pracownikom zwolnionym w wyniku globalizacji oraz kryzysu gospodarczego; podkreśla rolę, jaką EFG może odegrać w powrocie zwolnionych pracowników na rynek pracy;
18. podkreśla, że zgodnie z art. 6 rozporządzenia w sprawie EFG należy zadbać o to, by EFG wspierał powrót na rynek pracy poszczególnych zwolnionych pracowników; ponadto podkreśla, że w ramach pomocy z EFG można współfinansować jedynie aktywne środki na rynku pracy prowadzące do długotrwałego zatrudnienia; ponownie podkreśla, że wsparcie EFG nie zastępuje działań, za podjęcie których – na mocy prawa krajowego lub układów zbiorowych – odpowiedzialne są przedsiębiorstwa, ani środków restrukturyzacji przedsiębiorstw lub sektorów;
19. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że w następstwie wniosków Parlamentu w budżecie na rok 2013 ujęto środki na płatności w wysokości 50 000 000 EUR w pozycji budżetowej EFG 04 05 01; przypomina, że EFG stworzono jako odrębny szczególnie instrument z własnymi celami i terminami i że w związku z tym zasługuje on na odrębne środki, co pozwoli – w miarę możliwości – uniknąć przesunięć z innych pozycji budżetowych, jak to miało miejsce w przeszłości i co mogłoby stać na przeszkodzie realizacji celów politycznych EFG;
20. wyraża ubolewanie z powodu decyzji Rady o zablokowaniu przedłużenia odstępstwa związanego z kryzysem, które pozwalało na objęcie pomocą finansową, oprócz pracowników tracących pracę z powodu zmian strukturalnych w handlu światowym, również pracowników zwalnianych w wyniku obecnego kryzysu gospodarczego, a także umożliwiło podwyższenie stopy współfinansowania przez Unię do wysokości 65 % kosztów programu w przypadku wniosków złożonych po terminie upływającym dnia 30 grudnia 2011 r.; wzywa Radę do bezzwłocznego przywrócenia tego środka;
21. zatwierdza decyzję załączoną do niniejszej rezolucji;
22. zobowiązuje swojego przewodniczącego do podpisania wraz z przewodniczącym Rady niniejszej decyzji i zapewnienia jej publikacji w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej;
23. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji wraz z załącznikiem Radzie i Komisji.

ZAŁĄCZNIK

DECYZJA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

w sprawie uruchomienia Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji, zgodnie z pkt 28 Porozumienia międzyinstytucjonalnego z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami (wniosek EGF/2011/010 AT/Austria Tabak z Austrii)

(Tekst tego załącznika nie został powtórzony w tym miejscu, ponieważ odpowiada on końcowej wersji decyzji 2013/276/UE.)

Wtorek, 16 kwietnia 2013 r.

P7_TA(2013)0112

Umowy o partnerstwie gospodarczym zawarte między UE a krajami AKP: usunięcie niektórych państw z systemu preferencji handlowych *II**

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 16 kwietnia 2013 r. dotycząca stanowiska Rady w pierwszym czytaniu mającego na celu przyjęcie rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady zmieniającego załącznik I do rozporządzenia Rady (WE) nr 1528/2007 w zakresie usunięcia niektórych państw z wykazu regionów lub państw, które zakończyły negocjacje (15519/1/2012 – C7-0006/2013 – 2011/0260(COD))

(Zwykła procedura ustawodawcza: drugie czytanie)

(2016/C 045/26)

Parlament Europejski,

- uwzględniając stanowisko Rady w pierwszym czytaniu (15519/1/2012 – C7-0006/2013),
 - uwzględniając stanowisko przyjęte w pierwszym czytaniu⁽¹⁾ dotyczące wniosku Komisji przedstawionego Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2011)0598),
 - uwzględniając art. 294 ust. 7 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając art. 66 Regulaminu,
 - uwzględniając zalecenie do drugiego czytania przedstawione przez Komisję Handlu Międzynarodowego (A7-0123/2013),
1. przyjmuje w drugim czytaniu stanowisko określone poniżej;
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, a także parlamentom narodowym.

P7_TC2-COD(2011)0260

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w drugim czytaniu w dniu 16 kwietnia 2013 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2013 zmieniającego rozporządzenie Rady (WE) nr 1528/2007 w zakresie usunięcia niektórych państw z wykazu regionów lub państw, które zakończyły negocjacje

(Jako że pomiędzy Parlamentem i Radą osiągnięte zostało porozumienie, stanowisko Parlamentu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, rozporządzenia (UE) nr 527/2013.)

P7_TA(2013)0113

System handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych *I**

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 16 kwietnia 2013 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady wprowadzającej tymczasowe odstępstwo od dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającej system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie (COM(2012)0697 – C7-0385/2012 – 2012/0328(COD))

(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)

(2016/C 045/27)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2012)0697),

⁽¹⁾ Teksty przyjęte dnia 13.9.2012, P7_TA(2012)0342.

Wtorek, 16 kwietnia 2013 r.

- uwzględniając art. 294 ust. 2 oraz art. 192 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którymi wniosek został przedstawiony Parlamentowi przez Komisję (C7-0385/2012),
 - uwzględniając art. 294 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając art. 2 ust. 2 Protokołu z Kioto zatwierdzonego, w imieniu Wspólnoty Europejskiej, decyzją Rady 2002/358/WE⁽¹⁾,
 - uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 13 lutego 2013 r.⁽²⁾,
 - uwzględniając opinię Komitetu Regionów,
 - uwzględniając zobowiązanie do zatwierdzenia stanowiska Parlamentu przekazane przez przedstawiciela Rady pismem z dnia 20 marca 2013 r. zgodnie z artykułem 294 ust. 4 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając art. 55 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Ochrony Środowiska, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności oraz opinię Komisji Transportu i Turystyki (A7-0060/2013),
1. przyjmuje poniższe stanowisko w pierwszym czytaniu;
 2. odnotowuje oświadczenie Komisji załączone do niniejszej rezolucji;
 3. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzić znaczące zmiany do swojego wniosku lub zastąpić go innym tekstem;
 4. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, a także parlamentom narodowym.

P7_TC1-COD(2012)0328

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 16 kwietnia 2013 r. w celu przyjęcia decyzji Parlamentu Europejskiego i Rady nr .../2013/UE wprowadzającej tymczasowe odstępstwo od dyrektywy 2003/87/WE ustanawiającej system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie

(Jako że pomiędzy Parlamentem i Radą osiągnięte zostało porozumienie, stanowisko Parlamentu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, decyzji nr 377/2013/UE.)

ZAŁĄCZNIK DO REZOLUCJI USTAWODAWCZEJ

Oświadczenie Komisji

Komisja przypomina, że w myśl art. 3d dyrektywy 2003/87/WE przychody uzyskane z aukcji uprawnień do emisji lotniczych powinny zostać przeznaczone na przeciwdziałanie zmianie klimatu w UE i w krajach trzecich, między innymi na ograniczenie emisji gazów cieplarnianych oraz na dostosowanie się do skutków zmiany klimatu w UE i krajach trzecich, zwłaszcza w krajach rozwijających się, na finansowanie badań i rozwoju w zakresie łagodzenia zmian klimatu i dostosowań, w tym w szczególności w dziedzinie żeglugi powietrznej i transportu lotniczego, tak by ograniczyć emisje dzięki transportowi niskoemisyjnemu oraz by pokryć koszty administrowania systemem wspólnotowym. Wpływy ze sprzedaży aukcyjnej powinny również być przekazywane na rzecz Globalnego Funduszu Efektywności Energetycznej oraz Energii Odnawialnej, a także na finansowanie środków mających na celu zapobieganie wylesianiu.

⁽¹⁾ Decyzja Rady 2002/358/WE z dnia 25 kwietnia 2002 r. dotycząca zatwierdzenia przez Wspólnotę Europejską Protokołu z Kioto do Ramowej Konwencji Narodów Zjednoczonych w sprawie Zmian Klimatu i wspólnej realizacji wynikających z niego zobowiązań (Dz.U. L 130 z 15.5.2002, s. 1).

⁽²⁾ Dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym.

Wtorek, 16 kwietnia 2013 r.

Komisja odnotowuje, że państwa członkowskie powinny informować Komisję o działaniach podejmowanych na mocy art. 3d dyrektywy 2003/87/WE w odniesieniu do wykorzystania przychodów uzyskanych z aukcji uprawnień do emisji lotniczych. Szczegółowe postanowienia dotyczące treści tych sprawozdań są zawarte w rozporządzeniu (UE) nr 525/2013 w sprawie mechanizmu monitorowania i sprawozdawczości w zakresie emisji gazów cieplarnianych oraz zgłaszania innych informacji na poziomie krajowym i unijnym, istotnych dla zmiany klimatu oraz uchylającym decyzję nr 280/2004/WE⁽¹⁾. Dalsze szczegółowe przepisy zostaną zawarte w akcie wykonawczym Komisji na mocy art. 18 tego rozporządzenia. Państwa członkowskie będą publikowały sprawozdania, a Komisja będzie publikowała informacje zbiorcze na ten temat w łatwo dostępczej formie.

Komisja podkreśla, że światowy mechanizm rynkowy ustalający międzynarodową cenę za emisję dwutlenku węgla pochodzące z lotnictwa międzynarodowego mogłoby, oprócz osiągnięcia pierwotnego celu ograniczenia emisji, pomóc w dostarczeniu niezbędnych środków wsparcia w celu łagodzenia zmiany klimatu i w stosowaniu środków dostosowawczych w skali międzynarodowej.

P7_TA(2013)0114

Instytucje kredytowe i nadzór ostrożnościowy *I**

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 16 kwietnia 2013 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie warunków podejmowania i prowadzenia działalności przez instytucje kredytowe oraz nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi i firmami inwestycyjnymi i zmieniającej dyrektywę 2002/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie dodatkowego nadzoru nad instytucjami kredytowymi, zakładami ubezpieczeń oraz przedsiębiorstwami inwestycyjnymi konglomeratu finansowego (COM(2011)0453 – C7-0210/2011 – 2011/0203(COD))

(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)

(2016/C 045/28)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2011)0453),
 - uwzględniając art. 294 ust. 2 oraz art. 53 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którymi Komisja przedstawiła wniosek Parlamentowi (C7-0210/2011),
 - uwzględniając art. 294 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając uzasadnioną opinię przedstawioną przez Izbę Deputowanych Rumunii i parlament Szwecji i w ramach Protokołu (nr 2) w sprawie stosowania zasad pomocniczości i proporcjonalności, zawierającą stwierdzenie, że projekt aktu ustawodawczego nie jest zgodny z zasadą pomocniczości,
 - uwzględniając opinię Europejskiego Banku Centralnego z dnia 25 stycznia 2012 r.⁽¹⁾,
 - uwzględniając zobowiązanie przedstawiciela Rady, przekazane pismem z dnia 27 marca 2013 r., do zatwierdzenia stanowiska Parlamentu Europejskiego, zgodnie z art. 294 ust. 4 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając art. 55 Regulaminu PE,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Gospodarczej i Monetarnej (A7-0170/2012),
1. przyjmuje poniższe stanowisko w pierwszym czytaniu;
 2. zatwierdza oświadczenie Parlamentu załączone do niniejszej rezolucji;

⁽¹⁾ Dz.U. L 165 z 18.6.2013, s. 13.

⁽¹⁾ Dz.U. C 105 z 11.4.2012, s. 1.

Wtorek, 16 kwietnia 2013 r.

3. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeżeli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do wniosku lub zastąpienie go innym tekstem;
4. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, a także parlamentom narodowym.

P7_TC1-COD(2011)0203

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 16 kwietnia 2013 r. w celu przyjęcia dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/.../UE w sprawie warunków dopuszczenia instytucji kredytowych do działalności oraz nadzoru ostrożnościowego nad instytucjami kredytowymi i firmami inwestycyjnymi, zmieniającej dyrektywę 2002/87/WE i uchylającej dyrektywę 2006/48/WE oraz 2006/49/WE

(Jako że pomiędzy Parlamentem i Radą osiągnięte zostało porozumienie, stanowisko Parlamentu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, dyrektywy 2013/36/UE.)

ZAŁĄCZNIK DO REZOLUCJI USTAWODAWCZEJ

Oświadczenie Parlamentu Europejskiego

Niniejszym oświadcza się, że porozumienie osiągnięte między Parlamentem Europejskim a Radą dotyczące nowej dyrektywy w sprawie wymogów kapitałowych, zgodnie z którą Komisji przyznaje się prawa do wymagania, na wniosek EUNB zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr.1095/2010 lub z własnej inicjatywy, od państw członkowskich przekazania bardziej szczegółowych informacji dotyczących transpozycji i wykonywania ich krajowych przepisów i niniejszej dyrektywy, nie stanowi precedensu w odniesieniu do negocjacji w sprawie aktów ustawodawczych w innych obszarach polityki.

To specjalne rozwiązanie jest potrzebne w związku ze szczególnymi okolicznościami dotyczącymi europejskich struktur nadzorczych. Kwestia dokumentów wyjaśniających będzie co do zasady nadal traktowana zgodnie ze wspólną deklaracją polityczną Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji z dnia 27 października 2011 r.

P7_TA(2013)0115

Wymogi ostrożnościowe dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych *I**

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 16 kwietnia 2013 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych (COM(2011)0452 – C7-0417/2011 – 2011/0202(COD))

(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)

(2016/C 045/29)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2011)0452),
- uwzględniając art. 294 ust. 2 oraz art. 114 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którymi wniosek został przedstawiony Parlamentowi przez Komisję (C7-0417/2011),
- uwzględniając art. 294 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając uzasadnioną opinię przedstawioną – na mocy protokołu (nr 2) w sprawie stosowania zasad pomocniczości i proporcjonalności – przez francuski Senat, parlament Szwecji i brytyjską Izbę Gmin, w której stwierdzono, że projekt aktu ustawodawczego nie jest zgodny z zasadą pomocniczości,

Wtorek, 16 kwietnia 2013 r.

- uwzględniając opinię Europejskiego Banku Centralnego z dnia 25 stycznia 2012 ⁽¹⁾,
 - uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 18 stycznia 2012 ⁽²⁾,
 - uwzględniając zobowiązanie przedstawiciela Rady, przekazane pismem z dnia 27 marca 2013 r., do zatwierdzenia stanowiska Parlamentu Europejskiego, zgodnie z art. 294 ust. 4 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając art. 55 Regulaminu PE,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Gospodarczej i Monetarnej (A7-0171/2012),
1. przyjmuje poniższe stanowisko w pierwszym czytaniu;
 2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeżeli uzna ona za stosowne wprowadzenie znaczących zmian do swojego wniosku lub zastąpienie go innym tekstem;
 3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, a także parlamentom narodowym.

P7_TC1-COD(2011)0202

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 16 kwietnia 2013 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2013 w sprawie wymogów ostrożnościowych dla instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych, zmieniającego rozporządzenie (UE) nr 648/2012

(Jako że pomiędzy Parlamentem i Radą osiągnięte zostało porozumienie, stanowisko Parlamentu odpowiada ostatecznej wersji aktu prawnego, rozporządzenia (UE) nr 575/2013.)

P7_TA(2013)0116

Usługi obsługi naziemnej w portach lotniczych Unii ***I

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 16 kwietnia 2013 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie usług obsługi naziemnej w portach lotniczych Unii i uchylającego dyrektywę Rady 96/67/WE (COM(2011)0824 – C7-0457/2011 – 2011/0397(COD))

(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)

(2016/C 045/30)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2011)0824),
- uwzględniając art. 294 ust. 2 oraz art. 100 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którymi wniosek został przedstawiony przez Komisję (C7-0457/2011),
- uwzględniając art. 294 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając uzasadnioną opinię przedstawioną – na mocy protokołu nr 2 w sprawie stosowania zasad pomocniczości i proporcjonalności – przez luksemburską Izbę Deputowanych, w której stwierdzono, że projekt aktu ustawodawczego nie jest zgodny z zasadą pomocniczości,
- uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 28 marca 2012 r. ⁽¹⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. C 105 z 11.4.2012, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. C 68, 6.3.2012, s. 39.

⁽¹⁾ Dz.U. C 181 z 21.6.2012, s. 173.

Wtorek, 16 kwietnia 2013 r.

- uwzględniając opinię Komitetu Regionów z dnia 19 lipca 2012 r. ⁽¹⁾,
 - uwzględniając art. 55 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Transportu i Turystyki oraz opinie Komisji Zatrudnienia i Spraw Socjalnych i Komisji Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów (A7-0364/2012),
1. przyjmuje poniższe stanowisko w pierwszym czytaniu;
 2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzić znaczące zmiany do swojego wniosku lub zastąpić go innym tekstem;
 3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, a także parlamentom narodowym.

P7_TC1-COD(2011)0397

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 16 kwietnia 2013 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2013 w sprawie usług obsługi naziemnej w portach lotniczych Unii i uchylającego dyrektywę Rady 96/67/WE

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 100 ust. 2,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

uwzględniając opinię Komitetu Regionów ⁽²⁾,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽³⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Dyrektywa Rady 96/67/WE z dnia 15 października 1996 r. w sprawie dostępu do rynku usług obsługi naziemnej w portach lotniczych Wspólnoty ⁽⁴⁾ przewiduje stopniowe otwarcie rynku usług obsługi naziemnej.
- (2) Porty lotnicze i usługi obsługi naziemnej są niezbędne do właściwego funkcjonowania **i bezpieczeństwa** transportu lotniczego i stanowią kluczową funkcję w łańcuchu transportu lotniczego. Usługi obsługi naziemnej obejmują wszystkie czynności naziemne związane z lotnictwem wykonywane w portach lotniczych na rzecz poszczególnych przewoźników lotniczych. **[Popr. 244]**
- (3) W deklaracji przyjętej na Szczycie Lotniczym w Brugii w październiku 2010 r. uznano konieczność zreformowania przepisów unijnych w celu zwiększenia konkurencyjności każdego ogniwa w łańcuchu transportu lotniczego (tj. portów lotniczych, przewoźników i innych operatorów usług).
- (4) W białej księdze: Plan utworzenia jednolitego europejskiego obszaru transportu ⁽⁵⁾ stwierdzono, że lepszy dostęp do rynku i wysoka jakość usług w portach lotniczych są niezbędne do zapewnienia obywatelom odpowiedniej jakości życia oraz do urzeczywistnienia jednolitego europejskiego obszaru transportu.

⁽¹⁾ Dz.U. C 277 z 13.9.2012, s. 111.

⁽²⁾ Dz.U. C 181 z 21.6.2012, s. 173.

⁽³⁾ Dz.U. C 277 z 13.9.2012, s. 111.

⁽⁴⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 16 kwietnia 2013 r.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 272 z 25.10.1996, s. 36.

⁽⁶⁾ COM(2011)0144

Wtorek, 16 kwietnia 2013 r.

- (5) Oczekuje się, że dalsze stopniowe otwieranie rynku usług obsługi naziemnej i wprowadzenie ujednoliconych wymogów dotyczących świadczenia usług obsługi naziemnej zwiększy wydajność i poprawi ogólną jakość usług obsługi naziemnej zarówno dla przewoźników lotniczych, jak i dla pasażerów i spedytorów. Powinno to spowodować poprawę ogólnej jakości funkcjonowania portów lotniczych.
- (6) Biorąc pod uwagę nowe potrzeby w zakresie minimalnych, zharmonizowanych norm jakości w portach lotniczych w celu wprowadzenia podejścia „od drzwi do drzwi” w ramach wdrażania jednolitej europejskiej przestrzeni powietrznej oraz potrzeby w zakresie dalszej harmonizacji w celu pełnego wykorzystania korzyści płynących ze stopniowego otwierania rynku usług obsługi naziemnej pod względem poprawy jakości i wydajności usług obsługi naziemnej, dyrektywę 96/67/WE należy zastąpić rozporządzeniem.
- (7) Swobodny dostęp do rynku usług obsługi naziemnej jest zgodny z efektywną eksploatacją portów lotniczych Unii pod warunkiem zastosowania odpowiednich zabezpieczeń. Swobodny dostęp do rynku usług obsługi naziemnej powinien być wprowadzany stopniowo i dostosowywany do wymogów tego sektora.
- (7a) **W związku z tym, że swobodny dostęp do rynku jest normą w unijnej polityce transportowej, całkowita liberalizacja rynku usług obsługi naziemnej powinna być ostatecznym celem.** [Popr. 245]
- (8) Stopniowe otwieranie rynku na mocy dyrektywy 96/67/WE przyniosło już pozytywne skutki pod względem lepszej wydajności i jakości. Należy zatem kontynuować stopniowe otwieranie rynku.
- (9) Każdy użytkownik portu lotniczego powinien mieć prawo do wykonywania własnej obsługi naziemnej. Jednocześnie należy utrzymać jednoznaczną i ograniczoną definicję własnej obsługi naziemnej, aby uniknąć nadużyć i negatywnych skutków dla rynku obsługi wykonywanej przez osoby trzecie.
- (10) Dla niektórych kategorii usług obsługi naziemnej dostęp do rynku może napotkać ograniczenia dotyczące bezpieczeństwa, ochrony, przepustowości i dostępności powierzchni. Dlatego powinna istnieć możliwość ograniczenia liczby upoważnionych operatorów takich usług obsługi naziemnej. **Możliwy powinien być różny poziom tych ograniczeń dla poszczególnych terminali na terenie tego samego portu lotniczego, pod warunkiem, że ograniczenia te są zastosowane w sposób niedyskryminacyjny, nie prowadzą do zakłócenia konkurencji i są zgodne z przepisami niniejszego rozporządzenia, a minimalna liczba operatorów w każdym w każdym terminalu pozostaje taka sama.** [Popr. 246]
- (11) W niektórych przypadkach ograniczenia dotyczące bezpieczeństwa, ochrony, przepustowości i dostępności powierzchni mogą uzasadniać **dalsze tymczasowe** ograniczenia w dostępie do rynku lub w wykonywaniu własnej obsługi naziemnej, pod warunkiem że ograniczenia te są właściwe, obiektywne, przejrzyste i niedyskryminacyjne. W takich przypadkach państwa członkowskie powinny być uprawnione do wnioskowania o odstępstwo od przepisów niniejszego rozporządzenia. [Popr. 247]
- (12) Celem tych odstępstw powinno być umożliwienie władzom portów lotniczych pokonania lub przynajmniej zmniejszenia wspomnianych ograniczeń. Odstępstwa te powinny być zatwierdzone przez Komisję.
- (13) Aby utrzymać efektywną i uczciwą konkurencję w przypadku, gdy liczba operatorów usług obsługi naziemnej jest ograniczona, podmioty takie muszą być wybierane zgodnie z otwartą, przejrzystą i niedyskryminacyjną procedurą przetargową. Należy określić szczegóły takiej procedury.
- (13a) **Wszyscy operatorzy usług obsługi naziemnej, użytkownicy portów lotniczych wykonujący własną obsługę naziemną oraz podwykonawcy prowadzący działalność w porcie lotniczym powinni stosować odpowiednie wzorcowe układy zbiorowe oraz przepisy krajowe danego państwa członkowskiego, aby umożliwić uczciwą konkurencję w zakresie jakości i wydajności pomiędzy operatorami usług obsługi naziemnej.** [Popr. 248]
- (14) **Biorąc pod uwagę konieczność uwzględnienia potrzeb użytkowników portów lotniczych,** przy wyborze operatorów usług obsługi naziemnej należy zasięgnąć opinii użytkowników portów lotniczych, ponieważ są oni szczególnie zainteresowani jakością i ceną usług obsługi naziemnej. [Popr. 249]
- (15) Niezbędne jest zatem zorganizowanie przedstawicielstwa użytkowników portu lotniczego i konsultacja z nimi, w szczególności przy wyborze upoważnionych operatorów usług obsługi naziemnej.
- (16) W kontekście wyboru operatorów usług obsługi naziemnej w porcie lotniczym w pewnych okolicznościach i szczególnych warunkach powinna istnieć możliwość rozszerzenia obowiązku użyteczności publicznej na inne porty lotnicze w tym samym regionie geograficznym danego państwa członkowskiego.

Wtorek, 16 kwietnia 2013 r.

- (17) Niejasnym pozostaje ~~Należy wyjaśnić~~, czy państwa członkowskie mogą wymagać przejęcia personelu przy zmianie operatora usług obsługi naziemnej o ograniczonym dostępie **w świetle art. 6 ust. 2.** Przerwanie ciągłości zatrudnienia może mieć szkodliwy wpływ na jakość usług obsługi naziemnej. Dlatego należy wyjaśnić zasady przyjmowania pracowników w szerszym zakresie niż wynikałoby ze stosowania dyrektywy Rady 2001/23/WE z dnia 12 marca 2001 r. w sprawie zbliżania ustawodawstw Państw Członkowskich odnoszących się do ochrony praw pracowniczych w przypadku przejęcia przedsiębiorstw, zakładów lub części przedsiębiorstw lub zakładów ⁽¹⁾ w taki sposób, aby umożliwić państwom członkowskim zapewnienie właściwych warunków zatrudnienia i pracy. [Popr. 250]
- (17a) **Podniesienie jakości usług obsługi naziemnej powinno być ostatecznym celem. Należy to osiągnąć bez zwiększania obciążenia administracyjnego dla przedsiębiorstw świadczących usługi obsługi naziemnej. W związku z tym ważne jest, aby zezwolić przedsiębiorstwom na decydowanie o ich własnych praktykach w zakresie ogólnego prowadzenia działalności i stosowanej polityce w zakresie zasobów ludzkich.** [Popr. 251]
- (18) Aby zapewnić prawidłowe i sprawne funkcjonowanie operacji transportu lotniczego w portach lotniczych, zagwarantować bezpieczeństwo i ochronę na terenie portów lotniczych, chronić środowisko oraz zgodność z obowiązującymi przepisami i zasadami socjalnymi, świadczenie usług obsługi naziemnej powinno podlegać odpowiedniemu zatwierdzeniu. Biorąc pod uwagę, że w większości państw członkowskich istnieją obecnie systemy zatwierdzania świadczenia usług obsługi naziemnej, ale znacząco się między sobą różnią, należy wprowadzić ujednolicony system zatwierdzania.
- (19) Aby zagwarantować, że wszyscy operatorzy usług i użytkownicy portów lotniczych wykonujący własną obsługę naziemną **spełniają co najmniej wymogi w zakresie bezpieczeństwa i ochrony oraz** posiadają wystarczającą solidność ekonomiczną, dobrą renomę, wystarczający zakres ubezpieczeń ~~oraz odpowiednią i~~ wiedzę na temat obsługi naziemnej i środowiska portu lotniczego, ~~oraz~~, **a także** aby zapewnić równe szanse, zatwierdzenie należy wydawać pod warunkiem spełnienia minimalnych wymogów. **Te minimalne wymogi nie mogą w żaden sposób ograniczać dalszego otwierania rynku.** [Popr. 252 i 253]
- (20) Swobodny dostęp do scentralizowanej infrastruktury portu lotniczego oraz jednoznaczne ramy prawne do celów definiowania scentralizowanej infrastruktury są niezbędne do skutecznego świadczenia usług obsługi naziemnej. Powinna jednak istnieć możliwość pobierania opłat z tytułu scentralizowanej infrastruktury.
- (21) Opłaty powinny być niedyskryminacyjne, a ich obliczanie przejrzyste. Opłaty nie powinny przekraczać kwot niezbędnych do pokrycia kosztów udostępniania scentralizowanej infrastruktury włącznie z odpowiednią stopą zwrotu z aktywów.
- (22) Zarządzający portem lotniczym lub inny podmiot ~~disponujący~~ **zarządzający** scentralizowaną infrastrukturą danego portu lotniczego powinien ~~regularnie zasięgać~~ **mieć obowiązek regularnego zasięgnięcia** opinii użytkowników portu lotniczego w sprawie określenia infrastruktury i poziomu opłat. [Popr. 254]
- (23) Zarządzający portem lotniczym może również sam świadczyć usług obsługi naziemnej. Ponieważ jednocześnie, poprzez swoje decyzje, zarządzający portem lotniczym może wywierać znaczący wpływ na konkurencję między operatorami usług obsługi naziemnej, porty lotnicze powinny być zobowiązane do utrzymywania **ściśle odrębnych zestawień rachunkowych dotyczących** swoich usług obsługi naziemnej ~~w ramach podmiotu stanowiącego oddzielny podmiot prawny w stosunku do podmiotu odpowiedzialnego za zarządzanie z jednej strony i dotyczących zarządzania infrastrukturą z drugiej strony.~~ [Popr. 255]
- (24) Aby umożliwić portom lotniczym wypełnianie ich funkcji w zakresie zarządzania infrastrukturą, zagwarantować bezpieczeństwo i ochronę na terenie portów lotniczych oraz zapewnić odporność usług obsługi naziemnej także w sytuacjach kryzysowych, zarządzający portem lotniczym powinien być odpowiedzialny za odpowiednią koordynację czynności w zakresie obsługi naziemnej w porcie lotniczym. Zarządzający portem lotniczym powinien składać sprawozdania dotyczące koordynacji obsługi naziemnej w porcie lotniczym organowi ds. oceny skuteczności działania w ramach Europejskiej Organizacji ds. Bezpieczeństwa Żeglugi Powietrznej (Eurocontrol) w celu skonsolidowanej optymalizacji.
- (24a) **Jeżeli zarządzający portem lotniczym sam świadczy usługi obsługi naziemnej lub bezpośrednio lub pośrednio kontroluje przedsiębiorstwo świadczące takie usługi, niezależny organ nadzorczy powinien monitorować odpowiednią koordynację usług obsługi naziemnej w celu zapewnienia równego traktowania.** [Popr. 256]
- (25) Zarządzający portem lotniczym, organ publiczny lub inny organ sprawujący kontrolę nad portem lotniczym powinien również mieć uprawnienia do ustanawiania zasad niezbędnych do prawidłowego funkcjonowania infrastruktury portów lotniczych.

(1) Dz.U. L 82 z 22.3.2001, s. 16.

Wtorek, 16 kwietnia 2013 r.

- (26) Konieczne jest określenie obowiązkowych minimalnych norm jakości, jakie muszą być spełnione przez operatorów usług obsługi naziemnej i użytkowników portów lotniczych wykonujących własną obsługę naziemną w celu zapewnienia ogólnej jakości usług i równych szans dla operatorów.
- (26a) *W celu zagwarantowania właściwego poziomu bezpieczeństwa we wszystkich portach lotniczych wymogi w zakresie minimalnych norm bezpieczeństwa przy świadczeniu usług obsługi naziemnej powinny być zgodne z zasadami dotyczącymi bezpieczeństwa i systemów zarządzania, określonymi we właściwych przepisach Unii. [Popr. 257]*
- (27) Aby usprawnić funkcjonowanie całego łańcucha transportu lotniczego i wprowadzić podejście „od drzwi do drzwi”, operatorzy usług obsługi naziemnej i użytkownicy portów lotniczych wykonujący własną obsługę naziemną powinni składać Komisji sprawozdania z wyników swojej działalności.
- (28) W sektorze tak pracochłonnym, jak obsługa naziemna, stały rozwój pracowników i ich szkolenie mają duży wpływ na jakość usług. ~~Należy zatem~~ **oraz na bezpieczeństwo operacji. Właściwa instytucja unijna we współpracy z właściwymi organami w państwach członkowskich, operatorami portów lotniczych i partnerami społecznymi powinna ustanowić ambitne normy minimalne wymogi w zakresie szkoleń, aby zapewnić odpowiednią najwyższą jakość edukacji i szkoleń pracowników w sektorze obsługi naziemnej. Normy te powinny być regularnie aktualizowane i rozwijane, aby przyczyniały się do jakości działań pod względem niezawodności, odporności, bezpieczeństwa i ochrony oraz aby stworzyć równe szanse dla operatorów. Dopóki dane lotnisko nie spełni wymaganych norm, następuje zawieszenie, wycofanie lub odmówienie zatwierdzenia uprawnień odnośnych operatorów usług do czasu ponownego osiągnięcia wymaganego poziomu usług. Dodatkowe szkolenie specyficzne dla danego lotniska powinno trwać co najmniej pięć dni.** [Popr. 258]
- (29) Podwykonawstwo zwiększa elastyczność operatorów usług obsługi naziemnej. Niemniej jednak podwykonawstwo i podwykonawstwo kaskadowe mogą również prowadzić do ograniczeń przepustowości i wpływać negatywnie na bezpieczeństwo i ochronę. Dlatego należy ograniczyć podwykonawstwo i wyjaśnić zasady regulujące podwykonawstwo.
- (30) Prawa określone w niniejszym rozporządzeniu należy stosować do operatorów usług obsługi naziemnej z państw trzecich oraz użytkowników portów lotniczych z państw trzecich wykonujących własną obsługę naziemną jedynie pod warunkiem ścisłej wzajemności. W przypadku niezachowania takiej wzajemności Komisja powinna mieć możliwość podjęcia decyzji, że dane państwo lub państwa członkowskie powinny zawiesić te prawa w odniesieniu do takich operatorów lub użytkowników.
- (31) Państwa członkowskie powinny ~~zachować uprawnienia do zapewnienia odpowiedniego poziomu ochrony socjalnej dla personelu~~ **dbać o to, by personel przedsiębiorstw świadczących usługi obsługi naziemnej korzystał z odpowiedniego poziomu ochrony socjalnej oraz godziwych warunków pracy, również w przypadku podwykonawstwa i w kontekście umów o usługę; jeżeli właściwe organy państwa członkowskiego stwierdzą brak odpowiedniej ochrony lub że dochodzi do naruszeń, powinna istnieć możliwość zawieszenia, wycofania lub odmówienia zatwierdzenia uprawnień operatorów odnośnych usług do czasu ponownego osiągnięcia wymaganego poziomu usług.** [Popr. 259]
- (31a) *Z uwagi na to, że osoby niepełnosprawne i osoby o ograniczonej sprawności ruchowej często doświadczają nieuzasadnionej dyskryminacji, kiedy zgłaszają swoje problemy oraz kiedy rozpatruje się ich skargi i udziela im pomocy, niniejsze rozporządzenie należy stosować zgodnie z przepisami rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1107/2006 z dnia 5 lipca 2006 r. w sprawie praw osób niepełnosprawnych oraz osób o ograniczonej sprawności ruchowej podróżujących drogą lotniczą⁽¹⁾.* [Popr. 260]
- (31b) *Choć prawa osób niepełnosprawnych i osób o ograniczonej sprawności ruchowej, podróżujących drogą lotniczą, są regulowane rozporządzeniem (WE) nr 1107/2006, celem niniejszego rozporządzenia jest większa zbieżność między operatorami obsługi zajmującymi się pomocą dla osób niepełnosprawnych lub osób o ograniczonej sprawności ruchowej z jednej strony a operatorami obsługi zajmującymi się sprzętem pomocniczym dla podróżnych, w tym urządzeniami medycznymi, z drugiej strony.* [Popr. 261]
- (31c) *W związku z postępowaniami poczynionymi w dziedzinie praw pasażerów cele i rozwiązania zaproponowane w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/85/WE z dnia 20 listopada 2001 r. w sprawie przepisów szczególnych dotyczących pojazdów wykorzystywanych do przewozu pasażerów i mających więcej niż osiem siedzeń poza siedzeniem kierowcy⁽²⁾ muszą być brane pod uwagę w celu zapobiegania dyskryminacji pasażerów niepełnosprawnych.* [Popr. 262]
- (32) Aby zagwarantować, że do operatorów usług obsługi naziemnej i użytkowników portów lotniczych wykonujących własną obsługę naziemną stosuje się zharmonizowane wymogi w zakresie ubezpieczeń, Komisji należy przekazać uprawnienia do przyjmowania aktów prawnych zgodnie z art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej w odniesieniu do wymogów w zakresie ubezpieczeń dla operatorów usług obsługi naziemnej i użytkowników

⁽¹⁾ Dz.U. L 204 z 26.7.2006, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 42 z 13.2.2002, s. 1.

Wtorek, 16 kwietnia 2013 r.

- portów lotniczych wykonujących własną obsługę naziemną. Aby zapewnić stosowanie ujednoczonych i właściwie zaktualizowanych wymogów ~~w zakresie minimalnych norm jakości usług obsługi naziemnej oraz dotyczących~~ obowiązków w zakresie sprawozdawczości ~~dotyczących~~ **w odniesieniu do** operatorów usług obsługi naziemnej i użytkowników portów lotniczych, Komisji należy przekazać uprawnienia do przyjmowania aktów prawnych zgodnie z art. 290 Traktatu w odniesieniu do specyfikacji ~~minimalnych norm jakości usług obsługi naziemnej oraz specyfikacji~~ dotyczących zawartości i upowszechniania obowiązków w zakresie sprawozdawczości w odniesieniu do operatorów usług obsługi naziemnej i użytkowników portów lotniczych wykonujących własną obsługę naziemną. Szczególnie ważne jest, aby ~~Komisja przeprowadziła odpowiednie konsultacje w czasie swoich prac przygotowawczych~~ **Komisja prowadziła stosowne konsultacje**, w tym na szczeblu eksperckim i z wykorzystaniem odpowiedniego komitetu ~~dialogu~~ sektorowego ~~dialogu społecznego~~ powołanego na podstawie decyzji **Komisji** 98/500/WE z dnia 20. maja 1998 r. w sprawie ustanowienia **komitetów dialogu sektorowego promujących dialog między partnerami społecznymi na szczeblu europejskim** ⁽¹⁾. **W trakcie przygotowywania i opracowywania aktów delegowanych Komisja powinna zagwarantować jednoczesne, terminowe i odpowiednie przekazywanie właściwych dokumentów Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.** [Popr. 263]
- (32a) **Biorąc pod uwagę szczególne warunki dla usług obsługi naziemnej w odniesieniu do wózków inwalidzkich oraz innego sprzętu medycznego i pomocniczego używanego przez pasażerów niepełnosprawnych lub pasażerów o ograniczonej sprawności ruchowej, jak również stopień, w jakim samodzielność tych pasażerów jest zależna od użycia tego sprzętu, polisy ubezpieczeniowe zawierane przez operatorów usług obsługi naziemnej powinny gwarantować pełną rekompensatę za szkody związane z uszkodzeniem lub zaginięciem tego sprzętu.** [Popr. 264]
- (32b) **Biorąc pod uwagę znaczenie bezpieczeństwa, kwalifikacji zawodowych i szkoleń, zgodności z normami jakościowymi oraz zwłaszcza wydajności operacyjnej personelu wykonującego obsługę naziemną, państwa członkowskie powinny wprowadzić przepisy dotyczące nakładania kar w przypadku naruszenia niniejszego rozporządzenia. Przewidziane kary powinny być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.** [Popr. 265]
- (32c) **W dokumentacji dostarczanej pasażerom przez przewoźników lotniczych należy wyraźnie wskazać operatora usług obsługi naziemnej obsługującego dane połączenie lotnicze.** [Popr. 266]
- (32d) **Operatorzy usług obsługi naziemnej mają obowiązek zapewnienia punktów informacyjnych dla pasażerów, których bagaż został utracony lub zagubiony.** [Popr. 267]
- ~~(33) Przy przygotowywaniu i sporządzaniu aktów delegowanych Komisja powinna zapewnić jednoczesne, terminowe i właściwe przekazywanie odpowiednich dokumentów Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.~~ [Popr. 263]
- (34) Aby zapewnić jednolite warunki wprowadzania niniejszego rozporządzenia, należy przekazać Komisji uprawnienia wykonawcze. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiającym przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję ⁽²⁾.
- (35) Na potrzeby przyjmowania decyzji wykonawczych dotyczących odstępstw w zakresie otwierania rynku usług obsługi naziemnej dla osób trzecich oraz dla przewoźników lotniczych wykonujących własną obsługę naziemną należy stosować procedurę doradczą, ponieważ akty te mają jedynie ograniczony zakres.
- (36) Procedurę doradczą należy również stosować do przyjmowania decyzji wykonawczych dotyczących rozszerzania przez państwa członkowskie obowiązku użyteczności publicznej na porty lotnicze na wyspach, ponieważ akty te mają jedynie ograniczony zakres.
- (37) Do celów przyjmowania decyzji wykonawczych dotyczących całkowitego lub częściowego zawieszenia prawa dostępu do rynku usług obsługi naziemnej na terytorium danego państwa członkowskiego dla operatorów usług obsługi naziemnej i użytkowników portów lotniczych z państw trzecich należy stosować procedurę sprawdzającą.
- (38) Ponieważ cel niniejszego rozporządzenia, czyli bardziej jednolite stosowanie przepisów Unii w odniesieniu do usług obsługi naziemnej, nie może być osiągnięty w wystarczający sposób przez państwa członkowskie ze względu na międzynarodowy charakter transportu lotniczego i może tym samym być osiągnięty w większym stopniu na szczeblu unijnym, Unia może przyjąć środki zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną we wzmiankowanym artykule niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza środki niezbędne do osiągnięcia tego celu.

⁽¹⁾ Dz.U. L 225 z 12.8.1998, s. 27.

⁽²⁾ Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13.

Wtorek, 16 kwietnia 2013 r.

- (39) Deklaracja ministrów w sprawie portu lotniczego na Gibraltarze, uzgodniona w Kordobie dnia 18 września 2006 r. podczas pierwszego spotkania na szczeblu ministerialnym w ramach forum dialogu na temat Gibraltaru, zastąpi wspólną deklarację w sprawie portu lotniczego na Gibraltarze sporządzoną w Londynie dnia 2 grudnia 1987 r., a całkowite jej przestrzeganie będzie uznane za równoważne przestrzeganiu ustaleń deklaracji z 1987 r.
- (40) Należy zatem uchylić dyrektywę 96/67/WE,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Rozdział I

Zakres i definicje

Artykuł 1

Zakres

Niniejsze rozporządzenie stosuje się do każdego portu lotniczego znajdującego się na terytorium państwa członkowskiego, które podlega Traktatowi, otwartego dla ruchu handlowego.

Stosowanie niniejszego rozporządzenia do portu lotniczego Gibraltaru pozostaje bez uszczerbku dla odpowiednich stanowisk prawnych Królestwa Hiszpanii i Zjednoczonego Królestwa Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej w odniesieniu do sporu w zakresie zwierzchnictwa nad terytorium, na którym znajduje się port lotniczy.

Artykuł 2

Definicje

Na potrzeby niniejszego rozporządzenia stosuje się następujące definicje:

- a) „port lotniczy” oznacza obszar lądowy specjalnie dostosowany do lądowania, startu i poruszania się statków powietrznych, w tym urządzenia pomocnicze, które mogą być wykorzystywane do takich czynności ze względu na wymogi ruchu statków powietrznych i ich obsługi, w tym urządzenia potrzebne do obsługi lotów handlowych;
- b) „zarządzający portem lotniczym” oznacza organ, który w powiązaniu z inną działalnością lub nie, zależnie od sytuacji, ma za zadanie, wynikające z prawa lub regulacji krajowych, administrowanie i zarządzanie infrastrukturą portu lotniczego, a także koordynację i kontrolę działalności różnych podmiotów działających w danym porcie lotniczym;
- c) „użytkownik portu lotniczego” oznacza osobę fizyczną lub prawną odpowiedzialną za przewóz pasażerów, poczty lub ładunków drogą powietrzną do lub z danego portu lotniczego;
- d) „obsługa naziemna” oznacza określone w załączniku I usługi świadczone na rzecz użytkowników portów lotniczych w portach lotniczych;
- e) „własna obsługa naziemna” oznacza sytuację, w której użytkownik portu lotniczego bezpośrednio świadczy na własne potrzeby usługi obsługi naziemnej należące do jednej lub więcej kategorii i nie zawiera z osobą trzecią żadnej umowy na świadczenie takich usług. Do celów niniejszego rozporządzenia samych użytkowników portu lotniczego nie uznaje się za osoby trzecie, jeżeli:
- jeden użytkownik posiada udział większościowy w innym lub
 - pojedynczy podmiot posiada większość udziałów w każdym z nich;
 - **w przypadku operatorów usług zintegrowanych własna obsługa naziemna poszerzona jest o usługi obsługi naziemnej świadczone dla wszystkich statków powietrznych przypisanych do sieci transportowej danego operatora usług zintegrowanych bez względu na to, czy są one jego własnością czy przedmiotem dzierżawy oraz bez względu na to, czy ich loty obsługiwane są przez przewoźnika lotniczego będącego własnością operatora usług zintegrowanych czy przez stronę trzecią; dla potrzeb niniejszej sekcji przedsiębiorstwo świadczące usługi obsługi naziemnej nie musi być użytkownikiem portu lotniczego, ale musi być powiązane z operatorem usług zintegrowanych i musi spełniać minimalne standardy jakości;**
- f) „operator usług obsługi naziemnej” oznacza osobę fizyczną lub prawną świadczącą na rzecz osób trzecich usługi obsługi naziemnej należące do jednej lub więcej kategorii;
- fa) „operator usług zintegrowanych” oznacza przedsiębiorstwo, które świadczy usługi transportowe „od drzwi do drzwi” na podstawie umowy gwarantującej transport ładunku lub poczty z miejsca początkowego aż do ostatecznego celu, w płynny sposób łączące ze sobą usługi transportu, obsługi naziemnej oraz sortowania i doręczania przesyłek;**

Wtorek, 16 kwietnia 2013 r.

- fb) „układy zbiorowe”, o ile są przewidziane w prawodawstwie danego państwa członkowskiego, uznaje się za wzorcowe w przypadku, gdy ich przedmiotowy zakres stosowania dotyczy usług obsługi naziemnej oraz gdy ich terytorialny zakres stosowania w danym państwie członkowskim obejmuje port lotniczy, w którym działa operator usług obsługi naziemnej;
- g) „scentralizowana infrastruktura” oznacza szczególnie instalacje lub obiekty w porcie lotniczym, które nie mogą, z przyczyn technicznych, środowiskowych, kosztowych lub związanych z przepustowością, być podzielone ani powielone oraz których dostępność jest niezbędna i konieczna do świadczenia dalszych usług obsługi naziemnej w porcie lotniczym;
- h) „podwykonawstwo” oznacza zawieranie umów przez operatorów usług obsługi naziemnej w charakterze głównych wykonawców lub wyjątkowo przez użytkowników portów lotniczych wykonujących własną obsługę naziemną umów z osobami trzecimi nazywanymi „podwykonawcami”, na mocy których podwykonawcy są zobowiązani do wykonywania jednej lub więcej kategorii (lub podkategorii) usług obsługi naziemnej;
- ha) „podwykonawca” oznacza wykonawcę usług obsługi naziemnej zatwierdzonego zgodnie z art. 16 i 17;
- i) „zatwierdzenie” oznacza zatwierdzenie udzielone przedsiębiorstwu przez właściwy organ w zakresie świadczenia usług obsługi naziemnej określonych w zatwierdzeniu;
- j) „niezależny organ nadzorujący” oznacza organ, o którym mowa w art. 11 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/12/WE z dnia 11 marca 2009 r. w sprawie opłat lotniskowych⁽¹⁾. [Popr. 268]

Rozdział II

Ogólne wymogi wstępne

Artykuł 3

Zarządzający portem lotniczym

1. Jeżeli port lotniczy jest zarządzany i eksploatowany nie przez jednego zarządzającego, ale przez kilka oddzielnych organów, każdy z tych organów, do celów niniejszego rozporządzenia, będzie uważany za część zarządzającego portem lotniczym.
2. Jeżeli dla kilku portów lotniczych ustanowiony jest tylko jeden zarządzający portem lotniczym, to każdy z tych portów lotniczych jest rozpatrywany oddzielnie do celów niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 4

Komitet Użytkowników Portu Lotniczego

1. Każdy z przedmiotowych portów lotniczych **port lotniczy, w którym wielkość ruchu w ciągu co najmniej trzech ostatnich lat wynosiła nie mniej niż 2 mln pasażerów lub 50 000 ton ładunku rocznie**, ustanawia – **na wniosek użytkowników portu lotniczego** – komitet („Komitet Użytkowników Portu Lotniczego”) złożony z przedstawicieli użytkowników portu lotniczego lub organizacji reprezentujących użytkowników portu lotniczego **oraz przedstawicieli portów lotniczych i pracownikó**w. **Udział partnerów społecznych w Komitecie Użytkowników Portu Lotniczego jest obowiązkowy**. [Popr. 269]
2. Wszyscy użytkownicy portu lotniczego mają prawo do uczestniczenia w pracach Komitetu Użytkowników Portu Lotniczego lub, na ich życzenie, do bycia reprezentowanym w takim Komitecie przez organizację wyznaczoną do tego celu. Jeżeli jednak użytkownicy są reprezentowani przez taką organizację, to nie może ona świadczyć usług obsługi naziemnej w danym porcie lotniczym.
3. Komitet Użytkowników Portu Lotniczego ustanawia na piśmie swój regulamin wewnętrzny, w tym zasady głosowania.

Zasady głosowania obejmują przepisy szczególne, które wykluczają konflikt interesów w ramach Komitetu Użytkowników Portu Lotniczego wynikający z obecności użytkowników portu lotniczego, którzy świadczą usługi obsługi naziemnej w danym porcie lotniczym. W szczególności w przypadku zasięgania opinii Komitetu Użytkowników Portu Lotniczego w procesie wybierania operatorów ustanowionym w art. 8 i 9 użytkownicy portu lotniczego ubiegający się o zatwierdzenie w zakresie świadczenia jednej lub więcej kategorii usług obsługi naziemnej na rzecz osób trzecich nie mogą mieć prawa głosu.

4. Głosy w ramach Komitetu Użytkowników Portu Lotniczego waży się następująco:

- a) niezależnie od rocznej wielkości ruchu obsługiwanego przez pojedynczego użytkownika portu lotniczego w danym porcie lotniczym jego prawo głosu nie może być większe niż 49 % całkowitej liczby głosów;

⁽¹⁾ Dz.U. L 70 z 14.3.2009, s. 11.

Wtorek, 16 kwietnia 2013 r.

b) prawo głosu użytkowników portów lotniczych wykonujących własną obsługę naziemną nie może przekraczać jednej trzeciej całkowitej liczby głosów.

5. Zarządzający portem lotniczym zapewnia sekretariat Komitetu Użytkowników Portu Lotniczego.

Jeżeli zarządzający portem lotniczym odmawia spełnienia tego obowiązku lub rozwiązania tego nie akceptuje Komitet Użytkowników Portu Lotniczego, to zarządzający portem lotniczym wyznacza inny podmiot, który musi zostać zaakceptowany przez Komitet Użytkowników Portu Lotniczego. Sekretariat Komitetu Użytkowników Portu Lotniczego prowadzi i aktualizuje wykaz użytkowników portu lotniczego lub ich przedstawicieli, którzy należą do Komitetu Użytkowników Portu Lotniczego.

6. Sekretariat Komitetu Użytkowników Portu Lotniczego protokołuje wszystkie posiedzenia Komitetu Użytkowników Portu Lotniczego. Protokoły te wiernie oddają poglądy wyrażone na posiedzeniu i wyniki głosowań.

6a. W przypadkach, w których niniejsze rozporządzenie przewiduje obowiązek zasięgnięcia opinii Komitetu Użytkowników Portu Lotniczego, zarządzający portem lotniczym lub, w stosownych przypadkach, organizator przetargu powiadamia Komitet Użytkowników Portu Lotniczego i przedstawia mu proponowane decyzje oraz wszystkie niezbędne informacje nie później niż sześć tygodni przed podjęciem ostatecznej decyzji. W przypadku braku porozumienia pomiędzy zarządzającym portem lotniczym lub, w zależności od przypadku, organizatorem przetargu a Komitetem Użytkowników Portu Lotniczego lub oraz bez uszczerbku dla art. 41 zarządzający portem lotniczym lub, w zależności od przypadku, organizator przetargu przedstawia uzasadnienie swojej ostatecznej decyzji, biorąc pod uwagę opinie wyrażone przez Komitet Użytkowników Portu Lotniczego. [Popr. 270]

Rozdział III

Otwarcie rynku usług obsługi naziemnej

Sekcja 1

Własna obsługa naziemna

Artykuł 5

Własna obsługa naziemna

Wszyscy użytkownicy portów lotniczych mają prawo do wykonywania własnej obsługi naziemnej.

Sekcja 2

Obsługa naziemna na rzecz osób trzecich

Artykuł 6

Obsługa naziemna na rzecz osób trzecich

1. Operatorzy usług obsługi naziemnej, **których siedziba znajduje się na terytorium Unii lub państwa będącego członkiem Europejskiego Stowarzyszenia Wolnego Handlu**, mają swobodny dostęp do rynku świadczenia usług obsługi naziemnej na rzecz osób trzecich w każdym porcie lotniczym, w którym wielkość ruchu w ciągu co najmniej trzech ostatnich lat wynosiła ~~nie mniej niż~~ **ponad** 2 mln pasażerów lub 50 000 ton ładunku rocznie.

2. W przypadku portów lotniczych, o których mowa w ust. 1, państwa członkowskie mogą ograniczyć liczbę podmiotów upoważnionych do świadczenia następujących kategorii usług obsługi naziemnej:

- obsługa bagażu;
- obsługa ramp;
- obsługa w zakresie tankowania paliwa;
- obsługa ładunków i poczty w zakresie obsługi fizycznej ładunku i poczty przy przyjmowaniu, wydawaniu lub przekazywaniu między terminalem lotniczym a statkiem powietrznym.

Państwa członkowskie nie mogą jednak ograniczyć tej liczby do mniej niż dwóch operatorów dla każdej kategorii usług obsługi naziemnej lub, w przypadku portów lotniczych, w których wielkość ruchu w ciągu co najmniej trzech ostatnich lat wynosiła ~~nie mniej niż 5~~ **ponad 15** mln pasażerów lub ~~100 000~~ **200 000** ton ładunku rocznie, do mniej niż trzech operatorów dla każdej kategorii usług obsługi naziemnej.

Wtorek, 16 kwietnia 2013 r.

2a. Poziom ograniczeń, o których mowa w ust. 2, może być różny dla poszczególnych terminali na terenie tego samego portu lotniczego, pod warunkiem, że ograniczenia te są stosowane w sposób niedyskryminacyjny, nie prowadzą do zakłócenia konkurencji i są zgodne z przepisami niniejszego rozporządzenia, a minimalna liczba operatorów w każdym w każdym terminalu pozostaje taka sama.

3. W portach lotniczych, gdzie liczba operatorów usług jest ograniczona do co najmniej dwóch zgodnie z ust. 2 niniejszego artykułu lub z art. 14 ust. 1 lit. a) i c), co najmniej jeden z upoważnionych operatorów usług obsługi naziemnej nie może być bezpośrednio lub pośrednio kontrolowany przez:

- a) zarządzającego portem lotniczym,
- b) użytkownika portu lotniczego przewożącego więcej niż 25 % pasażerów lub ładunków odnotowanych w porcie lotniczym w roku poprzedzającym rok, w którym dokonano wyboru operatorów,
- c) organ kontrolujący lub kontrolowany bezpośrednio lub pośrednio przez zarządzającego portem lotniczym, którym mowa w lit. a), lub innego takiego użytkownika, o którym mowa w lit. b).

Kontrola może się opierać na prawach, umowach lub innych środkach, które razem lub osobno, z uwzględnieniem stanu faktycznego lub prawnego, nadają możliwość wywierania decydującego wpływu na operatora zgodnie z interpretacją Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej.

4. W przypadku gdy zgodnie z ust. 2 liczba upoważnionych podmiotów jest ograniczona, państwa członkowskie ~~nie mogą~~, w odniesieniu do każdej kategorii usług obsługi naziemnej podlegającej ograniczeniu, ~~uniemożliwiać~~ **nie uniemożliwiają** użytkownikom portu lotniczego, niezależnie od przydzielonych im części portu lotniczego, rzeczywistego wyboru na warunkach określonych w ust. 2 i 3 pomiędzy co najmniej:

- dwoma operatorami usług obsługi naziemnej lub
- trzema operatorami usług obsługi naziemnej w przypadku portów lotniczych, w których wielkość ruchu w ciągu co najmniej trzech ostatnich lat wynosiła nie mniej niż ~~5 15~~ mln pasażerów lub ~~100 000 200 000~~ ton ładunku rocznie.

5. Jeżeli port lotniczy osiągnie jedną z wartości progowych określonych w niniejszym artykule dla wielkości ruchu towarowego, nie osiągnąwszy odpowiadającej jej wartości progowej dla ruchu pasażerskiego, to ~~niniejsze rozporządzenie niniejszy artykuł~~ nie ma zastosowania do kategorii usług obsługi naziemnej zastrzeżonych wyłącznie dla ruchu pasażerskiego **lub infrastruktury wykorzystywanej wyłącznie do obsługi pasażerów.**

Jeżeli port lotniczy osiągnie jedną z wartości progowych określonych w niniejszym artykule dla wielkości ruchu pasażerskiego, nie osiągnąwszy odpowiadającej jej wartości progowej dla ruchu towarowego, wówczas niniejszy artykuł nie ma zastosowania do kategorii usług obsługi naziemnej zastrzeżonych wyłącznie dla ruchu towarowego lub infrastruktury zastrzeżonej wyłącznie do obsługi ładunków.

6. Port lotniczy, w którym wielkość ruchu w ciągu co najmniej trzech kolejnych lat wynosiła nie mniej niż 2 mln pasażerów lub 50 000 ton ładunku rocznie, a następnie zmniejszyła się do wielkości poniżej wartości progowej wynoszącej 2 mln pasażerów lub 50 000 ton ładunku rocznie, utrzymuje otwarty rynek dla operatorów usług obsługi naziemnej będących osobami trzecimi przez co najmniej trzy lata następujące po roku, w którym wielkość ruchu spadła poniżej wartości progowej.

7. Port lotniczy, w którym wielkość ruchu w ciągu co najmniej trzech kolejnych lat wynosiła nie mniej niż ~~5 15~~ mln pasażerów lub ~~100 000 200 000~~ ton ładunku rocznie, a następnie zmniejszyła się do wielkości poniżej wartości progowej ~~5 15~~ mln pasażerów lub ~~100 000 200 000~~ ton ładunku rocznie, utrzymuje otwarty rynek dla operatorów usług obsługi naziemnej będących osobami trzecimi przez co najmniej trzy lata następujące po roku, w którym wielkość ruchu spadła poniżej wartości progowej. [Popr. 271]

Artykuł 7

Wybór operatorów usług

1. Operatorzy upoważnieni do świadczenia usług obsługi naziemnej w porcie lotniczym, w którym ich liczba jest ograniczona na podstawie art. 6 lub art. 14, są wybierani zgodnie z przejrzystą, otwartą i niedyskryminacyjną procedurą przetargową. **Organizator przetargu jest uprawniony do nałożenia na operatorów usług obsługi naziemnej obowiązku świadczenia jednej kategorii usług obsługi naziemnej, o których mowa w art. 6 ust. 2, lub większej ich liczby w ramach pakietu. Zarządzający portem lotniczym jest upoważniony do sporządzenia odpowiedniego wniosku dotyczącego pakietów dla organizatora przetargu.** [Popr. 272]

2. Organizatorem przetargu jest:

- a) zarządzający portem lotniczym, pod warunkiem że:
 - nie świadczy zbliżonych usług obsługi naziemnej oraz

Wtorek, 16 kwietnia 2013 r.

- nie sprawuje bezpośredniej ani pośredniej kontroli nad przedsiębiorstwem świadczącym takie usługi oraz
 - nie jest zaangażowany w takie przedsiębiorstwo;
- b) we wszystkich pozostałych przypadkach: właściwy organ niezależny od zarządzającego portem lotniczym **i nieposiadający żadnych, bezpośrednich lub pośrednich, relacji biznesowych związanych z działalnością portu lotniczego.** [Popr. 273]
3. Komitet Użytkowników Portu Lotniczego **i zarządzający portem lotniczym, o ile ten ostatni nie ma jest organizatorem przetargu, nie mają** dostępu do ofert składanych przez oferentów na żadnym etapie procedury wybierania operatora. **Zarządzający Na wniosek Komitetu Użytkowników Portu Lotniczego lub zarządzającego portem lotniczym, o ile ten ostatni nie ma dostępu do jest organizatorem przetargu, organizator przetargu udostępnia streszczenie** ofert składanych przez oferentów na żadnym etapie procedury wybierania operatora, **o ile nie jest organizatorem przetargu i dba o to, aby streszczenie to nie zawierało żadnych informacji poufnych.** [Popr. 274]
4. Po ~~powiadomieniu~~ **poinformowaniu** Komisji **i z zastrzeżeniem unijnych zasad pomocy państwa** dane państwo członkowskie może uwzględnić w specyfikacjach przetargu obowiązek świadczenia usługi publicznej, który musi być spełniony przez operatorów usług obsługi naziemnej w odniesieniu do portów lotniczych obsługujących regiony peryferyjne lub rozwijające się, które leżą na terytorium danego państwa i gdzie operatorzy nie wyrażają chęci świadczenia usług obsługi naziemnej bez wsparcia publicznego (tj. praw wyłączności lub płatności wyrównawczych), jeżeli takie porty lotnicze mają kluczowe znaczenie dla dostępności danego państwa członkowskiego. ~~Przepis ten nie narusza zasad pomocy państwa w UE.~~ [Popr. 275]
5. Zaproszenie do składania ofert wydaje się i publikuje w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej. **W Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej tworzy się odpowiedni dział dotyczący procedury przetargowej w zakresie usług obsługi naziemnej.** [Popr. 276]
6. Wybór operatorów przez organizatora przetargu odbywa się dwuetapowo:
- a) procedura kwalifikacyjna w celu sprawdzenia odpowiedniości oferentów oraz
 - b) procedura udzielania zamówienia w celu wybrania upoważnionych operatorów.
- 6a. Jeżeli na zaproszenie do składania ofert nie odpowie wymagana liczba operatorów usług obsługi naziemnej, o których mowa w art. 6 ust. 2, właściwy organ wydaje nowe zaproszenie do składania ofert w terminie 48 miesięcy od daty wygaśnięcia poprzedniego.** [Popr. 277]

Artykuł 8

Procedura kwalifikacyjna

1. W ramach procedury kwalifikacyjnej organizator przetargu sprawdza, czy oferenci spełniają określone kryteria minimalne. Organizator przetargu ustanawia te kryteria minimalne po zasięgnięciu opinii Komitetu Użytkowników Portu Lotniczego i zarządzającego portem lotniczym, jeżeli ten ostatni nie jest organizatorem przetargu.
2. Kryteria minimalne obejmują, co następuje:
 - a) oferent posiada ważne zatwierdzenie wydane zgodnie z rozdziałem IV;
 - b) oferent wykazał swoją zdolność i zobowiązał się pisemnie do stosowania odpowiednich przepisów i zasad w porcie lotniczym, w tym obowiązujących przepisów prawa pracy, ~~postanowień obowiązujących układów zbiorowych,~~ zasad prowadzenia działalności oraz wymogów jakościowych. **Oferent i podwykonawcy zobowiązują się również do stosowania odpowiednich wzorcowych układów zbiorowych.** [Popr. 278]
3. Organizator przetargu sporządza ostateczną listę oferentów spełniających kryteria procedury kwalifikacyjnej.

Artykuł 9

Procedura udzielania zamówienia

1. **Zarządzający portem lotniczym sporządza dokumentację przetargową stanowiącą podstawę procedury udzielania zamówienia oraz jednoznacznie ustala minimalne standardy stosowane w porcie lotniczym, reprezentatywny rozkład lotów i prognozę ruchu na okres, którego dotyczy organizowany przetarg.** W ramach procedury udzielania zamówienia organizator przetargu wybiera operatora z listy ostatecznej i udziela mu upoważnienia po zasięgnięciu opinii Komitetu Użytkowników Portu Lotniczego i zarządzającego portem lotniczym, jeżeli ten ostatni nie jest organizatorem przetargu.

Wtorek, 16 kwietnia 2013 r.

2. Wybór operatora, który ma otrzymać upoważnienie, odbywa się na podstawie porównania ofert składanych przez podmioty z listą kryteriów udzielania zamówienia. Kryteria udzielania zamówienia są odpowiednie, obiektywne, przejrzyste i niedyskryminacyjne. Organizator przetargu ustanawia kryteria udzielania zamówienia ~~po zasięgnięciu opinii Komitetu w porozumieniu z Komitetem~~ Użytkowników Portu Lotniczego i ~~zarządzającego~~ **zarządzającym** portem lotniczym, jeżeli ten ostatni nie jest organizatorem przetargu.

2a. Oferenci przedkładają szczegółowy wykaz wszystkich zadań, które są lub mogą być zlecane podwykonawcom i które nie są związane z głównym rodzajem działalności.

3. Kryteria udzielania zamówienia obejmują następujące elementy:

- a) spójność i wiarygodność planu operacyjnego ocenianą **przez trzy pierwsze lata** na podstawie modelowych kalkulacji kosztowych;
- b) poziom jakości operacji oceniany na podstawie reprezentatywnego harmonogramu lotów, z uwzględnieniem, w razie potrzeby, efektywnego wykorzystania personelu i sprzętu, ostatniego przyjmowania bagażu i ładunku, czasu dostawy bagażu i ładunku oraz maksymalnego czasu postoju;
- c) adekwatność zasobów materialnych pod kątem dostępności, **przestrzegania odpowiednich wymogów środowiskowych i dobrego stanu technicznego** sprzętu i jego przyjazności dla środowiska;
- d) adekwatność zasobów ludzkich pod kątem doświadczenia pracowników i adekwatność programów szkoleń/kwalifikacji **oraz odpowiednie warunki zatrudnienia i pracy, w tym również w kontekście transferu personelu zgodnie z art. 12, a także zobowiązanie do przestrzegania stosownego wzorcowego układu zbiorowego;**
- e) jakość technologii informacyjno-komunikacyjnych;
- f) jakość planowania organizacyjnego;
- g) ~~efekty działalności środowiskowej~~ **pozytywny wynik kontroli bezpieczeństwa w celu zagwarantowania należytego przestrzegania wymogów w zakresie bezpieczeństwa.**

4. Sposób względnego ważenia kryteriów udzielania zamówienia podaje się w zaproszeniu do składania ofert i w odpowiednich dokumentach. Do każdego kryterium udzielania zamówienia stosuje się zakres punktów z odpowiednim maksymalnym rozłożeniem. Organizator przetargu może wyznaczyć minimalną liczbę punktów, jaką wybrany oferent musi uzyskać, aby spełnić niektóre kryteria udzielania zamówienia. Minimalną liczbę punktów ustala się w niedyskryminacyjny sposób i określa wyraźnie w zaproszeniu do składania ofert i w odpowiednich dokumentach. Organizator przetargu nie może usuwać kryteriów udzielania zamówienia, dodawać nowych ani wprowadzać dalszego podziału kryteriów określonych pierwotnie w zaproszeniu do składania ofert.

5. Upoważnienia do świadczenia usług obsługi naziemnej w danym porcie lotniczym udziela się oferentowi, który uzyskał największą liczbę punktów i uzyskał minimalną liczbę punktów w odniesieniu do określonych kryteriów zamówienia.

6. W procedurze udzielania zamówienia nie zasięga się opinii użytkowników portu lotniczego, którzy ubiegają się o świadczenie usług obsługi naziemnej na rzecz osób trzecich lub wykonują własną obsługę naziemną.

7. Organizator przetargu dopilnowuje, aby rozstrzygnięcie przetargu i jego uzasadnienie zostały opublikowane. [Popr. 279]

Artykuł 10

Czas trwania upoważnienia i zakończenie działalności

1. Operatorzy usług obsługi naziemnej otrzymują upoważnienie na okres od siedmiu do dziesięciu lat, za wyjątkiem odstępstw dotyczących otwierania rynku własnej obsługi naziemnej i obsługi naziemnej na rzecz osób trzecich zgodnie z art. 14 ust. 1. Dokładny czas trwania upoważnienia dla operatorów i datę rozpoczęcia działalności określa się wyraźnie w zaproszeniu do składania ofert.

2. Operator usług obsługi naziemnej rozpoczyna świadczenie usług w terminie jednego miesiąca od daty rozpoczęcia określonej w zaproszeniu do składania ofert. Organizator przetargu może w należyście uzasadnionych przypadkach, na wniosek operatora usług obsługi naziemnej i po zasięgnięciu opinii Komitetu Użytkowników Portu Lotniczego, przedłużyć ten okres do nie więcej niż **pięć miesięcy. Jeśli po upływie sześciu miesięcy. Po upływie tego okresu od daty rozpoczęcia określonej w zaproszeniu do składania ofert operator nie rozpoczął działalności i nie jest w stanie wykazać swojej gotowości do jej rozpoczęcia, organizator przetargu może podjąć decyzję, że upoważnienie traci ważność. W takich przypadkach państwa członkowskie mogą nałożyć kary finansowe na operatorów i udzielić w zamian upoważnienia operatorowi, który uplasował się na drugim miejscu w odniesieniu do liczby punktów, o której mowa w art. 9 ust. 5.** [Popr. 280]

Wtorek, 16 kwietnia 2013 r.

3. Organizator przetargu przewiduje zakończenie okresu obowiązywania upoważnienia i dopilnowuje, aby operator wybrany w wyniku nowego zaproszenia do składania ofert był upoważniony do rozpoczęcia swojej działalności w dniu następującym po ostatnim dniu obowiązywania upoważnienia poprzednio wybranego(-ych) operatora(-ów).

4. Jeżeli operator usług obsługi naziemnej przestanie wykonywać swoją działalność przed końcem okresu upoważnienia, to operatora zastępuje się zgodnie z procedurą selekcyjną określoną w art. 7, 8 i 9 i w niniejszym artykule. Operator kończący działalność powiadamia właściwego organizatora przetargu o zamiarze zaprzestania działalności ~~z odpowiednim wyprzedzeniem~~ i na co najmniej sześć miesięcy przed opuszczeniem portu lotniczego. Operator może zostać ukarany karą pieniężną, jeżeli nie powiadomi organizatora przetargu z ~~odpowiednim~~ **co najmniej sześciomiesięcznym** wyprzedzeniem, chyba że wykaże działanie siły wyższej. [Popr. 281]

5. Jeżeli operator przestanie wykonywać swoją działalność przed końcem okresu upoważnienia i nie pozostawi organizatorowi przetargu wystarczającej ilości czasu na wybranie nowego operatora przed opuszczeniem przez niego portu lotniczego, co będzie skutkowało tymczasowym monopolem na niektóre usługi obsługi naziemnej w tym porcie lotniczym, to dane państwo członkowskie może udzielić upoważnienia operatorowi usługi obsługi naziemnej na ograniczony czas nieprzekraczający dziesięciu miesięcy na rzecz operatora usług obsługi naziemnej w zakresie świadczenia usług obsługi naziemnej w takim porcie lotniczym bez stosowania procedury selekcyjnej określonej w art. 7, 8, 9 i w niniejszym artykule.

Jeżeli państwo członkowskie nie zdoła znaleźć operatora usług obsługi naziemnej na taki ograniczony okres, to państwo członkowskie reguluje ceny usług obsługi naziemnej, na które występuje tymczasowy monopol, dopóki nowy operator nie zacznie świadczyć takich usług obsługi naziemnej w danym porcie lotniczym.

6. Organizator przetargu powiadamia Komitet Użytkowników Portu Lotniczego oraz, w razie potrzeby, zarządzającego portem lotniczym o decyzjach podejmowanych na podstawie art. 7, 8, 9 i niniejszego artykułu.

7. Przepisów art. 7, 8, 9 i niniejszego artykułu nie stosuje się do udzielania zamówień publicznych i koncesji, które podlegają innym przepisom prawa Unii.

Artykuł 11

Zarządzający portem lotniczym jako operator usług obsługi naziemnej

1. Jeżeli liczba operatorów usług obsługi naziemnej jest ograniczona zgodnie z art. 6, to zarządzający portem lotniczym może sam świadczyć usługi obsługi naziemnej bez stosowania procedury selekcyjnej określonej w art. 7–10. Podobnie, może on bez stosowania tej procedury upoważnić przedsiębiorstwo do świadczenia usług obsługi naziemnej w danym porcie lotniczym, jeżeli:

- a) bezpośrednio lub pośrednio kontroluje takie przedsiębiorstwo;
- b) jest bezpośrednio lub pośrednio kontrolowany przez takie przedsiębiorstwo;

ba) przedsiębiorstwo spełnia kryteria określone w rozdziale IV. [Popr. 282]

2. Jeżeli zarządzający portem lotniczym świadczący usługi obsługi naziemnej zgodnie z ust. 1 przestanie spełniać warunki określone w tym ustępie, to taki operator może nadal świadczyć usługi obsługi naziemnej przez okres ~~pięciu~~ **trzech** lat bez konieczności stosowania procedury selekcyjnej określonej w art. 7–10. Na koniec tego ~~pięcioletniego~~ **trzytletniego** okresu operator powiadamia odpowiedniego organizatora przetargu z odpowiednim wyprzedzeniem i na co najmniej sześć miesięcy przed upływem tego ~~pięcioletniego~~ **trzytletniego** okresu. Operator może zostać ukarany karą pieniężną, jeżeli nie powiadomi organizatora przetargu z odpowiednim wyprzedzeniem, chyba że może wykazać działanie siły wyższej. Jeżeli operator zaprzestanie działalności przed końcem ~~pięcioletniego~~ **trzytletniego** okresu, stosuje się przepisy art. 10 ust. 4 i 5. [Popr. 283]

Artykuł 12

Zabezpieczenie praw pracowników w przypadku transferu personelu ~~na potrzeby usług podlegających ograniczeniom dostępu do rynku~~ [Popr. 284]

1. Przepisy niniejszego artykułu stosuje się ~~tylko~~ do usług obsługi naziemnej, dla których dane państwo członkowskie ograniczyło liczbę operatorów zgodnie z art. 6 lub art. 14. **Państwa członkowskie dokładnie sprawdzają, w świetle niniejszego rozporządzenia, czy ograniczenie konkurencji jest wskazane również w innych sektorach.** [Popr. 285]

Wtorek, 16 kwietnia 2013 r.

2. Jeżeli w wyniku procedury selekcyjnej określonej w art. 7–10 operator usług obsługi naziemnej, o których mowa w ust. 1, traci swoje upoważnienie do świadczenia takich usług **oraz w przypadku gdy operator obsługi naziemnej zaprzestaje świadczenia tych usług na rzecz użytkownika portu lotniczego lub jeśli użytkownik portu lotniczego wykonujący własną obsługę naziemną podejmie decyzję o zaprzestaniu wykonywania własnej obsługi naziemnej**, to państwa członkowskie ~~mogą nałożyć~~ **nakładają** na operatorów usług obsługi naziemnej **lub użytkowników portu lotniczego wykonujących własną obsługę naziemną**, którzy przejmują świadczenie takich usług, obowiązek nadania pracownikom zatrudnionym uprzednio do świadczenia takich usług takich samych praw, jakie by im przysługiwały, gdyby nastąpiło przejście w rozumieniu dyrektywy 2001/23/WE. **Art. 4 ust. 1 zdanie drugie dyrektywy 2001/23/WE nie ma zastosowania do przypadków, o których mowa w zdaniu pierwszym tego ustępu. Nie zezwala się na zwalnianie pracowników ze względów ekonomicznych, technicznych lub organizacyjnych.** [Popr. 286]

2a. Prawa, o których mowa w ust. 2, obejmują zastosowanie ogólnie obowiązujących układów zbiorowych. [Popr. 287]

3. Państwa członkowskie ograniczają wymóg określony w ust. 2 do pracowników poprzedniego operatora, ~~którzy są zaangażowani w tym do użytkowników portu lotniczego wykonujących własną obsługę naziemną, zaangażowanych~~ w świadczenie usług, **których świadczenia zaprzestał poprzedni operator, lub** w stosunku do których poprzedni operator utracił upoważnienie, i którzy z własnej woli wyrażają zgodę na przejście do nowego(-ych) operatora(-ów) **lub użytkowników portu lotniczego wykonujących własną obsługę naziemną. Koszty socjalne związane z odejściem pracowników ponoszą linie lotnicze proporcjonalnie do ich udziału w ruchu realizowanym przez poprzedniego operatora.** [Popr. 288]

4. Państwa członkowskie ograniczają wymóg określony w ust. 2 w taki sposób, aby był proporcjonalny do wielkości działalności faktycznie przeniesionej na nowych operatorów. [Popr. 289]

5. ~~Jeżeli państwo członkowskie nakłada wymóg, o którym mowa w ust. 2, d~~ Dokumentacja przetargowa dotycząca procedury selekcyjnej określonej w art. 7–10 zawiera wykaz przedmiotowych pracowników i odpowiednie dane szczegółowe dotyczące praw umownych pracowników i warunków, na jakich pracowników uznaje się za związanych z przedmiotowymi usługami. **Personel i przedstawiciele związków zawodowych mają dostęp do tych wykazów.** [Popr. 290]

6. ~~Jeżeli operator usług obsługi naziemnej zaprzestaje świadczenia na rzecz użytkownika portu lotniczego usług obsługi naziemnej stanowiących istotną część operacji obsługi naziemnej danego operatora w przypadkach nieobjętych przepisami~~ ust. 2 ~~lub jeśli użytkownik portu lotniczego wykonujący własną obsługę naziemną podejmie decyzję o zaprzestaniu wykonywania własnej obsługi naziemnej, państwa członkowskie mogą nałożyć na dostawców usług obsługi naziemnej lub użytkownika portu lotniczego wykonującego własną obsługę naziemną, którzy następnie świadczą takie usługi obsługi naziemnej, wymóg zagwarantowania~~ pracownikom, którzy zostali wcześniej zatrudnieni do świadczenia takich usług, ~~praw, które przysługiwałyby im, gdyby doszło do transferu w rozumieniu dyrektywy Rady 2001/23/WE.~~ [Popr. 291]

7. Państwa członkowskie ograniczają wymóg określony w ust. 6 do pracowników poprzedniego operatora wykonujących usługi obsługi naziemnej, ~~których świadczenia zaprzestał poprzedni operator i którzy dobrowolnie wyrazili zgodę na przejście do nowego operatora lub użytkownika portu lotniczego wykonującego własną obsługę naziemną.~~ [Popr. 292]

8. Państwa członkowskie ograniczają wymóg określony w ust. 6 do pracowników użytkownika portu lotniczego wykonującego własną obsługę naziemną wykonujących usługi obsługi naziemnej, ~~odnośnie do których użytkownik portu lotniczego wykonujący własną obsługę naziemną podjął decyzję o zaprzestaniu wykonywania własnej obsługi i którzy dobrowolnie wyrazili zgodę na przejście do nowego operatora lub użytkownika portu lotniczego wykonującego własną obsługę naziemną.~~ [Popr. 293]

9. Państwa członkowskie ograniczają wymóg określony w art. 6, tak aby był on proporcjonalny do wielkości operacji przekazanych innemu operatorowi lub użytkownikowi portu lotniczego wykonującemu własną obsługę naziemną. [Popr. 294]

10. Państwa członkowskie mogą powierzyć partnerom społecznym odpowiedniego szczebla zadanie określenie w drodze wynegocjowanej umowy praktycznych ustaleń dotyczących wykonania przepisów niniejszego artykułu.

10a. Państwa członkowskie zapewniają zapobieganie dumpingowi płacowemu nie tylko w stosunku do stałych pracowników obsługi naziemnej, ale również w przypadku transferu personelu, aby zagwarantować odpowiednie normy społeczne i poprawę jakości usług obsługi naziemnej. [Popr. 295]

10a. Państwa członkowskie zapewniają zapobieganie dumpingowi płacowemu nie tylko w stosunku do stałych pracowników obsługi naziemnej, ale również w przypadku transferu personelu, aby zagwarantować odpowiednie normy społeczne i poprawę jakości usług obsługi naziemnej. [Popr. 296]

Wtorek, 16 kwietnia 2013 r.

10c. Celem zamortyzowania szkodliwych skutków liberalizacji usług obsługi naziemnej należy określić wiążące minimalne normy jakości, egzekwowane przez organy zarządzające portem lotniczym w interesie bezpiecznych, wiarygodnych i skutecznych operacji. [Popr. 297]

11. Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o wszelkich środkach podejmowanych zgodnie z niniejszym artykułem.

Artykuł 13

Porty lotnicze na wyspach

W odniesieniu do wyboru operatorów usług obsługi naziemnej w porcie lotniczym zgodnie z art. 7–10, państwo członkowskie może rozszerzyć obowiązek świadczenia usługi publicznej na inne porty lotnicze w tym państwie członkowskim, pod warunkiem że:

- a) takie porty lotnicze są usytuowane na wyspach **lub w oddalonych lokalizacjach na stałym lądzie** położonych w tym samym regionie geograficznym, oraz [Popr. 298]
- b) wielkość ruchu w każdym z tych portów lotniczych jest nie mniejsza niż 100 000 pasażerów rocznie; oraz
- c) takie rozszerzenie zostało zatwierdzone przez Komisję.

Decyzja o zatwierdzeniu rozszerzenia stanowi akt wykonawczy przyjmowany zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 43 ust. 2. Przepis ten nie narusza przepisów Unii dotyczących pomocy państwa.

W przypadku portów lotniczych położonych na wyspach, gdzie w interesie gospodarczym przedsiębiorstw lub przewoźników lotniczych nie leży świadczenie usług określonych w art. 6 ust. 2, zarządzający portem lotniczym mogą wziąć na siebie odpowiedzialność w zakresie świadczenia podstawowych usług w celu zapewnienia sprawnego funkcjonowania infrastruktury portu lotniczego. [Popr. 299]

Sekcja 3

Odstępstwa dotyczące własnej obsługi naziemnej i obsługi naziemnej wykonywanej przez osoby trzecie

Artykuł 14

Odstępstwa

1. Jeżeli ~~szczególne ograniczenia dostępności~~ **dostępność** powierzchni lub przepustowości w porcie lotniczym ~~wynikające w szczególności z zatłoczenia i wskaźnika wykorzystania powierzchni, uniemożliwiają~~ **jest tak ograniczona, że uniemożliwia** otwarcie rynku lub wprowadzenie własnej obsługi naziemnej w stopniu przewidzianym w niniejszym rozporządzeniu, zainteresowane państwo członkowskie może podjąć decyzję o:

- a) ograniczeniu do nie mniej niż dwóch liczb podmiotów dla jednej lub większej ilości kategorii usług obsługi naziemnej innych niż te, o których mowa w art. 6 ust. 2, w całym porcie lotniczym lub w jego części; w tym wypadku stosuje się przepisy art. 6 ust. 3;
- b) zastrzeżeniu dla jednego podmiotu jednej lub większej liczby kategorii usług naziemnych określonych w art. 6 ust. 2 w przypadku portów lotniczych, których wielkość ruchu wynosi nie mniej niż 2 mln pasażerów lub 50 000 ton ładunku rocznie;
- c) ograniczeniu do jednego lub dwóch podmiotów jednej lub większej liczby kategorii usług naziemnych określonych w art. 6 ust. 2 w przypadku portów lotniczych, których wielkość ruchu wynosi ~~nie mniej niż 5~~ **ponad 15** mln pasażerów lub ~~100 000~~ **200 000** ton ładunku rocznie; przy czym w przypadku ograniczenia do dwóch podmiotów stosuje się przepisy art. 6 ust. 3;
- d) zastrzeżeniu własnej obsługi naziemnej, o której mowa w art. 5, dla ograniczonej liczby użytkowników portu lotniczego, pod warunkiem że użytkownicy ci zostali wybrani na podstawie właściwych, obiektywnych, przejrzystych i niedyskryminacyjnych kryteriów.

2. Wszystkie odstępstwa na mocy ust. 1:

- a) określają kategorię lub kategorie usług obsługi naziemnej, dla których obowiązuje odstępowo, oraz konkretne ograniczenia w dostępności powierzchni lub przepustowości, które je uzasadniają;

Wtorek, 16 kwietnia 2013 r.

b) zawierają plan odpowiednich środków do usunięcia tych ograniczeń.

3. Odstępstwa:

a) nie zakłócają konkurencji między operatorami usług obsługi naziemnej lub użytkownikami portu lotniczego wykonującymi własną obsługę naziemną;

b) nie mają większego zakresu, niż jest to niezbędne.

4. Państwa członkowskie powiadamiają Komisję o wszelkich odstępstwach, jakich zamierzają udzielić na podstawie ust. 1 oraz o powodach je uzasadniających, na co najmniej sześć miesięcy przed ich wejściem w życie. **Uzasadnienie zawiera dowód na to, że operatorzy usług obsługi naziemnej w danych portach lotniczych:**

a) **spełniają w odpowiednim stopniu minimalne wymogi jakościowe zgodnie z art. 32;**

b) **są zarządzani w przejrzysty sposób i nie otrzymują finansowego subsydiowania skrośnego zgodnie z art. 29;**

c) **zapewniają odpowiednie warunki pracy i wynagrodzenia na podstawie układów zbiorowych, przepisów krajowych lub innych norm socjalnych danego państwa członkowskiego.**

5. Po otrzymaniu decyzji Komisja publikuje streszczenie zgłoszonych decyzji o odstępstwach w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* i zwraca się z prośbą do zainteresowanych stron o zgłaszanie uwag.

6. Komisja dokładnie bada decyzje o odstępstwach zgłoszone przez państwa członkowskie. W tym celu Komisja prowadzi szczegółową analizę sytuacji oraz badanie właściwych środków zgłoszonych przez dane państwo członkowskie pod kątem stwierdzenia istnienia domniemych ograniczeń oraz niemożliwości otwarcia rynku lub wprowadzenia własnej obsługi naziemnej w stopniu przewidzianym w niniejszym rozporządzeniu.

7. Po wykonaniu badania i po konsultacji z zainteresowanym państwem członkowskim Komisja może zatwierdzić lub zakwestionować decyzję państwa członkowskiego, jeśli uzna, że nie zaistniały zgłoszone ograniczenia lub nie są one tak poważne, aby uzasadniało to wprowadzenie odstępstw. Po konsultacji z zainteresowanym państwem członkowskim Komisja może także zażądać od zainteresowanego państwa członkowskiego zmiany zakresu odstępstwa lub ograniczenia go do tych części portu lotniczego, w których stwierdzono istnienie zgłaszanych ograniczeń.

8. Komisja podejmuje decyzję nie później niż w terminie sześciu miesięcy po otrzymaniu kompletnego powiadomienia od państwa członkowskiego i publikuje ją w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

9. Decyzje wykonawcze, o których mowa w ust. 7 i 8 niniejszego artykułu, przyjmuje się zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 43 ust. 2.

10. Czas trwania odstępstw przyznanych przez państwa członkowskie zgodnie z ust. 1 nie może przekraczać trzech lat, z wyjątkiem odstępstw przyznanych na podstawie ust. 1 lit. b) i c). Nie później niż na sześć miesięcy przed końcem tego okresu dane państwo członkowskie podejmuje nową decyzję w sprawie każdego wniosku o odstępstwo, co również podlega przepisom niniejszego artykułu.

11. Czas trwania odstępstw przyznanych przez państwa członkowskie zgodnie z ust. 1 lit. b) i c) nie może przekraczać dwóch lat. Państwo członkowskie może jednak, biorąc pod uwagę kwestie, o których mowa w ust. 1, złożyć wniosek o jednorazowe przedłużenie takiego okresu o dwa lata. Komisja podejmuje decyzję odnośnie do takiego wniosku. Decyzję wykonawczą przyjmuje się zgodnie z procedurą doradczą, o której mowa w art. 43 ust. 2. **[Popr. 360]**

Artykuł 15

Konsultacje z operatorami usług obsługi naziemnej i z użytkownikami portu lotniczego

Zarządzający portem lotniczym organizuje procedurę konsultacji w sprawie stosowania niniejszego rozporządzenia z udziałem zarządzającego portem lotniczym, Komitetu Użytkowników Portu Lotniczego i przedsiębiorstw świadczących usługi obsługi naziemnej. Konsultacje te obejmują, między innymi, cenę usług obsługi naziemnej objętych odstępstwem zgodnie z art. 14 ust. 1 lit. b) i c) i organizację świadczenia takich usług. Posiedzenie konsultacyjne odbywa się co najmniej raz na rok. Zarządzający portem lotniczym sporządza protokół z takiego posiedzenia, który wysyła Komisji na żądanie.

Wtorek, 16 kwietnia 2013 r.

Rozdział IV
Procedury zatwierdzania

Artykuł 16

Wymóg uzyskania odpowiedniego zatwierdzenia uznawanego we wszystkich państwach członkowskich

1. ~~W przypadku portów lotniczych, w których wielkość ruchu w ciągu co najmniej trzech kolejnych lat wynosiła nie mniej niż 2 mln pasażerów lub 50 000 ton ładunku rocznie, Przedsiębiorstwo nie może wykonywać usług obsługi naziemnej, **podwykonawca** jako operator usług obsługi naziemnej ani jako użytkownik wykonujący własną obsługę naziemną, jeżeli nie uzyskało odpowiedniego zatwierdzenia. Przedsiębiorstwo spełniające wymogi niniejszego rozdziału jest uprawnione do uzyskania zatwierdzenia, w przypadku gdy państwa członkowskie uzależniają świadczenie usług obsługi naziemnej od uzyskania zatwierdzenia od właściwego organu („organu zatwierdzającego”), niezależnego od zarządzającego portem lotniczym.~~
2. Każde państwo członkowskie wyznacza ~~właściwy organ („organ zatwierdzający”), niezależny lub, po poinformowaniu Komisji, współpracuje z właściwym organem innego państwa członkowskiego, niezależnym~~ od któregokolwiek zarządzającego portem lotniczym, który jest odpowiedzialny za zatwierdzanie świadczenia usług obsługi naziemnej.
3. Organ zatwierdzający nie wydaje zatwierdzeń ani nie utrzymuje ich ważności, jeżeli nie jest spełniony którykolwiek z wymogów określonych w niniejszym rozdziale. [Popr. 300]

Artykuł 17

Warunki zatwierdzania

1. **Bez uszczerbku dla art. 16** przedsiębiorstwo zostaje zatwierdzone przez organ zatwierdzający państwa członkowskie członkowskiego, jeżeli:
 - a) ma siedzibę i jest zarejestrowane w danym państwie członkowskim;
 - b) jego struktura umożliwia wykonanie przepisów niniejszego rozdziału przez organ zatwierdzający;
 - c) spełnia warunki finansowe ustanowione w art. 18;
 - d) spełnia ~~warunki potwierdzenia dobrej reputacji zgodnie z art. 19~~ **kryteria dotyczące warunków pracy personelu oraz programu szkoleniowego gwarantującego odpowiednie kwalifikacje zgodnie z art. 8 ust. 2 lit. b) oraz art. 9 lit. d), a także przestrzega przepisów prawa pracy i przepisów socjalnych zgodnie z art. 12;**
 - e) spełnia warunki w zakresie kwalifikacji pracowników ustanowione w art. 20;
 - f) spełnia wymogi w zakresie instrukcji operacyjnej ustanowione w art. 21;
 - g) spełnia wymogi w zakresie infrastruktury ustanowione w art. 22.
2. ~~Przepisów ust. 1 lit. a), c) i d) nie stosuje się do użytkowników portu lotniczego wykonujących własną obsługę naziemną, którzy nie świadczą usług obsługi naziemnej na rzecz osób trzecich. Użytkownicy portu lotniczego, którzy zostali zatwierdzeni w zakresie własnej obsługi naziemnej, nie są upoważnieni na podstawie takiego zatwierdzenia do świadczenia usług obsługi naziemnej na rzecz osób trzecich.~~
3. Przedsiębiorstwo zatwierdzone lub ubiegające się o zatwierdzenie przestrzega przepisów krajowych dotyczących ochrony socjalnej, ochrony środowiska oraz bezpieczeństwa w portach lotniczych, które obowiązują we wszystkich państwach członkowskich, w których prowadzi działalność.

Artykuł 18

Warunki finansowe zatwierdzenia

1. Przedsiębiorstwo ubiegające się o zatwierdzenie nie może znajdować się w stanie niewypłacalności ani nie może być wobec niego prowadzone postępowanie upadłościowe ani inne postępowanie tego rodzaju.
2. Organ zatwierdzający skrupulatnie ocenia, czy przedsiębiorstwo ubiegające się o zatwierdzenie jest w stanie wykazać, że:
 - a) może w każdym czasie spełnić swoje faktyczne i potencjalne obowiązki określone zgodnie z realistycznymi założeniami w okresie 24 miesięcy od rozpoczęcia działalności oraz
 - b) może spełnić założenia dotyczące kosztów stałych i operacyjnych związanych z działalnością określone w planie operacyjnym oraz zgodnie z realistycznymi założeniami w okresie trzech miesięcy od rozpoczęcia działalności, bez uwzględnienia ewentualnych dochodów z działalności.
3. Do celów oceny, o której mowa w ust. 1, każdy wnioskodawca przedkłada zbadane sprawozdania finansowe za dwa ostatnie lata finansowe.

Wtorek, 16 kwietnia 2013 r.

4. Do celów oceny, o której mowa w ust. 2, każdy wnioskodawca przedkłada plan operacyjny na okres co najmniej pierwszych trzech lat prowadzenia działalności. Plan operacyjny określa również szczegółowe powiązania finansowe wnioskodawcy z wszelkimi innymi rodzajami działalności gospodarczej, w jaką zaangażowany jest wnioskodawca bezpośrednio lub poprzez przedsiębiorstwa powiązane. Wnioskodawca przedkłada również wszelkie istotne informacje, a w szczególności następujące dane:

- a) przewidywany bilans wraz z rachunkiem zysków i strat na następne trzy lata;
- b) przewidywane rachunki przepływów pieniężnych i plany zachowania płynności finansowej na pierwsze trzy lata działalności;
- c) szczegółowe informacje dotyczące finansowania zakupu/leasingu sprzętu, w tym w przypadku leasingu warunki każdej umowy, jeżeli mają znaczenie.

Artykuł 19

Potwierdzenie dobrej reputacji

1. ~~Przedsiębiorstwo ubiegające się o zatwierdzenie przedstawia dowody opłacenia podatków i składek na ubezpieczenie społeczne za ostatni rok w odniesieniu do państw członkowskich, w których prowadzi działalność, lub, jeżeli nie prowadzi działalności na terenie Unii, w odniesieniu do kraju pochodzenia.~~

2. ~~Przedsiębiorstwo przedstawia również dowody na to, że osoby, które będą odpowiedzialne za stałe i skuteczne zarządzanie działalnością przedsiębiorstwa mają dobrą reputację i nie została ogłoszona ich upadłość. W odniesieniu do obywateli państw członkowskich organ zatwierdzający za wystarczający dowód uznaje okazanie dokumentów wydanych przez właściwe organy państwa członkowskiego, w którym przedsiębiorstwo ma siedzibę i jest zarejestrowane, lub państwa członkowskiego, w którym dana osoba ma stały adres zamieszkania, które to dokumenty potwierdzają spełnienie tych wymogów.~~

3. ~~Jeżeli państwo członkowskie, w którym przedsiębiorstwo ma siedzibę i jest zarejestrowane, lub państwo członkowskie, w którym dana osoba ma stały adres zamieszkania, nie wydaje dokumentów, o których mowa w ust. 2, to takie dokumenty zastępuje się oświadczeniem składanym pod przysięgą lub — w państwach członkowskich, gdzie nie ma przepisów regulujących składanie oświadczeń pod przysięgą — oficjalnym oświadczeniem składanym przez daną osobę przed właściwym organem sądowym lub administracyjnym, lub, w stosownych przypadkach, przed notariuszem lub posiadającym odpowiednie uprawnienia stowarzyszeniem zawodowym państwa członkowskiego, w którym przedsiębiorstwo ma siedzibę i jest zarejestrowane, lub państwa członkowskiego, w którym dana osoba ma stały adres zamieszkania. Taki organ, notariusz lub uprawnione stowarzyszenie zawodowe wydają zaświadczenie potwierdzające autentyczność oświadczenia złożonego pod przysięgą lub oficjalnego oświadczenia. [Popr. 301]~~

Artykuł 20

Kwalifikacje personelu

~~Przedsiębiorstwo ubiegające się o zatwierdzenie wykazuje, że jego pracownicy mają kwalifikacje, doświadczenie zawodowe i staż pracy niezbędne do wykonywania działalności będącej przedmiotem wniosku o zatwierdzenie. **Właściwe organy państw członkowskich we współpracy z operatorami portów lotniczych i odnośnymi partnerami społecznymi ustanawiają i uzasadniają wymogi odnoszące się do kwalifikacji, doświadczenia zawodowego i stażu pracy pracownika. Właściwe organy danego państwa członkowskiego monitorują stosowanie tych wymogów. Ponadto właściwa instytucja unijna, właściwe organy państw członkowskich, operatorzy portów lotniczych i partnerzy społeczni ustanawiają na poziomie Unii ogólne normy szkoleniowe dla pracowników obsługi naziemnej. Wraz z opracowaniem wiążących unijnych standardów minimalnych dotyczących nauki zawodu i dalszych szkoleń państwa członkowskie wdrażają je i monitorują, aby zagwarantować jak najwyższe standardy bezpieczeństwa w całej Unii. [Popr. 302]**~~

Artykuł 21

Instrukcja operacyjna

~~Przedsiębiorstwo ubiegające się o zatwierdzenie przedstawia instrukcję operacyjną dla odpowiednich czynności zawierającą następujące informacje:~~

- a) ~~schemat organizacyjny, dane kadry zarządzającej, opis zadań i obowiązków, odpowiedzialność;~~
- b) ~~zdolność do bezpiecznego prowadzenia działalności w warunkach portu lotniczego;~~
- c) ~~politykę w zakresie sprzętu;~~
- d) ~~wymogi dotyczące kwalifikacji personelu oraz odpowiednie wymogi w zakresie szkoleń i plan szkoleń;~~
- da) procedury służące zapobieganiu wypadkom i obrażeniom w miejscu pracy; [Popr. 303]**
- e) ~~procedury dotyczące bezpieczeństwa i zarządzania jakością;~~

Wtorek, 16 kwietnia 2013 r.

- f) standardowe procedury obsługi, w tym koordynacja z użytkownikami portów lotniczych i zarządzającymi portami lotniczymi, koordynacja działań oraz szczególne procedury obsługi dotyczące klientów szczególnych;
- g) politykę reagowania w sytuacjach awaryjnych;
- h) procedury zarządzania w zakresie ochrony.

Artykuł 22

Wymogi w zakresie ubezpieczenia

1. Operatorzy usług obsługi naziemnej i użytkownicy portów lotniczych wykonujący własną obsługę naziemną na terenie Unii posiadają ubezpieczenie od odpowiedzialności za szkody związane z działalnością w zakresie obsługi naziemnej, które zostały poniesione na terytorium państwa członkowskiego i wobec których istnieje prawo do rekompensaty.

1a. Ubezpieczenie, o którym mowa w ust. 1, gwarantuje pełną rekompensatę za szkody związane z uszkodzeniem lub zaginięciem sprzętu medycznego lub pomocniczego używanego przez niepełnosprawnych pasażerów lub pasażerów o ograniczonej sprawności ruchowej. [Popr. 304]

2. Komisja jest ~~uprawniona do określenia dalszych szczegółowych wymogów~~ **określa dalsze szczegółowe wymogi** w zakresie ubezpieczenia i minimalnych kwot ubezpieczenia w akcie delegowanym zgodnie z art. 42. **[Popr. 305]**

Artykuł 23

Okres ważności zatwierdzenia

1. Zatwierdzenie jest ważne przez okres ~~pięciu~~ **dziesięciu** lat. **[Popr. 306]**

1a. W przypadku nieprzestrzegania art. 34 i 40 zatwierdzenie wygasa lub zostaje zawieszona. Naruszenie art. 34 i 40 w trakcie procedury zatwierdzania prowadzi do odmowy wydania zatwierdzenia. [Popr. 307]

2. Zatwierdzenie jest ważne w odniesieniu do kategorii lub podkategorii określonych w zatwierdzeniu.

3. Operator usług obsługi naziemnej jest w stanie w każdym czasie wykazać na żądanie właściwego organu zatwierdzającego, że spełnia wszystkie wymogi niniejszego rozdziału.

4. Organ zatwierdzający monitoruje zgodność z wymogami niniejszego rozdziału. W każdym razie organ ten sprawdza zgodność z tymi wymogami w następujących przypadkach:

- a) jeżeli podejrzewa się wystąpienie potencjalnego problemu;
- b) na żądanie organu zatwierdzającego innego państwa członkowskiego lub
- c) na żądanie Komisji.

5. Zatwierdzenie przekazuje się do ponownego zatwierdzenia, jeżeli przedsiębiorstwo świadczące usługi obsługi naziemnej:

- a) nie rozpoczęło działalności w terminie dwunastu miesięcy od daty zatwierdzenia lub
- b) zaprzestało działalności na okres dłuższy niż dwanaście miesięcy.

6. Przedsiębiorstwo świadczące usługi obsługi naziemnej powiadamia organ zatwierdzający:

- a) z wyprzedzeniem o wszelkich istotnych zmianach dotyczących skali swojej działalności;
- b) w przypadku rozpoczęcia postępowania upadłościowego w odniesieniu do przedsiębiorstwa.

Artykuł 24

Cofnięcie zatwierdzenia

1. Organ zatwierdzający może w każdej chwili cofnąć zatwierdzenie, jeżeli operator usług obsługi naziemnej lub użytkownik portu lotniczego wykonujący własną obsługę naziemną nie spełniają, z własnej winy, kryteriów określonych w niniejszym rozdziale. O przyczynach cofnięcia powiadamia się zainteresowanego operatora lub użytkownika portu lotniczego wykonującego własną obsługę naziemną oraz organy zatwierdzające w pozostałych państwach członkowskich.

Wtorek, 16 kwietnia 2013 r.

2. Organ zatwierdzający wycofuje zatwierdzenie, jeżeli operator usług obsługi naziemnej świadome lub w wyniku zaniedbania udziela organowi zatwierdzającemu fałszywych informacji dotyczących ważnych zagadnień.

2a. Nieprzestrzeganie art. 34 i 40 prowadzi automatycznie do wycofania, zawieszenia lub odmowy wydania zatwierdzenia. [Popr. 308]

Artykuł 25

Decyzje w sprawie zatwierdzenia

1. Organ zatwierdzający podejmuje decyzję w sprawie wniosku w najbliższym możliwym terminie, jednak nie później niż w ciągu dwóch miesięcy od daty otrzymania wszystkich niezbędnych informacji, uwzględniając wszystkie dostępne materiały dowodowe. Decyzję przekazuje się wnioskodawcy oraz organom zatwierdzającym w pozostałych państwach członkowskich. W odmowie należy określić jej przyczyny.

1a. Procedura wydawania zatwierdzeń jest przejrzysta i niedyskryminacyjna oraz nie może w praktyce ograniczać dostępu do rynku lub swobody w wykonywaniu obsługi własnej w większym stopniu, niż zezwalają na to postanowienia niniejszego rozporządzenia. [Popr. 309]

2. Zatwierdzenia nie wydaje się tylko w sytuacji, gdy operator usług obsługi naziemnej lub użytkownik portu lotniczego wykonujący własną obsługę naziemną nie spełniają, z własnej winy, kryteriów określonych w niniejszym rozdziale **oraz nie przestrzegają art. 34 i 40. [Popr. 310]**

3. Procedury wydawania i wycofywania zatwierdzeń są publikowane przez organ zatwierdzający, który powiadamia o tym Komisję.

Artykuł 26

Wzajemne uznawanie zatwierdzeń

Zatwierdzenie wydane w państwie członkowskim zgodnie z przepisami niniejszego rozdziału uprawnia operatora do świadczenia usług obsługi naziemnej, zarówno w charakterze operatora usług obsługi naziemnej, jak i użytkownika portu lotniczego wykonującego własną obsługę naziemną, we wszystkich państwach członkowskich na warunkach określonych w zatwierdzeniu, bez uszczerbku dla ograniczeń dostępu do rynku nałożonych zgodnie z art. 6 i 14.

Rozdział V

Obowiązki zarządzających portami lotniczymi i podmiotów dysponujących scentralizowaną infrastrukturą

Artykuł 27

Dostęp do scentralizowanej infrastruktury i urzędzeń

1. Przepisy niniejszego artykułu stosuje się tylko do portów lotniczych, w których wielkość ruchu w ciągu co najmniej trzech ostatnich lat wynosiła nie mniej niż 2 mln pasażerów lub 50 000 ton ładunku rocznie.

2. Zarządzający portem lotniczym publikuje wykaz scentralizowanej infrastruktury w porcie lotniczym, **o ile jeszcze tego nie uczynił. [Popr. 311]**

3. Zarządzanie scentralizowaną infrastrukturą może być zastrzeżone na rzecz zarządzającego portem lotniczym lub innego podmiotu, który może zobowiązać operatorów usług obsługi naziemnej i użytkowników portów lotniczych wykonujących własną obsługę naziemną do korzystania z tej infrastruktury. Zarządzanie tą infrastrukturą odbywa się w przejrzysty, obiektywny i niedyskryminacyjny sposób.

4. Zarządzający portem lotniczym lub, w stosownych przypadkach, organ publiczny lub inny organ kontrolujący zarządzającego portem lotniczym podejmują, w sposób obiektywny i po zasięgnięciu opinii Komitetu Użytkowników Portu Lotniczego i przedsiębiorstw świadczących usługi obsługi naziemnej w danym porcie lotniczym, decyzję dotyczącą infrastruktury, która ma być scentralizowana. Zarządzający portem lotniczym lub, w stosownych przypadkach, organ publiczny lub inny organ kontrolujący zarządzającego portem lotniczym dopilnowują, aby wszelka infrastruktura i urzędzenia objęte definicją „scentralizowanej infrastruktury” były określone jako takie i aby w odniesieniu do takiej infrastruktury i urzędzeń były spełnione wymogi określone w niniejszym rozdziale.

5. Jeżeli Komitet Użytkowników Portu Lotniczego nie zgadza się z decyzją zarządzającego portem lotniczym w przedmiocie scentralizowania lub niescentralizowania danej infrastruktury lub zakresu takiego scentralizowania, może zwrócić się do niezależnego organu nadzorującego **lub innego właściwego organu** danego państwa członkowskiego **lub do organów utworzonych zgodnie z art. 6 ust. 5 i art. 11 ust. 2 dyrektywy 2009/12/WE o podjęciu zbadanie uzasadnienia** decyzji **podjętej przez zarządzającego portem lotniczym w celu sprawdzenia**, czy ~~dana infrastruktura~~ powinna być scentralizowana czy nie i w jakim zakresie **uzasadnienie jest ważne. [Popr. 312]**

Wtorek, 16 kwietnia 2013 r.

6. Operatorzy usług obsługi naziemnej i użytkownicy portu lotniczego wykonujący własną obsługę naziemną mają swobodny dostęp do infrastruktury portu lotniczego, scentralizowanej infrastruktury i urządzeń w porcie lotniczym w zakresie niezbędnym do umożliwienia im wykonywania swojej działalności. Zarządzający portem lotniczym lub, w stosownych przypadkach, podmiot dysponujący scentralizowaną infrastrukturą lub, w odpowiednich przypadkach, organ publiczny lub inny organ kontrolujący zarządzającego portem lotniczym lub, w stosownych przypadkach, podmiot dysponujący scentralizowaną infrastrukturą może uzależnić ten dostęp od warunków, które muszą być istotne, obiektywne, przejrzyste i niedyskryminacyjne.

7. Powierznię dostępną do celów obsługi naziemnej w porcie lotniczym dzieli się pomiędzy poszczególnych operatorów usług obsługi naziemnej i użytkowników portu lotniczego wykonujących własną obsługę naziemną, z uwzględnieniem nowych podmiotów, w zakresie niezbędnym do wykonywania przez nich swoich praw i umożliwienia skutecznej i uczciwej konkurencji, na podstawie istotnych, obiektywnych, przejrzystych i niedyskryminacyjnych zasad i kryteriów. **W razie potrzeby zarządzający portem lotniczym może anulować dotychczasowy podział tej powierzchni i podzielić ją na nowo.** [Popr. 313]

8. Jeżeli decyzja w sprawie zakresu scentralizowanej infrastruktury trafia do niezależnego organu nadzorującego zgodnie z ust. 5 niniejszego artykułu, stosuje się procedurę określoną w art. 6 **ust. 3, 4 lub 5** dyrektywy 2009/12/WE. [Popr. 314]

Artykuł 28

Oplaty z tytułu scentralizowanej infrastruktury i urządzeń **portu lotniczego** [Popr. 315]

1. Przepisy niniejszego artykułu stosuje się tylko do portów lotniczych, w których wielkość ruchu w ciągu co najmniej trzech ostatnich lat wynosiła nie mniej niż 2 mln pasażerów lub 50 000 ton ładunku rocznie.

2. Jeżeli korzystanie z infrastruktury scentralizowanej lub urządzeń portu lotniczego podlega opłacie, to zarządzający portem lotniczym lub, w stosownych przypadkach, podmiot dysponujący scentralizowaną infrastrukturą dopilnowują, aby wysokość opłaty została określona na podstawie istotnych, obiektywnych, przejrzystych i niedyskryminacyjnych kryteriów.

3. Zarządzający portem lotniczym lub, w stosownych przypadkach, podmiot dysponujący scentralizowaną infrastrukturą są uprawnieni do odzyskiwania kosztów i odpowiedniego zwrotu z aktywów z pobieranych opłat. Opłaty stanowią wynagrodzenie za **udostępnienie infrastruktury lub za usługę.** [Popr. 316]

4. Wszelkie opłaty, o których mowa w ust. 1, ustala się na poziomie poszczególnych portów lotniczych po zasięgnięciu opinii Komitetu Użytkowników Portu Lotniczego i przedsiębiorstw świadczących usługi obsługi naziemnej w danym porcie lotniczym. Zarządzający portem lotniczym lub, w stosownych przypadkach, podmiot dysponujący scentralizowaną infrastrukturą dostarczają co rok Komitetowi Użytkowników Portu Lotniczego i przedsiębiorstwom świadczącym usługi obsługi naziemnej w danym porcie lotniczym informacje na temat składników stanowiących podstawę do wyznaczenia opłat, **z zastrzeżeniem, że wszystkie wspomniane powyżej strony zobowiązują się do utrzymania przez cały czas tych informacji w ścisłej tajemnicy.** Informacje te zawierają co najmniej: [Popr. 317]

a) wykaz świadczonych usług i infrastruktury udostępnianej w zamian za opłaty;

b) metodykę ustalania opłat;

c) ogólną strukturę kosztową w odniesieniu do obiektów i usług, których dotyczą opłaty;

d) przychody z poszczególnych opłat, **oraz** całkowity koszt usług, których dotyczą takie opłaty, **oraz zwrot z aktywów;** [Popr. 318]

e) wszelkie finansowanie ze źródeł publicznych dotyczące obiektów i usług, których dotyczą opłaty;

ea) prognozy sytuacji danego portu lotniczego w odniesieniu do opłat za obsługę naziemną, wzrostu ruchu i planowanych inwestycji w infrastrukturę; [Popr. 319]

f) prognozowane skutki proponowanych dużych inwestycji pod względem przepustowości portu lotniczego.

5. Zarządzający portem lotniczym publikuje wysokość opłat, w tym szczegółowy wykaz świadczonych usług, aby wykazać, że opłaty pobierane za udostępnianie scentralizowanej infrastruktury, ~~powierznię do wykonywania obsługi naziemnej i niezbędne usługi związane z wykonywaniem usług obsługi naziemnej~~ są wykorzystywane wyłącznie do odzyskiwania całości lub części związanych z tym kosztów. W stosownych przypadkach podmiot dysponujący scentralizowaną infrastrukturą powiadamia zarządzającego portem lotniczym o wysokości opłat wraz ze szczegółowym wykazem świadczonych usług. [Popr. 320]

Wtorek, 16 kwietnia 2013 r.

5a. Jeżeli korzystanie z urządzeń portu lotniczego innych niż te zdefiniowane jako infrastruktura scentralizowana podlega opłacie, to jej wysokość jest określana na podstawie istotnych, obiektywnych, przejrzystych i niedyskryminacyjnych kryteriów.

Państwa członkowskie mogą zezwolić zarządzającemu siecią portów lotniczych zgodnie z definicją zawartą w dyrektywie 2009/12/WE na stosowanie wspólnego i przejrzystego systemu opłat. [Popr. 321]

6. Jeżeli Komitet Użytkowników Portu Lotniczego nie zgadza się z opłatą wyznaczoną przez zarządzającego portem lotniczym lub, w stosownych przypadkach, podmiot dysponujący scentralizowaną infrastrukturą, może zwrócić się do niezależnego organu nadzorującego **lub innego właściwego organu** danego państwa członkowskiego **lub do organów utworzonych zgodnie z art. 6 ust. 5 i art. 11 ust. 2 dyrektywy 2009/12/WE** o podjęcie decyzji o wysokości opłaty. [Popr. 322]

7. Jeżeli ~~decyzja~~ **brak porozumienia** w sprawie wysokości opłat trafia do niezależnego organu nadzorującego zgodnie z ust. 6 ~~niniejszego artykułu~~, stosuje się procedurę określoną w art. 6 dyrektywy 2009/12/WE **decyzja o wysokości opłat nie wchodzi w życie, dopóki niezależny organ nadzorujący nie przeanalizuje sprawy. Jeżeli niezależny organ nadzorujący zgadza się z decyzją w sprawie wysokości opłat za obsługę naziemną, podjętą przez zarządzającego infrastrukturą, opłaty mogą zostać odzyskane za okres, który upłynął od momentu podjęcia pierwotnej decyzji.** [Popr. 323]

Artykuł 29

Separacja prawna

1. W przypadku portów lotniczych, w których wielkość ruchu w ciągu co najmniej trzech ostatnich lat wynosiła nie mniej niż ~~2~~ **5** mln pasażerów lub 50 000 ton ładunku rocznie, jeżeli zarządzający portem lotniczym lub podmiot dysponujący scentralizowaną infrastrukturą świadczą usługi obsługi naziemnej na rzecz osób trzecich, to ~~powołują oddzielny podmiot prawny do świadczenia takich usług~~ **zapewniają ścisłe rozdzielenie księgowości dotyczącej działalności w zakresie obsługi naziemnej od księgowości dotyczącej wszelkiej innej działalności, jaką mogą podejmować.**

~~Podmiot ten jest niezależny pod względem formy prawnej, organizacji i decyzyjności~~ **Należy oddzielić księgowość podmiotów świadczących usługi obsługi naziemnej, w szczególności od księgowości wszelkich** podmiotów prowadzących działania w zakresie zarządzania infrastrukturą portu lotniczego, jeżeli zarządzający portem lotniczym wykonuje usługi obsługi naziemnej na rzecz osób trzecich, i od **księgowości** podmiotów prowadzących działania w zakresie scentralizowanej infrastruktury, jeżeli podmiot dysponujący scentralizowaną infrastrukturą wykonuje usługi obsługi naziemnej na rzecz osób trzecich.

2. W przypadku portów lotniczych, w których wielkość ruchu w ciągu co najmniej trzech ostatnich lat wynosiła nie mniej niż ~~2~~ **5** mln pasażerów lub 50 000 ton ładunku rocznie, osoby odpowiedzialne za zarządzanie infrastrukturą portu lotniczego lub zarządzanie scentralizowaną infrastrukturą nie mogą należeć bezpośrednio lub pośrednio do struktury ~~niezależnego~~ podmiotu świadczącego usługi obsługi naziemnej.

3. ~~Podmiot prawny świadczący~~ **Podmioty świadczące** usługi obsługi naziemnej, o ~~którym~~ **których** mowa w ust. 1, nie ~~może~~ **mogą** otrzymywać finansowego subsydiowania skrośnego z działalności aeronautycznej związanej z zarządzaniem infrastrukturą portu lotniczego ~~w przypadkach, kiedy zarządzający portem lotniczym świadczy usługi obsługi naziemnej, ani z działalności aeronautycznej związanej z zarządzaniem scentralizowaną infrastrukturą w przypadkach, kiedy podmiot dysponujący scentralizowaną infrastrukturą świadczy usługi obsługi naziemnej, które to subsydiowanie umożliwiłoby podmiotowi prawnemu świadczącemu usługi obsługi naziemnej obniżenie~~ **celu obniżenia** cen stosowanych wobec osób trzecich z tytułu usług obsługi naziemnej.

4. Do celów niniejszego artykułu „działalność aeronautyczna” zarządzającego portem lotniczym oznacza wszelką działalność wykonywaną przez zarządzającego portem lotniczym w swoim porcie lotniczym, która jest związana ze świadczeniem usług lub udostępnianiem infrastruktury na rzecz użytkowników portu lotniczego, operatorów usług obsługi naziemnej w ramach ich działalności w transporcie lotniczym lub pasażerów lotniczych korzystających z portu lotniczego, np. pobieranie opłat lotniskowych, przydzielanie infrastruktury i urządzeń, środki zapewniające bezpieczeństwo i ochronę w porcie lotniczym. Działalność inna niż aeronautyczna obejmuje działalność w zakresie nieruchomości lub w sektorach innych niż transport lotniczy.

5. Na zakończenie każdego roku finansowego niezależny audytor bada ~~sytuację i oświadcza~~ **rozdzielną księgowość i potwierdza** publicznie, że nie wystąpiło ~~tego rodzaju~~ finansowe subsydiowanie skrośne ~~z działalności aeronautycznej w rozumieniu ust. 3.~~ Jeżeli podmiot ~~prawny~~ świadczący usługi obsługi naziemnej otrzymuje subsydiowanie skrośne z działalności innej niż aeronautyczna, to podmiot zarządzający infrastrukturą portu lotniczego lub podmiot dysponujący scentralizowaną infrastrukturą wykazują, że jest to zgodne z przepisami ust. 3. [Popr. 324]

Wtorek, 16 kwietnia 2013 r.

Rozdział VI

Koordynacja czynności i jakość

Artykuł 30

Rola zarządzającego portem lotniczym w zakresie koordynacji usług obsługi naziemnej

1. Zarządzający portem lotniczym jest odpowiedzialny za właściwą koordynację obsługi naziemnej w swoim porcie lotniczym. Jako koordynator naziemny zarządzający portem lotniczym dopilnowuje w szczególności, aby czynności wykonywane przez operatorów usług obsługi naziemnej i użytkowników portu lotniczego wykonujących własną obsługę naziemną **oraz udostępnianie scentralizowanej infrastruktury** były zgodne z zasadami prowadzenia działalności obowiązującymi w porcie lotniczym określonymi w art. 31.

Zarządzający portem lotniczym jest uprawniony do egzekwowania wspomnianych zasad prowadzenia działalności. Przyjęte środki powinny być przejrzyste, proporcjonalne i niedyskryminacyjne.

Jeżeli zarządzający portem lotniczym świadczy usługi obsługi naziemnej bądź bezpośrednio lub pośrednio kontroluje przedsiębiorstwo, które świadczy takie usługi, niezależny organ nadzorujący monitoruje właściwą koordynację usług obsługi naziemnej i egzekwowanie zasad prowadzenia działalności przez organ zarządzający.

2. Ponadto w przypadku portów lotniczych, w których wielkość ruchu w ciągu co najmniej trzech kolejnych lat wynosiła nie mniej niż **5 pięć** mln pasażerów lub 100 000 ton ładunku rocznie:

a) czynności wykonywane przez operatorów usług obsługi naziemnej i użytkowników portu lotniczego wykonujących własną obsługę naziemną **oraz udostępnianie scentralizowanej infrastruktury** są zgodne z minimalnymi normami jakości, o których mowa w art. 32;

b) zarządzający portem lotniczym dopilnowuje, aby **pracowano odpowiedni plan awaryjny dotyczący** czynności wykonywane **wykonywanych** przez operatorów usług obsługi naziemnej i użytkowników portu lotniczego wykonujących własną obsługę naziemną **oraz by** były **one w miarę możliwości** skoordynowane za pomocą procedury współdecydowania dotyczącej portów lotniczych (ang. Airport Collaborative Decision Making – CDM) i odpowiedniego planu awaryjnego.

3. Przepisy niniejszego artykułu nie naruszają przepisów ~~UE~~ **Unii** dotyczących konkurencji.

4. Zarządzający portem lotniczym składa organowi ds. oceny skuteczności działania w ramach Europejskiej Organizacji ds. Bezpieczeństwa Żeglugi Powietrznej coroczne sprawozdanie dotyczące stosowania środków określonych w ust. 2. Organ ds. oceny skuteczności działania przedkłada skonsolidowane sprawozdanie Komisji.

5. Zarządzający portem lotniczym zgłasza krajowemu organowi zatwierdzającemu wszelkie problemy związane z operatorami usług obsługi naziemnej lub użytkownikami portu lotniczego wykonującymi własną obsługę naziemną, **lub dostępnością scentralizowanej infrastruktury**, powstałe w danym porcie lotniczym. [Popr. 325]

Artykuł 30a

Obecność personelu kontaktowego reprezentującego każdego przewoźnika lotniczego

W przypadku portów lotniczych, w których roczna wielkość ruchu przekracza dwa miliony pasażerów, każdy przewoźnik lotniczy dysponuje personelem kontaktowym lub jest prawnie reprezentowany. Ten personel kontaktowy, który może być operatorem obsługi naziemnej, jest uprawniony do podejmowania decyzji finansowych, operacyjnych i prawnych w imieniu przewoźnika lotniczego w danym porcie lotniczym. [Popr. 326]

Artykuł 31

Zasady prowadzenia działalności

1. Do celów niniejszego artykułu „zasady prowadzenia działalności” obejmują wszelkie zasady ustanowione w celu zapewnienia właściwego funkcjonowania portu lotniczego przez zarządzającego portem lotniczym, organ publiczny lub inny organ kontrolujący port lotniczy .

2. ~~Zarządzający~~ **Państwo członkowskie, zarządzający** portem lotniczym, organ publiczny lub inny organ kontrolujący port lotniczy mogą – **po przeprowadzeniu konsultacji z Komitetem Użytkowników Portu Lotniczego i przedsiębiorstwami świadczącymi usługi obsługi naziemnej** – ustanowić zasady prowadzenia działalności, **aby zagwarantować właściwe funkcjonowanie portu lotniczego.** [Popr. 327]

3. Zasady prowadzenia działalności są zgodne z następującymi regułami:

a) są stosowane w sposób niedyskryminacyjny w odniesieniu do różnych operatorów usług obsługi naziemnej i użytkowników portu lotniczego;

Wtorek, 16 kwietnia 2013 r.

- b) odnoszą się do zamierzonego celu;
- c) nie mogą, w praktyce, ograniczać dostępu do rynku lub swobody w wykonywaniu obsługi własnej do poziomu niższego niż przewidziano w niniejszym rozporządzeniu. **Zwłaszcza w przypadku naruszenia przepisów art. 34 i 40 należy jednak automatycznie ograniczyć dostęp do rynku lub wykonywanie własnej obsługi naziemnej. Nieprzestrzeganie przepisów art. 34 i 40 prowadzi automatycznie do wycofania, zawieszenia lub odmowy wydania licencji;** [Popr. 328]
- ca) **Zarządzający portem lotniczym, właściwy organ publiczny lub inny organ sprawujący kontrolę nad portem lotniczym ma swobodę wyboru odpowiednich środków i instrumentów w celu karania naruszeń zasad prowadzenia działalności lub nieprzestrzegania poleceń. Tego rodzaju odpowiednie środki wyraźnie obejmują kary umowne.** [Popr. 329]
4. Państwo członkowskie może, gdzie sytuacja tego wymaga, na wniosek zarządzającego portem lotniczym: [Popr. 330]
- a) **nakłada karę finansową, ogranicza lub zakazuje** operatorowi usług obsługi naziemnej lub użytkownikowi portu lotniczego wykonującemu własną obsługę naziemną świadczenia usług obsługi naziemnej lub wykonywania własnej obsługi naziemnej, jeśli taki operator lub użytkownik nie przestrzegają zasad prowadzenia działalności. **Państwa członkowskie podejmują decyzję zgodnie z niniejszym ustępem w terminie dwóch miesięcy po otrzymaniu wniosku przez zarządzającego portem lotniczym;** [Popr. 331]
- b) **zobowiązuje** operatorów usług obsługi naziemnej w porcie lotniczym do uczestniczenia w uczciwej i niedyskryminacyjny sposób w wykonywaniu obowiązku użyteczności publicznej określonego w przepisach lub zasadach krajowych, w tym obowiązku zapewnienia ciągłości usługi.

Artykuł 32

Minimalne wymogi jakościowe

1. Do celów niniejszego artykułu „minimalne wymogi jakościowe” oznaczają wymogi w zakresie minimalnego poziomu jakości usług obsługi naziemnej.
2. W przypadku portów lotniczych, w których wielkość ruchu w ciągu co najmniej trzech ostatnich lat wynosiła nie mniej niż ~~5 mln~~ **pięć milionów** pasażerów lub 100 000 ton ładunku rocznie, zarządzający portem lotniczym lub, w stosownych przypadkach, organ publiczny lub inny organ **po przeprowadzeniu konsultacji z Komitetem Użytkowników Portu Lotniczego** lujący port lotniczy ustanawia minimalne wymogi jakościowe dotyczące wykonywania usług obsługi naziemnej **i infrastruktury scentralizowanej. Właściwy organ publiczny i Komisję informuje się o minimalnych wymogach jakościowych ustanowionych przez zarządzającego portem lotniczym oraz powiadamia się o nich właściwy organ publiczny, który w odpowiednich przypadkach może domagać się zmiany tych minimalnych wymogów jakościowych.**
- Takie wymogi muszą być spójne z zasadami i ustaleniami dotyczącymi bezpieczeństwa oraz systemami zarządzania bezpieczeństwem operatora portu lotniczego i zainteresowanych operatorów lotniczych, o czym mowa w rozporządzeniu Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 216/2008 z dnia 20 lutego 2008 w sprawie wspólnych zasad w zakresie lotnictwa cywilnego i utworzenia Europejskiej Agencji Bezpieczeństwa Transportu Lotniczego** ⁽¹⁾.
3. Operatorzy usług obsługi naziemnej i, użytkownicy portu lotniczego wykonujący własną obsługę naziemną **i zarządzający portem lotniczym lub, w stosownych przypadkach, zarządzający infrastrukturą scentralizowaną** przestrzegają ~~takich~~ **wspomnianych** minimalnych norm jakości. Ponadto użytkownicy portu lotniczego i operatorzy usług obsługi naziemnej **oraz zarządzający portem lotniczym lub, w stosownych przypadkach, zarządzający infrastrukturą scentralizowaną** przestrzegają minimalnych norm jakości ~~w swoich~~ **we wzajemnych** stosunkach umownych.
4. Minimalne wymogi jakościowe obejmują w szczególności następujące obszary: wyniki operacyjne, szkolenia, **personelu, odpowiednie wyposażenie**, zapewnienie informacji i wsparcia dla pasażerów, w szczególności jak określono w rozporządzeniach (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽²⁾ i (WE) nr 1107/2006, CDM, bezpieczeństwo, ochronę, środki na wypadek zagrożeń i ~~ochronę środowiska~~ **przestrzeganie wymogów środowiskowych.**
5. Minimalne wymogi jakościowe są sprawiedliwe, przejrzyste, niedyskryminacyjne i nie naruszają obowiązujących przepisów Unii, w tym rozporządzeń (WE) nr 261/2004 i (WE) nr 1107/2006. Są spójne, proporcjonalne i istotne w odniesieniu do jakości operacji w porcie lotniczym. Pod tym względem należy odpowiednio uwzględnić jakość odprawy celnej, ochrony portu lotniczego i procedur imigracyjnych.

⁽¹⁾ Dz.U. L 79 z 19.3.2008, s. 1.

⁽²⁾ Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów (Dz.U. L 46 z 17.2.2004, s. 1.)

Wtorek, 16 kwietnia 2013 r.

6. Minimalne wymogi jakościowe są zgodne ze specyfikacjami określonymi przez Komisję. Komisja jest uprawniona do przyjęcia takich specyfikacji w drodze aktów delegowanych zgodnie z art. 42 w załączniku Ia.

7. ~~Przed ustaleniem takich norm zarządzający~~ **Właściwy organ danego państwa członkowskiego ma obowiązek interweniować bezpośrednio lub na zgłoszenie zarządzającego** portem lotniczym zasięga opinii Komitetu Użytkowników Portu Lotniczego i operatorów usług obsługi naziemnej, **nakładając odpowiednie środki karne w przypadkach niezgodności z minimalnymi normami jakości. Odbywa się to zgodnie z następującą procedurą:**

— jeżeli operator usług obsługi naziemnej lub użytkownik portu lotniczego wykonujący własną obsługę naziemną nie stosuje się do minimalnych wymogów jakościowych, zarządzający portem lotniczym niezwłocznie informuje go o nieprawidłowościach i przedstawia listę kryteriów, które muszą zostać spełnione; o nieprzebrzeganiu tych norm informuje także Komitet Użytkowników Portu Lotniczego i właściwy organ państwa członkowskiego;

— jeżeli w ciągu 6 miesięcy od przedstawienia takiej listy kryteriów operator usług obsługi naziemnej lub użytkownik portu lotniczego wykonujący własną obsługę naziemną nie zastosuje się w pełni do minimalnych wymogów jakościowych, zarządzający portem lotniczym, po konsultacji z Komitetem Użytkowników Portu Lotniczego, może zwrócić się z wnioskiem do państwa członkowskiego o nałożenie na danego operatora usług obsługi naziemnej lub użytkownika portu lotniczego wykonującego własną obsługę naziemną kar finansowych albo ograniczenie lub nałożenie całkowitego zakazu wykonywania usług obsługi naziemnej w danym porcie lotniczym lub na terytorium danego państwa członkowskiego; jeżeli państwo członkowskie podejmuje działanie w odpowiedzi na taki wniosek zarządzającego portem lotniczym, niezwłocznie informuje o tym Komisję oraz właściwy organ publiczny.

7a. Zarządzający portem lotniczym ustala rodzaj i zakres czynności wymaganych dla każdego z kryteriów minimalnych wymogów jakościowych w swym porcie lotniczym. Zarządzający portem lotniczym konsultuje się z Komitetem Użytkowników Portu Lotniczego w sprawie definicji, zakresu i sposobu oceny spełniania minimalnych wymogów jakościowych. Przed wprowadzeniem minimalnych wymogów jakościowych wszyscy operatorzy usług obsługi naziemnej i użytkownicy portu lotniczego wykonujący własną obsługę naziemną zostają przeszkoleni w zakresie ich zdolności do prawidłowej oceny spełnienia kryteriów minimalnych wymogów jakościowych.

7b. Co najmniej raz w roku zarządzający portem lotniczym informuje Komitet Użytkowników Portu Lotniczego o zakresie przestrzegania przez operatorów usług obsługi naziemnej i użytkowników portu lotniczego wykonujących własną obsługę naziemną obowiązujących minimalnych wymogów jakościowych.

7c. Bez uszczerbku dla ust. 1–7 zarządzający portem lotniczym, oceniając zgodność usług obsługi naziemnej z minimalnymi wymogami jakościowymi, zwraca uwagę na kwestię bezpieczeństwa oraz podejmuje właściwe działania w oparciu o standardowe procedury, jeżeli uzna, że bezpieczeństwo portu lotniczego jest zagrożone.

7d. Wszystkie minimalne wymogi jakościowe, w tym kryteria ilościowe, jeżeli takowe mają zastosowanie, są publicznie dostępne. Przed każdą aktualizacją lub zmianą minimalnych wymogów jakościowych zarządzający portem lotniczym konsultuje się z Komitetem Użytkowników Portu Lotniczego i operatorami usług obsługi naziemnej działającymi w porcie lotniczym. [Popr. 332]

Artykuł 33

Obowiązki w zakresie sprawozdawczości dotyczącej wykonywania usług obsługi naziemnej

1. W przypadku portów lotniczych, w których wielkość ruchu w ciągu co najmniej trzech kolejnych lat wynosiła nie mniej niż 5 mln pasażerów lub 100 000 ton ładunku rocznie, operatorzy usług obsługi naziemnej i użytkownicy portu lotniczego wykonujący własną obsługę naziemną składają Komisji sprawozdania ze swoich wyników operacyjnych.

2. ~~Komisja jest uprawniona do przyjęcia szczegółowych specyfikacji dotyczących treści i rozpowszechniania obowiązkowych sprawozdań w drodze aktu delegowanego zgodnie z art. 42.~~ [Popr. 333]

Artykuł 34

Szkolenie

1. Operatorzy usług obsługi naziemnej i użytkownicy portu lotniczego wykonujący własną obsługę naziemną dopilnowują, aby ich pracownicy zajmujący się świadczeniem usług obsługi naziemnej, w tym kadra zarządzająca i nadzorująca, regularnie uczestniczyli w specjalistycznych **ujednoliconych na szczeblu europejskim szkoleniach zawodowych** i okresowych, szkoleniach umożliwiających im wykonywanie przydzielonych zadań i **zapobieganie wypadkom i zranieniom. Właściwa instytucja europejska lub właściwy organ we współpracy z właściwymi organami państw członkowskich, operatorami portów lotniczych i partnerami społecznymi ustanawia ambitne i wiążące normy**

Wtorek, 16 kwietnia 2013 r.

minimalne, aby zapewnić najwyższą jakość edukacji i szkoleń pracowników w sektorze obsługi naziemnej. Normy te są systematycznie aktualizowane i rozwijane, aby przyczyniały się do jakości działań pod względem niezawodności, odporności, bezpieczeństwa i ochrony oraz stwarzały równe szanse dla operatorów. Właściwe organy państw członkowskich monitorują spełnianie norm w zakresie edukacji i szkoleń przy użyciu odpowiednich środków. Dopóki dane lotnisko nie spełni wymaganych norm, następuje zawieszenie, wycofanie lub odmówienie zatwierdzenia uprawnień odnośnych operatorów. Taka procedura przyczyni się do zapewnienia bezpieczeństwa w europejskim transporcie lotniczym. Możliwe jest polecenie przeprowadzenia okresowych szkoleń na koszt danych operatorów usług obsługi naziemnej i użytkowników portu lotniczego wykonujących własną obsługę naziemną. [Popr. 334]

2. Każdy pracownik zajmujący się świadczeniem usług obsługi naziemnej **regularnie** odbywa ~~co najmniej dwudniowe szkolenie~~ **teoretyczne i praktyczne podstawowe kursy szkoleniowe, jak również kursy szkoleniowe** dotyczące zadań przydzielonych takiemu pracownikowi. **Właściwe organy państw członkowskich we współpracy z odnośnymi operatorami portu lotniczego i partnerami społecznymi określają szczegóły dotyczące dodatkowych szkoleń specjalistycznych związanych z pracą w porcie lotniczym, a także częstotliwość i minimalny czas trwania takich dodatkowych szkoleń. Pomyślny wynik testu praktycznego i teoretycznego jest potwierdzeniem nabycia odpowiednich umiejętności i wiedzy. Koszty szkolenia pokrywa w całości pracodawca.** Każdy pracownik odbywa odpowiednie szkolenie ~~przy obejmowaniu~~ **przed objęciem** nowego stanowiska lub ~~przy przydzieleniu pracownikowi nowego zadania~~ **rozpoczęciem wykonywania nowo wyznaczonych zadań.** [Popr. 335]

3. **Konkretny zakres testów sprawdzających i szkoleń, jak również ich właściwe przeprowadzenie ujednotacza się na szczeblu europejskim, a właściwe organy państw członkowskich dbają o regulację i monitorowanie.** W zależności od danej czynności obsługi naziemnej ~~szkolenie obejmuje~~ **szkolenia i testy obejmują** co najmniej: [Popr. 336]

- a) ochronę, w tym kontrolę w zakresie ochrony, ochronę operacji, wyposażenie w zakresie ochrony i zarządzanie zagrożeniami dla bezpieczeństwa;
- b) towary niebezpieczne;
- c) bezpieczeństwo w części lotniczej lotniska, w tym filozofię bezpieczeństwa, przepisy dotyczące bezpieczeństwa, zagrożenia, czynniki ludzkie, oznakowanie i sygnalizację w części lotniczej lotniska, zapobieganie uszkodzeniom wywołanym przez ciała obce, ochronę osobistą, wypadki/incydenty/zdarzenia potencjalnie wypadkowe oraz nadzór nad bezpieczeństwem w części lotniczej lotniska;
- d) szkolenie dla kierowców w części lotniczej lotniska, w tym ogólne obowiązki i procedury (procedury dotyczące ograniczonej widoczności), wyposażenie pojazdów, zasady lotniskowe oraz rozplanowanie obszarów do ruchu i manewrowania;
- e) operacje związane z urządzeniami wspomagania naziemnego (GSE) i zarządzanie takimi urządzeniami, w tym ich utrzymanie i czynności wykonywane z wykorzystaniem takich urządzeń;
- f) kontrolę ładunku, w tym ogólną biegłość i znajomość zagadnień z zakresu ciężaru i wyważenia, strukturalne ograniczenia ładunku statku powietrznego, urządzenia do ładowania pojedynczych ładunków, ładowanie ładunków masowych, karty ładunku, tabele/wykresy wyważenia, instrukcje i raporty ładunku, komunikaty dotyczące ładunku i kontrolę ładunku towarów niebezpiecznych;
- g) szkolenie funkcjonalne w zakresie obsługi pasażerów, **przy czym szczególną uwagę należy poświęcić pasażerom o specjalnych potrzebach, w szczególności tym o ograniczonej sprawności ruchowej bądź pasażerom niepełnosprawnym**, w tym szkolenie w zakresie obsługi rękawa oraz w zakresie informacji i wsparcia dla pasażerów zgodnie z rozporządzeniami (WE) nr 261/2004 i (WE) nr 1107/2006; [Popr. 337]
- h) szkolenie funkcjonalne w zakresie obsługi bagażu;
- i) szkolenie w zakresie obsługi i ładunku statku powietrznego;
- j) ruch naziemny statku powietrznego, w tym operacje ruchu naziemnego statków powietrznych, eksploatację sprzętu, procedury podłączania i rozłączania sprzętu ze statkiem powietrznym, sygnalizację ręczną w ruchu naziemnym statków powietrznych, ustawianie statku powietrznego na ziemi i wspomaganie ruchu naziemnego statków powietrznych;
- k) obsługę ładunków towarowych i poczty, w tym obowiązujące zakazy i ograniczenia dotyczące handlu towarami;
- l) szkolenie w zakresie koordynacji postoju statków powietrznych;
- m) ochronę środowiska, w tym usuwanie wycieków, gospodarkę ściekami i usuwanie odpadów;

Wtorek, 16 kwietnia 2013 r.

- n) środki awaryjne, **udzielanie pierwszej pomocy** i zarządzanie na wypadek zagrożenia; [Popr. 338]
- o) systemy sprawozdawcze;
- p) zewnętrzną kontrolę jakości;

pa) środki ochrony przed zawodowymi zagrożeniami zdrowia pracowników usług obsługi naziemnej. [Popr. 339]

4. Każdy operator usług obsługi naziemnej i użytkownik portu lotniczego wykonujący własną obsługę naziemną składa zarządzającemu portem lotniczym coroczne sprawozdanie na temat zgodności z obowiązkiem przeprowadzania szkoleń.

Artykuł 35

Podwykonawstwo

1. Nie naruszając przepisów ust. 2, 3 i 4, ~~operatorzy usług agencji~~ obsługi naziemnej mogą korzystać z podwykonawstwa. **Artykuł 34 i 40 w takim samym stopniu ma zastosowanie do podwykonawców.** [Popr. 340]

~~2. Użytkownicy portu lotniczego wykonujący własną obsługę naziemną mogą podzlecać usługi obsługi naziemnej tylko w przypadku czasowej niezdolności do wykonywania własnej obsługi naziemnej z powodu siły wyższej.~~ [Popr. 341]

3. Podwykonawcy nie mogą podzlecać usług obsługi naziemnej.

4. Operator usług obsługi naziemnej, o których mowa w art. 11 ust. 1, nie może podzlecać usług obsługi naziemnej, chyba że jest czasowo niezdolny do świadczenia takich usług obsługi naziemnej z powodu siły wyższej.

5. Operatorzy usług obsługi naziemnej i użytkownicy portu lotniczego wykonujący własną obsługę naziemną, którzy korzystają z co najmniej jednego podwykonawcy **dla danej kategorii usług**, dopilnowują, aby ~~podwykonawcy~~ **podwykonawca wypełniał** obowiązki ciężące na operatorach usług obsługi naziemnej określone w niniejszym rozporządzeniu. [Popr. 342]

5a. Na podwykonawstwo zezwala się wyłącznie operatorom, którzy dowiedli swoich kwalifikacji i niezawodności. [Popr. 343]

5b. Każdy operator usług obsługi naziemnej i każdy użytkownik portu lotniczego wykonujący własną obsługę naziemną, który korzysta z usług co najmniej jednego podwykonawcy, ponosi odpowiedzialność finansową za podwykonawstwo. [Popr. 344]

5c. Organizator przetargu może ograniczyć liczbę podwykonawców, gdy jest to konieczne ze względów związanych z dostępnością miejsca lub przepustowością. [Popr. 345]

6. Operatorzy usług obsługi naziemnej i użytkownicy portu lotniczego wykonujący własną obsługę naziemną, którzy korzystają z ~~co najmniej~~ jednego podwykonawcy **dla danej kategorii usług**, powiadamiają zarządzającego portem lotniczym o nazwie i czynnościach wykonywanych przez ~~danych podwykonawców~~ **danego podwykonawcę.** [Popr. 346]

7. Jeżeli operator usług obsługi naziemnej ubiega się o zatwierdzenie w zakresie świadczenia usług obsługi naziemnej zgodnie z procedurą selekcyjną określoną w art. 7, to wskazuje liczbę, czynności i nazwy podwykonawców, których zamierza zatrudnić.

Rozdział VII

Stosunki międzynarodowe

Artykuł 36

Stosunki z państwami trzecimi

1. **Państwo członkowskie może całkowicie lub częściowo zawiesić zobowiązania wynikające z niniejszego rozporządzenia w stosunku do operatorów usług obsługi naziemnej i użytkowników portu lotniczego pochodzących z państwa trzeciego, o czym mowa w ust. 1, zgodnie z prawem Unii** [Popr. 348] i bez uszczerbku dla zobowiązań międzynarodowych Unii Komisja może, zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 43 ust. 3, podjąć decyzję

Wtorek, 16 kwietnia 2013 r.

~~o podjęciu przez państwo lub państwa członkowskie działań, włącznie z całkowitym lub częściowym zawieszeniem prawa dostępu do rynku usług obsługi naziemnej na swoim terytorium, w stosunku do operatorów usług obsługi naziemnej i użytkowników portu lotniczego wykonujących własną obsługę naziemną pochodzących z danego państwa trzeciego, aby przeciwdziałać dyskryminacyjnemu zachowaniu takiego państwa trzeciego, jeżeli w każdym przypadku, gdy okaże się, że państwo trzecie w odniesieniu do dostępu do rynku usług obsługi naziemnej lub wykonywania obsługi własnej obsługi naziemnej; [Popr. 347]~~

- a) nie traktuje de jure lub de facto operatorów usług obsługi naziemnej lub użytkowników portu lotniczego wykonujących własną obsługę naziemną pochodzących z państwa członkowskiego w sposób porównywalny do tego, w jaki to państwo członkowskie traktuje w swoich portach lotniczych operatorów usług obsługi naziemnej lub użytkowników portu lotniczego wykonujących własną obsługę naziemną pochodzących z tego państwa trzeciego; lub
 - b) traktuje de jure lub de facto operatorów usług obsługi naziemnej lub użytkowników portu lotniczego wykonujących własną obsługę naziemną pochodzących z państwa członkowskiego w sposób mniej korzystny niż własnych operatorów usług obsługi naziemnej i użytkowników portu lotniczego wykonujących własną obsługę naziemną; lub
 - c) traktuje operatorów usług obsługi naziemnej i użytkowników portu lotniczego wykonujących własną obsługę naziemną pochodzących z innych państw trzecich w sposób bardziej uprzywilejowany niż operatorów usług obsługi naziemnej lub użytkowników portu lotniczego wykonujących własną obsługę naziemną pochodzących z państwa członkowskiego.
2. Za operatora usług obsługi naziemnej lub użytkownika portu lotniczego wykonującego własną obsługę naziemną pochodzących z państwa trzeciego uznaje się osoby prawne lub fizyczne zarejestrowane zgodnie z prawem takiego państwa trzeciego i posiadające swoją siedzibę, administrację centralną lub główne miejsce prowadzenia działalności na terytorium takiego państwa trzeciego.
3. Unia lub państwa członkowskie dopilnowują, w odniesieniu do praw dostępu do rynku w państwach trzecich, aby nie dochodziło do nierównego traktowania unijnych użytkowników portu lotniczego świadczących usługi obsługi naziemnej na rzecz osób trzecich i innych unijnych operatorów usług obsługi naziemnej.

Rozdział VIII

Obowiązki w zakresie sprawozdawczości i monitorowania

Artykuł 37

Obowiązki państw członkowskich w zakresie sprawozdawczości

1. Do dnia 1 lipca każdego roku państwa członkowskie przekazują Komisji wykaz portów lotniczych podlegających co najmniej jednemu ograniczeniu dostępu do rynku obsługi naziemnej określonego w art. 6 ust. 2 lub w art. 14.
2. Do dnia 1 lipca każdego roku państwa członkowskie przekazują Komisji wykaz operatorów usług obsługi naziemnej i użytkowników portów lotniczych wykonujących własną obsługę naziemną, którzy zostali zatwierdzeni przez dane państwo członkowskie zgodnie z rozdziałem IV.

Artykuł 38

Opublikowanie wykazu portów lotniczych

Do końca każdego roku Komisja publikuje w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* następujące informacje:

- a) wykaz unijnych portów lotniczych, w których wielkość ruchu w ciągu co najmniej trzech ostatnich lat wynosiła nie mniej niż 5 mln pasażerów lub 100 000 ton ładunku rocznie;
- b) wykaz unijnych portów lotniczych, w których wielkość ruchu w ciągu co najmniej trzech ostatnich lat wynosiła nie mniej niż 2 mln pasażerów lub 50 000 ton ładunku rocznie;
- c) wykaz unijnych portów lotniczych otwartych dla ruchu komercyjnego;
- d) wykaz portów lotniczych podlegających ograniczeniom zgodnie z art. 6 ust. 2 lub art. 14;
- e) wykaz operatorów usług obsługi naziemnej i użytkowników portów lotniczych wykonujących własną obsługę naziemną zatwierdzonych zgodnie z rozdziałem IV.

Wtorek, 16 kwietnia 2013 r.

Artykuł 39

Sprawozdanie dotyczące oceny i informacji

1. W terminie ~~5~~ **trzech** lat od daty rozpoczęcia stosowania niniejszego rozporządzenia Komisja składa Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie dotyczące wykonania niniejszego rozporządzenia. W sprawozdaniu dokonuje się w szczególności oceny ~~wszelkich istotnych~~ skutków dotyczących jakości usług obsługi naziemnej, **jak i** zatrudnienia i warunków pracy. W sprawozdaniu ~~uwzględnia się następujący zestaw~~ **dokonuje się analizy następujących** wskaźników i kryteriów ~~dla danej próby portów lotniczych~~: **[Popr. 349]**

- a) średnią liczbę operatorów usług obsługi naziemnej w portach lotniczych Unii w odniesieniu do 11 kategorii usług;
- b) liczbę użytkowników portów lotniczych wykonujących własną obsługę naziemną w każdym porcie lotniczym Unii w odniesieniu do 11 kategorii usług;
- c) liczbę portów lotniczych, w których liczba operatorów usług obsługi naziemnej jest ograniczona, wraz z wartością ograniczenia;
- d) liczbę przedsiębiorstw zatwierdzonych przez państwo członkowskie a działających w innym państwie członkowskim;
- e) opinię zainteresowanych stron na temat systemu zatwierdzania (kryteria zatwierdzania, zagadnienia związane z wykonaniem, cena, **procedura administracyjna** itp.); **[Popr. 350]**
- f) liczbę operatorów usług obsługi naziemnej i użytkowników portów lotniczych wykonujących własną obsługę naziemną działających w Unii (ogółem);
- g) ceny i system zarządzania w zakresie scentralizowanej infrastruktury w każdym porcie lotniczym;
- h) udział rynkowy zarządzającego portem lotniczym w obsłudze naziemnej w każdym porcie lotniczym w odniesieniu do 11 kategorii usług;
- i) udział rynkowy użytkowników portu lotniczego wykonujących obsługę naziemną na rzecz osób trzecich w odniesieniu do wszystkich kategorii usług;
- j) wypadki **i incydenty dotyczące bezpieczeństwa**, które obejmowały usługi obsługi naziemnej; **[Popr. 351]**
- k) opinię zainteresowanych stron na temat jakości usług obsługi naziemnej w portach lotniczych pod względem kompetencji personelu, ochrony środowiska, ochrony i koordynacji działań (CDM, środki na wypadek zagrożenia, szkolenie w warunkach portu lotniczego, podwykonawstwo);
- l) minimalne normy jakościowe dla przedsiębiorstw wykonujących obsługę naziemną **w każdym porcie lotniczym Unii w odniesieniu do 11 kategorii usług wymienionych w załączniku I; weryfikacja zależności między opóźnieniami spowodowanymi przez operatorów usług obsługi naziemnej i minimalnymi normami jakościowymi**; **[Popr. 352]**
- m) ~~szkolenia~~ **stan szkoleń i doszkoleń w odniesieniu do dziedzin wymienionych w art. 34 ust. 3 lit. a)–pa); sprawdzenie zależności między opóźnieniami spowodowanymi przez operatorów usług obsługi naziemnej a szkoleniami i doszkoleniami**; **[Popr. 353]**
- n) przejmowanie pracowników i związany z tym wpływ na ochronę pracowników, **w szczególności liczbę pracowników objętych transferem oraz liczbę pracowników dobrowolnie przyjmujących wypowiedzenie, w przypadku zmiany dostawcy usług obsługi naziemnej oraz; zmiany w wysokości płac pracowników objętych transferem i liczbę spraw wniesionych do sądów pracy w związku z przejściami**; **[Popr. 354]**
- o) warunki zatrudnienia i pracy w sektorze obsługi naziemnej, **a szczególnie rozwój płac i wynagrodzeń w porównaniu z rozwojem cen obsługi, jak również w porównaniu ze zmianami w wydajności ogółu usług obsługi naziemnej w porcie lotniczym i usług obsługi naziemnej świadczonych przez poszczególnych usługodawców**. **[Popr. 355]**

Wtorek, 16 kwietnia 2013 r.

2. Komisja i państwa członkowskie współpracują w zakresie gromadzenia informacji na potrzeby sprawozdania, o którym mowa w ust. 1.
3. Na podstawie tego sprawozdania Komisja może, **w ścisłej współpracy z Parlamentem Europejskim**, podjąć decyzję dotyczącą konieczności zmiany niniejszego rozporządzenia. [Popr. 356]

Rozdział IX

Ochrona socjalna

Artykuł 40

Ochrona socjalna

~~Bez uszczerbku dla stosowania niniejszego rozporządzenia i z zastrzeżeniem innych przepisów prawa unijnego, państwa~~ **Państwa** członkowskie mogą podejmować działania niezbędne w celu zapewnienia **prawie gwarantują, by personel przedsiębiorstw świadczących usługi obsługi naziemnej na rzecz osób trzecich lub wykonujący własną obsługę naziemną korzystał z odpowiedniego poziomu** ochrony ~~praw pracowników~~ **socjalnej oraz godziwych warunków pracy, również w przypadku podwykonawstwa i w kontekście umów o usługę. Jeżeli właściwe organy państwa członkowskiego stwierdzą, że dane lotnisko nie spełnia wymaganych norm, następuje zawieszenie, wycofanie lub odmowa zatwierdzenia uprawnień operatorów lub odnośnych usług własnej obsługi naziemnej do czasu ponownego osiągnięcia wymaganego poziomu usług.** [Popr. 361]

Rozdział X

Odwołanie od decyzji lub poszczególnych środków

Artykuł 41

Prawo do odwołania

1. Państwa członkowskie lub, w stosownych przypadkach, zarządzający portami lotniczymi dopilnowują, aby każda strona mająca uzasadniony interes prawny miała prawo odwołania się od decyzji lub indywidualnych środków podjętych zgodnie z art. 6 ust. 2, art. 7–10, art. 13, art. 23 i art. 24, art. 27, art. 28, art. 31 i art. 32.
2. Odwołanie można wnieść do sądu krajowego lub organu publicznego innego niż zarządzający portem lotniczym, który, w stosownych przypadkach, jest niezależny od organu publicznego sprawującego kontrolę nad zarządzającym portem lotniczym. W przypadkach określonych w niniejszym rozporządzeniu odwołanie wnosi się do niezależnego organu nadzorującego.

Rozdział XI

Przepisy dotyczące uprawnień wykonawczych i delegowanych

Artykuł 42

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjęcia aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.
2. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w artykułach 22, 32 i 33, powierza się na czas nieokreślony od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.
3. Przekazanie uprawnień, o których mowa w art. 22, 32 i 33 może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność jakichkolwiek już obowiązujących aktów delegowanych.
4. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.

Wtorek, 16 kwietnia 2013 r.

5. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 22, 32 i 33 wchodzi w życie tylko jeśli Parlament Europejski lub Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, lub jeśli przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

Artykuł 43

Procedura komitetowa

1. Komisję wspomaga komitet w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011.
2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 4 rozporządzenia (UE) nr 182/2011. W przypadku gdy opinia komitetu ma być uzyskana w drodze procedury pisemnej, procedura ta kończy się bez osiągnięcia rezultatu gdy, przed upływem terminu na wydanie opinii, zdecyduje o tym przewodniczący komitetu lub wniesie o to zwykła większość członków komitetu.
3. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011. W przypadku gdy opinia komitetu ma być uzyskana w drodze procedury pisemnej, procedura ta kończy się bez osiągnięcia rezultatu gdy, przed upływem terminu na wydanie opinii, zdecyduje o tym przewodniczący komitetu lub wniesie o to zwykła większość członków komitetu.

Rozdział XII

Przepisy końcowe

Artykuł 44

Uchylenie

Dyrektywa 96/67/WE traci moc ze skutkiem od daty rozpoczęcia stosowania niniejszego rozporządzenia.

Odniesienia do uchylonej dyrektywy odczytuje się jako odniesienia do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 45

Przepisy przejściowe

1. Operatorzy wybrani zgodnie z art. 11 dyrektywy 96/67/WE przed datą stosowania niniejszego rozporządzenia zachowują upoważnienie na warunkach określonych w dyrektywie 96/67/WE do zakończenia pierwotnie zaplanowanego czasu trwania wyboru.
2. W przypadku portów lotniczych, gdzie wybrano tylko dwóch operatorów na daną kategorię usług zgodnie z art. 6 ust. 2 dyrektywy 96/67/WE, a gdzie wymagany jest wybór co najmniej trzech operatorów na mocy art. 6 ust. 2 niniejszego rozporządzenia, organizuje się procedurę selekcyjną zgodnie z art. 7–13 niniejszego rozporządzenia, tak aby wybrać trzeciego operatora, który będzie mógł rozpocząć działalność nie później niż w terminie ~~jednego roku~~ **trzech lat** od daty rozpoczęcia stosowania niniejszego rozporządzenia. **[Popr. 357]**
3. Zatwierdzenia wydane zgodnie z art. 14 dyrektywy 96/67/WE zachowują ważność do chwili ich wygaśnięcia i w każdym wypadku nie dłużej niż przez dwa lata od daty stosowania niniejszego rozporządzenia.
4. Jeżeli przedsiębiorstwo zostanie zatwierdzone zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, to w ciągu dwóch miesięcy występuje o anulowanie wszelkich swoich zatwierdzeń wydanych zgodnie z art. 14 dyrektywy 96/67/WE. Jeżeli jednak zatwierdzenie wydane zgodnie z art. 14 dyrektywy 96/67/WE ma wygasnąć w terminie dwóch miesięcy od daty wydania nowego zatwierdzenia zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, to przedsiębiorstwo nie jest zobowiązane do wystąpienia o ich anulowanie.
5. Przepisów art. 26 niniejszego rozporządzenia nie stosuje się do zatwierdzeń wydanych zgodnie z art. 14 dyrektywy 96/67/WE.

Wtorek, 16 kwietnia 2013 r.

Artykuł 46

Wejście w życie i stosowanie

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia ... (*)

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w ...

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący

W imieniu Rady
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

WYKAZ KATEGORII USŁUG OBSŁUGI NAZIEMNEJ

1. Administracja naziemna i nadzór obejmują następujące podkategorie:
 - 1.1. reprezentację i kontakty z władzami lokalnymi lub innymi instytucjami, regulowanie płatności w imieniu użytkownika portu lotniczego oraz zapewnienie pomieszczeń biurowych dla jego przedstawicieli;
 - 1.2. kontrolę ładunku, przyjmowanie wiadomości i telekomunikację;
 - 1.3. obsługę, przechowywanie i administrację urządzeń ładunkowych;
 - 1.4. inne czynności nadzoru przed, w czasie i po zakończeniu lotu oraz inne czynności administracyjne na żądanie użytkownika portu.
2. Obsługa naziemna pasażerów obejmuje ~~wszelkie informacje i pomoc~~, **udzielanie wszelkich informacji i pomocy** – w tym ~~udzielane informacji i pomocy udzielanych~~ w ramach odpowiednich przepisów UE dotyczących ~~odpowiedniego~~ **prawodawstwa Unii dotyczącego** praw pasażerów, ~~udzielane~~ – na rzecz pasażerów przylatujących, odlatujących i przesiadających się, z uwzględnieniem sprawdzania biletów i dokumentów podróży, rejestrowania bagażu, **ustalania, że bagaż należy do danego pasażera, np. poprzez kontrolę elektroniczną**, i przemieszczania go do sortowni. [Popr. 358]
3. Obsługa bagażu obejmuje obsługę naziemną bagażu na terenie sortowni, jego sortowanie, przygotowywanie go do odlotu, załadowywanie i wyładowywanie z urządzeń służących do przemieszczania go ze statku powietrznego do sortowni i w drugą stronę, jak również transport bagażu z sortowni na teren odbioru bagażu.
4. Obsługa ładunków i poczty obejmuje następujące podkategorie:
 - 4.1. w zakresie ładunków: fizyczną obsługę wywozu, transferu i przywozu, obsługę w zakresie związanych z tym dokumentów, procedur celnych i stosowania procedury bezpieczeństwa, uzgodnionej między stronami lub wynikającej z okoliczności;
 - 4.2. w zakresie poczty: fizyczną obsługę poczty przylatującej lub odlatującej, obsługę w zakresie związanych z tym dokumentów i stosowanie procedury w zakresie ochrony, uzgodnionej między stronami lub wynikającej z okoliczności.
5. Obsługa ramp obejmuje następujące podkategorie:
 - 5.1. ustawianie statku powietrznego na ziemi po lądowaniu i przed startem;
 - 5.2. udzielanie pomocy w blokowaniu statku powietrznego i dostarczanie odpowiednich urządzeń;
 - 5.3. łączność między statkiem powietrznym i podmiotem świadczącym usługi w części lotniczej portu lotniczego;

(*) ~~18 miesięcy~~ **36 miesięcy** od dnia przyjęcia. [Popr. 357]

Wtorek, 16 kwietnia 2013 r.

5.4. załadunek i rozładunek statku powietrznego, w tym zapewnienie i obsługę odpowiednich urządzeń, jak również transport załogi i pasażerów między statkiem powietrznym i terminalem, transport bagażu między statkiem powietrznym i terminalem, **a także załadunek i wyładunek wózków inwalidzkich oraz innego sprzętu do poruszania się i urządzeń pomocniczych dla osób o ograniczonej sprawności ruchowej; [Popr. 359]**

5.5. dostarczenie i obsługę właściwych urządzeń do uruchamiania silników;

5.6. holowanie statku powietrznego przy starcie i lądowaniu, jak również zapewnienie urządzeń odpowiednich do tego celu;

5.7. transport do statku powietrznego, załadowanie na statek powietrzny i wyładowanie ze statku powietrznego żywności i napojów.

6. Obsługa statku powietrznego obejmuje następujące podkategorie:

6.1. mycie statku powietrznego na zewnątrz i wewnątrz, mycie toalet i zaopatrywanie w wodę;

6.2. chłodzenie i ogrzewanie kabiny, usuwanie śniegu i lodu oraz odladzanie statku powietrznego;

6.3. ponowne przygotowanie kabiny przy użyciu odpowiedniego sprzętu oraz przechowywanie takiego sprzętu.

7. Obsługa w zakresie tankowania paliwa obejmuje następujące podkategorie:

7.1. organizację i wykonywanie czynności tankowania i odtankowywania, w tym przechowywanie paliwa, także na terenie przylegającym do portu lotniczego, oraz kontrolę jakości i ilości dostaw paliwa;

7.2. uzupełnianie oleju i innych płynów.

8. Utrzymanie statku powietrznego obejmuje następujące podkategorie:

8.1. rutynowe czynności dokonywane przed lotem;

8.2. nierutynowe czynności wykonywane na żądanie użytkownika portu lotniczego;

8.3. obsługę administracyjną oraz dostarczanie części zapasowych i odpowiedniego sprzętu;

8.4. występowanie o rezerwację lub rezerwowanie odpowiedniego miejsca do parkowania lub hangaru.

9. Obsługa lotu i czynności administracyjne związane z załogą obejmują następujące podkategorie:

9.1. przygotowanie lotu w porcie odlotu lub każdym innym miejscu;

9.2. pomoc w czasie lotu, w tym redyspozycję, w razie potrzeby;

9.3. czynności po wykonaniu lotu;

9.4. czynności administracyjne związane z załogą.

10. Transport naziemny obejmuje następujące podkategorie:

10.1. organizację i realizację przewozu załogi, pasażerów, bagażu, ładunków i poczty między różnymi terminalami w tym samym porcie lotniczym, z wyłączeniem jednak przewozu między statkiem powietrznym i innym punktem znajdującym się w granicach tego samego portu lotniczego;

10.2. każdy specjalny transport wykonywany na żądanie użytkownika portu lotniczego.

11. Obsługa w zakresie cateringu obejmuje następujące podkategorie:

11.1. kontakty z dostawcami i zarządzanie administracyjne;

11.2. przechowywanie żywności i napojów oraz sprzętu niezbędnego do ich przygotowania;

Wtorek, 16 kwietnia 2013 r.

- 11.3. czyszczenie tego sprzętu;
- 1.1.4. przygotowanie i dostawę sprzętu oraz zapasów pokładowych (żywność i napoje).

ZAŁĄCZNIK 1a**WYKAZ MINIMALNYCH WYMOGÓW JAKOŚCIOWYCH**

Minimalne wymogi jakościowe określone przez zarządzającego portem lotniczym lub inny organ, o którym mowa w art. 32, zawierają:

1. minimalne wymogi jakościowe w zakresie działalności operacyjnej:**a) obsługa pasażerów:**

- maksymalny czas oczekiwania w kolejce do odprawy bagażowej; maksymalny czas oczekiwania może być określony dla całego portu lotniczego lub dla pojedynczego terminalu;
- maksymalny czas transferu pasażerów pomiędzy dwoma statkami powietrznymi;

b) obsługa bagażu:

- maksymalny czas dostarczenia pierwszej sztuki bagażu; maksymalny czas może być określony dla całego portu lotniczego lub dla pojedynczego terminalu;
- maksymalny czas dostarczenia ostatniej sztuki bagażu; maksymalny czas oczekiwania może być określony dla całego portu lotniczego lub dla pojedynczego terminalu;
- maksymalny czas dostarczenia bagażu podczas transferu pomiędzy dwoma statkami powietrznymi; maksymalny czas oczekiwania może być określony dla całego portu lotniczego lub dla pojedynczego terminalu;

c) obsługa ładunku i poczty:

- maksymalny czas dostarczenia sztuk ładunku i poczty; maksymalny czas oczekiwania może być określony dla całego portu lotniczego lub dla pojedynczego terminalu;
- maksymalny czas dostarczenia sztuk ładunku i poczty podczas transferu pomiędzy dwoma statkami powietrznymi; maksymalny czas oczekiwania może być określony dla całego portu lotniczego lub dla pojedynczego terminalu;

d) operacje zimowe:

- maksymalny czas odladzania samolotu;
- minimalny zapas płynu do odladzania;

e) obsługa ramp:

- maksymalny czas operacji przyjęcia na pokład/opuszczenia przez pasażerów statku powietrznego;

f) rampy oczyszczone z ciał obcych i śmieci.**2. Minimalne wymogi jakościowe w zakresie szkolenia:**

- regularny udział w szkoleniach organizowanych przez port lotniczy z zakresu działalności w strefie zastrzeżonej lotniska, ochrony i bezpieczeństwa, zarządzania kryzysowego i ochrony środowiska.

3. Minimalne wymogi jakościowe związane z informacją i pomocą udzielaną pasażerom:

- wyświetlanie w czasie rzeczywistym informacji dotyczących czasu dostarczenia bagażu;
- wyświetlanie w czasie rzeczywistym informacji dotyczących opóźnionych i odwołanych lotów;
- minimalna liczba personelu mogącego udzielić informacji przy bramce;

Wtorek, 16 kwietnia 2013 r.

- minimalna liczba personelu mogącego przyjąć skargę lub informację o zgubionym bagażu.
- 4. Minimalne wymogi jakościowe w zakresie wyposażenia:
 - liczba i dostępność pojazdów do obsługi pasażerów, bagażu i statków powietrznych.
- 5. Minimalne wymogi jakościowe w zakresie systemu CDM (wspólne podejmowanie decyzji w portach lotniczych):
 - udział w systemie CDM portu lotniczego.
- 6. Minimalne wymogi jakościowe w zakresie bezpieczeństwa:
 - posiadanie systemu zarządzania bezpieczeństwem i obowiązek jego koordynacji z systemem bezpieczeństwa portu lotniczego;
 - zgłaszanie wypadków i incydentów.
- 7. Minimalne wymogi jakościowe w zakresie ochrony:
 - posiadanie systemu zarządzania ochroną, zgodnie z przepisami rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 300/2008 z dnia 11 marca 2008 r. w sprawie wspólnych zasad w dziedzinie ochrony lotnictwa cywilnego⁽¹⁾ i obowiązek jego koordynacji z systemem ochrony portu lotniczego.
- 8. Minimalne wymogi jakościowe w zakresie planu awaryjnego:
 - posiadanie planu awaryjnego (w tym na ewentualność gwałtownych opadów śniegu) i obowiązek jego koordynacji z planem awaryjnym portu lotniczego.
- 9. Środowisko:
 - zgłaszanie incydentów mających wpływ na środowisko (np. wycieku płynów);
 - emisja gazów z używanych pojazdów.

[Popr. 332]

P7_TA(2013)0117

Środki techniczne i kontrolne w cieśninie Skagerrak ***I

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 16 kwietnia 2013 r. w sprawie wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie pewnych środków technicznych i kontrolnych w cieśninie Skagerrak oraz zmieniającego rozporządzenie (WE) nr 850/98 oraz rozporządzenie (WE) nr 1342/2008 (COM(2012)0471 – C7-0234/2012 – 2012/0232(COD))

(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)

(2016/C 045/31)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Parlamentowi Europejskiemu i Radzie (COM(2012)0471),
- uwzględniając art. 294 ust. 2 oraz art. 43 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, zgodnie z którymi Komisja przedstawiła wniosek Parlamentowi (C7-0234/2012),
- uwzględniając art. 294 ust. 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego z dnia 14 listopada 2012 r.⁽¹⁾,
- uwzględniając art. 55 Regulaminu,

⁽¹⁾ Dz.U. L 97 z 9.4.2008, s. 72.

⁽¹⁾ Dz.U. C 11 z 15.1.2013, s. 87.

Wtorek, 16 kwietnia 2013 r.

— uwzględniając sprawozdanie Komisji Rybołówstwa (A7-0051/2013),

1. przyjmuje poniższe stanowisko w pierwszym czytaniu;
2. zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie mu sprawy, jeśli uzna ona za stosowne wprowadzić znaczące zmiany do swojego wniosku lub zastąpić go innym tekstem;
3. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, a także parlamentom narodowym.

P7_TC1-COD(2012)0232

Stanowisko Parlamentu Europejskiego przyjęte w pierwszym czytaniu w dniu 16 kwietnia 2013 r. w celu przyjęcia rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr .../2013 w sprawie pewnych środków technicznych i kontrolnych w cieśninie Skagerrak oraz zmieniające rozporządzenia (WE) nr 850/98 oraz rozporządzenia (WE) nr 1342/2008

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 43 ust. 2,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

(-1) *Jako że cieśnina Skagerrak to jedyny obszar wodny wspólny dla państw członkowskich i krajów trzecich nieregulowany porozumieniem w sprawie połowów, objęty kwotami i gdzie państwa trzecie wprowadziły obowiązek wyładunku wszystkich połowów, rozsądne jest wprowadzenie specjalnego zbioru przepisów kontrolnych i technicznych dla tej cieśniny, które będą różne od ogólnych zasad obowiązujących w Unii.* [Popr. 1]

(1) W wyniku konsultacji w sprawie połowów w 2012 r., które odbyły się w dniu 2 grudnia 2011 r. między Unią i Norwegią, należy zmienić pewne środki techniczne i kontrolne w odniesieniu do cieśniny Skagerrak w celu poprawy sposobów eksploatacji oraz, w miarę możliwości, ujednoczenia przepisów unijnych i norweskich.

(2) Podczas konsultacji w sprawie połowów między Unią Europejską i Norwegią z dnia 28 czerwca 2012 r. określono wspólne środki techniczne i kontrolne stosowane w cieśninie Skagerrak, jak również wykaz gatunków, które mają być objęte obowiązkiem wyładunku wszystkich połowów, i harmonogram, według którego te gatunki mają być stopniowo obejmowane obowiązkiem wyładunku. **Po przeprowadzeniu konsultacji z odpowiednimi zainteresowanymi stronami i grupą roboczą Komisja powinna mieć możliwość skreślenia danych gatunków z wykazu. Nie powinno być możliwe dodawanie do wykazu nowych gatunków do czasu dokonania oceny środków po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia.** [Popr. 2]

(2a) *Wprowadzenie jakichkolwiek zmian aktualnie obowiązujących przepisów w trakcie danego roku kwotowego wiązałoby się ze zbyt dużym obciążeniem sektora rybołówstwa. Zmiany takie powinno się zatem wprowadzić na początku kolejnego pełnego roku kwotowego. Zasady wprowadzone niniejszym rozporządzeniem powinny zatem wejść w życie z dniem 1 stycznia 2014 r.* [Popr. 3]

(3) Zmiany, które należy wprowadzić do obowiązujących środków technicznych w cieśninie Skagerrak, są konieczne w celu ograniczenia ilości niepożądanych połowów i odrzutów, ponieważ mają one negatywny wpływ na zrównoważoną eksploatację morskich zasobów biologicznych.

⁽¹⁾ Dz.U. C 11 z 15.1.2013, s. 87.

⁽²⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 16 kwietnia 2013 r.

Wtorek, 16 kwietnia 2013 r.

- (4) Należy ustanowić obowiązek wyładunku wszystkich połowów stad podlegających limitom połowowym, z wyjątkiem gatunków lub łowisk, co do których istnieją dowody naukowe świadczące o wysokim odsetku przeżywalności odrzucanych ryb, lub sytuacji, w której obciążenie dla rybaków wynikające z konieczności oddzielania niepożądanych gatunków od reszty połowu w związku z ich odmiennym przeznaczeniem jest nieproporcjonalnie wysokie.
- (5) System polegający na wyładunku wszystkich połowów wymaga znacznych zmian dotyczących prowadzonego rybołówstwa i zarządzania odnośnymi łowiskami. Obowiązek wyładunku należy zatem wprowadzać stopniowo.
- (6) W celu ochrony młodych ryb, funkcjonowania rynku produktów rybołówstwa oraz zapewnienia, że nie można uzyskać żadnego nienależnego zysku z połowu ryb poniżej minimalnego rozmiaru odniesienia do celów ochrony, postępowanie z takimi połowami powinno ograniczać się do przetwarzania na mączkę rybną, karmę dla zwierząt domowych lub inne produkty nieprzeznaczone do spożycia przez ludzi, lub należy je przeznaczyć na cele charytatywne.
- (7) W celu stopniowego wyeliminowania odrzutów należy poprawić selektywność narzędzi połowowych poprzez **ich modyfikację, w tym poprzez** zwiększenie ogólnego wymogu dotyczącego minimalnego rozmiaru oczek w przypadku połowów dennych, ale z odstępstwami umożliwiającymi wykorzystanie narzędzi połowowych, w tym urządzeń selektywnych posiadających taką samą selektywność, na tych łowiskach. [Popr. 4]
- (8) Dla zapewnienia jak najlepszych rezultatów oraz odpowiedniego monitorowania i kontroli nowych środków technicznych, które należy określić, konieczne jest ograniczenie stosowania narzędzi połowowych w cieśninie Skagerrak.
- (9) W celu rozwiązania problemu sprzeczności przepisów obowiązujących w cieśninie Skagerrak i obszarach sąsiednich oraz aby zagwarantować, że przepisy ustanawiające środki techniczne w cieśninie Skagerrak są przestrzegane, należy również ustalić pewne środki mające na celu uregulowanie problemów, gdy podczas danego rejsu połowowego statki rybackie łączą działalność połowową w cieśninie Skagerrak z połowami na obszarach, na których nowe środki techniczne przyjęte w odniesieniu do cieśniny Skagerrak nie mają być stosowane.
- (10) Z uwagi na zapewnienie zgodności ze środkami określonymi w niniejszym rozporządzeniu należy przyjąć szczegółowe środki kontrolne poza środkami ustanowionymi w rozporządzeniu Rady (WE) nr 1224/2009 z dnia 20 listopada 2009 r. ustanawiającym wspólnotowy system kontroli w celu zapewnienia przestrzegania przepisów wspólnej polityki rybołówstwa ⁽¹⁾.
- (11) Uznając, że cieśnina Skagerrak jest raczej niewielkim obszarem połowowym, w którym głównie małe statki odbywają krótkie rejsy połowowe, należy rozszerzyć wykorzystanie uprzedniego powiadomienia przewidzianego w art. 17 rozporządzenia (WE) nr 1224/2009 na wszystkie statki o długości całkowitej wynoszącej co najmniej 10 metrów, a uprzednie powiadomienie należy zgłaszać z dwugodzinnym wyprzedzeniem w celu dostosowania się do łowiska.
- (12) W celu właściwego monitorowania działalności połowowej ze szczególnym uwzględnieniem weryfikacji, że obowiązek wyładunku wszystkich połowów stad podlegających ograniczeniom połowowym jest przestrzegany na morzu, ~~należy wprowadzić~~ **konieczne jest, by państwa członkowskie wprowadziły** system zdalnego monitorowania elektronicznego (REM) ~~na statkach połowujących w cieśninie Skagerrak~~ **System REM powinien opierać się na zautomatyzowanej kontroli, dane powinny być przetwarzane zgodnie z zasadami dotyczącymi ochrony danych i udostępniane do celów naukowych. Skuteczność środków kontroli jest również poddawana ocenie po konsultacji z odpowiednimi zainteresowanymi stronami, Komisją i grupą roboczą ds. monitoringu, kontroli i nadzoru, zgodnie z postanowieniami uzgodnionego protokołu na temat wniosków z konsultacji dotyczących połowów prowadzonych przez Unię Europejską i Norwegię z dnia 3 grudnia 2010 r. (uzgodniony protokół), dwa lata po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia. W oparciu o uzyskane informacje Komisja powinna ocenić, czy wykonalny byłby szeroko zakrojony system kontroli harmonizujący poszczególne systemy. [Popr. 5]**
- (13) W celu zapewnienia, że nowe środki techniczne są przestrzegane, zainteresowane państwa członkowskie powinny opracować środki kontroli i inspekcji w odniesieniu do cieśniny Skagerrak i zawrzeć je w odpowiednich krajowych programach kontroli.
- (14) Należy ustanowić zasady dla statków przepływających przez cieśninę Skagerrak w celu zapewnienia, że nowe środki techniczne są przestrzegane.

⁽¹⁾ Dz.U. L 343 z 22.12.2009, s. 1.

Wtorek, 16 kwietnia 2013 r.

- (15) Należy ustanowić przepisy dotyczące okresowej oceny dokonywanej przez Komisję w zakresie adekwatności i skuteczności środków technicznych. Taka ocena powinna opierać się na sprawozdaniach zainteresowanych państw członkowskich.
- (16) W celu umożliwienia bardziej selektywnych połowów zgodnie z obowiązkiem wyładunku wszystkich połowów, właściwe jest zwolnienie statków połowiących w cieśninie Skagerrak z systemu nakładu połowowego określonego w rozdziale III rozporządzenia Rady (WE) nr 1342/2008 z dnia 18 grudnia 2008 r. ustanawiającego długoterminowy plan w zakresie zasobów dorsza i połowów tych zasobów ⁽¹⁾.
- (17) Należy przewidzieć pewną elastyczność, aby rybacy mogli dostosować się do nowego systemu w cieśninie Skagerrak. W związku z tym elastyczność dozwolona w zakresie wykorzystania kwot z roku na rok, ustanowiona w rozporządzeniu Rady (WE) nr 847/96 z dnia 6 maja 1996 r. wprowadzającym dodatkowe, ustalone z roku na rok, warunki zarządzania ogólnym dopuszczalnym połowem (TAC) i kwotami ⁽²⁾, nie powinna być uznawana za przełomienie.
- (18) W celu dostosowania się do postępu technicznego i naukowego w odpowiednim czasie i w proporcjonalny sposób oraz aby zapewnić elastyczność i umożliwić rozwój pewnych środków, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjęcia aktów zgodnie z art. 290 Traktatu w **o funkcjonowaniu Unii europejskiej** odniesieniu do **dalszego zdefiniowania wyjątku pozwalającego na uwalnianie ryb danego stada w niektórych przypadkach, gdy jest to korzystne dla zrównoważonej odbudowy zasobów tego stada, a także do** zmiany załącznika I w zakresie harmonogramu i stad podlegających obowiązkowi wyładunku wszystkich połowów a także w odniesieniu do zmiany załącznika II w zakresie minimalnego rozmiaru odniesienia do celów ochrony. **Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów. Przygotowując i opracowując akty delegowane, Komisja powinna zapewnić jednocześnie, terminowe i odpowiednie przekazywanie stosownych dokumentów Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.** [Popr. 6]
- (19) ~~Przygotowując i opracowując akty delegowane, Komisja powinna zapewnić jednocześnie, terminowe i odpowiednie przekazywanie stosownych dokumentów Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.~~ [Popr. 6]
- (20) W celu zapewnienia jednolitych warunków i reakcji w odpowiednim momencie na rzeczywistość sytuację panującą w sektorze rybołówstwa jak również na dostępne informacje naukowe, Komisji należy przyznać uprawnienia wykonawcze w zakresie przepisów o charakterze technicznym w sprawie określenia poziomu selektywności narzędzi połowowych i minimalnych wymogów zdalnego monitorowania elektronicznego. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiającym przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję ⁽³⁾.
- (21) Z uwagi na zakaz zatrzymywania na burcie pewnych gatunków w określonych okresach w cieśninie Skagerrak oraz zakres niniejszego rozporządzenia konieczne jest wprowadzenie pewnych zmian do rozporządzenia Rady (WE) nr 850/98 z dnia 30 marca 1998 r. w sprawie zachowania zasobów połowowych poprzez środki techniczne dla ochrony niedojrzałych organizmów morskich ⁽⁴⁾ oraz rozporządzenia (WE) nr 1342/2008.
- (22) Należy zatem odpowiednio zmienić rozporządzenia (WE) nr 850/98 i (WE) nr 1342/2008,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

ROZDZIAŁ I PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 1

Przedmiot i zakres

1. Niniejsze rozporządzenie ustanawia nowe środki techniczne i kontrolne w ~~cieśninie~~ **tych obszarach cieśniny Skagerraktych obszarach cieśniny.** [Popr. 7]

⁽¹⁾ Dz.U. L 348 z 24.12.2008, s. 20.

⁽²⁾ Dz.U. L 115 z 9.5.1996, s. 3.

⁽³⁾ Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 125 z 27.4.1998, s. 1.

Wtorek, 16 kwietnia 2013 r.

2. Niniejsze rozporządzenie stosuje się do wszystkich statków rybackich połowiących w ~~ciąśninie~~ **tych obszarach cieśniny Skagerrak, które są objęte jurysdykcją państwa członkowskiego.** [Popr. 8]

Artykuł 2

Definicje

Do celów niniejszego rozporządzenia, poza definicjami określonymi w art. 2 i 3 rozporządzenia (WE) nr 850/98 i w art. 3 rozporządzenia Rady (WE) nr 2371/2002 z dnia 20 grudnia 2002 r. w sprawie ochrony i zrównoważonej eksploatacji zasobów rybołówstwa w ramach wspólnej polityki rybołówstwa ⁽¹⁾, stosuje się następujące definicje: [Popr. 9]

- a) „więcierze i kosze” oznaczają małe pułapki zaprojektowane do połowu skorupiaków lub ryb w postaci klatek lub koszy wykonanych z różnych materiałów, które są umieszczane na dnie morskim pojedynczo lub w rzędach; połączone linami (buoy-lines) z bojami na powierzchni wskazującymi ich usytuowanie i posiadające jeden lub więcej otworów lub wejść;
- b) „minimalny rozmiar odniesienia do celów ochrony” oznacza rozmiar określony dla danego gatunku **w oparciu o jego rozmiary po osiągnięciu dojrzałości**, poniżej którego sprzedaż połowów jest ograniczona do przetwarzania jedynie na mączkę rybną, karmę dla zwierząt domowych lub inne produkty nieprzeznaczone do spożycia przez ludzi; [Popr. 10]
- c) „rozmiar oczek wszelkich włóków, niewodów duńskich lub podobnych sieci ciągnionych” oznacza ~~rozmiar oczek~~ **otwór rozciągniętego oczka** każdego worka włoka bądź przedłużenia znajdującego się na statku rybackim; [Popr. 11]
- d) „worek włoka” oznacza worek włoka *sensu stricto*;
- e) „przedłużenie” oznacza przedłużenie zdefiniowane w załączniku do rozporządzenia Komisji (EWG) nr 3440/84 z dnia 6 grudnia 1984 r. w sprawie przyłączania urządzeń na włokach, duńskich niewodach i podobnych sieciach ⁽²⁾;
- f) „włok denny” oznacza narzędzie czynnie ciągnięte przez co najmniej jeden statek rybacki po dnie morskim i składające się z sieci w kształcie stożka lub ostrosłupa (część główna), zamkniętej z tyłu workiem włoka, który jest poziomo otwierany przez rozpornice w styczności z dnem lub – w przypadku dwóch statków – dzięki odległości między tymi statkami;
- g) „niewód duński” oznacza ciągnięte narzędzie okrążające, kierowane z jednego lub większej liczby statków za pomocą dwóch długich sznurów (sznury niewodu) przeznaczonych do kierowania ryb w stronę otworu niewodu. Narzędzie wykonane z tkaniny sieciowej, które jest podobne pod względem budowy i wielkości do włoka dennego i składa się z dwóch długich skrzydeł, części głównej oraz worka włoka;
- h) „włok rozprzowy” oznacza narzędzie z włokiem otwartym poziomo przy użyciu ~~stalowej lub drewnianej~~ rury, wyposażone w belkę oraz tkaninę sieciową z łańcuchami dennymi, matami łańcuchowymi lub łańcuchami płoszącymi, czynnie ciągnięte po dnie przez silnik statku; [Popr. 12]
- i) „włok pelagiczny” oznacza narzędzie ciągnięte przez co najmniej jeden statek rybacki w toni wodnej i składające się z sieci o dużych oczkach w przedniej części, które kierują połów w stronę tylnej części sieci składającej się z małych oczek, gdzie głębokość połowów jest kontrolowana za pomocą sondy sieciowej, a poziomy otwór jest kontrolowany przez rozpornice, które zwykle nie dotykają dna morskiego;
- j) „gatunki pelagiczne i przemysłowe” oznaczają śledzia, makrelę, szprota, błękitka, okowiela, dobijaki lub ostroboka;

⁽¹⁾ Dz.U. L 358 z 31.12.2002, s. 59.

⁽²⁾ Dz.U. L 318 z 7.12.1984, s. 23.

Wtorek, 16 kwietnia 2013 r.

- ja) „system zdalnego monitorowania elektronicznego (REM)” oznacza system kontroli działalności połowowej obsługiwany przez organy państwa członkowskiego; [Popr. 13]
- jb) „urządzenia do gromadzenia i przekazu danych (CTE)” oznacza system zbierający dane i przekazujący je do REM oraz obejmujący zamknięty układ telewizyjny (CCTV), globalny system pozycjonowania (GPS), czujniki i sprzęt do transmisji. [Popr. 14]

ROZDZIAŁ II TECHNICZNE ŚRODKI OCHRONY

Artykuł 2a

Obowiązek ograniczenia do minimum połowu niechcianych gatunków ryb i młodych ryb

1. Każdy, kto prowadzi działalność połowową w cieśninie Skagerrak, w miarę możliwości unika połowów niechcianych gatunków ryb oraz połowów poniżej minimalnego rozmiaru odniesienia do celów ochrony określonego w załączniku II, między innymi poprzez dobór narzędzi połowowych, a także miejsca i czasu połowu.
2. Zainteresowane państwa członkowskie podejmują wszelkie niezbędne środki w celu zminimalizowania połowów niechcianych gatunków ryb oraz połowów poniżej minimalnego rozmiaru odniesienia do celów ochrony określonego w załączniku II, w tym poprzez udostępnienie bardziej selektywnych narzędzi połowowych, o których mowa w art. 6. [Popr. 15]

Artykuł 2b

Obowiązek rejestrowania i zgłaszania wszystkich połowów

1. Każdy, kto prowadzi działalność połowową w cieśninie Skagerrak, rejestruje wszystkie połowy w dzienniku pokładowym, przy czym rozróżnia:
 - a) ryby ze stad wymienionych w załączniku I;
 - b) połowy z takich stad poniżej minimalnego rozmiaru odniesienia do celów ochrony; oraz
 - c) ryby z innych stad.
2. Wszystkie połowy zarejestrowane zgodnie z ust. 1 są zgłaszane Komisji lub organom państwa członkowskiego bandery. [Popr. 16]

Artykuł 3

Obowiązek wyładunku wszystkich połowów

1. Na zasadzie odstępstwa od art. 19 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 850/98 wszelkie połowy stad wymienionych w załączniku I wprowadza się na burty statków rybackich i zatrzymuje na nich oraz wyładowuje zgodnie z harmonogramem określonym w wymienionym ~~ty~~ **ty** załączniku I, z wyjątkiem sytuacji, kiedy odrzucone ryby z takich stad wykazują wysoki wskaźnik przeżywalności lub gdy obciążenie dla rybaków wynikające z konieczności oddzielania niepożądanych gatunków od reszty połowu w związku z ich odmiennym przeznaczeniem jest nieproporcjonalnie wysokie.
 - 1a. **Niezależnie od obowiązku rejestracji wszystkich połowów zgodnie z art. 2b obowiązek wyładunku wszystkich połowów określony w ust. 1 nie ma zastosowania do gatunku z konkretnego zasobu rybnego, jeżeli ustalono zgodnie z ust. 4, że charakteryzuje go wysoki wskaźnik przeżywalności, pod warunkiem że może on zostać oddzielony od połowu podstawowego.**
2. ~~Niezależnie od ust. 1 oraz na zasadzie odstępstwa od art. 19 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 850/98, jeżeli połowów dokonuje się za pomocą narzędzi połowowych o rozmiarze oczek równym najwyżej 32 mm, wszystkie połowy stad, w tym stad, w odniesieniu do których obowiązek wyładunku nie ma zastosowania, **niewymienionych w załączniku I** wprowadza się na burty statków rybackich i zatrzymuje na nich oraz wyładowuje.~~
3. Ustęp 1 nie ma zastosowania do połowów dokonywanych wędzami lub koszami.
4. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych ~~w celu zmiany załącznika~~ **zmieniających załącznik I** na podstawie rozwoju informacji naukowych ~~lub jeżeli obciążenie dla rybaków okaże się nieproporcjonalne w stosunku do korzyści i doświadczenia wynikającego ze stosowania niniejszego rozporządzenia; jednakże do załącznika I nie dodaje się żadnego gatunku przed przeprowadzeniem pierwszego przeglądu zgodnie z art. 15. Komisja jest również uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych określających, kiedy połowy mogą zostać uwolnione zgodnie z ust. 1a. Przed przyjęciem~~

Wtorek, 16 kwietnia 2013 r.

aktów delegowanych Komisja gwarantuje odpowiednią koordynację ze wszystkimi stronami zaangażowanymi w połowy w cieśninie Skagerrak z myślą o zagwarantowaniu obowiązywania jednakowych zasad w całej cieśninie.

Takie akty delegowane przyjmuje się zgodnie z art. 16. [Popr. 17]

Artykuł 4

Warunki szczególne w zakresie zarządzania kwotami

1. Wszystkie połowy stad, o których mowa w art. 3, dokonane przez unijne statki rybackie wlicza się do kwot połowowych przysługujących państwu członkowskiemu bandery w odniesieniu do danego stada lub grupy stad, niezależnie od miejsca wyładunku.
2. Państwa członkowskie dopilnowują, aby kwota była dostępna dla statków rybackich poławiających w cieśninie Skagerrak w odniesieniu do wszelkich stad, których dotyczy obowiązek wyładunku ilości, którą wolno złowić, biorąc pod uwagę prawdopodobny skład połowów statków.
3. Państwa członkowskie dopilnowują, aby statki rybackie pływające pod ich banderą i posiadające na burcie ryby, w odniesieniu do których dane państwo członkowskie nie posiada kwoty, **bezwzględnie zaprzestawały połowów i** wracały do portu. [Popr. 18]

Artykuł 5

Postępowanie z młodymi rybami

1. Jeżeli minimalny rozmiar odniesienia do celów ochrony jest ustalony dla stada podlegającego przepisom art. 3, sprzedaż połowów z tego stada ryb, których rozmiar jest mniejszy od minimalnego rozmiaru odniesienia do celów ochrony, jest ograniczona do przetwarzania jedynie na mączkę rybną, karmę dla zwierząt domowych lub inne produkty nieprzeznaczone do spożycia przez ludzi ~~lub~~. **Jeżeli takie połowy muszą być przechowywane na lądzie przed ich zbyciem, należy ją przeznaczyć na cele charytatywne je przechowywać oddzielnie od połowów, których rozmiary przekraczają minimalny rozmiar do celów ochrony.** [Popr. 19]
2. Minimalne rozmiary odniesienia do celów ochrony dla stad w cieśninie Skagerrak są wymienione w załączniku II.
3. Komisja jest uprawniona do przyjęcia aktów delegowanych ~~w celu zmiany załącznika~~ **zmieniających załącznik II** na podstawie rozwoju informacji naukowych, **aby po konsultacjach ze wszystkimi stronami zaangażowanymi w połowy w cieśninie Skagerrak zagwarantować zgodność minimalnych rozmiarów odniesienia do celów ochrony z rozmiarami danego gatunku po osiągnięciu dojrzałości, a także dokonanie jednostronnego przeglądu rozmiaru oczek sieci. Przyjmując takie akty delegowane, Komisja dąży do wprowadzenia wspólnych z Norwegią minimalnych rozmiarów odniesienia do celów ochrony, aby stworzyć równe warunki dla obu stron.** [Popr. 20]

Takie akty delegowane przyjmuje się zgodnie z art. 16.

Artykuł 6

Specyfikacja narzędzi połowowych

1. Zabrania się posiadania na statku lub używania jakiegokolwiek włoka dennego, niewodu duńskiego, włoka rozprzowego lub podobnej sieci ciągnionej o rozmiarze oczek mniejszym niż 120 mm.
2. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1:
 - a) można używać narzędzi posiadających takie same właściwości pod względem selektywności jak narzędzia określone w ust. 1, potwierdzone przez zwiady rybackie lub ocenę dokonaną przez Komitet Naukowo- Techniczny i Ekonomiczny ds. Rybołówstwa (STECF);
 - b) **w przypadku połowów gatunków pelagicznych i przemysłowych** można używać włoków o minimalnym rozmiarze oczek ~~poniżej równym lub mniejszym niż~~ 32 mm, ~~pod warunkiem że jeżeli jednak~~ połowy znajdujące się na burcie zawierają ~~więcej niż 50 % w jakimkolwiek czasie podczas rejsu połowowego składają się w mniej niż 80 %~~ jednego gatunku pelagicznego lub przemysłowego lub większej liczby takich gatunków, **statek rybacki wraca do portu.** [Popr. 21]
3. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów wykonawczych w celu podejmowania decyzji co do wyboru narzędzi, w tym urządzeń selektywnych przymocowanych do tych narzędzi, które mogą być używane, ponieważ posiadają właściwości pod względem selektywności równoważne z narzędziami określonymi w ust. 1.

Takie akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z art. 17.

Wtorek, 16 kwietnia 2013 r.

Artykuł 7

Ograniczenia dotyczące użycia narzędzi

1. Statki rybackie połowiące w cieśninie Skagerrak używają tylko jednego narzędzia połowowego w trakcie danego rejsu połowowego.
2. Na zasadzie odstępstwa od ust. 1 statki rybackie mogą używać dowolnej kombinacji narzędzi połowowych wymienionych w art. 6 ust. 1 i art. 6 ust. 2 lit. a).
3. Statki, o których mowa w ust. 1, mogą zatrzymywać na burcie więcej niż jedno narzędzie połowowe, pod warunkiem że nieużywane sieci są zasztauowane zgodnie z art. 47 rozporządzenia (WE) nr 1224/2009.

Artykuł 8

Rejsy połowowe odbywane w cieśninie Skagerrak i na innych obszarach

1. Na zasadzie odstępstwa od art. 4, 15, art. 19 ust. 1 i art. 35, 36 i 37 rozporządzenia (WE) nr 850/98 niniejszy rozdział stosuje się także do obszarów innych niż cieśnina Skagerrak dla całego rejsu połowowego statku.
2. Ustęp 1 stosuje się do innych obszarów wyłącznie w przypadku, gdy statek rybacki dokonuje połowów w cieśninie Skagerrak i w innym obszarze w dowolnym czasie w ramach tego samego rejsu poło

ROZDZIAŁ III**ŚRODKI KONTROLNE**

Artykuł 9

Powiązania z innymi rozporządzeniami

Środki kontrolne przewidziane w niniejszym rozdziale stosuje się oprócz środków przewidzianych w rozporządzeniu Rady (WE) nr 1005/2008 ⁽¹⁾, rozporządzeniu Rady (WE) nr 1006/2008 ⁽²⁾ oraz rozporządzeniu (WE) nr 1224/2009 i o ile nie zostało to inaczej przewidziane w artykułach niniejszego rozdziału.

Artykuł 10

Uprzednie powiadomienie

1. Na zasadzie odstępstwa od art. 17 rozporządzenia (WE) nr 1224/2009 kapitanowie unijnych statków rybackich zatrzymujący na burcie ryby ze stad podlegających przepisom art. 3 niniejszego rozporządzenia, przekazują właściwym organom państwa członkowskiego bandery informacje wymienione w art. 17 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1224/2009 na dwie godziny przed wejściem do portu.
2. Na zasadzie odstępstwa od art. 1 rozporządzenia (WE) nr 1010/2009 ⁽³⁾ kapitanowie unijnych statków rybackich zatrzymujący na burcie ryby ze stad podlegających przepisom art. 3 niniejszego rozporządzenia, przekazują właściwym organom państwa członkowskiego, z którego portu chciałyby skorzystać, informacje wymienione w art. 6 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1005/2008 na dwie godziny przed wejściem do portu.

Artykuł 11

Zdalne monitorowanie elektroniczne

1. Państwa członkowskie używają zdalnego systemu monitorowania elektronicznego (REM) do monitorowania działalności połowowej statków rybackich pływających pod ich banderą i połowiących w cieśninie Skagerrak.
2. Statek rybacki o długości całkowitej co najmniej 12 metrów **prowadzący działalność połowową w części cieśniny Skagerrak znajdującej się na wodach Unii** musi posiadać **na pokładzie** w pełni funkcjonujący system REM, który składa się z ~~wystarczającej liczby kamer telewizyjnych w układzie zamkniętym~~ **zamkniętego układu telewizyjnego (CCTV), globalnego systemu pozycjonowania (GPS), czujników** i czujników, ~~aby mógł otrzymać sprzęt do transmisji (CTE), zanim uzyska~~ zgodę na opuszczenie portu.

⁽¹⁾ Dz.U. L 286 z 29.10.2008, s. 1

⁽²⁾ Dz.U. L 286 z 29.10.2008, s. 33.

⁽³⁾ Dz.U. L 280 z 27.10.2009, s. 5.

Wtorek, 16 kwietnia 2013 r.

3. Ustęp 2 stosuje się zgodnie z następującym harmonogramem:
 - a) od dnia 1 stycznia ~~2014~~ **2015** r. w odniesieniu do unijnych statków rybackich o długości całkowitej co najmniej 15 metrów;
 - b) od dnia 1 ~~stycznia 2015~~ **lipca 2016** r. w odniesieniu do unijnych statków rybackich o długości całkowitej co najmniej 12 metrów;
4. ~~Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów wykonawczych dotyczących następujących aspektów systemu REM: niezawodności systemu, specyfikacji systemu, danych, które mają być rejestrowane i przetwarzane, kontroli stosowania systemu REM lub wszelkich innych elementów niezbędnych do funkcjonowania systemu. Dane zapisywane przez kamery CCTV są automatyzowane za pomocą oprogramowania do rozpoznawania obrazów i są traktowane zgodnie z odpowiednimi zasadami i regulacjami ochrony danych.~~
5. **Europejski Fundusz Morski i Rybacki oferuje wsparcie w zakresie instalacji zamkniętego układu telewizyjnego (CCTV), globalnego systemu pozycjonowania (GPS), czujników oraz sprzętu do transmisji (CTE).**
6. **Komisja może przyjąć akty wykonawcze dotyczące następujących aspektów systemu REM: niezawodności systemu, specyfikacji systemu, danych, które mają być rejestrowane i przetwarzane, kontroli stosowania systemu REM lub wszelkich innych elementów niezbędnych do funkcjonowania systemu.**

Takie akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z **procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 17 ust. 2. [Popr. 22]**

Artykuł 12

Plan kontroli i inspekcji

1. Państwa członkowskie ustanawiają środki kontroli i inspekcji zgodnie z załącznikiem III w celu zapewnienia zgodności z warunkami, o których mowa w niniejszym rozporządzeniu, w terminie sześciu miesięcy od daty wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.
2. Środki kontroli i inspekcji zawarte są w krajowym programie kontroli, o którym mowa w art. 46 rozporządzenia (WE) nr 1224/2009, który ma zastosowanie do wieloletniego planu dotyczącego zasobów dorsza ustanowionego w rozporządzeniu (WE) nr 1342/2008.

Artykuł 13

Tranzyt

Statki rybackie przepływające przez cieśninę Skagerrak z rybami zatrzymanymi na burcie i złowionymi w obszarach innych niż cieśnina Skagerrak przymocowują i sztauuują sieci zgodnie z art. 47 rozporządzenia (WE) nr 1224/2009.

ROZDZIAŁ IV

PRZEGLĄD

Artykuł 14

Sprawozdania składane przez państwa członkowskie

W trzecim roku po wejściu niniejszego rozporządzenia w życie **Do dnia ... (*)**, a następnie co trzy lata zainteresowane państwa członkowskie składają Komisji sprawozdanie z wykonania niniejszego rozporządzenia. **ierwsze sprawozdanie skupia się szczególnie na środkach podjętych przez państwa członkowskie w celu zminimalizowanie połowów niechcianych gatunków ryb oraz połowów poniżej miniamlnego rozmiaru odniesienia do celów ochrony zgodnie z załącznikiem II. [Popr. 23]**

Artykuł 15

Ocena planu

Komisja, na podstawie sprawozdań przedstawionych przez państwa członkowskie, o których mowa w art. 14, ~~i w związku z opinią naukową, a także w oparciu o doradztwo Komitetu Naukowo-Technicznego ds. Rybołówstwa, Międzynarodowej Rady Badań Morza oraz Regionalnego Komitetu Doradczego ds. Morza Północnego,~~ ocenia wpływ środków na odnośne

(*) Dwa lata po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia.

Wtorek, 16 kwietnia 2013 r.

stada i łowiska w roku następującym po roku, w którym otrzymuje te sprawozdania. **Pierwsza ocena skupia się na tym, czy środki podjęte w niniejszym rozporządzeniu w wystarczającym stopniu przyczyniły się do zrównoważonej ochrony stad, czy niezbędne są dodatkowe środki podjęte w celu zminimalizowania połowów niechcianych gatunków ryb oraz połowów poniżej minimalnego rozmiaru odniesienia do celów ochrony zgodnie z załącznikiem II, a także na wpływie społeczno-gospodarczym tych środków na sektor rybołówstwa.** [Popr. 24]

ROZDZIAŁ V PRZEPISY PROCEDURALNE

Artykuł 16

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Powierzenie Komisji uprawnień do przyjęcia aktów delegowanych podlega warunkom określonym w niniejszym artykule.
2. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. 3 ust. 4 i art. 5 ust. 3, powierza się Komisji na ~~czas nieokreślony~~ **okres trzech lat od ... (*)**. **Komisja sporządza sprawozdanie dotyczące przekazania uprawnień nie później niż dziewięć miesięcy przed końcem okresu trzech lat. Przekazanie uprawnień zostaje automatycznie przedłużone na takie same okresy, chyba że Parlament Europejski lub Rada sprzeciwią się takiemu przedłużeniu nie później niż trzy miesiące przed zakończeniem każdego okresu.** [Popr. 25]
3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 3 ust. 4 i art. 5 ust. 3, może zostać w dowolnym momencie odwołane przez Parlament Europejski lub przez Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Decyzja o odwołaniu staje się skuteczna od następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność jakichkolwiek już obowiązujących aktów delegowanych.
4. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja przekazuje go równocześnie Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
5. Akt delegowany przyjęty na podstawie art. 3 ust. 4 i art. 5 ust. 3 wchodzi w życie tylko jeśli Parlament Europejski albo Rada nie wyraziły sprzeciwu w terminie dwóch miesięcy od przekazania tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie, lub jeśli, przed upływem tego terminu, zarówno Parlament Europejski, jak i Rada poinformowały Komisję, że nie wniosą sprzeciwu. Termin ten przedłuża się o dwa miesiące z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady.

Artykuł 17

Procedura komitetowa

1. Komisję wspiera Komitet ds. Rybołówstwa i Akwakultury powołany na mocy art. 30 rozporządzenia (WE) nr 2371/2002. Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia (UE) nr 182/2011.
2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

ROZDZIAŁ VI ZMIANY

Artykuł 18

Zmiany w rozporządzeniu (WE) nr 850/98

W rozporządzeniu (WE) nr 850/98 wprowadza się następujące zmiany:

1. w art. 4 ust. 4 lit. a) ppkt (ii), art. 35 i tytule załącznika IV skreśla się wyraz „Skagerrak”;
2. skreśla się art. 38;

(*) **Data wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.**

Wtorek, 16 kwietnia 2013 r.

3. tytuł załącznika X.B otrzymuje brzmienie:

„WARUNKI DOTYCZĄCE UŻYCIA PEWNYCH KOMBINACJI WIELKOŚCI OCZKA SIECI W CIEŚNINIE KATTEGAT”

Artykuł 19

Zmiany w rozporządzeniu (WE) nr 1342/2008

W rozporządzeniu (WE) nr 1342/2008 wprowadza się następujące zmiany:

1. w art. 11 ust. 1 dodaje się drugi akapit w brzmieniu:

„Systemu nakładu połowowego, o którym mowa w akapicie pierwszym, nie stosuje się do cieśniny Skagerrak od dnia ~~1 stycznia 2013~~ **1 stycznia 2014** r.”; [Popr. 26]

2. w art. 12 ust. 5 dodaje się drugi akapit w brzmieniu:

„W przypadku wyłączenia cieśniny Skagerrak z systemu nakładu połowowego na podstawie art. 11 ust. 1 akapit drugi, przy obliczaniu maksymalnego dopuszczalnego nakładu połowowego nie należy już brać pod uwagę nakładu połowowego, który byłby związany z cieśniną Skagerrak i który był brany pod uwagę przy ustanawianiu podstawowego nakładu.”.

ROZDZIAŁ VII

ODSTĘPSTWA

Artykuł 20

Odstępstwo od rozporządzenia (WE) nr 847/96

1. Na zasadzie odstępstwa od:

- a) art. 3 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 847/96, jeżeli poziom wykorzystania kwoty danego stada podlegającego przepisom art. 3 niniejszego rozporządzenia przekracza 75 % przed dniem 31 października roku jej stosowania, państwo członkowskie, któremu przyznano taką kwotę, może złożyć wniosek do Komisji o pozwolenie na wyładunek dodatkowych ilości ryb z tego samego stada, które należy odliczyć od kwoty tego stada ryb w następnym roku, podając ilość dodatkową, w odniesieniu do której złożono wniosek (pożyczenie), oraz:
- b) art. 4 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 847/96, państwo członkowskie, któremu przyznano odnośną kwotę, może zwrócić się do Komisji przed dniem 31 października roku stosowania kwoty o zatrzymanie części swojej kwoty w celu przeniesienia na rok następny (zaoszczędzenie).

Ilości, o których mowa w lit. a) i b), nie mogą przekraczać:

- (i) w ~~2013~~ **2014** r. – 20 % odpowiedniej kwoty,
- (ii) w ~~2014~~ **2015** r. – 15 % odpowiedniej kwoty oraz
- (iii) w ~~2015~~ **2016** r. – 10 % odpowiedniej kwoty. [Popr. 27]

2. Dodatkowej ilości pożyczonej zgodnie z ust. 1 nie uznaje się za przekroczenie dozwolonych wyładunków do celów odliczeń określonych w art. 105 rozporządzenia (WE) nr 1224/2009.

ROZDZIAŁ VIII

PRZEPISY KOŃCOWE

Artykuł 21

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie następnego dnia po jego opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

Niniejsze rozporządzenie stosuje się od dnia 1 stycznia 2014 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w ... dnia [...] r.

W imieniu Parlamentu Europejskiego
Przewodniczący

W imieniu Rady
Przewodniczący

Wtorek, 16 kwietnia 2013 r.

ZAŁĄCZNIK I

Wykaz gatunków, które należy stopniowo objąć obowiązkiem wyładunku

Nazwa	Nazwa systematyczna	Data rozpoczęcia stosowania
Dorsz	<i>Gadus morhua</i>	1 stycznia 2013 r. 1 stycznia 2014 r.
Plamiak	<i>Melanogrammus aeglefinus</i>	1 stycznia 2013 r. 1 stycznia 2014 r.
Śledź	<i>Clupea harengus</i>	1 stycznia 2013 r. 1 stycznia 2014 r.
Makrela	<i>Scomber scombrus</i>	1 stycznia 2013 r. 1 stycznia 2014 r.
Krewetka północna	<i>Pandalus borealis</i>	1 stycznia 2013 r. 1 stycznia 2014 r.
Czarniak	<i>Pollachius virens</i>	1 stycznia 2013 r. 1 stycznia 2014 r.
Szprot	<i>Sprattus sprattus</i>	1 stycznia 2013 r. 1 stycznia 2014 r.
Witlinek	<i>Merlangius merlangus</i>	1 stycznia 2013 r. 1 stycznia 2014 r.
Morszczuk	<i>Merluccius merluccius</i>	1 stycznia 2013 r. 1 stycznia 2014 r.
Molwa	<i>Molva molva</i>	1 stycznia 2013 r. 1 stycznia 2014 r.
Żabnica	<i>Lophius piscatorius</i>	1 stycznia 2013 r. 1 stycznia 2014 r.
Rdzawiec	<i>Pollachius pollachius</i>	1 stycznia 2013 r. 1 stycznia 2014 r.
Buławik czarny	<i>Coryphaenoides rupestris</i>	1 stycznia 2013 r. 1 stycznia 2014 r.
Molwa niebieska	<i>Molva dypterygia</i>	1 stycznia 2013 r. 1 stycznia 2014 r.
Brosma	<i>Brosme brosme</i>	1 stycznia 2013 r. 1 stycznia 2014 r.

[Popr. 28]

Wtorek, 16 kwietnia 2013 r.

Nazwa	Nazwa systematyczna	Data rozpoczęcia stosowania
Gładzica	<i>Pleuronectes platessa</i>	1 stycznia 2015 r. 1 stycznia 2016 r.
Szkarłacia	<i>Glyptocephalus cynoglossus</i>	1 stycznia 2015 r. 1 stycznia 2016 r.
Niegładzica	<i>Hippoglossoides platessoides</i>	1 stycznia 2015 r. 1 stycznia 2016 r.
Błękitek	<i>Micromesistius poutassou</i>	1 stycznia 2015 r. 1 stycznia 2016 r.
Okowiel	<i>Trisopterus esmarkii</i>	1 stycznia 2015 r. 1 stycznia 2016 r.
Srebrzyk smukły	<i>Argentina spp.</i>	1 stycznia 2015 r. 1 stycznia 2016 r.
Sola	<i>Solea solea</i>	1 stycznia 2015 r. 1 stycznia 2016 r.
Homarzec	<i>Nephrops norvegicus</i>	1 stycznia 2015 r. 1 stycznia 2016 r.
Nagład	<i>Scophthalmus rhombus</i>	1 stycznia 2015 r. 1 stycznia 2016 r.
Zimnica	<i>Limanda limanda</i>	1 stycznia 2015 r. 1 stycznia 2016 r.
Turbot	<i>Scophthalmus maximus</i>	1 stycznia 2015 r. 1 stycznia 2016 r.
Złocica	<i>Microstomus kitt</i>	1 stycznia 2015 r. 1 stycznia 2016 r.
Dobijakowate	<i>Ammodytidae</i>	1 stycznia 2015 r. 1 stycznia 2016 r.
Ostrobok	<i>Trachurus trachurus</i>	1 stycznia 2015 r. 1 stycznia 2016 r.
Raje (inne niż wymienione w rozporządzeniach dotyczących uprawnień do połowów jako te, które mają być uwalniane)	<i>Raja spp.</i>	1 stycznia 2015 r. 1 stycznia 2016 r.
Stornia	<i>Platichthys flesus</i>	1 stycznia 2015 r. 1 stycznia 2016 r.

Wtorek, 16 kwietnia 2013 r.

Nazwa	Nazwa systematyczna	Data rozpoczęcia stosowania
Zębacz pasiasty	<i>Anarhichas lupus</i>	1 stycznia 2015 r. 1 stycznia 2016 r.
Widlak biały	<i>Phycis blennoides</i>	1 stycznia 2015 r. 1 stycznia 2016 r.
Tasza	<i>Cyclopterus lumpus</i>	1 stycznia 2015 r. 1 stycznia 2016 r.
Karmazyny	<i>Sebastes spp.</i>	1 stycznia 2015 r. 1 stycznia 2016 r.

[Popr. 29]

ZAŁĄCZNIK II**Minimalny rozmiar odniesienia do celów ochrony**

Gatunek	Minimalne rozmiary odniesienia do celów ochrony
Dorsz (<i>Gadus morhua</i>)	30 cm
Plamiak (<i>Melanogrammus aeglefinus</i>)	27 cm
Witlinek (<i>Merlangus merlangus</i>)	23 cm
Czarniak (<i>Polachius virens</i>)	30 cm
Śledź (<i>Clupea harengus</i>)	18 cm
Makrele (<i>Scomber spp.</i>)	20 cm
Morszczuk (<i>Merluccius merluccius</i>)	30 cm
Molwa (<i>Molva molva</i>)	63 cm
Molwa niebieska (<i>Molva dypterygia</i>)	70 cm
Rdzawiec (<i>Pollachius pollachius</i>)	30 cm
Gładzica (<i>Pleuronectes platessa</i>)	27 cm
Sole (<i>Solea spp.</i>)	24 cm
Ostroboki (<i>Trachurus spp.</i>)	15 cm

Wtorek, 16 kwietnia 2013 r.

ZAŁĄCZNIK III

Środki kontroli i inspekcji

1. Do celów kontroli i inspekcji mających sprawdzić poziom zgodności z art. 3 i 5, krajowe środki kontroli i inspekcji zawierają co najmniej odniesienie do:

- (a) wymogów dotyczących pełnego pobierania próbek z połowów na morzu i w porcie;
- (b) analizy wszystkich danych wymienionych w art. 109 ust. 2 lit. a) i b) rozporządzenia (WE) nr 1224/2009;
- (c) stosowania czujników przymocowanych do narzędzi;
- (d) ~~stosowania zdalnego monitorowania elektronicznego (REM), które składa się z systemu telewizyjnego w układzie zamkniętym (CCTV), GPS i czujników;~~ **stosowania sprzętu CTE do pobierania i przekazu danych do odpowiedniego REM w zalecany sposób;**
- (e) floty referencyjnej dla głównych łowisk w cieśninie Skagerrak, albo przy pomocy REM albo obserwatorów;
- (f) naukowego programu pobierania próbek z odrzutów obejmującego wszystkie główne łowiska w cieśninie Skagerrak.

2. Do celów kontroli i inspekcji mających sprawdzić poziom zgodności z art. 6, 7 i 8 krajowe środki kontroli i inspekcji zawierają co najmniej odniesienie do:

- (a) przydzielonych zasobów ludzkich i środków technicznych, **a w razie gdy uzna się to za konieczne – sprzętu CTE do zbierania i przekazu danych do odpowiedniego REM w zalecany sposób;**
- (b) strategii kontroli, w tym poziomu inspekcji na morzu i na lądzie oraz poziomu nadzoru.

3. Podstawowe kryteria dotyczące inspekcji

Zainteresowane państwa członkowskie przyznają połowom prowadzonym w cieśninie Skagerrak, **za wyjątkiem sytuacji, gdy połowy prowadzą statki rybackie wyposażone w sprzęt CTE lub połowów dokonuje się wężyczkami i koszami**, najwyższy poziom ryzyka w swoim systemie zarządzania ryzykiem ustanowionym zgodnie z art. 5 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1224/2009. Statki rybackie połowiąjące w ramach tego samego rejsu połowowego zarówno w cieśninie Skagerrak, jak i ~~w innych~~ **w innych** wodach unijnych, **za wyjątkiem statków rybackich wyposażonych w sprzęt CTE lub połowów wężyczkami i koszami**, otrzymują szczególny czynnik ryzyka i zostają również objęte najwyższym poziomem ryzyka. **Połowy prowadzone przez statki rybackie wyposażone w sprzęt CTE lub połowy wężyczkami i koszami mogą być objęte najwyższym poziomem ryzyka, lecz dopiero po przeprowadzeniu szczegółowej oceny statku lub sposobu połowu.**

4. Adekwatność środków kontrolnych

Państwa członkowskie gwarantują, że obciążenie środkami kontrolnymi w racjonalnym stopniu odpowiada konieczności kontroli. W tym względzie należy szczególnie wziąć pod uwagę, czy statek jest wyposażony w system CTE. [Popr. 30]

Środa, 17 kwietnia 2013 r.

P7_TA(2013)0172

Międzynarodowe dochodzenie alimentów na rzecz dzieci i innych członków rodziny *

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 17 kwietnia 2013 r. w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Rady zmieniającej załączniki II i III do decyzji Rady z dnia 9 czerwca 2011 r. w sprawie zatwierdzenia w imieniu Unii Europejskiej Konwencji haskiej z dnia 23 listopada 2007 r. o międzynarodowym dochodzeniu alimentów na rzecz dzieci i innych członków rodziny (COM(2013)0035 – C7-0045/2013 – 2013/0019(NLE))

(Konsultacja)

(2016/C 045/32)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek dotyczący decyzji Rady (COM(2013)0035),
 - uwzględniając Konwencję haską z dnia 23 listopada 2007 r. o międzynarodowym dochodzeniu alimentów na rzecz dzieci i innych członków rodziny,
 - uwzględniając art. 81 ust. 3 oraz art. 218 ust. 6 akapit drugi lit. b) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, na mocy których Rada skonsultowała się z Parlamentem (C7-0045/2013),
 - uwzględniając art. 55 oraz art. 90 ust. 7 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Prawnej (A7-0091/2013),
1. zatwierdza zmianę załączników II i III do decyzji Rady 2011/432/UE w wersji zaproponowanej przez Komisję;
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie, Komisji, rządóm i parlamentom państw członkowskich oraz Haskiej Konferencji Prawa Prywatnego Międzynarodowego.

P7_TA(2013)0173

Preliminarz wpływów i wydatków w roku budżetowym 2014: Sekcja 1 – Parlament

Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 17 kwietnia 2013 r. w sprawie preliminarza wpływów i wydatków Parlamentu Europejskiego w roku budżetowym 2014 (2013/2018(BUD))

(2016/C 045/33)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 314 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
- uwzględniając rozporządzenie (UE, Euratom) nr 966/2012 z 25 października 2012 r. w sprawie przepisów finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii i uchylające rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 ⁽¹⁾, w szczególności jego art. 36,
- uwzględniając Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 17 maja 2006 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami ⁽²⁾,

⁽¹⁾ Dz.U. L 298 z 26.10.2012, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. C 139 z 14.6.2006, s.1.

Środa, 17 kwietnia 2013 r.

- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 6 lutego 2013 r. w sprawie wytycznych dotyczących procedury budżetowej 2014 – sekcje 1, 2, 4, 5, 6, 7, 8, 9 i 10⁽¹⁾,
 - uwzględniając sprawozdanie przedłożone Prezydium przez sekretarza generalnego i dotyczące sporządzenia wstępnego projektu preliminarza Parlamentu na rok budżetowy 2014,
 - uwzględniając wstępny projekt preliminarza budżetowego sporządzony przez Prezydium w dniu 11 marca 2013 r. zgodnie z art. 23 ust. 7 oraz art. 79 ust. 1 Regulaminu Parlamentu,
 - uwzględniając projekt preliminarza budżetowego sporządzony przez Komisję Budżetową zgodnie z art. 79 ust. 2 Regulaminu Parlamentu,
 - uwzględniając art. 79 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Budżetowej (A7-0112/2013),
- A. mając na uwadze, że w przypadku nieosiągnięcia porozumienia w sprawie rozporządzenia ustanawiającego wieloletnie ramy finansowe do końca bieżącego roku art. 312 ust. 4 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej przewiduje zastosowanie pułapów z ubiegłego roku w ramach obowiązujących obecnie wieloletnich ram finansowych, natomiast art. 30 obowiązującego porozumienia międzyinstytucjonalnego w sprawie dyscypliny budżetowej i należytego zarządzania finansami przewiduje przedłużenie okresu obowiązywania pułapów z 2013 r. przy uwzględnieniu stałego deflatora w wysokości 2 % rocznie do czasu przyjęcia nowych wieloletnich ram finansowych;
- B. mając na uwadze, że budżet Parlamentu Europejskiego nie obejmuje jedynie wydatków administracyjnych, lecz również środki na świadczenia emerytalne;
- C. mając na uwadze, że w sytuacji utrzymujących się trudności gospodarczych i finansowych, których odzwierciedleniem są środki oszczędnościowe podejmowane przez wiele państw członkowskich w reakcji na kryzys zadłużenia, Parlament w dalszym ciągu powinien wykazywać się wysokim stopniem odpowiedzialności budżetowej, kontroli i samoo graniczenia; mając na uwadze, że Parlament musi jednocześnie znaleźć złoty środek między dyscypliną budżetową i oszczędnościami strukturalnymi a zdecydowanymi działaniami na rzecz wydajności;
- D. mając na uwadze, że niektóre inwestycje wzmacniają rolę Parlamentu i mają korzystny wpływ na zrównoważony charakter budżetu w perspektywie długoterminowej, wobec czego należy je wziąć pod uwagę mimo niewielkiego pola manewru;
- E. mając na uwadze, że szczególnie ważne jest to, by Komisja Budżetowa i Prezydium kontynuowały wzmocnioną współpracę w ramach rocznej procedury budżetowej na podstawie art. 23 i 79 Regulaminu Parlamentu Europejskiego;
- F. mając na uwadze, że zgodnie z traktatem i Regulaminem PE uprawnienia zgromadzenia plenarnego w zakresie przyjmowania preliminarza i budżetu w jego ostatecznym kształcie zostaną w pełni utrzymane;
- G. mając na uwadze, że w dniach 5 i 13 marca 2013 r. odbyło się wstępne i właściwe posiedzenie pojednawcze z udziałem delegacji Prezydium i Komisji Budżetowej;

Ogólne ramy i całkowity budżet

1. wyraża zadowolenie z dobrej współpracy między Prezydium a Komisją Budżetową podczas bieżącej procedury budżetowej oraz z porozumienia osiągniętego na posiedzeniu pojednawczym w dniu 13 marca 2013 r.;
2. odnotowuje, że kwota przewidziana we wstępnym projekcie preliminarza budżetu na rok 2014, zgodnie z sugestią sekretarza generalnego przedstawioną w jego sprawozdaniu dla Prezydium, wynosi 1 813 144 206 EUR; uwzględnia stopę wzrostu, która wynosi 3,58 % w stosunku do budżetu na 2013 r.; przyznaje, że proponowany wzrost jest spowodowany zobowiązaniami prawnymi, a mianowicie wzrostem o 2,20 % wynikającym z jednorazowych kosztów wyboru nowego Parlamentu i przekształceniem się w prawdziwie niezależną demokratyczną instytucję stosującą własny statut posła i ich asystentów, jak i wzrostem o 1,30 % wynikającym z innych zobowiązań prawnych; z zadowoleniem przyjmuje plany wspólnej grupy roboczej Prezydium i Komisji Budżetowej, aby zbadać możliwość przeprowadzenia reform strukturalnych w budżecie Parlamentu i oczekuje, że dzięki tym pracom możliwe będzie przedstawienie ewentualnych oszczędności w budżecie na 2014 r. do września 2013 r., bez uszczerbku dla jakości ustawodawstwa lub warunków pracy;
3. podkreśla, że skutki finansowe wyborów europejskich oraz zmiana posłów i ich asystentów w związku z nową kadencją Parlamentu mają charakter wyjątkowy i docenia poczynione już wysiłki mające na celu uwzględnienie tych jednorazowych kosztów w budżecie; ubolewa, że te dodatkowe koszty kumulują się w jednym roku budżetowym i zwraca

⁽¹⁾ Teksty przyjęte tego dnia, P7_TA(2013)0048.

Środa, 17 kwietnia 2013 r.

się do sekretarza generalnego o znalezienie sposobu rozłożenia ich w przyszłości na całą kadencję parlamentarną; uważa jednak, że należy podjąć dodatkowe wysiłki na rzecz wprowadzenia dalszych zmian, oszczędności i reform strukturalnych, w tym również przy wykorzystaniu możliwości, jakie daje rozporządzenie finansowe, aby wzrost środków w budżecie był bliższy stopie inflacji;

4. zwraca uwagę, że w roku 2014 wszystkie koszty związane z przystąpieniem Chorwacji będą musiały zostać pokryte w ciągu pełnego roku budżetowego; zauważa, że szacunkowe koszty bezpośrednie mogą wynieść 13,6 mln EUR, co obejmuje wsparcie na rzecz integracji Chorwacji z Unią;

5. docenia fakt, że zgodnie ze wstępnym projektem preliminarza wszystkie pozostałe wydatki ograniczono w sumie o 0,15 % w porównaniu z budżetem na rok 2013; z zadowoleniem przyjmuje fakt, że obniżki były możliwe dzięki oszczędnościom strukturalnym wprowadzonym w przeszłości, odmiennemu charakterowi działalności Parlamentu w roku wyborczym oraz zamrożeniu wydatków w miarę istniejących możliwości;

6. z zadowoleniem przyjmuje wysiłki podejmowane przez Prezydium w celu przedstawienia realistycznego wstępnego projektu preliminarza; zdaje sobie sprawę, że stopa wzrostu w budżecie na rok 2014, zgodnie z propozycją zawartą we wstępnym projekcie preliminarza, jest szczególnie niska w porównaniu z odpowiednim okresem w ramach poprzednich wieloletnich ram finansowych na lata 2007–2013, kiedy to stopa ta była niższa jedynie w roku budżetowym 2012 i 2013; zwraca uwagę, że w roku 2014 stopa ta byłaby najniższa (różnica wyniosłaby 1,38 punktu procentowego), gdyby nie brać pod uwagę dodatkowych wydatków związanych z wyborem nowego Parlamentu;

7. podkreśla, że zgodnie z porozumieniem między Prezydium a Komisją Budżetową, osiągniętym podczas posiedzenia pojednawczego w dniu 13 marca 2013 r., ogólny poziom środków w projekcie preliminarza na rok 2014 wynosi 1 808 144 206 EUR, co odpowiada stopie wzrostu netto o 3,29 % ponad budżet na rok 2013 i z czego ok. 2,20 % przypada na obowiązkowe wydatki związane z wyborem nowego Parlamentu, 1,30 % na inne zobowiązania prawne, 0,78 % na przystąpienie Chorwacji, natomiast sama inflacja jest przyczyną wzrostu o ok. 1,9 %⁽¹⁾, co daje rzeczywistą redukcję budżetu Parlamentu o 2,89 % w porównaniu z poziomem w 2013 r.; niemniej jednak apeluje o dalsze oszczędności i przegrupowania środków w drodze reform strukturalnych podczas czytania w Parlamencie jesienią 2013 r. podczas procedury budżetowej na rok 2014 oraz w kolejnych latach; w związku z tym przypomina, że działania określone przez wspólną grupę roboczą Prezydium i Komisji Budżetowej należy poddać dalszej analizie, aby wypracować znaczne oszczędności organizacyjne, takie jak zakres ustaleń dotyczących współpracy międzyinstytucjonalnej między Parlamentem, Europejskim Komitetem Ekonomiczno-Społecznym oraz Komitetem Regionów;

8. z zadowoleniem przyjmuje dwuetapową wiosenno-jesienną procedurę uchwalania budżetu Parlamentu na 2014 r., zgodnie z porozumieniem osiągniętym przez Prezydium i Komisję Budżetową podczas posiedzenia pojednawczego w dniu 13 marca 2013 r.; wyraża poparcie dla pierwszego etapu, który dotyczy redukcji i oszczędności we wstępnym projekcie preliminarza na rok budżetowy 2014 w następujących obszarach i z uwzględnieniem następujących kwot: zużycie energii (–0,5 mln EUR, pozycja 2024), Dziennik Urzędowy (–1 mln EUR, pozycja 3240), pomoc parlamentarna (–1 mln EUR, art. 422), program kompensacji emisji CO₂ generowanych przez Parlament Europejski (–0,25 mln EUR, art. 239), zagospodarowanie pomieszczeń służbowych (–1,25 mln EUR, pozycja 2007) oraz rezerwa na nieprzewidziane wydatki (–1 mln EUR, rozdział 101);

9. proponuje analizę możliwości usunięcia artykułu „Świadczenia emerytalne i rentowe” (artykuł 103) oraz odpraw przejściowych dla posłów z pułapu pośredniego wydatków administracyjnych podczas rocznej procedury budżetowej w 2014 r.;

10. w oparciu o wstępne wnioski wspólnej grupy roboczej Prezydium i Komisji Budżetowej ds. budżetu Parlamentu bierze pod uwagę kontynuowanie reform strukturalnych i organizacyjnych z myślą o poprawie wydajności bez zagrażania jakości procesu legislacyjnego i warunkom pracy; w związku z tym zauważa, że należy usprawnić usługi w zakresie udzielania niezależnych porad naukowych oraz poprawić zdolność przeprowadzania kontroli, aby wzmocnić Parlament jako instytucję posiadającą uprawnienia legislacyjne i prerogatywy w zakresie demokratycznej kontroli; z zadowoleniem przyjmuje fakt, że wspólna grupa robocza szuka dalszych potencjalnych oszczędności i metod poprawy wydajności oraz oczekuje, że wspólna grupa robocza przedstawi swoje pierwsze wnioski odpowiednio wcześniej, aby przygotować czytanie budżetu Parlamentu na 2014 r. zgodnie z dwuetapową procedurą uzgodnioną na posiedzeniu pojednawczym;

11. wskazuje na znaczące oszczędności, które można byłoby osiągnąć, gdyby Parlament miał jedną siedzibę; przypomina swoją rezolucję z 23 października 2012 r. w celu pozytywnego zakończenia procedury zatwierdzania wieloletnich ram finansowych na lata 2014–2020⁽²⁾, w której Parlament wezwał władzę budżetową do podniesienia tej kwestii w negocjacjach kolejnych WRF na lata 2014–2020;

⁽¹⁾ Według Eurostatu prognozowana stopa inflacji w Unii w 2013 r. wyniesie 1,9 %.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2012)0360.

Środa, 17 kwietnia 2013 r.

Zagadnienia szczegółowe

12. przypomina, że reformy strukturalne, z których część wprowadzono w 2011 r., takie jak reforma polityki w zakresie wyjazdów służbowych i zarządzania nimi, doprowadziły do ograniczenia długości i liczby podróży służbowych, większej częstotliwości korzystania z wideokonferencji oraz reorganizacji służb tłumaczeniowych (tłumaczenia pisemne i ustne), a wynikające z nich szacunkowe oszczędności w skali roku to ok. 29 mln EUR;

13. z zadowoleniem przyjmuje proponowane w porównaniu z budżetem na rok 2013 obniżki w zakresie kosztów tłumaczeń pisemnych (-56 %) i ustnych (-23 %), opłat leasingowych (-60 %), telewizji internetowej (-38 %) i wyposażenia budynków (-31 %) oraz domaga się szczegółowych informacji o wykonalności proponowanych obniżek; ponownie podkreśla, że oszczędności zaproponowane w obszarze usług tłumaczeń pisemnych i ustnych nie mogą zagrażać zasadzie wielojęzyczności i kładzie nacisk na fakt, że posłom należy zagwarantować równy dostęp do usług językowych i że muszą zostać utrzymane odpowiednie warunki pracy odnośnych służb;

14. zwraca uwagę, że przewidziano już znaczną obniżkę wydatków związanych z telewizją parlamentarną (Europarl TV); domaga się przeprowadzenia szczegółowego badania odbiorców, aby zweryfikować rzeczywiste korzyści płynące z tej usługi; zachęca Parlament do nawiązania partnerskich stosunków z krajowymi sieciami nadawców w celu podziału kosztów;

15. z zadowoleniem przyjmuje plany przeprowadzenia kampanii informacyjnej podkreślaj¹cej główne dziedziny działalności Parlamentu podczas bież¹cej kadencji w kontekście wyborów europejskich w ramach ogólnego budżetu w zakresie kwestii informacyjnych i komunikacyjnych; zwraca się o dodatkowe szczegóły dotycz¹ce wydatków planowanych w zwi¹zku z wyborami;

16. zwraca uwagę, że proces internalizacji służb ochrony w ramach nowej ogólnej koncepcji bezpieczeństwa będzie kontynuowany; wyraża zadowolenie z faktu, że rekrutacja dodatkowych pracowników kontraktowych będzie neutralna z punktu widzenia budżetu, gdyż przeciwwagą dla niej będzie ograniczenie środków na outsourcing usług w zakresie ochrony;

17. uważa, że dzięki pracom rozpoczętym w 2012 r. wspólna grupa robocza Prezydium i Komisji Budżetowej ds. budżetu Parlamentu mogłaby w dalszym ciągu odgrywać ważną rolę we wskazywaniu ewentualnych sposobów dokonania oszczędności strukturalnych oraz w rozważeniu i przedstawieniu Komisji Budżetowej pomysłów dotyczących dalszych oszczędności oraz poprawy skuteczności i wydajności; zachęca do kontynuowania pracy poprzez staranną analizę wydajności, synergii i ewentualnych oszczędności, co mogłoby umożliwić inwestycje w rozwój instytucjonalny w roku 2014 i w kolejnych latach;

18. zwraca się o sporządzenie sprawozdania w sprawie oszczędności osiągniętych podczas wykonywania budżetu na rok 2013, zgodnie z apelem o poszukiwanie oszczędności, wyrażonym w stanowisku Parlamentu z dnia 23 października 2012 r. w sprawie projektu budżetu ogólnego na rok 2013 (wszystkie sekcje) ⁽¹⁾; oczekuje, że sprawozdanie to zostanie przekazane Komisji Budżetowej na tyle wcześnie, że możliwe będzie uwzględnienie go w ramach procedury budżetowej 2014;

19. podkreśla, że z uwagi na poziom odpowiednich stóp inflacji samoograniczenie instytucji doprowadziło do obniżenia wysokości budżetu PE w liczbach rzeczywistych; przypomina, że widoczne oznaki samoograniczenia to fakt, że diety z tytułu wyjazdów służbowych dla personelu nie były rewaloryzowane od 2007 r. i zamrożenie wszystkich świadczeń dla posłów na poziomie z 2011 r. do końca bieżącej kadencji parlamentarnej; ponadto z zadowoleniem przyjmuje plan zamrożenia wszystkich świadczeń dla posłów do końca 2014 r.; po przyjęciu zmienionego regulaminu pracowniczego zwraca się o przedstawienie Komisji Budżetowej planu jego wdrożenia;

20. przypomina o oszczędnościach strukturalnych, jakich w 2013 r. dokonano we wszystkich liniach budżetowych dotyczących podróży; podkreśla, że w kwestii ustaleń dotyczących podróży posłowie nie mogą być dyskryminowani ze względu na kraj pochodzenia;

21. uważa, że w obecnej atmosferze skupiania się na oszczędnościach należy podchodzić z rozwagą i przejrzystością do długoterminowych inwestycji, takich jak projekty budowlane Parlamentu; domaga się sprawnego zarządzania kosztami, dokładnego planowania projektów i ścisłego nadzoru; ponawia swój apel o przejrzysty proces podejmowania decyzji w odniesieniu do polityki w zakresie budynków, opierający się na wczesnym informowaniu; przypomina o wniosku Parlamentu, zawartym w rezolucji z dnia 16 lutego 2012 r. w sprawie wytycznych dotyczących procedury budżetowej na rok 2013 ⁽²⁾, o przedstawianie co sześć miesięcy dokładnych informacji o postępach projektów budowlanych i ich skutkach finansowych, jak również przypomina o oświadczeniu Parlamentu, że żadne nowe nieplanowane projekty budowlane nie powinny być inicjowane do końca bieżącej kadencji;

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2012)0359.

⁽²⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2012)0050.

Środa, 17 kwietnia 2013 r.

22. zdaje sobie sprawę, że projekt KAD to dla Parlamentu duże przedsięwzięcie, którego celem jest racjonalizacja administracji Parlamentu w Luksemburgu w celu osiągnięcia efektu synergii; docenia wysiłki podejmowane w celu informowania Komisji Budżetowej o aktualnej sytuacji budynku KAD oraz zwraca się o utrzymanie takiego stanu rzeczy w trakcie całego okresu realizacji projektu; odnotowuje, że dokonano zmian i redukcji na skutek wniosków Komisji Budżetowej i wobec tego z zadowoleniem przyjmuje fakt, że po drugim wezwaniu do składania ofert przetargowych projekt KAD najprawdopodobniej będzie tańszy, a w każdym razie nie przekroczy ustalonych uprzednio ram finansowych; zwraca uwagę, że z uwagi na budowę budynku KAD całkowite roczne płatności byłyby w przyszłości niższe niż koszty czynszu za wynajęcie porównywalnej nieruchomości;

23. przyjmuje do wiadomości, że otwarcie Domu Historii Europejskiej przewidziano na rok 2015; docenia uaktualnione informacje na temat zaawansowania projektu, przekazane przez sekretarza generalnego i Prezydium; potwierdza swoje przekonanie, że ostateczne koszty nie mogą przekroczyć kwot przewidzianych w planie operacyjnym; oczekuje najnowszych informacji na temat ewentualnego porozumienia z Komisją w sprawie współfinansowania;

o

o o

24. przyjmuje preliminarz na rok budżetowy 2014;

25. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji i preliminarza budżetowego Radzie i Komisji.

P7_TA(2013)0175

Wspólny system podatku od wartości dodanej w odniesieniu do bonów na towary lub usług *

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 17 kwietnia 2013 r. w sprawie wniosku dotyczącego dyrektywy Rady zmieniającej dyrektywę 2006/112/WE w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej w odniesieniu do bonów na towary lub usługi (COM(2012)0206 – C7-0127/2012 – 2012/0102(CNS))

(Specjalna procedura ustawodawcza – konsultacja)

(2016/C 045/34)

Parlament Europejski,

- uwzględniając wniosek Komisji przedstawiony Radzie (COM(2012)0206),
 - uwzględniając art. 113 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, na mocy którego Rada skonsultowała się z Parlamentem (C7-0127/2012),
 - uwzględniając art. 55 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Gospodarczej i Monetarnej (A7-0058/2013),
1. zatwierdza po poprawkach wniosek Komisji;
 2. zwraca się do Komisji o odpowiednią zmianę jej wniosku, zgodnie z art. 293 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej;
 3. zwraca się do Rady o poinformowanie go w przypadku uznania za stosowne odejścia od tekstu przyjętego przez Parlament;
 4. zwraca się do Rady o ponowne skonsultowanie się z Parlamentem w przypadku uznania za stosowne wprowadzenia znaczących zmian do wniosku Komisji;
 5. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, a także parlamentom narodowym.

Środa, 17 kwietnia 2013 r.

Poprawka 1**Wniosek dotyczący dyrektywy****Motyw 1**

Tekst proponowany przez Komisję

- (1) W dyrektywie 2006/112/WE Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej ustalono zasady dotyczące czasu i miejsca dostawy towarów i świadczenia usług, podstawy opodatkowania, wymagalności podatku od wartości dodanej (VAT) oraz prawa do odliczenia podatku. Zasady te są jednak na tyle niejasne lub niepełne, że nie zapewniają spójnego podejścia w zakresie opodatkowania transakcji uwzględniających bony i wywierają niepożądane skutki dla właściwego działania rynku wewnętrznego.

Poprawka

- (1) W dyrektywie 2006/112/WE Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej ustalono zasady dotyczące czasu i miejsca dostawy towarów i świadczenia usług, podstawy opodatkowania, wymagalności podatku od wartości dodanej (VAT) oraz prawa do odliczenia podatku. Zasady te są jednak na tyle niejasne lub niepełne, że nie zapewniają spójnego podejścia w zakresie opodatkowania transakcji uwzględniających bony i wywierają niepożądane skutki dla właściwego działania rynku wewnętrznego. **Aby zlikwidować możliwość uchylania się od opodatkowania i oszustw podatkowych oraz zwiększyć ściągalność podatku VAT od bonów, a tym samym także wpływy z podatków, należy wzmocnić zakres, neutralność i przejrzystość opodatkowania transakcji obejmujących bony.**

Poprawka 2**Wniosek dotyczący dyrektywy****Motyw 2**

Tekst proponowany przez Komisję

- (2) Aby zapewnić pewne i jednolite podejście **oraz** uniknąć niespójności, zakłóceń konkurencji, podwójnego opodatkowania lub braku opodatkowania, oraz *aby ograniczyć* ryzyko unikania zobowiązań podatkowych, konieczne jest ustanowienie szczególnych przepisów regulujących rozliczanie podatku VAT w odniesieniu do bonów na towary lub usługi.

Poprawka

- (2) W celu zapewnienia **prawidłowo i skutecznie funkcjonującego rynku wewnętrznego pozbawionego barier, a także** pewnego i jednolitego podejścia, **i** uniknięcia **w ten sposób** niespójności, zakłóceń konkurencji, podwójnego opodatkowania lub braku opodatkowania, **niejednoznaczności co do zobowiązania podatkowego** oraz w celu ograniczenia ryzyka unikania zobowiązań podatkowych **i uchylania się od opodatkowania**, konieczne jest ustanowienie szczególnych przepisów regulujących rozliczanie podatku VAT w odniesieniu do bonów na towary lub usługi.

Poprawka 3**Wniosek dotyczący dyrektywy****Motyw 4**

Tekst proponowany przez Komisję

- (4) Rozliczanie podatku VAT w przypadku transakcji uwzględniających bony zależy od cech szczególnych bonu. Dlatego też należy rozróżnić poszczególne rodzaje bonów, **a rozróżnienie takie należy uregulować przepisami unijnymi.**

Poprawka

- (4) Rozliczanie podatku VAT w przypadku transakcji uwzględniających bony zależy od cech szczególnych bonu. Dlatego też należy **dokonać rozróżnienia** poszczególnych rodzajów bonów **i doprecyzować różne definicje istniejące w prawie unijnym.**

Środa, 17 kwietnia 2013 r.

Poprawka 4**Wniosek dotyczący dyrektywy****Motyw 5**

Tekst proponowany przez Komisję

- (5) **Nieodłączną cechą bonu jest związane z nim prawo** do otrzymania towarów lub usług lub **prawo** do zniżki. Zanim bon zostanie zrealizowany, prawo to można przenosić z jednego podmiotu na drugi. Aby uniknąć ryzyka podwójnego opodatkowania, w przypadku kiedy usługa objęta takim prawem ma być opodatkowana, konieczne jest ustalenie, że przyznanie takiego prawa oraz wydanie towarów lub świadczenie usług stanowią jedną transakcję.

Poprawka

- (5) **Bon uprawnia posiadacza** do otrzymania towarów lub usług lub do **otrzymania** zniżki. Zanim bon zostanie zrealizowany, prawo to można przenosić z jednego podmiotu na drugi. Aby uniknąć ryzyka podwójnego opodatkowania, w przypadku kiedy usługa objęta takim prawem ma być opodatkowana, konieczne jest ustalenie, że przyznanie takiego prawa oraz wydanie towarów lub świadczenie usług stanowią jedną transakcję.

Poprawka 5**Wniosek dotyczący dyrektywy****Motyw 8**

Tekst proponowany przez Komisję

- (8) Bony są często rozprowadzane przez pośrednika lub przechodzą przez łańcuch dystrybucji polegający na nabywaniu bonów i ich dalszym odsprzedawaniu. W celu zachowania neutralności podatkowej istotne jest, aby kwota należnego podatku VAT za towary dostarczone lub usługi świadczone w zamian za bon pozostała niezmienna. Aby to zagwarantować, wartość bonów różnego przeznaczenia należy ustalać w chwili ich emisji.

Poprawka

- (8) Bony są często rozprowadzane przez pośrednika lub przechodzą przez łańcuch dystrybucji polegający na nabywaniu bonów i ich dalszym odsprzedawaniu. W celu zachowania neutralności podatkowej istotne jest, aby kwota należnego podatku VAT za towary dostarczone lub usługi świadczone w zamian za bon pozostała niezmienna. Aby to zagwarantować, wartość **nominalną** bonów różnego przeznaczenia należy ustalać w chwili ich emisji.

Poprawka 6**Wniosek dotyczący dyrektywy****Motyw 10**

Tekst proponowany przez Komisję

- (10) Należy ustalić zasady opodatkowania transakcji powiązanych z dystrybucją bonów różnego przeznaczenia. W przypadku nabycia takich bonów za cenę poniżej ich wartości i odsprzedania ich po wyższej cenie, usługa dystrybucji powinna być opodatkowana w oparciu o marżę, którą uzyskał podatnik.

Poprawka

- (10) Należy ustalić zasady opodatkowania transakcji powiązanych z dystrybucją bonów różnego przeznaczenia. W przypadku nabycia takich bonów za cenę poniżej ich wartości **nominalnej** i odsprzedania ich po wyższej cenie, usługa dystrybucji powinna być opodatkowana w oparciu o marżę, którą uzyskał podatnik.

Środa, 17 kwietnia 2013 r.

Poprawka 7**Wniosek dotyczący dyrektywy****Motyw 11**

Tekst proponowany przez Komisję

- (11) Bony mogą obejmować dostawę towarów lub świadczenie usług w różnych państwach. Jeżeli zasady dotyczące wymagalności podatku różnią się w poszczególnych państwach członkowskich, może to doprowadzić do wystąpienia podwójnego opodatkowania lub braku opodatkowania. Aby zapobiec wystąpieniu takiej sytuacji, powinno się zakazać wszelkich odstępstw od zasady, zgodnie z którą podatek VAT jest wymagalny w chwili dostawy towaru lub świadczenia usługi.

Poprawka

- (11) Bony mogą obejmować dostawę towarów lub świadczenie usług w różnych państwach. Jeżeli zasady dotyczące wymagalności podatku różnią się w poszczególnych państwach członkowskich, może to doprowadzić do wystąpienia podwójnego opodatkowania lub braku opodatkowania. Aby zapobiec wystąpieniu takiej sytuacji **i uściślić, w którym państwie członkowskim należy uiścić podatek**, powinno się zakazać wszelkich odstępstw od zasady, zgodnie z którą podatek VAT jest wymagalny w chwili dostawy towaru lub świadczenia usługi.

Poprawka 8**Wniosek dotyczący dyrektywy****Motyw 15**

Tekst proponowany przez Komisję

- (15) W zakresie, w jakim opodatkowane są towary lub usługi dostarczone przy realizacji bonu, podatnik jest uprawniony do odliczenia podatku VAT od wydatków poniesionych w związku z emisją bonu. Należy ustalić, że ten podatek VAT podlega odliczeniu, nawet jeżeli towary lub usługi zostały dostarczone przez podmiot inny niż emitent bonu.

Poprawka

- (15) W zakresie, w jakim opodatkowane są towary lub usługi dostarczone przy realizacji bonu, podatnik jest uprawniony do odliczenia podatku VAT od wydatków poniesionych w związku z emisją bonu **zgodnie z prawem unijnym**. Należy ustalić, że ten podatek VAT podlega odliczeniu, nawet jeżeli towary lub usługi zostały dostarczone przez podmiot inny niż emitent bonu.

Poprawka 9**Wniosek dotyczący dyrektywy****Artykuł 1 – punkt 3**

Dyrektywa 2006/112/WE

Rozdział 5 – artykuł 30 a – ustęp 1 – część wprowadzająca (nowa)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- 1. Na potrzeby niniejszego rozdziału stosuje się następujące definicje:**

Poprawka 10**Wniosek dotyczący dyrektywy****Artykuł 1 – punkt 3**

Dyrektywa 2006/112/WE

Rozdział 5 – artykuł 30 a – ustęp 1 – punkt 1

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- 1.** „Bon” oznacza instrument uprawniający do otrzymania towarów lub usług lub otrzymania obniżki ceny lub rabatu w odniesieniu do dostawy towarów lub świadczenia usług, jeżeli istnieje stosowne zobowiązanie do wypełnienia tego prawa.

- (1) „Bon” oznacza instrument uprawniający do otrzymania towarów lub usług lub otrzymania obniżki ceny lub rabatu w odniesieniu do dostawy towarów lub świadczenia usług, jeżeli istnieje stosowne zobowiązanie do wypełnienia tego prawa;

Środa, 17 kwietnia 2013 r.

Poprawka 11**Wniosek dotyczący dyrektywy****Artykuł 1 – punkt 3**

Dyrektywa 2006/112/WE

Rozdział 5 – artykuł 30 a – ustęp 1 – punkt 2

Tekst proponowany przez Komisję

„**Bon** jednego przeznaczenia” oznacza bon uprawniający do otrzymania towarów lub usług, w przypadku którego tożsamość dostawcy, miejsce dostawy oraz stosowana stawka podatku VAT w odniesieniu do tych towarów lub usług są znane w chwili emisji bonu.

Poprawka

(2) „**bon** jednego przeznaczenia” oznacza bon uprawniający do otrzymania towarów lub usług, w przypadku którego tożsamość dostawcy, miejsce dostawy oraz stosowana stawka podatku VAT w odniesieniu do tych towarów lub usług są znane w chwili emisji bonu;

Poprawka 12**Wniosek dotyczący dyrektywy****Artykuł 1 – punkt 3**

Dyrektywa 2006/112/WE

Rozdział 5 – artykuł 30 a – ustęp 1 – punkt 2 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

„**Bon** różnego przeznaczenia” oznacza każdy bon, inny niż bon zniżkowy lub rabatowy, który nie jest bonem jednego przeznaczenia.

Poprawka

(2a) „**miejsce dostawy lub świadczenia**” oznacza państwo członkowskie, w którym ma miejsce dostawa towarów lub świadczenie usług związanych z danym bonem;

Poprawka 13**Wniosek dotyczący dyrektywy****Artykuł 1 – punkt 3**

Dyrektywa 2006/112/WE

Rozdział 5 – artykuł 30 a – ustęp 1 – punkt 3

Tekst proponowany przez Komisję

„**Bon** różnego przeznaczenia” oznacza każdy bon, inny niż bon zniżkowy lub rabatowy, który nie jest bonem jednego przeznaczenia.

Poprawka

(3) „**bon** różnego przeznaczenia” oznacza każdy bon, inny niż bon zniżkowy lub rabatowy, który nie jest bonem jednego przeznaczenia i który uprawnia jego posiadacza do otrzymania towarów lub usług, gdy ani te towary czy usługi ani miejsce dostawy lub świadczenia w państwie członkowskim, w którym powinny być opodatkowane, nie są dostatecznie wyraźnie określone, i skutkiem tego sposób rozliczenia podatku VAT w odniesieniu do tego bonu nie może zostać jasno określony w dniu sprzedaży lub emisji;

Środa, 17 kwietnia 2013 r.

Poprawka 14

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 1 – punkt 3

Dyrektywa 2006/112/WE

Rozdział 5 – artykuł 30 a – ustęp 1 – punkt 4

Tekst proponowany przez Komisję

„**Bon** zniżkowy” oznacza bon uprawniający do otrzymania obniżki ceny lub rabatu w odniesieniu do dostawy towarów lub świadczenia usług.

Poprawka

(4) „**bon** zniżkowy” oznacza bon uprawniający do otrzymania obniżki ceny lub rabatu w odniesieniu do dostawy towarów lub świadczenia usług, **który jest wyrażony w postaci odsetka lub w postaci ustalonej kwoty stanowiącej wartość nominalną bonu.**

Poprawka 15

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 1 – punkt 6

Dyrektywa 2006/112/WE

Rozdział 5 – Artykuł 74 a – ustęp 1

Tekst proponowany przez Komisję

1. Podstawa opodatkowania dostawy towarów lub świadczenia usług zrealizowanych w zamian za bon różnego przeznaczenia jest równa wartości nominalnej tego bonu lub, w przypadku częściowej realizacji, części wartości nominalnej bonu odpowiadającej wartości częściowej realizacji tego bonu, pomniejszonej o kwotę podatku VAT odnoszącego się do dostarczonych towarów lub świadczonych usług.

Poprawka

1. Podstawa opodatkowania dostawy towarów lub świadczenia usług zrealizowanych w zamian za bon różnego przeznaczenia jest równa wartości nominalnej tego bonu **faktycznie wykorzystanej do nabycia tych towarów lub usług** lub, w przypadku częściowej realizacji, części wartości nominalnej bonu odpowiadającej wartości częściowej realizacji tego bonu, pomniejszonej o kwotę podatku VAT odnoszącego się do dostarczonych towarów lub świadczonych usług.

Poprawka 16

Wniosek dotyczący dyrektywy

Artykuł 2 – ustęp 1

Tekst proponowany przez Komisję

1. Państwa członkowskie *przyjmują i publikują*, **najpóźniej** do dnia 1 stycznia 2014 r., **przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy**. Państwa członkowskie **niezwłocznie** przekazują Komisji tekst tych przepisów.

Poprawka

1. Państwa członkowskie *przyjmą i opublikują* **przepisy niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy do** dnia 1 stycznia 2014 r. Państwa członkowskie **bezwłocznie** przekazują Komisji tekst tych przepisów.

Państwa członkowskie stosują te przepisy od dnia 1 stycznia 2015 r.

Państwa członkowskie stosują te przepisy od dnia 1 stycznia 2015 r.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez państwa członkowskie.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez państwa członkowskie.

Środa, 17 kwietnia 2013 r.

Poprawka 17
Wniosek dotyczący dyrektywy
Artykuł 2 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Artykuł 2a

Do dnia 1 stycznia 2017 r. Komisja dokona przeglądu stosowania dyrektywy 2006/112/WE oraz złoży Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie w sprawie jej skutków gospodarczych i fiskalnych. Sprawozdanie to będzie zawierało analizę skutków niniejszej dyrektywy dla gospodarki poszczególnych państw członkowskich.

Czwartek, 18 kwietnia 2013 r.

P7_TA(2013)0177

Zmiana Umowy między Wspólnotą Europejską a Ukrainą o ułatwieniach w wydawaniu wiz

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 18 kwietnia 2013 r. w sprawie projektu decyzji Rady w sprawie zawarcia Umowy między Unią Europejską a Ukrainą zmieniającej Umowę między Wspólnotą Europejską a Ukrainą o ułatwieniach w wydawaniu wiz (12282/2012 – C7-0200/2012 – 2012/0138(NLE))

(Zgoda)

(2016/C 045/35)

Parlament Europejski,

- uwzględniając projekt decyzji Rady (12282/2012),
 - uwzględniając Umowę między Unią Europejską a Ukrainą zmieniającą Umowę między Wspólnotą Europejską a Ukrainą o ułatwieniach w wydawaniu wiz (11044/2012),
 - uwzględniając wniosek o wyrażenie zgody przedstawiony przez Radę na mocy art. 77 ust. 2 lit. a) oraz art. 218 ust. 6 akapit drugi lit. a) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (C7-0200/2012),
 - uwzględniając art. 81 i art. 90 ust. 7 Regulaminu,
 - uwzględniając zalecenie Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych oraz opinię Komisji Spraw Zagranicznych (A7-0059/2013);
1. wyraża zgodę na zawarcie umowy;
 2. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie i Komisji, jak również rządowi i parlamentom państw członkowskich oraz Ukrainy.

P7_TA(2013)0178

Umowa między Unią Europejską a Republiką Mołdawii o ułatwieniach w wydawaniu wiz

Rezolucja ustawodawcza Parlamentu Europejskiego z dnia 18 kwietnia 2013 r. w sprawie projektu decyzji Rady dotyczącej zawarcia Umowy między Unią Europejską a Republiką Mołdawii zmieniającej Umowę między Wspólnotą Europejską a Republiką Mołdawii o ułatwieniach w wydawaniu wiz (12012/2012 – C7-0201/2012 – 2012/0140(NLE))

(Zgoda)

(2016/C 045/36)

Parlament Europejski,

- uwzględniając projekt decyzji Rady (12012/2012),
- uwzględniając Umowę między Unią Europejską a Republiką Mołdawii zmieniającą Umowę między Wspólnotą Europejską a Republiką Mołdawii o ułatwieniach w wydawaniu wiz (10871/2012),

Czwartek, 18 kwietnia 2013 r.

— uwzględniając wniosek o wyrażenie zgody przedstawiony przez Radę na podstawie art. 77 ust. 2 lit. a oraz art. 218 ust. 6 akapit drugi lit. a Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (C7-0201/2012),

— uwzględniając art. 81 oraz art. 90 ust. 7 Regulaminu,

— uwzględniając zalecenie Komisji Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych (A7-0128/2013),

1. wyraża zgodę na zawarcie umowy;

2. zobowiązuje przewodniczącego do przekazania stanowiska Parlamentu Radzie, Komisji, jak również rządów i parlamentom państw członkowskich i Republiki Mołdawii.

P7_TA(2013)0181

Europejska statystyka w dziedzinie demografii ***I

Poprawki przyjęte przez Parlament Europejski dnia 18 kwietnia 2013 r. do wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie europejskiej statystyki w dziedzinie demografii (COM(2011)0903 – C7-0518/2011 – 2011/0440(COD))⁽¹⁾

(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)

(2016/C 045/37)

Poprawka 1

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Motyw 4

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

(4) Na podstawie art. 175 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej Komisja co trzy lata przedstawia Parlamentowi Europejskiemu, Radzie, Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu i Komitetowi Regionów sprawozdanie w sprawie postępów w urzeczywistnianiu spójności gospodarczej, społecznej i terytorialnej. Opracowanie tych sprawozdań, a także regularne monitorowanie zmian sytuacji demograficznej i ewentualnych przyszłych wyzwań demograficznych w regionach UE, w tym w różnych rodzajach regionów – transgranicznych, metropolitalnych, wiejskich, górskich i wyspiarskich – wymaga rocznych danych dotyczących regionów na poziomie NUTS 3. Ze względu na istnienie znaczących różnic regionalnych w zakresie starzenia się ludności Eurostatowi powierzono zadanie regularnego opracowywania prognoz regionalnych w celu uzupełnienia obrazu demograficznego regionów NUTS 2 w Unii Europejskiej.

(4) Na podstawie art. 175 **akapit drugi** Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej Komisja co trzy lata przedstawia Parlamentowi Europejskiemu, Radzie, Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu i Komitetowi Regionów sprawozdanie w sprawie postępów w urzeczywistnianiu spójności gospodarczej, społecznej i terytorialnej. Opracowanie tych sprawozdań, a także regularne monitorowanie zmian sytuacji demograficznej i ewentualnych przyszłych wyzwań demograficznych w regionach **Unii**, w tym w różnych rodzajach regionów – transgranicznych, metropolitalnych, wiejskich, górskich i wyspiarskich – wymaga rocznych danych dotyczących regionów na poziomie NUTS 3. Ze względu na istnienie znaczących różnic regionalnych w zakresie starzenia się ludności **Komisji** (Eurostatowi) powierzono zadanie regularnego opracowywania prognoz regionalnych w celu uzupełnienia obrazu demograficznego regionów NUTS 2 w Unii Europejskiej.

⁽¹⁾ Sprawa została odesłana do właściwej Komisji w celu ponownego rozpatrzenia zgodnie z art. 57 ust. 2 akapit drugi (A7-0050/2013).

Czwartek, 18 kwietnia 2013 r.

Poprawka 2

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Motyw 7

Tekst proponowany przez Komisję

- (7) Jednym z celów strategii UE w dziedzinie zrównoważonego rozwoju, zainaugurowanej przez Radę Europejską w Göteborgu w 2001 r. i odnowionej w 2006 r., jest stała poprawa jakości życia obecnych i przyszłych pokoleń. Sprawozdanie Eurostatu z monitorowania, publikowane co dwa lata, daje obiektywny statystyczny obraz postępu na podstawie unijnego zestawu wskaźników zrównoważonego rozwoju.

Poprawka

- (7) Jednym z celów strategii UE w dziedzinie zrównoważonego rozwoju, zainaugurowanej przez Radę Europejską w Göteborgu w 2001 r. i odnowionej w 2006 r., jest stała poprawa jakości życia obecnych i przyszłych pokoleń. Sprawozdanie **Komisji** (Eurostatu) z monitorowania, publikowane co dwa lata, daje obiektywny statystyczny obraz postępu na podstawie unijnego zestawu wskaźników zrównoważonego rozwoju.

Poprawka 3

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Motyw 8 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (8a) **Strategiczny cel platformy działania przyjętej w Pekinie w 1995 r. stanowi ramy odniesienia dla gromadzenia i rozpowszechniania danych segregowanych według kryterium płci, do celów planowania i oceny strategii politycznych.**

Poprawka 4

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Motyw 9

Tekst proponowany przez Komisję

- (9) Demograficzne dane statystyczne dotyczące ludności stanowią niezbędny czynnik oszacowania ogólnej liczby ludności w ramach Europejskiego Systemu Rachunków (ESA).

Poprawka

- (9) Demograficzne dane statystyczne dotyczące ludności stanowią niezbędny czynnik oszacowania ogólnej liczby ludności w ramach Europejskiego Systemu Rachunków (ESA). **Aktualizowanie i czyszczenie danych ma znaczenie przy tworzeniu statystyk na poziomie europejskim.**

Czwartek, 18 kwietnia 2013 r.

Poprawka 5**Wniosek dotyczący rozporządzenia****Motyw 11**

Tekst proponowany przez Komisję

- (11) Informacje dotyczące demografii powinny być zgodne z odpowiednimi informacjami gromadzonymi na podstawie rozporządzenia (WE) nr 862/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lipca 2007 r. w sprawie statystyk Wspólnoty z zakresu migracji i ochrony międzynarodowej oraz uchylającego rozporządzenie Rady (EWG) nr 311/76 w sprawie zestawienia statystyk dotyczących pracowników cudzoziemców oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 763/2008 z dnia 9 lipca 2008 r. w sprawie spisów powszechnych ludności i mieszkań.

Poprawka

- (11) Informacje dotyczące demografii powinny być **w pełni** zgodne z odpowiednimi informacjami gromadzonymi na podstawie rozporządzenia (WE) nr 862/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lipca 2007 r. w sprawie statystyk Wspólnoty z zakresu migracji i ochrony międzynarodowej oraz uchylającego rozporządzenie Rady (EWG) nr 311/76 w sprawie zestawienia statystyk dotyczących pracowników cudzoziemców oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 763/2008 z dnia 9 lipca 2008 r. w sprawie spisów powszechnych ludności i mieszkań.

Poprawka 6**Wniosek dotyczący rozporządzenia****Motyw 13**

Tekst proponowany przez Komisję

- (13) Przy opracowywaniu, tworzeniu i rozpowszechnianiu statystyk europejskich krajowe i europejskie organy statystyczne powinny uwzględniać zasady zawarte w Europejskim kodeksie praktyk statystycznych, poddanym przeglądowi i zaktualizowanym przez Komitet ds. Europejskiego Systemu Statystycznego w dniu 28 września 2011 r.

Poprawka

- (13) Przy opracowywaniu, tworzeniu i rozpowszechnianiu statystyk europejskich krajowe i europejskie organy statystyczne, **a w stosownych przypadkach inne odpowiednie organy krajowe i regionalne**, powinny uwzględniać zasady zawarte w Europejskim kodeksie praktyk statystycznych, poddanym przeglądowi i zaktualizowanym przez Komitet ds. Europejskiego Systemu Statystycznego w dniu 28 września 2011 r.

Poprawka 7**Wniosek dotyczący rozporządzenia****Artykuł 2 – litera a**

Tekst proponowany przez Komisję

- (a) „krajowy” **ma to samo znaczenie, co w art. 2 lit. f) rozporządzenia (WE) nr 763/2008, przy czym terytorium określa się w taki sposób, jak w rozporządzeniu (WE) nr 1059/2003 w jego wersji mającej zastosowanie w czasie odniesienia;**

Poprawka

- (a) „krajowy” **odnosi się do terytorium państwa członkowskiego w rozumieniu rozporządzenia (WE) nr 1059/2003 w jego wersji mającej zastosowanie w czasie odniesienia;**

Czwartek, 18 kwietnia 2013 r.

Poprawka 8

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 2 – litera b

Tekst proponowany przez Komisję

(b) „regionalny” **ma to samo znaczenie, co w art. 2 lit. g)** rozporządzenia (WE) nr **763/2008**; w przypadku państw niebędących członkami Unii Europejskiej termin ten odnosi się do regionów statystycznych na poziomie 1, 2 lub 3, według uzgodnień pomiędzy tymi państwami a Komisją (Eurostatem), w wersji mającej zastosowanie w czasie odniesienia;

Poprawka

(b) „regionalny” **oznacza poziom 1 NUTS, poziom 2 NUTS lub poziom 3 NUTS w rozumieniu** rozporządzenia (WE) nr **1059/2003 w jego wersji mającej zastosowanie w czasie odniesienia**; w przypadku państw niebędących członkami Unii Europejskiej termin ten odnosi się do regionów statystycznych na poziomie 1, 2 lub 3, według uzgodnień pomiędzy tymi państwami a Komisją (Eurostatem), w wersji mającej zastosowanie w czasie odniesienia;

Poprawka 9

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 2 – litera c

Tekst proponowany przez Komisję

(c) „ludność zamieszkująca” oznacza wszystkie osoby mające miejsce zamieszkania w państwie członkowskim w czasie odniesienia;

Poprawka

(c) „ludność zamieszkująca” oznacza wszystkie osoby mające miejsce zamieszkania w państwie członkowskim **Unii** w czasie odniesienia;

Poprawka 10

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 2 – litera d – wprowadzenie

Tekst proponowany przez Komisję

(d) „miejsce zamieszkania” **ma to samo znaczenie, co w art. 2 lit. d) rozporządzenia (WE) nr 763/2008**. Jedynie następujące osoby uważa się za osoby mające miejsce zamieszkania w danym obszarze geograficznym:

Poprawka

(d) „miejsce zamieszkania” **oznacza miejsce, w którym osoba zazwyczaj spędza czas przeznaczony na odpoczynek, niezależnie od czasowych nieobecności**. Jedynie następujące osoby uważa się za osoby mające miejsce zamieszkania w danym obszarze geograficznym:

Poprawka 11

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 2 – litera d – akapit pierwszy a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Jeżeli nie da się ustalić okoliczności opisanych w lit. i) oraz ii), całkowitą liczbę ludności zamieszkującej szacuje się na podstawie liczby ludności zameldowanej, przy wykorzystaniu naukowo popartych dobrze udokumentowanych i powszechnie dostępnych metod estymacji statystycznej, opracowanych pod nadzorem Komisji (Eurostatu).

Czwartek, 18 kwietnia 2013 r.

Poprawka 12**Wniosek dotyczący rozporządzenia****Artykuł 2 – litera h**

Tekst proponowany przez Komisję

(h) „dane zatwierdzone” oznaczają dane, które spełniają zestaw kryteriów dotyczących zestawiania danych, z uwzględnieniem wszelkich kontroli jakości danych przeznaczonych do publikacji lub już opublikowanych.

Poprawka

(h) „dane zatwierdzone” oznaczają dane **statystyczne**, które spełniają zestaw kryteriów dotyczących zestawiania danych, z uwzględnieniem wszelkich kontroli jakości danych przeznaczonych do publikacji lub już opublikowanych.

Poprawka 13**Wniosek dotyczący rozporządzenia****Artykuł 3 – ustęp 1**

Tekst proponowany przez Komisję

1. Państwa członkowskie przekazują Komisji (Eurostatowi) dane dotyczące ludności, o której mowa w art. 2 lit. c) i d), w czasie odniesienia. **Jeśli nie jest możliwe ustalenie okoliczności opisanych w art. 2 lit. d) ppkt (i) i (ii), państwa członkowskie przekazują Komisji (Eurostatowi) dane dotyczące ludności mającej miejsce zameldowania w czasie odniesienia; w takim wypadku podejmują one proporcjonalne starania w celu obliczenia danych będących możliwie najdokładniejszym przybliżeniem ludności, o której mowa w art. 2 ust. c) i d).**

Poprawka

1. Państwa członkowskie przekazują Komisji (Eurostatowi) dane **statystyczne** dotyczące ludności, o której mowa w art. 2 lit. c) i d), w czasie odniesienia. **Przekazane dane statystyczne uwzględniają następujące zmienne:**

(a) **wiek;**

(b) **płeć;**

(c) **region zamieszkania.**

Poprawka 14**Wniosek dotyczący rozporządzenia****Artykuł 3 – ustęp 2**

Tekst proponowany przez Komisję

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji (Eurostatowi) dane dotyczące zdarzeń ruchu naturalnego **w czasie odniesienia, niezależnie od miejsca, w którym zdarzenia te nastąpiły.** Państwa członkowskie stosują tę samą definicję ludności, co w odniesieniu do danych, o których mowa w ust. 1.

Poprawka

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji (Eurostatowi) dane dotyczące zdarzeń ruchu naturalnego **występujących w czasie odniesienia.** Państwa członkowskie stosują tę samą definicję ludności, **którą stosują** w odniesieniu do danych, o których mowa w ust. 1. **Przekazane dane uwzględniają następujące zmienne:**

(a) **urodzenia żywe według płci, miesiąca urodzenia, kolejności urodzenia, wieku matki, roku urodzenia matki, kraju urodzenia matki, kraju obywatelstwa matki i regionu zamieszkania matki;**

(b) **zgony według wieku, płci, roku urodzenia, regionu zamieszkania, kraju urodzenia, kraju obywatelstwa i miesiąca zgonu.**

Czwartek, 18 kwietnia 2013 r.

Poprawka 15

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 3 – ustęp 3

Tekst proponowany przez Komisję

3. Państwa członkowskie stosują tę samą definicję ludności w odniesieniu do wszystkich poziomów **krajowych i regionalnych zdefiniowanych** w art. 2 lit. a) i b).

Poprawka

3. Państwa członkowskie stosują tę samą definicję ludności w odniesieniu do wszystkich poziomów **określonych** w art. 2 lit. a) i b).

Poprawka 16

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 3 – ustęp 3 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

3a. W przypadkach, w których władze regionalne przekazują władzom krajowym dane statystyczne, państwa członkowskie przekazują te dane Komisji (Eurostatowi), aby umożliwić jej uzyskanie bardziej szczegółowego obrazu sytuacji demograficznej w Unii.

Poprawka 17

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 3 – ustęp 4

Tekst proponowany przez Komisję

4. Jednolite warunki **dotyczące** podziału danych, o których mowa w ust. 1 i 2, a także częstotliwości i terminów przekazywania danych oraz ich zmian, przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 9 ust. 2.

Poprawka

4. **Komisja przyjmuje akty wykonawcze określające** jednolite warunki podziału danych, o których mowa w ust. 1 i 2, a także częstotliwości i terminów przekazywania danych oraz ich zmian. **Te akty wykonawcze** przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 9 ust. 2.

Poprawka 18

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 4

Tekst proponowany przez Komisję

Na potrzeby głosowania większością kwalifikowaną w Radzie państwa członkowskie przekazują Komisji (Eurostatowi) dane o liczbie ludności ogółem na poziomie krajowym w czasie odniesienia, o której mowa w art. 2 lit. c), w ciągu 8 miesięcy od końca roku odniesienia. **Na potrzeby niniejszego artykułu państwa członkowskie nie przekazują danych o ludności mającej miejsce zameldowania w czasie odniesienia.**

Poprawka

Na potrzeby głosowania większością kwalifikowaną w Radzie państwa członkowskie przekazują Komisji (Eurostatowi) dane o liczbie ludności ogółem na poziomie krajowym w czasie odniesienia, o której mowa w art. 2 lit. c), w ciągu 8 miesięcy od końca roku odniesienia.

Czwartek, 18 kwietnia 2013 r.

Poprawka 19
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 5 – ustęp 1

Tekst proponowany przez Komisję

1. Czasem odniesienia dla danych dotyczących ludności jest północ dnia 31 grudnia.

Poprawka

1. Czasem odniesienia dla danych dotyczących ludności jest **koniec okresu odniesienia** (północ dnia 31 grudnia).

Poprawka 22
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 8 – ustęp 5

Tekst proponowany przez Komisję

5. Państwa członkowskie zapewniają zgodność danych dotyczących ludności, wymaganych na podstawie art. 3 niniejszego rozporządzenia, z danymi wymaganymi na podstawie art. 3 rozporządzenia (WE) nr 862/2007.

Poprawka

5. Państwa członkowskie zapewniają zgodność danych dotyczących ludności, wymaganych na podstawie art. 3 niniejszego rozporządzenia, z danymi wymaganymi na podstawie art. 3 **ust. 1 lit. c)** rozporządzenia (WE) nr 862/2007.

Poprawka 23
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 9 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Artykuł 9a

Klauzula przeglądowa

Komisja przedkłada Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie dotyczące wykonania niniejszego rozporządzenia do dnia 31 grudnia 2018 r., a następnie co pięć lat. W sprawozdaniu tym Komisja ocenia jakość danych przekazanych przez państwa członkowskie oraz wpływ na określone cele, o których mowa w art. 4. W stosownych przypadkach sprawozdaniu towarzyszą propozycje mające dodatkowo usprawnić funkcjonowanie niniejszego rozporządzenia.

Czwartek, 18 kwietnia 2013 r.

P7_TA(2013)0182

Recycling statków ***I

Poprawki Parlamentu Europejskiego z dnia 18 kwietnia 2013 r. do wniosku dotyczącego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie recyklingu statków (COM(2012)0118 – C7-0082/2012 – 2012/0055 (COD)) ⁽¹⁾

(Zwykła procedura ustawodawcza: pierwsze czytanie)

(2016/C 045/38)

Poprawka 1

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Tytuł

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

ROZPORZĄDZENIE PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY

w sprawie recyklingu statków

w sprawie **ekologicznego** recyklingu i **przetwarzania** statków oraz zmieniającej dyrektywę 2009/16/WE i rozporządzenie (WE) nr 1013/2006

Poprawka 2

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Motyw 1 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

(1a) **Dominująca metoda demontażu statków w drodze tak zwanego „sztrandowania” (demontażu na plaży) nie jest i nie może być uznana za bezpieczny i ekologiczny recykling, dlatego nie powinna być dłużej dopuszczana.**

⁽¹⁾ Sprawa została odesłana do właściwej Komisji w celu ponownego rozpatrzenia zgodnie z art. 57 ust. 2 akapit drugi (A7-0132/2013).

Czwartek, 18 kwietnia 2013 r.

Poprawka 3
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Motyw 3

Tekst proponowany przez Komisję

- (3) Obecne możliwości przerobowe w zakresie recyklingu statków w krajach OECD legalnie dostępne dla statków pływających pod banderą państwa członkowskiego **są niewystarczające. Istniejące w chwili obecnej możliwości przerobowe** bezpiecznego i rzetelnego recyklingu w krajach, **które nie są członkami OECD, są wystarczające do przetworzenia** wszystkich statków **plywających pod banderami UE i oczekuje się, że do 2015 r. nastąpi ich dalszy rozwój, na skutek działań podjętych przez kraje prowadzące recykling w celu spełnienia wymogów konwencji z Hongkongu.**

Poprawka

- (3) Obecne możliwości przerobowe w zakresie recyklingu statków w krajach OECD legalnie dostępne dla statków **stanowiących odpady niebezpieczne przeznaczone do wywozu nie zostały należycie wykorzystane. Istnieje spór dotyczący dostępności i możliwości przerobowych stoczni złomowych w Stanach Zjednoczonych. Bez względu na sytuację w tej dziedzinie w Stanach Zjednoczonych istnieje znaczny potencjał możliwości przerobowych w niektórych państwach członkowskich i państwach OECD, który w razie jego pełnego uruchomienia niemal wystarczyłby do recyklingu i przetworzenia statków** pływających pod banderą państwa członkowskiego (statków UE). **Wraz z obecnymi i potencjalnymi możliwościami przerobowymi w zakresie bezpiecznego i rzetelnego recyklingu w krajach nienależących do OECD powinna istnieć dostateczna wydajność umożliwiająca przetworzenie** wszystkich statków UE.

Poprawka 4
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Motyw 3 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

- (3a) **Obecna sytuacja w zakresie recyklingu statków cechuje się skrajną eksternalizacją kosztów. Stocznie złomowe stosujące marginalne standardy ochrony pracowników, zdrowia ludzkiego i środowiska naturalnego lub ich niestosujące oferują najwyższą cenę za złomowane statki. W efekcie istotna większość globalnej floty przeznaczonych do recyklingu podlega demontażowi na plażach niektórych krajów, w niedopuszczalnych warunkach urągających godności ludzkiej i szkodliwych dla środowiska naturalnego. Należy stworzyć mechanizm finansowy, mający zastosowanie do wszystkich statków wpływających do portów Unii, bez względu na to, pod jaką banderą pływają, dla przeciwdziałania tej sytuacji poprzez wkład w zapewnienie konkurencyjności ekologicznego recyklingu i przetwarzania statków stanowiących odpady niebezpieczne w porównaniu do operacji niespełniających norm.**

Poprawka

Czwartek, 18 kwietnia 2013 r.

Poprawka 5
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Motyw 3 b (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- (3b) *Z uwagi na zasadę „zanieczyszczający płaci” koszty ekologicznego recyklingu i przetwarzania statków powinny być pokrywane przez ich właścicieli. Dla ochrony zdrowia ludzkiego i środowiska naturalnego należy ustanowić system finansowy, aby zapewnić środki przyczyniające się do zagwarantowania konkurencyjności ekonomicznej recyklingu i przetwarzania – w obiektach znajdujących się w wykazie UE – statków zarówno UE, jak i spoza UE, w sposób przyjazny dla środowiska naturalnego. Wszystkie statki wpływające do portów i na kotwiczowiska Unii powinny składać się na koszty ekologicznego recyklingu i przetwarzania statków UE, aby stanowić przeciwwagę dla zachęty ekonomicznej do korzystania z operacji niespełniających standardów oraz zniechęcać do wyrejestrowywania statków. Statki, które zdeponują gwarancję finansową, zapewniającą ich recykling i przetwarzanie w obiektach znajdujących się w wykazie UE, powinny być zwolnione z opłaty recyklingowej. Opłata recyklingowa oraz gwarancja finansowa powinny mieć charakter uczciwy, niedyskryminujący i przejrzysty.*

Czwartek, 18 kwietnia 2013 r.

Poprawka 6

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Motyw 4 preambuły

Tekst proponowany przez Komisję

- (4) Międzynarodową konwencję z Hongkongu w sprawie bezpiecznego i ekologicznego recyklingu statków (konwencję z Hongkongu) przyjęto w dniu 15 maja 2009 r. pod auspicjami Międzynarodowej Organizacji Morskiej (IMO) **na wniosek Stron konwencji bazylejskiej**. Konwencja z Hongkongu wejdzie w życie 24 miesiące po dacie ratyfikacji przez co najmniej 15 państw, których flota handlowa łącznie reprezentuje co **mniej** 40 % pojemności brutto światowej żeglugi handlowej, a maksymalna roczna wielkość recyklingu statków w trakcie poprzednich 10 lat stanowi nie mniej niż **3 %** pojemności brutto łącznej żeglugi handlowej tych samych państw. **Państwa członkowskie powinny ratyfikować konwencję przy najbliższej sposobności w celu przyspieszenia jej wejścia w życie**. Konwencja reguluje **projektowanie, budowę, eksploatację i przygotowanie statków** w taki sposób, aby ułatwić bezpieczny i ekologiczny recykling statków bez szkody dla bezpieczeństwa i efektywności operacyjnej statku; przewiduje ona również **bezpieczną i przyjazną dla środowiska** działalność stoczni złomowych oraz **ustanowienie odpowiedniego mechanizmu** egzekwowania prawa w zakresie recyklingu statków.

Poprawka

- (4) Międzynarodową konwencję z Hongkongu w sprawie bezpiecznego i ekologicznego recyklingu statków (konwencję z Hongkongu) przyjęto w dniu 15 maja 2009 r. pod auspicjami Międzynarodowej Organizacji Morskiej (IMO). Konwencja z Hongkongu wejdzie w życie 24 miesiące po dacie ratyfikacji przez co najmniej 15 państw, których flota handlowa łącznie reprezentuje co **najmniej** 40 % pojemności brutto światowej żeglugi handlowej, a maksymalna roczna wielkość recyklingu statków w trakcie poprzednich 10 lat stanowi nie mniej niż **3 %** pojemności brutto łącznej żeglugi handlowej tych samych państw. Konwencja reguluje **zastosowanie w statkach materiałów niebezpiecznych** w taki sposób, aby ułatwić bezpieczny i ekologiczny recykling statków bez szkody dla bezpieczeństwa i efektywności operacyjnej statku; przewiduje ona również, **za pomocą wytycznych**, działalność stoczni złomowych oraz **zawiera mechanizm** egzekwowania prawa w zakresie recyklingu statków. **Konwencja z Hongkongu nie ma zastosowania do statków będących własnością rządu oraz do statków o pojemności poniżej 500 jednostek pojemności brutto, ani też do statków działających w całym okresie ich użytkowania jedynie na wodach podlegających suwerenności bądź jurysdykcji państwa, pod banderą którego statek jest uprawniony do pływania**. Konwencja z Hongkongu nie obejmuje również faktycznego recyklingu stali odzyskanej w stoczni złomowej lub funkcjonowania podmiotów zagospodarowujących materiały odpadowe pochodzące ze stoczni złomowej. Celem konwencji z Hongkongu nie jest zapobieganie wywozowi statków stanowiących odpady niebezpieczne do krajów nienależących do OECD – co stanowi praktykę obecnie zakazaną na mocy rozporządzenia (WE) nr 1013/2006. Oczekuje się, że potrzeba dekady na wejście konwencji z Hongkongu w życie.

Czwartek, 18 kwietnia 2013 r.

Poprawka 7

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Motyw 5

Tekst proponowany przez Komisję

- (5) Konwencja z Hongkongu jednoznacznie **zobowiązuje** jej strony **do przyjęcia** bardziej **surowych środków zgodnych** z prawem międzynarodowym w zakresie bezpiecznego i ekologicznego recyklingu statków w celu zapobieżenia powstawaniu negatywnych skutków dla zdrowia ludzkiego i środowiska naturalnego, ich zmniejszenia lub zminimalizowania. Opracowanie europejskiego wykazu stoczni złomowych spełniających wymagania ustanowione w niniejszym rozporządzeniu **mogłoby** przyczynić się do osiągnięcia tego celu, jak również do lepszego egzekwowania prawa poprzez ułatwianie kontroli przez państwa bandery statków przeznaczonych do recyklingu. Wymogi dotyczące stoczni złomowych powinny opierać się na wymogach konwencji z Hongkongu.

Poprawka

- (5) Konwencja z Hongkongu jednoznacznie **przewiduje, że** jej strony **mogą przyjąć** bardziej **surowe środki zgodne** z prawem międzynarodowym w zakresie bezpiecznego i ekologicznego recyklingu statków w celu zapobieżenia powstawaniu negatywnych skutków dla zdrowia ludzkiego i środowiska naturalnego, ich zmniejszenia lub zminimalizowania. Opracowanie europejskiego wykazu stoczni złomowych spełniających wymagania ustanowione w niniejszym rozporządzeniu **powinno** przyczynić się do osiągnięcia tego celu, jak również do lepszego egzekwowania prawa poprzez ułatwianie kontroli przez państwa bandery statków przeznaczonych do recyklingu. Wymogi dotyczące stoczni złomowych powinny opierać się na wymogach konwencji z Hongkongu, **lecz powinny wykraczać poza nie, aby osiągnąć taki poziom ochrony zdrowia ludzkiego i środowiska naturalnego, który byłby zasadniczo równoważny z tym obowiązującym w Unii. Powinno to przyczynić się również do zwiększenia konkurencyjności ekologicznego i bezpiecznego recyklingu i przetwarzania statków w obiektach unijnych.**

Poprawka 8

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Motyw 7

Tekst proponowany przez Komisję

- (7) Statki nieobjęte zakresem konwencji z Hongkongu i **niniejszego rozporządzenia** należy w dalszym ciągu poddawać recyklingowi zgodnie z wymogami odpowiednio rozporządzenia (WE) nr 1013/2006 i dyrektywy 2008/98/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 19 listopada 2008 r. w sprawie odpadów oraz uchylającej niektóre dyrektywy,

Poprawka

- (7) Statki nieobjęte zakresem konwencji z Hongkongu, **statki niezdolne płynąć własnymi siłami (chyba że posiadają ważną umowę dotyczącą ich całkowitej naprawy), a także statki niespełniające obowiązujących postanowień prawa UE i prawa międzynarodowego w zakresie bezpieczeństwa i stanowiące z tego względu odpady na obszarze podlegającym jurysdykcji któregoś z państw członkowskich,** należy w dalszym ciągu poddawać recyklingowi zgodnie z wymogami odpowiednio rozporządzenia (WE) nr 1013/2006 i dyrektywy 2008/98/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 19 listopada 2008 r. w sprawie odpadów oraz uchylającej niektóre dyrektywy.

Czwartek, 18 kwietnia 2013 r.

Poprawka 9

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Motyw 8

Tekst proponowany przez Komisję

- (8) Konieczne jest jasne ustalenie **odpowiednich** zakresów niniejszego rozporządzenia, rozporządzenia (WE) nr 1013/2006 oraz dyrektywy 2008/98/WE w celu uniknięcia **powielania instrumentów** prawnych **mających ten sam cel**.

Poprawka

- (8) Konieczne jest jasne ustalenie **odpowiednio** zakresów niniejszego rozporządzenia, rozporządzenia (WE) nr 1013/2006 oraz dyrektywy 2008/98/WE w celu uniknięcia **stosowania odmiennych wymogów** prawnych **w jednakowej sytuacji**.

Poprawka 10

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Motyw 8 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

- (8a) **Stosowanie niniejszego rozporządzenia powinno respektować prawa państw tranzytu na mocy prawa międzynarodowego.**

Poprawka

Poprawka 11

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Motyw 9 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

- (9a) **Państwa członkowskie powinny zadbać o szybką ratyfikację konwencji z Hongkongu w celu ulepszenia praktyk i warunków recyklingu statków.**

Poprawka

Poprawka 12

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Motyw 11

Tekst proponowany przez Komisję

- (11) Państwa członkowskie powinny ustanowić zasady dotyczące kar mających zastosowanie wobec naruszeń przepisów niniejszego rozporządzenia oraz zapewnić stosowanie tych sankcji, aby zapobiec obchodzeniu przepisów. Sankcje, które mogą mieć charakter cywilny lub administracyjny, powinny być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.

Poprawka

- (11) Państwa członkowskie powinny ustanowić zasady dotyczące kar mających zastosowanie wobec naruszeń przepisów niniejszego rozporządzenia oraz zapewnić stosowanie tych sankcji, aby zapobiec obchodzeniu przepisów. Sankcje, które mogą mieć charakter **karny**, cywilny lub administracyjny, powinny być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.

Czwartek, 18 kwietnia 2013 r.

Poprawka 13

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Motyw 14

Tekst proponowany przez Komisję

(14) Ponieważ cel jakim jest zapobieganie szkodliwemu wpływowi na zdrowie ludzi i środowisko naturalne powstającemu na skutek recyklingu, **eksploatacji i konserwacji** statków **pływających pod banderą państwa członkowskiego**, oraz ograniczenie go lub wyeliminowanie, nie może zostać zrealizowany w sposób wystarczający przez **państwa** członkowskie z uwagi na międzynarodowy charakter transportu morskiego i recyklingu statków, i w związku z tym może być lepiej zrealizowany na poziomie Unii, Unia może przyjąć środki, zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w przywołanym artykule niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest niezbędne do osiągnięcia tego celu.

Poprawka

(14) Ponieważ cel jakim jest zapobieganie szkodliwemu wpływowi na zdrowie ludzi i środowisko naturalne powstającemu na skutek recyklingu **i przetwarzania** statków **UE**, oraz ograniczenie go lub wyeliminowanie, nie **zawsze** może zostać zrealizowany w sposób wystarczający przez **samo państwo** członkowskie z uwagi na międzynarodowy charakter transportu morskiego i recyklingu statków, i w związku z tym **w niektórych przypadkach** może być lepiej zrealizowany na poziomie Unii, **choćby ratyfikacja konwencji z Hongkongu przekazałaby kompetencję Unii w zakresie regulowania kwestii recyklingu statków z powrotem państwu członkowskim UE**, Unia może przyjąć środki, zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w przywołanym artykule niniejsze rozporządzenie nie wykracza poza to, co jest niezbędne do osiągnięcia tego celu.

Poprawka 14

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 1

Tekst proponowany przez Komisję

Celem niniejszego rozporządzenia jest zapobieganie szkodliwemu wpływowi na zdrowie ludzi i środowisko naturalne powstającemu na skutek recyklingu, **eksploatacji i konserwacji** statków **pływających pod banderą państwa członkowskiego**, ograniczenie go lub **wyeliminowanie**.

Poprawka

Celem niniejszego rozporządzenia jest zapobieganie szkodliwemu wpływowi na zdrowie ludzi i środowisko naturalne powstającemu na skutek recyklingu **i przetwarzania** statków **UE**, ograniczenie go **do minimum i w możliwym do osiągnięcia zakresie wyeliminowanie wypadków, obrażeń i innych szkodliwych wpływów, między innymi poprzez przetwarzanie ich w obiektach znajdujących się w wykazie UE umiejscowionych na obszarze Unii lub poza jej obszarem, a także poprawa warunków recyklingu statków spoza UE**.

Celem niniejszego rozporządzenia jest też zmniejszenie różnic między podmiotami z Unii, państw OECD i odnośnych państw trzecich w zakresie bezpieczeństwa i higieny pracy w miejscu pracy oraz standardów środowiskowych.

Rozporządzenie ma również na celu ułatwienie ratyfikacji konwencji z Hongkongu.

Poprawka 15

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 2 – ustęp 1 – punkt 1 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

1a) „statek UE” oznacza statek pływający pod banderą państwa członkowskiego lub eksploatowany pod jego nadzorem;

Czwartek, 18 kwietnia 2013 r.

Poprawka 16**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 2 – ustęp 1 – punkt 1 b (nowy)**

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

1b) „statek spoza UE” oznacza statek pływający pod banderą państwa trzeciego;

Poprawka 17**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 2 – ustęp 1 – punkt 3 a (nowy)**

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

3a) „odpady” oznaczają odpady zdefiniowane w art. 3 pkt 1 dyrektywy 2008/98/WE;

Poprawka 18**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 2 – ustęp 1 – punkt 3 b (nowy)**

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

3b) „odpady niebezpieczne” oznaczają odpady niebezpieczne zdefiniowane w art. 3 pkt 2 dyrektywy 2008/98/WE;

Poprawka 19**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 2 – punkt 1 – punkt 3 c (nowy)**

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

3c) „przetwarzanie” oznacza przetwarzanie zdefiniowane w art. 3 pkt 14 dyrektywy 2008/98/WE;

Poprawka 20**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 2 – ustęp 1 – punkt 3 d (nowy)**

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

3d) „racjonalne ekologicznie gospodarowanie” oznacza racjonalne ekologicznie gospodarowanie zdefiniowane w art. 2 pkt 8 rozporządzenia (WE) nr 1013/2006;

Czwartek, 18 kwietnia 2013 r.

Poprawka 21

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 2 – ustęp 1 – punkt 5

Tekst proponowany przez Komisję

5) „recykling statków” oznacza pełny lub częściowy demontaż statków przeprowadzony w stoczni złomowej w celu odzyskania komponentów i materiałów dla ich przetworzenia i ponownego wykorzystania, z zachowaniem ostrożności w odniesieniu do niebezpiecznych i innych materiałów, oraz obejmuje powiązane działania, takie jak przechowywanie i przetwarzanie komponentów i materiałów na miejscu, nie uwzględniając jednak dalszego ich przetwarzania **lub usuwania** przeprowadzanego w innych zakładach;

Poprawka

5) „recykling statków” oznacza pełny lub częściowy demontaż statków przeprowadzony w stoczni złomowej w celu odzyskania komponentów i materiałów dla ich przetworzenia i ponownego wykorzystania, z zachowaniem ostrożności w odniesieniu do niebezpiecznych i innych materiałów, oraz obejmuje powiązane działania, takie jak przechowywanie i przetwarzanie komponentów i materiałów na miejscu, nie uwzględniając jednak dalszego ich przetwarzania przeprowadzanego w innych zakładach; **z tego względu znaczenie określenia „recykling” w kontekście niniejszego rozporządzenia różni się od definicji określonej w art. 3 pkt 17 dyrektywy 2008/98/WE;**

Poprawka 22

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 2 – ustęp 1 – punkt 6

Tekst proponowany przez Komisję

6) „stocznia złomowa” oznacza określony obszar będący **miejscem**, obiektem lub zakładem znajdującym się w państwie członkowskim lub w państwie trzecim i wykorzystywany do recyklingu statków;

Poprawka

6) „stocznia złomowa” oznacza określony obszar będący **wybudowanym** obiektem lub zakładem znajdującym się w państwie członkowskim lub w państwie trzecim i wykorzystywany do recyklingu statków;

Poprawka 23

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 2 – ustęp 1 – punkt 7

Tekst proponowany przez Komisję

7) „przedsiębiorstwo recyklingu” oznacza właściciela stoczni złomowej lub jakąkolwiek inną organizację lub osobę, która przejęła odpowiedzialność za recykling statku od właściciela stoczni złomowej;

Poprawka

7) „przedsiębiorstwo recyklingu **statków**” oznacza właściciela stoczni złomowej lub jakąkolwiek inną organizację lub osobę, która przejęła odpowiedzialność za recykling statku od właściciela stoczni złomowej;

Poprawka 24

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 2 – ustęp 1 – punkt 9 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

9a) „**tranzyt**” oznacza **przemieszczanie się statku w miejsce jego przeznaczenia w celu recyklingu zgodnie z niniejszym rozporządzeniem, poprzez terytorium państwa innego niż państwo wysyłki lub przeznaczenia, które jest uprawnione do sprzeciwienia się takiemu przemieszczaniu na mocy prawa międzynarodowego.**

Czwartek, 18 kwietnia 2013 r.

Poprawka 25**Wniosek dotyczący rozporządzenia****Artykuł 2 – ustęp 1 – punkt 20 a (nowy)**

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

20a) „statek porzucony” oznacza statek, który został pozostawiony bez nadzoru i opuszczony w porcie Unii przez jego ostatniego zarejestrowanego właściciela;

Poprawka 26**Wniosek dotyczący rozporządzenia****Artykuł 3 – ustęp 1**

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

1. Niniejsze rozporządzenie stosuje się do statków **upoważnionych do pływania pod banderą państwa członkowskiego lub eksploatowanych pod jego nadzorem.**

1. Niniejsze rozporządzenie stosuje się do statków UE.

Artykuł 5a, art. 5b, art. 11b, art. 23 ust. 1 oraz art. 29 ust. 1 niniejszego rozporządzenia mają zastosowanie również do statków spoza UE zawijających do portu lub na kotwiczowisko państwa członkowskiego w celu przeprowadzenia działań w płaszczyźnie statek/port.

Poprawka 27**Wniosek dotyczący rozporządzenia****Artykuł 3 – ustęp 2 – litera c a (nowa) i litera c b (nowa)**

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

ca) statki niezdolne płynąć własnymi siłami, bez względu na banderę, stanowiące z tego względu odpady dla celów rozporządzenia (WE) nr 1013/2006, chyba że posiadają ważną umowę dotyczącą ich całkowitej naprawy;

cb) statki niespełniające obowiązujących postanowień prawa UE i prawa międzynarodowego w zakresie bezpieczeństwa.

Poprawka 28**Wniosek dotyczący rozporządzenia****Artykuł 4 – nagłówek**

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Kontrola materiałów niebezpiecznych

Kontrola **zakazanych lub objętych ograniczeniami** materiałów niebezpiecznych

Czwartek, 18 kwietnia 2013 r.

Poprawka 29

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 4 – ustęp 3 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

3a. Na statkach zakazuje się stosowania nowych systemów przeciwporostowych zawierających organiczne związki cyny jako substancje biobójcze lub wszelkich innych systemów przeciwporostowych, których stosowanie lub wykorzystywanie jest zakazane na mocy międzynarodowej konwencji o kontroli szkodliwych systemów przeciwporostowych na statkach.

Poprawka 30

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 5

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Wykaz materiałów niebezpiecznych

Wykaz materiałów niebezpiecznych

1. Wykaz materiałów niebezpiecznych *znajduje się stale* na pokładzie każdego nowego statku.

1. Państwa członkowskie *zapewniają utworzenie i stałą dostępność wykazu* materiałów niebezpiecznych na pokładzie każdego nowego statku UE.

2. Wykaz materiałów niebezpiecznych *sporządza się* przed przystąpieniem do recyklingu i *przechowuje* na pokładzie.

2. W odniesieniu do istniejących statków UE państwa członkowskie *zapewniają sporządzenie wykazu* materiałów niebezpiecznych *zgodnie z harmonogramem określonym w ust. 2a lub* przed przystąpieniem do recyklingu, *w zależności od tego, które z tych wydarzeń nastąpi wcześniej, i jego dostępność* na pokładzie.

2a. Do sporządzenia wykazu stosuje się następujące terminy:

- dla statków mających powyżej 25 lat do dnia ... (*);
- dla statków mających powyżej 20 lat do dnia ... (**);
- dla statków mających powyżej 15 lat do dnia ... (***)
- dla statków mających poniżej 15 lat do dnia ... (****).

3. Istniejące statki pływające pod banderą państwa trzeciego i ubiegające się o zarejestrowanie pod banderą państwa członkowskiego dbają, aby wykaz materiałów niebezpiecznych był przechowywany na pokładzie.

4. Wykaz materiałów niebezpiecznych:

a) jest właściwy dla każdego statku;

b) przedstawia dowody na to, że konstrukcja statku jest zgodna z zakazem lub ograniczeniami dotyczącymi instalacji lub stosowania materiałów niebezpiecznych, zgodnie z art. 4;

4. Wykaz materiałów niebezpiecznych:

a) jest właściwy dla każdego statku;

b) przedstawia dowody na to, że konstrukcja statku jest zgodna z zakazem lub ograniczeniami dotyczącymi instalacji lub stosowania materiałów niebezpiecznych, zgodnie z art. 4;

Czwartek, 18 kwietnia 2013 r.

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

c) określa co najmniej materiały niebezpieczne o których mowa w załączniku I i wchodzące w skład konstrukcji lub wyposażenia statku, ich umiejscowienie i **w przybliżeniu** ilość.

c) **w przypadku nowych statków** określa co najmniej materiały niebezpieczne o których mowa w załączniku I i wchodzące w skład konstrukcji lub wyposażenia statku, ich umiejscowienie i **dokładną** ilość;

ca) w przypadku istniejących statków określa co najmniej materiały niebezpieczne, o których mowa w załączniku I i wchodzące w skład konstrukcji lub wyposażenia statku, ich umiejscowienie i możliwie jak najdokładniejszą ilość;

cb) uwzględnia wytyczne opracowane przez IMO;

5. W uzupełnieniu do ust. 4, dla istniejących statków przygotowuje się plan opisujący kontrolę wizualną/wyrywkową, przy pomocy którego **opracowuje się** wykaz materiałów niebezpiecznych.

5. W uzupełnieniu do ust. 4, dla istniejących statków przygotowuje się plan opisujący kontrolę wizualną/wyrywkową, przy pomocy którego **opracowano** wykaz materiałów niebezpiecznych.

6. Wykaz materiałów niebezpiecznych składa się z trzech części:

6. Wykaz materiałów niebezpiecznych składa się z trzech części:

a) wykaz materiałów niebezpiecznych, o których mowa w załączniku I i wchodzących w skład konstrukcji lub wyposażenia statku, ich umiejscowienie i **w przybliżeniu** ilość (część I);

a) wykaz materiałów niebezpiecznych, o których mowa w załączniku I i wchodzących w skład konstrukcji lub wyposażenia statku, ich umiejscowienie i ilość (część I), **zgodnie z ust. 4 lit. c)**;

b) wykaz odpadów znajdujących się na statku, w tym odpadów wytwarzanych w trakcie eksploatacji statku (część II);

b) wykaz odpadów (**niebezpiecznych i tych nieuznawanych za niebezpieczne**) znajdujących się na statku, w tym odpadów wytwarzanych w trakcie eksploatacji statku, **a także ich przybliżona ilość** (część II);

c) wykaz zapasów statku po podjęciu decyzji o oddaniu do recyklingu (część III).

c) wykaz zapasów statku po podjęciu decyzji o oddaniu do recyklingu (część III).

7. Część I wykazu materiałów niebezpiecznych jest właściwie prowadzona i aktualizowana przez cały okres użytkowania statku, uzupełniana o informacje o nowych instalacjach zawierających materiały niebezpieczne wymienione w załączniku I i o istotnych zmianach w konstrukcji i wyposażeniu statku.

7. Część I wykazu materiałów niebezpiecznych jest właściwie prowadzona i aktualizowana przez cały okres użytkowania statku, uzupełniana o informacje o nowych instalacjach zawierających materiały niebezpieczne wymienione w załączniku I i o istotnych zmianach w konstrukcji i wyposażeniu statku.

8. Przed recyklingiem statku wykaz musi, oprócz prawidłowo prowadzonej i aktualizowanej części I, posiadać część II dotyczącą odpadów wytworzonych w trakcie eksploatacji oraz część III dotyczącą ładowni, i zostać zweryfikowany przez państwo członkowskie, pod którego banderą pływa statek.

8. Przed recyklingiem statku wykaz musi, oprócz prawidłowo prowadzonej i aktualizowanej części I, posiadać część II dotyczącą odpadów wytworzonych w trakcie eksploatacji oraz część III dotyczącą ładowni, i zostać zweryfikowany przez państwo członkowskie, pod którego banderą pływa statek.

Czwartek, 18 kwietnia 2013 r.

Tekst proponowany przez Komisję

9. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 26 w sprawie aktualizowania spisu pozycji na potrzeby wykazu materiałów niebezpiecznych w załączniku I.

Poprawka

9. Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 26 w sprawie aktualizowania spisu pozycji na potrzeby wykazu materiałów niebezpiecznych w załączniku I, **celem zapewnienia, by wykaz obejmował przynajmniej substancje zawarte w załącznikach I i II do konwencji z Hongkongu, a także uwzględnił właściwe prawodawstwo Unii, zapewniające wycofanie lub ograniczenie stosowania lub instalowania materiałów niebezpiecznych.**

(*) Rok po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia.

(**) Dwa lata po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia.

(***) Trzy lata po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia.

(****) Cztery lata po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia.

Poprawka 120

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 5 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Artykuł 5a

System zachęt

W związku z obecną sytuacją w zakresie recyklingu statków, która charakteryzuje się skrajną eksternalizacją kosztów i niedopuszczalnymi warunkami złomowania statków Komisja przedłoży do końca 2015 r. wniosek ustawodawczy w sprawie systemu zachęt, który ułatwi bezpieczny i należyty recykling statków.

Poprawka 33

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 6 – nagłówek

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Przygotowanie do recyklingu: wymogi ogólne

Wymogi ogólne **wobec właścicieli statków**

Poprawka 34

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 6 – ustęp 1 – litera a

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

a) przed opublikowaniem wykazu europejskiego były poddawane recyklingowi jedynie w stocznich złomowych znajdujących się na terenie Unii lub państwa członkowskiego OEC.;

a) przed opublikowaniem wykazu europejskiego były poddawane recyklingowi jedynie w stocznich złomowych, **posiadających odpowiednie zezwolenie właściwych organów** znajdujących się na terenie Unii lub państwa członkowskiego OEC.;

Czwartek, 18 kwietnia 2013 r.

Poprawka 35**Wniosek dotyczący rozporządzenia****Artykuł 7 – ustęp 1**

Tekst proponowany przez Komisję

1. Właściwy dla danego statku plan recyklingu opracowuje się przed przystąpieniem do recyklingu statku.

Poprawka

1. Właściwy dla danego statku plan recyklingu opracowuje się **dla wszystkich statków UE mających ponad 20 lat lub** przed przystąpieniem do recyklingu statku, **w zależności od tego, które wydarzenie nastąpi wcześniej, nie później niż do dnia ... (*)**

(*) **Trzydzieści miesięcy po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia**

Poprawka 36**Wniosek dotyczący rozporządzenia****Artykuł 7 – ustęp 2 – litera a**

Tekst proponowany przez Komisję

a) opracowuje stocznia złomowa biorąc pod uwagę informacje dostarczone przez właściciela statku zgodnie z art. 9 ust. 3 lit. b);

Poprawka

a) **przed opublikowaniem wykazu europejskiego** opracowuje stocznia złomowa **znajdująca się w Unii lub państwie należącym do OECD**, biorąc pod uwagę informacje dostarczone przez właściciela statku zgodnie z art. 9 ust. 3 lit. b);

Poprawka 37**Wniosek dotyczący rozporządzenia****Artykuł 7 – ustęp 2 – litera a a (nowa)**

Tekst proponowany przez Komisję

d) zawiera informacje na temat rodzaju i ilości materiałów niebezpiecznych i odpadów wytwarzanych na skutek recyklingu statku, w tym tych materiałów, które zostały określone w wykazie materiałów niebezpiecznych, oraz informacje na temat sposobu w jaki te materiały niebezpieczne i odpady zostaną **zagospodarowane** w obiekcie, jak również później w zakładach **gospodarowania odpadami**;

Poprawka

aa) **po opublikowaniu wykazu europejskiego jest opracowywany przez stocznnię złomową znajdującą się w wykazie europejskim, biorąc pod uwagę informacje dostarczone przez właściciela statku zgodnie z art. 9 ust. 3 lit. b);**

Poprawka 38**Wniosek dotyczący rozporządzenia****Artykuł 7 – punkt 2 – litera d**

Tekst proponowany przez Komisję

d) zawiera informacje na temat rodzaju i ilości materiałów niebezpiecznych i odpadów wytwarzanych na skutek recyklingu statku, w tym tych materiałów **i odpadów**, które zostały określone w wykazie materiałów niebezpiecznych, oraz informacje na temat sposobu w jaki te materiały niebezpieczne i odpady zostaną **przetworzone** w obiekcie, jak również później w zakładach **przetwarzania odpadów**;

Poprawka

d) zawiera informacje na temat rodzaju i ilości materiałów niebezpiecznych i odpadów wytwarzanych na skutek recyklingu statku, w tym tych materiałów **i odpadów**, które zostały określone w wykazie materiałów niebezpiecznych, oraz informacje na temat sposobu w jaki te materiały niebezpieczne i odpady zostaną **przetworzone** w obiekcie, jak również później w zakładach **przetwarzania odpadów**;

Czwartek, 18 kwietnia 2013 r.

Poprawka 39

Wniosek dotyczący rozporządzenia Artykuł 7 – ustęp 2 – litera e a (nowa)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

ea) jest aktualizowany w terminie sześciu miesięcy od przeglądu przeprowadzanego w celu odnowienia dokumentów lub przeglądu dodatkowego.

Poprawka 40

Wniosek dotyczący rozporządzenia Artykuł 7 – ustęp 2 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

2a. Właściciel statku sprzedający statek UE mający ponad 20 lat nowemu właścicielowi, który ma zamiar pływać pod banderą państwa trzeciego, zapewnia zawarcie w umowie z nowym właścicielem statku postanowienia o tym, że nowy właściciel lub każdy kolejny właściciel przejmuje obowiązek opracowania planu recyklingu statku, o ile będzie wpływał do portów lub na kotwiczowiska Unii.

Poprawka 42

Wniosek dotyczący rozporządzenia Artykuł 8 – ustęp 1

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

1. Przeglądów dokonują funkcjonariusze **administracji** lub uznanej organizacji działającej w imieniu administracji.

1. Przeglądów dokonują funkcjonariusze **właściwych organów krajowych** lub uznanej organizacji działającej w imieniu administracji.

Poprawka 43

Wniosek dotyczący rozporządzenia Artykuł 8 – ustęp 3

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

3. Wstępnego przeglądu dokonuje się przed oddaniem statku do eksploatacji **lub zanim wydane zostanie świadectwo inwentaryzacji**. Funkcjonariusze dokonujący tego przeglądu sprawdzają, czy część I wykazu materiałów niebezpiecznych jest zgodna z wymogami niniejszego rozporządzenia.

3. Wstępnego przeglądu **nowego statku** dokonuje się przed oddaniem statku do eksploatacji. **W przypadku istniejących statków wstępnego przeglądu dokonuje się w ciągu pięciu lat od wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.** Funkcjonariusze dokonujący tego przeglądu sprawdzają, czy część I wykazu materiałów niebezpiecznych jest zgodna z wymogami niniejszego rozporządzenia.

Czwartek, 18 kwietnia 2013 r.

Poprawka 44**Wniosek dotyczący rozporządzenia****Artykuł 8 – ustęp 5**

Tekst proponowany przez Komisję

5. Dodatkowy przegląd, ogólny lub częściowy, **może zostać przeprowadzony na wniosek właściciela statku** po zmianie, zastąpieniu lub **istotnej** naprawie konstrukcji, wyposażenia, systemów, urządzeń, układów i materiałów. Funkcjonariusze dokonujący tego przeglądu dbają, aby wszelkie tego rodzaju zmiany, zastąpienia, **lub znaczące** naprawy zostały przeprowadzone w sposób, który pozwala zapewnić zgodność statku z wymogami niniejszego rozporządzenia, a także sprawdzają, czy część I wykazu materiałów niebezpiecznych została odpowiednio zmieniona.

Poprawka

5. **Właściciel statku wymaga, by został przeprowadzony** dodatkowy przegląd, ogólny lub częściowy, po **istotnej** zmianie, zastąpieniu lub naprawie konstrukcji, wyposażenia, systemów, urządzeń, układów i materiałów. Funkcjonariusze dokonujący tego przeglądu dbają, aby wszelkie tego rodzaju **znaczące** zmiany, zastąpienia **lub** naprawy zostały przeprowadzone w sposób, który pozwala zapewnić zgodność statku z wymogami niniejszego rozporządzenia, a także sprawdzają, czy część I wykazu materiałów niebezpiecznych została odpowiednio zmieniona.

Poprawka 45**Wniosek dotyczący rozporządzenia****Artykuł 8 – ustęp 6 – akapit drugi – litera a a (nowa)**

Tekst proponowany przez Komisję

aa) **statek został wstępnie oczyszczony zgodnie z art. 6 ust. 1 lit. c);**

Poprawka

Poprawka 46**Wniosek dotyczący rozporządzenia****Artykuł 8 – ustęp 7 a (nowy)**

Tekst proponowany przez Komisję

7a. **W każdej chwili lub na uzasadniony wniosek administracji portu, która ma poważne wątpliwości co do stanu statku, który przyjmuje, urzędnicy dokonujący przeglądów mogą podjąć decyzję o przeprowadzeniu niezapowiedzianej kontroli, aby upewnić się, że statek spełnia warunki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu.**

Poprawka

Poprawka 47**Wniosek dotyczący rozporządzenia****Artykuł 9 – ustęp 2**

Tekst proponowany przez Komisję

2. Umowy stają się skuteczne najpóźniej w momencie złożenia wniosku o przeprowadzenie przeglądu końcowego, o którym mowa w art. 8 ust. **1 lit. d)**, aż do zakończenia recyklingu.

Poprawka

2. Umowy stają się skuteczne najpóźniej w momencie złożenia wniosku o przeprowadzenie przeglądu końcowego, o którym mowa w art. 8 ust. **6** aż do zakończenia recyklingu.

Czwartek, 18 kwietnia 2013 r.

Poprawka 48

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 9 – ustęp 3 – litera b

Tekst proponowany przez Komisję

b) dostarczenie stoczni złomowej wszelkich informacji dotyczących statku, koniecznych do opracowania planu recyklingu statku zgodnie z art. 7;

Poprawka

b) dostarczenie stoczni złomowej, **na co najmniej cztery miesiące przed planowaną datą recyklingu statku**, wszelkich informacji dotyczących statku, koniecznych do opracowania planu recyklingu statku zgodnie z art. 7, **lub w przypadku gdy właściciel statku nie posiada takich informacji – poinformowanie o tym stoczni złomowej i współpraca z nią w celu zapewnienia odpowiedniego wypełnienia wszelkich luk**;

Poprawka 49

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 9 – ustęp 3 – litera b a (nowa)

Tekst proponowany przez Komisję

ba) dostarczenie stoczni złomowej **kopii świadectwa gotowości do recyklingu, wydane zgodnie z art. 10;**

Poprawka

Poprawka 50

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 9 – ustęp 3 – litera b b (nowa)

Tekst proponowany przez Komisję

bb) przekazanie statku do recyklingu jedynie po jednoznacznym zatwierdzeniu planu recyklingu statku przez właściwy organ, zgodnie z art. 7 ust. 2 lit. b);

Poprawka

Poprawka 51

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 9 – ustęp 3 – litera c

Tekst proponowany przez Komisję

c) odbiór statku przed rozpoczęciem recyklingu lub po rozpoczęciu recyklingu, tam gdzie jest to technicznie wykonalne, **w przypadku gdy obecne na pokładzie materiały niebezpieczne w znacznym stopniu nie odpowiadają wykazowi materiałów niebezpiecznych i uniemożliwiają odpowiedni recykling statku**;

Poprawka

c) odbiór statku przed rozpoczęciem recyklingu lub po rozpoczęciu recyklingu, tam gdzie jest to technicznie wykonalne, **jeżeli planowany recykling statku jest niewykonalny w praktyce lub stanowiłby zagrożenie dla bezpieczeństwa lub ochrony środowiska ze względu na niewłaściwe opisanie statku w wykazie lub w innych dokumentach**;

Czwartek, 18 kwietnia 2013 r.

Poprawka 52

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 9 – ustęp 3 – litera c a (nowa)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

ca) pokrycie faktycznych kosztów dodatkowych w przypadku, gdy ilość materiałów niebezpiecznych na pokładzie jest znacznie wyższa niż określono w wykazie niebezpiecznych substancji chemicznych, ale nie uniemożliwia planowanego recyklingu statku i nie zagraża bezpieczeństwu ani ochronie środowiska naturalnego.

Poprawka 53

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 9 – ustęp 4 – litera a

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

a) opracowanie, we współpracy z właścicielem statku, planu recyklingu statku właściwego dla danego statku zgodnie z art. 7;

a) opracowanie, we współpracy z właścicielem statku, planu recyklingu statku właściwego dla danego statku zgodnie z art. 7 **w terminie miesiąca od otrzymania wszystkich istotnych informacji, o których mowa w ust. 3 lit. b);**

Poprawka 54

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 9 – ustęp 4 – litera c

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

c) **zakazanie** rozpoczęcia jakiegokolwiek recyklingu statku przed przedłożeniem sprawozdania, o którym mowa w lit. b);

c) **odmowę** rozpoczęcia jakiegokolwiek recyklingu statku przed przedłożeniem sprawozdania, o którym mowa w lit. b) **i przed zatwierdzeniem planu recyklingu statku przez właściwy dla niej organ;**

Poprawka 55

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 9 – ustęp 4 – litera d – wprowadzenie

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

d) w trakcie przygotowań do odbioru statku w celu poddania go recyklingowi, powiadomienie na piśmie odpowiednich właściwych władz co najmniej **14 dni** przed planowanym rozpoczęciem recyklingu o zamiarze poddania recyklingowi danego statku;

d) w trakcie przygotowań do odbioru statku w celu poddania go recyklingowi, powiadomienie na piśmie odpowiednich właściwych władz co najmniej **trzy miesiące** przed planowanym rozpoczęciem recyklingu o zamiarze poddania recyklingowi danego statku;

Czwartek, 18 kwietnia 2013 r.

Poprawka 56**Wniosek dotyczący rozporządzenia****Artykuł 9 – ustęp 4 a (nowy)**

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

4a . Właściciel statku przedkłada kopię umowy właściwemu organowi.

Poprawka 57**Wniosek dotyczący rozporządzenia****Artykuł 10 – ustęp 1**

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

1. Po zakończeniu wstępnego lub dokonywanego w celu odnowienia dokumentów, lub dodatkowego przeglądu przeprowadzonego **na wniosek właściciela statku**, państwo członkowskie wydaje świadectwo inwentaryzacji zgodnie z formatem określonym w załączniku IV. Do tego świadectwa należy dołączyć część I wykazu materiałów niebezpiecznych.

1. Po **udanym** zakończeniu wstępnego lub dokonywanego w celu odnowienia dokumentów, lub dodatkowego przeglądu przeprowadzonego **przez** państwo członkowskie, **pod którego banderą pływa statek**, wydaje **ono** świadectwo inwentaryzacji zgodnie z formatem określonym w załączniku IV. Do tego świadectwa należy dołączyć część I wykazu materiałów niebezpiecznych.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 26 w sprawie aktualizowania formatu świadectwa inwentaryzacji, określonego w załączniku IV.

Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych zgodnie z art. 26 w sprawie aktualizowania formatu świadectwa inwentaryzacji, określonego w załączniku IV.

Poprawka 58**Wniosek dotyczący rozporządzenia****Artykuł 10 – ustęp 2**

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

2. Po pomyślnym zakończeniu przeglądu końcowego zgodnie z art. 8 ust. 6 organ administracji wydaje świadectwo gotowości do recyklingu zgodnie z wzorem formularza określonym w załączniku V. Do tego świadectwa należy dołączyć wykaz materiałów niebezpiecznych oraz plan recyklingu statku.

2. Po pomyślnym zakończeniu przeglądu końcowego zgodnie z art. 8 ust. 6 organ administracji wydaje świadectwo gotowości do recyklingu zgodnie z wzorem formularza określonym w załączniku V, **jeżeli uznaje, że plan recyklingu statku jest zgodny z wymogami niniejszego rozporządzenia**. Do tego świadectwa należy dołączyć wykaz materiałów niebezpiecznych oraz plan recyklingu statku.

Poprawka 59**Wniosek dotyczący rozporządzenia****Artykuł 11 a (nowy)**

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Artykuł 11a**Kontrola**

Czwartek, 18 kwietnia 2013 r.

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

W odniesieniu do statków unijnych państwa członkowskie stosują postanowienia kontrolne odpowiadające postanowieniom dyrektywy 2009/16/WE, zgodnie z ich ustawodawstwem krajowym. Bardziej szczegółowa kontrola, uwzględniająca wytyczne opracowane przez IMO, jest przeprowadzana wtedy, gdy w trakcie kontroli okaże się, że statek nie spełnia wymogów określonych w art. 4 ust. 1–3a, art. 5 i 7 lub nie posiada aktualnego świadectwa inwentaryzacji, o którym mowa w art. 10 ust. 1, lub kiedy po przeprowadzeniu kontroli istnieją uzasadnione powody dla uznania, że:

- stan statku lub jego wyposażenia nie są zgodne z wymogami określonymi w art. 4 ust. 1–3a lub nie są zasadniczo zgodne ze szczegółowymi informacjami określonymi w świadectwie i/lub wykazie materiałów niebezpiecznych, lub
- na pokładzie statku nie wdrożono procedury utrzymywania wykazu materiałów niebezpiecznych.

Poprawka 60

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 11 b (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Artykuł 11b

Przepisy mające zastosowanie do statków spoza UE, dodatkowe w stosunku do art. 5a, art. 5b, art. 23 ust. 1 i art. 29 ust. 1

1. Państwa członkowskie zapewniają, że statki spoza UE spełniają wymogi określone w art. 4 ust. 1–3a, bez uszczerbku dla wymogów innego prawodawstwa Unii, które może wymagać dalszych środków. Państwa członkowskie zakazują instalowania lub wykorzystywania materiałów, o których mowa w art. 4 ust. 1–3a, w statkach spoza UE przebywających w ich portach, na kotwiczowiskach, w stoczniach, stoczniach remontowych lub terminalach pływających.

2. Na pokładach statków spoza UE wpływających do portu lub na kotwiczowisko państwa członkowskiego dostępny jest aktualny wykaz materiałów niebezpiecznych.

3. Na pokładach istniejących statków spoza UE wpływających do portu lub na kotwiczowisko państwa członkowskiego dostępny jest aktualny wykaz materiałów niebezpiecznych zgodnie z harmonogramem określonym w art. 5 ust. 2a. Wykaz spełnia wymogi, o których mowa w art. 5 ust. 4–7.

Czwartek, 18 kwietnia 2013 r.

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

4. *Statki spoza UE wpływające do portu lub na kotwiczowisko państwa członkowskiego przedstawiają stwierdzenie zgodności wydane przez organ administracyjny państwa statku lub uznaną organizację działającą w jego imieniu, które potwierdza, że statek spełnia postanowienia określone w ust. 1–3.*

5. *Na pokładach nowych statków spoza UE, które zostały zakupione od właściciela pływającego pod banderą UE, kiedy statek miał ponad 20 lat, przy wchodzeniu do portu lub na kotwiczowisko państwa członkowskiego dostępny jest plan recyklingu statku zgodnie z art. 7 ust. 2 lit. d).*

6. *Bardziej szczegółowa kontrola jest przeprowadzana wtedy, gdy kontrola wykaże, że statek spoza UE nie spełnia wymogów określonych w ust. 1–5 lub jeżeli istnieją jasne przyczyny, by na podstawie kontroli uznać, że:*

— *stan statku lub jego wyposażenia nie odpowiada wymogom określonym w ust. 1 lub nie odpowiada zasadniczo danym zawartym w świadectwie lub w wykazie materiałów niebezpiecznych, lub;*

— *na pokładzie statku nie wdrożono procedury utrzymywania wykazu materiałów niebezpiecznych,*

7. *Państwa członkowskie dbają o to, aby zastosowano skuteczne, proporcjonalne i odstraszające sankcje wobec właścicieli statków spoza UE, które nie spełniają wymogów niniejszego artykułu.*

Poprawka 61

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 12 – ustęp 2 – wprowadzenie

Tekst proponowany przez Komisję

Aby znaleźć się w europejskim wykazie, stocznia złomowa musi spełnić następujące wymogi:

Poprawka

Aby znaleźć się w europejskim wykazie, stocznia złomowa musi spełnić następujące wymogi, z **uwzględnieniem odnośnych wytycznych IMO, MOP i innych wytycznych międzynarodowych**:

Poprawka 62

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 12 – ustęp 2 – litera a a (nowa)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

aa) **prowaćć działalność w wybudowanych strukturach trwałych (suche doki, keje lub betonowe pochylnie);**

Czwartek, 18 kwietnia 2013 r.

Poprawka 63**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 12 – ustęp 2 – litera a b (nowa)**

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

ab) **dysponować odpowiednią liczbą dźwigów w celu podnoszenia części odcinanych ze statku;**

Poprawka 64**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 12 – ustęp 2 – litera b**

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

b) ustanowić systemy zarządzania i monitorowania oraz procedury i techniki, które nie **stanowią ryzyka** dla zdrowia pracowników lub dla ludności w pobliżu stoczni złomowej, a których celem będzie zapobieganie, ograniczanie, minimalizacja i w stopniu, w jakim jest to możliwe, wyeliminowanie szkodliwego wpływu na środowisko powstałego na skutek recyklingu statków;

b) ustanowić systemy zarządzania i monitorowania oraz procedury i techniki, które **zapewniają, że nie powstają zagrożenia** dla zdrowia pracowników lub dla ludności w pobliżu stoczni złomowej, a których celem będzie zapobieganie, ograniczanie, minimalizacja i w stopniu, w jakim jest to możliwe, wyeliminowanie szkodliwego wpływu na środowisko powstałego na skutek recyklingu statków;

Poprawka 65**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 12 – ustęp 2 – litera d**

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

d) opracować i **zatwierdzić** plan recyklingu statku;

d) opracować i **przyjąć** plan recyklingu statku;

Poprawka 66**Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 12 – ustęp 2 – litera j**

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

j) zapewnić dostęp do sprzętu awaryjnego, takiego jak sprzęt i pojazdy przeciwpożarowe, karetki pogotowia i żurawie na wszystkich obszarach stoczni złomowej;

j) zapewnić **szybki** dostęp do sprzętu awaryjnego, takiego jak sprzęt i pojazdy przeciwpożarowe, karetki pogotowia i żurawie, na **statku i na** wszystkich obszarach stoczni złomowej **po rozpoczęciu recyklingu;**

Czwartek, 18 kwietnia 2013 r.

Poprawka 67

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 12 – ustęp 2 – litera k

Tekst proponowany przez Komisję

k) zapewnić ograniczenie rozprzestrzeniania się wszystkich materiałów niebezpiecznych na pokładzie statku w trakcie recyklingu, tak aby zapobiec przedostaniu się tych materiałów do środowiska, w szczególności w strefach międzyplywowych;

Poprawka

k) zapewnić ograniczenie rozprzestrzeniania się wszystkich materiałów niebezpiecznych na pokładzie statku w trakcie recyklingu, tak aby zapobiec przedostaniu się tych materiałów do środowiska, w szczególności w strefach międzyplywowych, **zwłaszcza poprzez cięcie dolnej części w trwałym lub pływającym suchym doku;**

Poprawka 68

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 12 – ustęp 2 – litera m

Tekst proponowany przez Komisję

m) prowadzić prace z materiałami niebezpiecznymi i odpadami jedynie na nieprzepuszczalnych podłożach ze skutecznymi systemami odprowadzającymi;

Poprawka

m) **bez uszczerbku dla lit. k)**, prowadzić prace z materiałami niebezpiecznymi i odpadami jedynie na nieprzepuszczalnych podłożach ze skutecznymi systemami odprowadzającymi;

Poprawka 69

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 12 – ustęp 2 – litera m a (nowa)

Tekst proponowany przez Komisję

ma) **zapewnić to, że wszystkie odpady przygotowane do recyklingu są przesyłane wyłącznie do zakładów recyklingu upoważnionych do prowadzenia ich recyklingu, bez tworzenia zagrożenia dla zdrowia ludzkiego i w sposób przyjazny dla środowiska;**

Poprawka

Poprawka 70

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 12 – ustęp 2 – litera m b (nowa)

Tekst proponowany przez Komisję

mb) **zapewnić odpowiednie miejsca magazynowania zdemonstrowanych części zamiennych, łącznie ze szczelnymi miejscami do magazynowania części zamiennych napełnionych olejem;**

Poprawka

Czwartek, 18 kwietnia 2013 r.

Poprawka 71**Wniosek dotyczący rozporządzenia****Artykuł 12 – ustęp 2 – litera m c (nowa)**

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

mc) zapewnić funkcjonowanie instalacji do oczyszczania wody, łącznie z wodą deszczową, zgodnie z regulacjami z zakresu ochrony zdrowia i środowiska;

Poprawka 72**Wniosek dotyczący rozporządzenia****Artykuł 12 – ustęp 2 – litera m d (nowa)**

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

md) zapewnić odpowiednie magazynowanie materiałów i gazów wybuchowych i/lub łatwopalnych, w tym zapobiegać zagrożeniom pożarowym i nadmiernemu składowaniu;

Poprawka 73**Wniosek dotyczący rozporządzenia****Artykuł 12 – ustęp 2 – litera m e (nowa)**

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

me) zapewnić odpowiednie szczelne i chronione magazynowanie i odizolowanie stałych i płynnych odpadów i materiałów zawierających PCB/PCT;

Poprawka 74**Wniosek dotyczący rozporządzenia****Artykuł 12 – ustęp 2 – litera m f (nowa)**

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

(mf) dopilnować, by wszystkimi materiałami zawierającymi PCB/PCT gospodarowano zgodnie z wymogami i wytycznymi konwencji sztokholmskiej w sprawie trwałych zanieczyszczeń organicznych;

Czwartek, 18 kwietnia 2013 r.

Poprawka 75

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 12 – ustęp 2 – litera n

Tekst proponowany przez Komisję

(n) zapewnić, aby wszystkie odpady pochodzące z recyklingu były kierowane do zakładów przetwarzania odpadów upoważnionych do ich przetwarzania i usuwania bez narażania zdrowia ludzkiego oraz w sposób ekologiczny.

Poprawka

(n) zapewnić, aby wszystkie odpady pochodzące z recyklingu były kierowane do zakładów przetwarzania odpadów upoważnionych do ich przetwarzania i usuwania bez narażania zdrowia ludzkiego oraz w sposób ekologiczny. **Sporządzić w tym celu rejestr podmiotów drugorzędnych, z którymi pracuje główny zakład, z uwzględnieniem informacji o potencjale i metodzie gospodarowania odpadami.**

Poprawka 76

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 13 – ustęp 2 – punkt 1

Tekst proponowany przez Komisję

(1) przedstawia zezwolenie, licencję lub upoważnienie udzielone przez właściwe organy do celów przeprowadzania recyklingu statków oraz określa ograniczenia dotyczące wielkości statków (maksymalna długość, szerokość i masa statku niezaladowanego), które można poddawać recyklingowi na jej terenie, jak również wszelkie inne stosowne ograniczenia;

Poprawka

(1) przedstawia zezwolenie, licencję lub upoważnienie udzielone przez właściwe organy do celów przeprowadzania recyklingu statków oraz określa ograniczenia dotyczące wielkości statków (maksymalna długość, szerokość i masa statku niezaladowanego), które można poddawać recyklingowi na jej terenie, jak również wszelkie inne stosowne ograniczenia **i warunki;**

Poprawka 77

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 13 – ustęp 2 – punkt 3 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

3a) przedstawia dowody na to, że stocznia złomowa spełnia wszelkie postanowienia dotyczące zdrowia i bezpieczeństwa wynikające z ustawodawstwa jej państwa;

Poprawka

Poprawka 78

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 13 – ustęp 2 – punkt 4 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

4a) przedstawia wszystkich podwykonawców bezpośrednio zaangażowanych w proces recyklingu statków oraz przedstawia dowody na posiadanie przez nich zezwoleń;

Poprawka

Czwartek, 18 kwietnia 2013 r.

Poprawka 79**Wniosek dotyczący rozporządzenia****Artykuł 13 – ustęp 2 – punkt 5 – litera b – wprowadzenie**

Tekst proponowany przez Komisję

b) jaki proces przetwarzania odpadów będzie stosowany na terenie zakładu: **spalenie, składowanie** czy inna metoda przetworzenia odpadów oraz przedstawia dowód na to, że stosowane procedury są przeprowadzane bez narażania zdrowia ludzkiego i bez szkody dla środowiska, a w szczególności:

Poprawka

b) jaki proces przetwarzania odpadów będzie stosowany na terenie zakładu: (**np. składowanie, neutralizacja kwasów, niszczenie chemiczne** czy inna metoda przetworzenia odpadów) **w odniesieniu do każdego materiału wymienionego w załączniku I**, oraz przedstawia dowód na to, że stosowane procedury są przeprowadzane **zgodnie z ustalonymi najlepszymi praktykami, światowymi normami i prawami**, bez narażania zdrowia ludzkiego i bez szkody dla środowiska, a w szczególności:

Poprawka 80**Wniosek dotyczący rozporządzenia****Artykuł 13 – ustęp 2 – punkt 5 – litera c – wprowadzenie**

Tekst proponowany przez Komisję

(c) jaki proces przetwarzania odpadów będzie stosowany w przypadku gdy materiały niebezpieczne mają zostać później skierowane do innego zakładu przetwarzania odpadów, znajdującego się poza terenem stoczni złomowej. Następujące informacje winny zostać przekazane w odniesieniu do każdego kolejnego zakładu przetwarzania odpadów:

Poprawka

(c) jaki proces przetwarzania odpadów będzie stosowany w przypadku gdy materiały niebezpieczne mają zostać później skierowane do innego zakładu przetwarzania odpadów, znajdującego się poza terenem stoczni złomowej. Następujące informacje winny zostać przekazane w odniesieniu do każdego kolejnego zakładu przetwarzania odpadów: (*Ze względu na rozbieżność między większością wersji językowych i polską wersją językową, poprawka nie dotyczy tej wersji.*)

Poprawka 81**Wniosek dotyczący rozporządzenia****Artykuł 13 – ustęp 2 – punkt 5 – litera c – podpunkt ii**

Tekst proponowany przez Komisję

(ii) dowody na to, że zakład przetwarzania odpadów jest upoważniony do przetwarzania materiałów niebezpiecznych;

Poprawka

(ii) dowody na to, że zakład przetwarzania odpadów jest upoważniony **przez odpowiedni właściwy organ** do przetwarzania materiałów niebezpiecznych;

Poprawka 82**Wniosek dotyczący rozporządzenia****Artykuł 13 – ustęp 2 – punkt 5 – litera c a (nowa)**

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

ca) **system, jakim dysponuje w celu dokumentowania faktycznych ilości materiałów niebezpiecznych usuniętych z każdego statku w porównaniu do wykazu materiałów niebezpiecznych oraz odpowiednich procesów przetwarzania tych materiałów stosowanych w stoczni i poza nią;**

Czwartek, 18 kwietnia 2013 r.

Poprawka 83

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 13 – ustęp 2 – punkt 5 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

5a) dysponuje odpowiednim ubezpieczeniem w celu pokrycia zobowiązań z tytułu zdrowia i bezpieczeństwa oraz kosztów ekologicznych środków zaradczych, zgodnie z właściwym ustawodawstwem państwa członkowskiego lub państwa trzeciego, w którym stocznia się znajduje;

Poprawka 84

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 13 – ustęp 2 – punkt 5 b (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

5b) prowadzi regularny monitoring wód i osadów w pobliżu stoczni złomowej w celu wykrywania zanieczyszczenia.

Poprawka 115

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 14

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Zezwolenie dla stoczni złomowej znajdującej się na terenie państwa członkowskiego

skreślony

1. Właściwe organy wydają zezwolenie na przeprowadzanie recyklingu statków tym stoczniom złomowym znajdującym się na ich terytorium, które spełniają wymogi określone w art. 12. Zezwolenie wydaje się poszczególnym stoczniom złomowym maksymalnie na okres pięciu lat.

2. Państwa członkowskie tworzą i aktualizują wykaz stoczni złomowych, które otrzymały zezwolenie zgodnie z ust. 1.

3. Wykaz, o którym mowa w ust. 2, przekazuje się Komisji, bezzwłocznie i nie później niż w ciągu jednego roku od dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

4. Jeżeli stocznia złomowa przestaje spełniać wymogi określone w art. 12, państwo członkowskie cofa zezwolenie wydane zainteresowanej stoczni złomowej i powiadamia o tym fakcie bezzwłocznie Komisję.

5. W przypadku gdy nowa stocznia złomowa uzyskała zezwolenie zgodnie z ust. 1, państwo członkowskie bezzwłocznie informuje o tym fakcie Komisję.

Czwartek, 18 kwietnia 2013 r.

Poprawka 116**Wniosek dotyczący rozporządzenia****Artykuł 15 – tytuł**

Tekst proponowany przez Komisję

Stocznie złomowe położone poza terytorium Unii

Poprawka

Włączenie stoczni złomowej do wykazu europejskiego**Poprawka 117****Wniosek dotyczący rozporządzenia****Artykuł 15 – ustęp 1**

Tekst proponowany przez Komisję

1. Przedsiębiorstwo recyklingu **znajdujące się poza terytorium Unii**, które pragnie poddawać recyklingowi statki **plywające pod banderą państwa członkowskiego** składa wniosek do Komisji w sprawie włączenia jego stoczni złomowej do europejskiego wykazu.

Poprawka

1. Przedsiębiorstwo recyklingu **posiadające stocznę złomową**, które pragnie poddawać recyklingowi statki **UE lub statki spoza UE zgodnie z postanowieniami niniejszego rozporządzenia**, składa wniosek do Komisji w sprawie włączenia jego stoczni złomowej do europejskiego wykazu.

Poprawka 87**Wniosek dotyczący rozporządzenia****Artykuł 15 – ustęp 3**

Tekst proponowany przez Komisję

3. **Składając wniosek o włączenie do wykazu europejskiego**, stocznia złomowa **zgadza się, że może stać się przedmiotem kontroli na miejscu przeprowadzanej przez Komisję lub agentów działających w jej imieniu**, przed włączeniem do europejskiego wykazu **lub po nim**, w celu sprawdzenia jej zgodności z wymogami określonymi w art. 12.

Poprawka

3. **Aby stocznia złomowa została włączona do europejskiego wykazu, powinna zostać poddana audytowi przez międzynarodowy zespół ekspertów nominowanych przez Komisję** przed włączeniem do europejskiego wykazu, w celu sprawdzenia jej zgodności z wymogami określonymi w art. 12, **a następnie co dwa lata. Stocznia złomowa zgadza się również, że może stać się przedmiotem dodatkowych, niezapowiedzianych kontroli na miejscu przeprowadzanych przez międzynarodowy zespół. Międzynarodowy zespół ekspertów współpracuje z właściwymi organami państwa członkowskiego lub państwa trzeciego, w którym położona jest stocznia, celem przeprowadzenia takich kontroli na miejscu.**

Poprawka 118**Wniosek dotyczący rozporządzenia****Artykuł 15 – ustęp 4**

Tekst proponowany przez Komisję

4. Na podstawie oceny informacji i dowodów przekazanych zgodnie z ust. 2, Komisja podejmuje decyzję w drodze aktu wykonawczego, czy należy włączyć stocznę złomową znajdującą się poza terytorium Unii do europejskiego wykazu. Przedmiotowe akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 27.

Poprawka

4. Na podstawie oceny informacji i dowodów przekazanych zgodnie z ust. 2, Komisja podejmuje decyzję w drodze aktu wykonawczego, czy należy włączyć stocznę złomową znajdującą się **w państwie członkowskim lub** poza terytorium Unii do europejskiego wykazu. Przedmiotowe akty wykonawcze przyjmuje się zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 27.

Czwartek, 18 kwietnia 2013 r.

Poprawka 119
Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 16 – ustęp 1

Tekst proponowany przez Komisję

1. Komisja ustanowi w drodze aktu wykonawczego zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 27 europejski wykaz stoczni złomowych, które:

(a) znajdują się w Unii i zostały zgłoszone przez państwa członkowskie zgodnie z art. 14 ust. 3;

(b) znajdują się poza Unią i o których włączeniu zdecydowano zgodnie z art. 15 ust. 4.

Poprawka

skreślony

Poprawka 88

Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 16 – ustęp 2

Tekst proponowany przez Komisję

2. Wykaz europejski publikuje się w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej oraz na stronie internetowej Komisji najpóźniej **trzydzieści sześć miesięcy** od dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

Poprawka

2. Wykaz europejski publikuje się w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej oraz na stronie internetowej Komisji najpóźniej **dwadzieścia cztery miesiące** od dnia ... (*). **Podzielony jest on na dwie podlisty zawierające odpowiednio stocznie złomowe z UE/OECD oraz stocznie złomowe spoza OECD.**

(*) **Data wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.**

Poprawka 89

Wniosek dotyczący rozporządzenia
Artykuł 16 – ustęp 2 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

2a. **Wykaz europejski obejmuje następujące informacje dotyczące stoczni złomowej:**

(a) **metodę recyklingu;**

(b) **rodzaj i wielkość statków, które można poddać recyklingowi; oraz**

(c) **wszelkie ograniczenia w funkcjonowaniu obiektu, w tym dotyczące przetwarzania odpadów niebezpiecznych.**

Czwartek, 18 kwietnia 2013 r.

Poprawka 90**Wniosek dotyczący rozporządzenia****Artykuł 16 – ustęp 2 b (nowy)**

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

2b. W wykazie europejskim umieszcza się datę włączenia do niego stoczni złomowej. Każde włączenie jest ważne przez maksymalny okres pięciu lat i podlega odnowieniu.

Poprawka 91**Wniosek dotyczący rozporządzenia****Artykuł 16 – ustęp 2 c (nowy)**

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

2c. W przypadku istotnej zmiany informacji dostarczonej Komisji stocznie złomowe znajdujące się w wykazie europejskim niezwłocznie dostarczają zaktualizowane dowody. W każdym przypadku na trzy miesiące przed upływem pięcioletniego okresu włączenia do wykazu europejskiego przedsiębiorstwo recyklingu statków oświadcza, że:

- (a) dostarczone przez nie dowody są kompletne i aktualne;
- (b) stocznia złomowa nadal spełnia i będzie spełniać wymogi określone w art. 12.

Poprawka 92**Wniosek dotyczący rozporządzenia****Artykuł 16 – ustęp 3 – litera a**

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

(a) w celu włączenia stoczni złomowej do europejskiego wykazu **w każdym z następujących przypadków:**

(a) w celu włączenia stoczni złomowej do europejskiego wykazu, jeśli o jej włączeniu do wykazu europejskiego zdecydowano zgodnie z art. 15 ust. 4;

- (i) jeśli wydano jej zezwolenie zgodnie z art. 13;
- (ii) jeśli o jej włączeniu do wykazu europejskiego zdecydowano zgodnie z art. 15 ust. 4;

Czwartek, 18 kwietnia 2013 r.

Poprawka 93

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 16 – ustęp 3 – litera b – punkt 2

Tekst proponowany przez Komisję

2) jeżeli stocznia złomowa **znajdowała się w wykazie przez okres dłuższy niż pięć lat, a** nie dostarczyła dowodów, że nadal spełnia wymogi określone w art. 12.

Poprawka

2) jeżeli stocznia złomowa **na trzy miesiące przed upływem pięcioletniego okresu włączenia** nie dostarczyła dowodów, że nadal spełnia wymogi określone w art. 12.

Poprawka 94

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 16 – ustęp 3 – litera b – punkt 2 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

2a) **jeśli stocznia złomowa znajduje się w państwie, które stosuje zakazy lub środki dyskryminacyjne przeciwko statkom pływającym pod banderą państwa członkowskiego.**

Poprawka 95

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 21 – litera a

Tekst proponowany przez Komisję

a) powiadamia organ administracji w formie pisemnej, co najmniej na **14 dni** przed planowanym rozpoczęciem recyklingu o zamiarze przeprowadzenia recyklingu statku, aby umożliwić organowi przygotowanie do przeglądu i wydania świadectwa wymaganego na mocy niniejszego rozporządzenia;

Poprawka

a) powiadamia organ administracji w formie pisemnej, co najmniej na **trzy miesiące** przed planowanym rozpoczęciem recyklingu o zamiarze przeprowadzenia recyklingu statku, aby umożliwić organowi przygotowanie do przeglądu i wydania świadectwa wymaganego na mocy niniejszego rozporządzenia; **jednocześnie powiadamia organ administracji państwa, pod którego jurysdykcję aktualnie podlega, o swoim zamiarze oddania statku do recyklingu;**

Poprawka 96

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 21 – litera b a (nowa)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

ba) **przekazanie administracji wykazu państw, przez które planuje się dokonać tranzytu statku w jego drodze do stoczni złomowej;**

Czwartek, 18 kwietnia 2013 r.

Poprawka 97

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 22 – ustęp 1 – litera c

Tekst proponowany przez Komisję

c) informacje dotyczące nielegalnego recyklingu i działań następczych podjętych przez dane państwo członkowskie.

Poprawka

c) informacje dotyczące nielegalnego recyklingu i działań następczych podjętych przez dane państwo członkowskie, **w tym szczególności informacje dotyczące kar nałożonych zgodnie z art. 23.**

Poprawka 98

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 22 – ustęp 2

Tekst proponowany przez Komisję

2. Każde państwo członkowskie przekazuje sprawozdanie do dnia 31 grudnia 2015 r., a następnie co **dwa lata**.

Poprawka

2. Każde państwo członkowskie przekazuje sprawozdanie do dnia 31 grudnia 2015 r., a następnie co **rok**.

Poprawka 99

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 22 – ustęp 3 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

3a. Komisja wprowadza te informacje do elektronicznej bazy danych stale dostępnej dla społeczeństwa.

Poprawka 100

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 23 – ustęp 1

Tekst proponowany przez Komisję

1. Państwa członkowskie dbają o to, aby zastosowano skuteczne, proporcjonalne i **odstraszające** sankcje w odniesieniu do statków, które:

d) nie posiadają na pokładzie wykazu materiałów niebezpiecznych **wymaganego na mocy** art. 5 i art. 28;

e) zostały przekazane do recyklingu bez spełnienia wymogów ogólnych w zakresie przygotowania określonych w art. 6;

Poprawka

1. Państwa członkowskie dbają o to, aby zastosowano skuteczne, proporcjonalne, **odstraszające** i **pomyślnie wdrożone** sankcje w odniesieniu do **właścicieli** statków **UE i spoza UE**, które:

a) nie przestrzegają zakazów dotyczących określonych materiałów niebezpiecznych, zgodnie z art. 4 i art. 11b;

b) nie posiadają na pokładzie **aktualnego** wykazu materiałów niebezpiecznych **zgodnego** z art. 5 i art. 11b;

c) nie posiadają na pokładzie statku planu recyklingu **zgodnego** z art. 7 i art. 11b;

Czwartek, 18 kwietnia 2013 r.

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

- f) zostały przekazane do recyklingu bez świadectwa inwentaryzacji wymaganego na mocy art. 6;
- g) zostały przekazane do recyklingu bez świadectwa gotowości do recyklingu wymaganego na mocy art. 6;
- h) zostały przekazane do recyklingu bez powiadomienia organu administracji na piśmie zgodnie z art. 21;
- i) zostały poddane recyklingowi w sposób niezgodny z planem recyklingu statku wymaganym na mocy art. 7.

Poprawka 101

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 23 – ustęp 1 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

1a. Państwa członkowskie zapewniają stosowanie sankcji na mocy dyrektywy 2008/99/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 19 listopada 2008 r. w sprawie ochrony środowiska poprzez prawo karne ⁽¹⁾ wobec właścicieli statków UE, które:

- a) zostały przekazane do recyklingu bez spełnienia wymogów ogólnych określonych w art. 6 niniejszego rozporządzenia;
- b) zostały przekazane do recyklingu bez świadectwa inwentaryzacji wymaganego na mocy art. 10 ust. 1 niniejszego rozporządzenia;
- c) zostały przekazane do recyklingu bez umowy wymaganej na mocy art. 9 niniejszego rozporządzenia;
- d) zostały przekazane do recyklingu bez powiadomienia organu administracji na piśmie zgodnie z art. 21 niniejszego rozporządzenia;
- e) zostały poddane recyklingowi bez zatwierdzenia planu recyklingu statku przez właściwy organ zgodnie z art. 7 ust. 2 lit. b) niniejszego rozporządzenia lub w sposób niezgodny z planem recyklingu statku wymaganym na mocy art. 7 niniejszego rozporządzenia.

⁽¹⁾ Dz.U. L 328 z 6.12.2008, s. 28

Czwartek, 18 kwietnia 2013 r.

Poprawka 102

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 23 – ustęp 2

Tekst proponowany przez Komisję

2. **Sankcje te muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.** W szczególności w przypadku, gdy statek jest przekazany do recyklingu w stoczni złomowej, która nie jest ujęta w europejskim wykazie, mające zastosowanie sankcje odpowiadają co najmniej cenie jaką właściciel statku uzyskałby za statek.

Poprawka

2. **Bez uszczerbku dla stosowania art. 5 dyrektywy 2008/99/WE,** w szczególności w przypadku, gdy statek jest przekazany do recyklingu w stoczni złomowej, która nie jest ujęta w europejskim wykazie, mające zastosowanie sankcje odpowiadają co najmniej cenie, jaką właściciel statku uzyskałby za statek.

Poprawka 103

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 23 – ustępy 5 i 6

Tekst proponowany przez Komisję

5. Jeżeli statek zostaje sprzedany, a w okresie nie dłuższym niż **sześć** miesięcy po sprzedaży, zostaje przekazany do recyklingu w obiekcie, który nie jest ujęty w europejskim wykazie, kary:

- (a) nakłada się **wspólnie** na ostatniego **i przedostatniego** właściciela statku, jeśli statek pływa nadal pod banderą europejskiego państwa członkowskiego;
- (b) nakłada się **tylko na przedostatniego** właściciela statku, jeśli statek nie pływa już pod banderą **europejskiego** państwa członkowskiego.

6. Zwolnienia z kary, o których mowa w ust. 5, mogą zostać wprowadzone przez państwo członkowskie w przypadku, gdy właściciel statku nie sprzedał swojego statku z zamiarem dokonania jego recyklingu. W takim przypadku państwa członkowskie żądają dowodów na poparcie oświadczenia właściciela statku, w tym kopii umowy sprzedaży.

Poprawka

5. Jeżeli statek zostaje sprzedany, a w okresie nie dłuższym niż **dwanaście** miesięcy po sprzedaży, zostaje przekazany do recyklingu w obiekcie, który nie jest ujęty w europejskim wykazie, kary:

- a) nakłada się na ostatniego właściciela statku, jeśli statek pływa nadal pod banderą europejskiego państwa członkowskiego;
- b) nakłada się **na ostatniego** właściciela statku, **u którego statek pływał pod banderą państwa członkowskiego w tym okresie jednego roku**, jeśli statek nie pływa już pod banderą państwa członkowskiego.

6. Zwolnienia z kary, o których mowa w ust. 5, mogą zostać wprowadzone przez państwo członkowskie **wyłącznie** w przypadku, gdy właściciel statku nie sprzedał swojego statku z zamiarem dokonania jego recyklingu. W takim przypadku państwa członkowskie żądają **od właściciela statku dostarczenia** dowodów na poparcie oświadczenia właściciela statku, w tym kopii umowy sprzedaży **zawierającej odpowiednie postanowienia oraz informacji o modelu biznesowym nabywcy**.

Poprawka 104

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 24 – ustęp 3

Tekst proponowany przez Komisję

3. W przypadku gdy żądanie podjęcia działania i towarzyszące mu uwagi wskazują w sposób wiarygodny na naruszenie przepisów rozporządzenia, właściwe organy rozpatrują wszelkie takie uwagi i żądania podjęcia działań. W takich okolicznościach właściwy organ umożliwia odnośnemu przedsiębiorstwu recyklingu zaprezentowanie **swojej** opinii w związku z żądaniem podjęcia działań i towarzyszącymi mu uwagami.

Poprawka

3. W przypadku gdy żądanie podjęcia działania i towarzyszące mu uwagi wskazują w sposób wiarygodny na naruszenie przepisów rozporządzenia, właściwe organy rozpatrują wszelkie takie uwagi i żądania podjęcia działań. W takich okolicznościach właściwy organ umożliwia **właścicielowi statku i** odnośnemu przedsiębiorstwu recyklingu zaprezentowanie **ich** opinii w związku z żądaniem podjęcia działań i towarzyszącymi mu uwagami.

Czwartek, 18 kwietnia 2013 r.

Poprawka 105**Wniosek dotyczący rozporządzenia****Artykuł 24 – ustęp 5**

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

5. Państwa członkowskie mogą podjąć decyzję o niestosowaniu ust. 1 i 4 w odniesieniu do przypadków grożącego naruszenia przepisów niniejszego rozporządzenia.

skreślony

Poprawka 106**Wniosek dotyczący rozporządzenia****Artykuł 26 – ustęp 2**

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

2. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. 5, 9, 10 i 15 powierza się Komisji na **czas nieokreślony** od dnia wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

2. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych, o których mowa w art. 5, 9, 10 i 15 powierza się Komisji na **okres pięciu lat** od dnia ... (*). **Komisja sporządza sprawozdanie dotyczące przekazania uprawnień nie później niż dziewięć miesięcy przed zakończeniem okresu pięciu lat. Przekazanie uprawnień zostaje automatycznie przedłużone na takie same okresy, chyba że Parlament Europejski lub Rada sprzeciwią się takiemu przedłużeniu nie później niż trzy miesiące przed końcem każdego okresu.**

(*) Data wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.

Poprawka 107**Wniosek dotyczący rozporządzenia****Artykuł 28 – ustęp 1**

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

1. Wykaz materiałów niebezpiecznych sporządza się dla wszystkich statków **nie później niż w ciągu pięciu lat od wejścia w życie niniejszego rozporządzenia.**

skreślony

Poprawka 108**Wniosek dotyczący rozporządzenia****Artykuł 28 a (nowy)**

Dyrektywa 2009/16/WE

Załącznik IV – punkt 45 (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Artykuł 28a

Poprawka do dyrektywy 2009/16/WE w sprawie kontroli przeprowadzanej przez państwo portu

W załączniku IV do dyrektywy 2009/16/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie kontroli⁽¹⁾ przeprowadzanej przez państwo portu dodaje się punkt w brzmieniu:

Czwartek, 18 kwietnia 2013 r.

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

„45. Świadectwo inwentaryzacji materiałów niebezpiecznych, zgodne z rozporządzeniem (UE) nr xx [podać tytuł niniejszego rozporządzenia w pełnym brzmieniu] (*).

⁽¹⁾ Dz.U. L 131 z 28.5.2009, s. 57.

(*) Dz.U. L [...] z [...], s. [...].”.

Poprawka 109

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 29 – ustęp 1

Rozporządzenie (WE) nr 1013/2006

Artykuł 1 – ustęp 3 – podpunkt i

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

(i) statki **objęte zakresem rozporządzenia** (UE) nr XX [podać tytuł niniejszego rozporządzenia w pełnym brzmieniu].

(i) statki **dostarczone do stoczni złomowej figurującej w wykazie europejskim zgodnie z rozporządzeniem** (UE) nr XX [podać tytuł niniejszego rozporządzenia w pełnym brzmieniu].

Poprawka 110

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 29 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Artykuł 29

Tranzyt

1. Państwa członkowskie zapewniają, że właściwe organy administracji lub inne organy rządowe powiadamiają właściwe organy lub organy tranzytu w terminie 7 dni od dnia otrzymania powiadomienia od właściciela statku.

2. Właściwe organy lub organy tranzytu mają 60 dni od dnia powiadomienia, od którym mowa w ust. 1, w trakcie których muszą:

- a) wyrazić zgodę na tranzyt statku przez swoje wody, z zastrzeżeniem swoich warunków lub bezwarunkowo; lub
- b) odmówić wydania zgody na tranzyt statku przez swoje wody.

Dane państwo członkowskie bezzwłocznie informuje właściciela statku o decyzji właściwego organu lub organów tranzytu.

3. W przypadku gdy zgoda, o której mowa w ust. 2, nie zostaje udzielona lub jest uzależniona od spełnienia warunków, które są nie do zaakceptowania przez właściciela statku, może on wysłać statek do recyklingu wyłącznie przez te państwa tranzytu, które nie zgłosiły sprzeciwu.

Czwartek, 18 kwietnia 2013 r.

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

4. W przypadku braku odpowiedzi w terminie 60 dni, o którym mowa w ust. 2, zakłada się, że właściwe organy tranzytu odmówiły wydania zgody.

5. Bez uszczerbku dla postanowień ust. 4, zgodnie z art. 6 ust. 4 konwencji bazylejskiej, w przypadku gdy w którymkolwiek momencie właściwy organ tranzytu postanowił nie wymagać uprzedniej pisemnej zgody, na zasadach ogólnych lub na ściśle określonych warunkach, zakłada się, że właściwe organy tranzytu udzieliły zgody, jeżeli w terminie 60 dni od przekazania powiadomienia właściwym organom tranzytu nie otrzymano żadnej odpowiedzi od zainteresowanego państwa członkowskiego.

Poprawka 111

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 30

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Komisja dokonuje przeglądu niniejszego rozporządzenia nie później niż dwa lata po dacie wejścia w życie konwencji z Hongkongu. W przeglądzie takim należy rozważyć włączenie obiektów zatwierdzonych przez strony konwencji z Hongkongu do wykazu europejskiego **w celu uniknięcia powielania pracy i obciążenia administracyjnego**.

Komisja dokonuje przeglądu niniejszego rozporządzenia nie później niż dwa lata po dacie wejścia w życie konwencji z Hongkongu. W przeglądzie takim należy rozważyć, czy włączenie obiektów zatwierdzonych przez strony konwencji z Hongkongu do wykazu europejskiego **jest zgodne z postanowieniami niniejszego rozporządzenia**.

Poprawka 112

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Artykuł 31 – akapit pierwszy

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie **365.** dnia po jego opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie **trzeciego** dnia po jego opublikowaniu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej. **Stosuje się je od dnia ... (*)**.

(*) Rok po wejściu w życie niniejszego rozporządzenia.

Poprawka 113

Wniosek dotyczący rozporządzenia

Załącznik IV – podtytuł 5 a (nowy)

Tekst proponowany przez Komisję

Poprawka

POTWIERDZENIE DOKONANIA NIEZAPOWIEDZIANEGO PRZEGLĄDU

W wyniku niezapowiedzianego przeglądu przeprowadzonego zgodnie z art. 8 rozporządzenia, statek uznano za zgodny z odpowiednimi przepisami rozporządzenia. Podpisano:

Czwartek, 18 kwietnia 2013 r.

Tekst proponowany przez Komisję

*Poprawka***Podpisano ... (Podpis należyście upoważnionego urzędnika)****Miejscowość: ...****Data: (dd/mm/rrrr): ...****(Pieczęć lub stempel organu wydającego, stosownie do przypadku)**

ISSN 1977-1002 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5228 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji Unii Europejskiej
2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL